

fenimore cooper

880

fenimore cooper
călăuza

★★

ULTIMELE APARIȚII ALE
«BIBLIOTECII PENTRU TOȚI»

LITERATURĂ ROMÂNĂ

- Petru Maior — Scrieri, 2 vol.
D. Anghel — Cireșul lui Lucullus
St. O. Iosif
C. Dobrogeanu- — Critice, 2 vol.
Gherea
Mihail Sadoveanu — Neamul Șoimăreștilor,
roman
* * * — Poezia română clasică
de la Dosoftei la Octa-
vian Goga, reeditarea
numerelor 556-557-558

LITERATURĂ UNIVERSALĂ

- Titus Livius — Ab Urbe condita (De la
fundarea Romei), 2 vol.
Walter Scott — Rob Roy, roman, 2 vol.
* * * — Antologia poeziei fran-
ceze (de la Rimbaud
până azi), vol. III.
E. Martínez- — Radiografia pampei,
Estrada 2 vol.
Jack London — Martin Eden, roman,
2 vol.

fenimore cooper

Vol. I—II, lei

editura minerva

Ilustrația copertei : *Gheorghe Marinescu*

B.B.

fenimore cooper

călăuza

ROMAN

★★

TRADUCERE DE CONSTANTIN STREIA
ȘI MIHAI ATANASESCU

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI ● 1976
EDITURA MINERVA ● BUCUREȘTI

*Ce perlă e aceea pe care bogatul n-o poate cumpăra,
 Pe care înțeleptu-i prea mîndru ca s-o ceară ;
 Pe care doar sărmanul disprețuit de toți
 O cată și-o găsește, pe negîndite-adesea ?
 De-mi spuneți, vă voi și une și eu ce-i adevărul.*

Cowper

Cei mai mulți nu se mirară deloc de întîlnirea cu indianul și soția lui ; însă Mabel și toți cei care știau cum se despărțise căpetenia indiană de Cap și de însoțitorii săi îl priveau cu bănuială, fără să se întemeieze însă pe nimic sigur. Deoarece numai Călăuză cunoștea bine limba prizonierilor, fiindcă așa erau socotiți acum, îl luă pe Virf-de-Săgeată deoparte și-l descusu îndelung în legătură cu motivele ce-l determinaseră să-i părăsească pe cei pe care avea datoria să-i călăuzească și cu tot ceea ce făcuse din clipa cînd se despărțise de ei.

Acesta primi să fie interogat și-i răspunse cu stoicismul caracteristic neamului său. Motivele despărțirii le explică foarte simplu și păreau îndeajuns de serioase. Cînd văzuse că ascunzătoarea însoțitorilor lui fusese descoperită de irochezi, se gîndise, firește, la propria sa siguranță și se afundase în pădure, fiindcă nu se îndoia că și ceilalți vor face la fel, altminteri fiind în primejdie să fie numaidecît masacrați. Într-un cuvînt, fugise ca să-și salveze viața.

— Asta-i bine, zise Călăuză, prefăcându-se că-l crede. Fratele meu s-a purtat cu înțelepciune, dar pentru ce l-a însoțit și nevasta lui ?

— Oare femeile fețelor-palide nu-și urmează soții ? Oare Călăuză nu s-ar fi uitat înapoi să afle dacă femeia pe care o iubește vine după el ?

Întrebarea îl surprindea pe ghid într-o stare sufletească datorită căreia era înclinat s-o accepte ca absolut adevărată, fiindcă Mabel, cu gingășia și farmecul ei, nu-i mai ieșea din minte. Indianul Tuscarora, deși nu înțelegea cauza, își dădu seama că explicația lui fusese luată ca bună și rămase în picioare, cu o demnitate calmă, așteptând întrebarea următoare.

— E ceva firesc, potrivit cu dreapta judecată, adăugă Călăuză în englezește, trecînd de la o limbă la alta aproape fără să-și dea seama, tîrît de simțămintele sale. E firesc și poate fi adevărat. Ar fi cu totul normal ca o femeie să-și urmeze soțul căruia i-a jurat credință, fiindcă el și nevasta lui nu sînt decît un singur trup. Dacă Mabel s-ar fi aflat cu sergentul, iar el s-ar fi retras într-o situație asemănătoare, fără îndoială că ea l-ar fi urmat, ceea ce această fată generoasă ar fi făcut și dacă ar fi fost soțul ei ! Ești cinstit, Tuscarora — urnă Călăuză, acum în dialectul celuilalt. Ai vorbit cinstit, plăcut și drept, dar de ce a rămas fratele meu atît de multă vreme departe de fort ? Prietenii lui s-au gîndit adesea la el, dar nu au apucat să-l mai vadă !

— Căprioara se duce după cerb ; oare acesta nu trebuie să se ducă și el după căprioară ? întrebă Tuscarora, zîmbind și apăsîndu-și degetul pe umărul anchetatorului

său, cu un gest semnificativ. Soția lui Virf-de-Săgeată l-a urmat pe Virf-de-Săgeată ; era cu totul drept ca și Virf-de-Săgeată să-și urmeze soția. Ea s-a rălăcit și a fost silită să-și pregătească cina într-un *wigwam* străin.

— Te înțeleg, Tuscarora. Femeia a căzut în mâinile indienilor Mingo și tu ai luat-o pe urmele lor.

— Călăuză descoperă cauza tot atît de ușor cum zărește mușchii de pe arbori ; așa este.

— Și cum de ți-ai găsit din nou soția și de cînd ?

— De atunci soarele a răsărit de două ori. Roua-de-Iunie a venit fără întîrziere cînd bărbatul ei i-a șoptit care-i drumul.

— Bine, bine, toate astea par firești și potrivite cu purtarea unor soți. Dar, Tuscarora, cum ai pus mîna pe pirogă și de ce visleai către fluviul Sf. Laurențiu, în loc să te îndrepti spre garnizoană ?

— Virf-de-Săgeată știe să facă o deosebire între bunul său și al altuia. Piroga este a mea ; am găsit-o pe țarm, în apropierea fortului.

„Și asta pare adevărat, fiindcă piroga e într-adevăr a lui, își spuse Călăuză, și nici un indian n-ar șovăi să și-o ia. Totuși, mi se pare foarte ciudat că nu i-am văzut nici pe el, nici pe soția lui în preajma fortului, ținînd seama de faptul că piroga trebuie să fi părăsit fluviul înaintea noastră.“

Această idee, care-i trecu fulgerător prin minte, îl făcu pe Călăuză să-i ceară lămuriri indianului.

— Călăuză știe prea bine, răspunse acesta, că un războinic are simțul rușinii. Sergentul m-ar fi întrebat de fiica lui, și eu n-aș fi putut-o duce la el. Am trimis-o pe

Roua-de-Iunie după pirogă, și nimeni nu i-a spus vreun cuvânt. Unei femei Tuscarora nu-i place să stea de vorbă cu străinii.

Cuvintele acestea păreau de asemenea adevărate și potrivite cu obiceiurile și firea indienilor. După cum se obișnuia, înainte de a părăsi Mohawk, Virf-de-Săgeată promise jumătate din recompensa făgăduită și faptul că nu cerea și restul era o dovadă a respectului său față de drepturile reciproce a două părți care încheie un tirg, ceea ce face ca morala unui sălbatic să se deosebească de aceea a unui creștin. Pentru un om dintr-o bucată cum era ghidul, Virf-de-Săgeată se purtase firesc și cu o discreție potrivită, deși Călăuză, datorită firii lui cinstite, s-ar fi dus mai degrabă să dea ochi cu tatăl lui Mabel și să-i mărturisească deschis adevărul. Totuși, cunoscînd felul de a se purta al indienilor, nu i se păru că Virf-de-Săgeată se abătuse, pe calea pe care pornise, de la o comportare normală.

— Tot ceea ce spui curge ca o apă ce alunecă pe povîrnișul unui deal, Virf-de-Săgeată, zise el, după o clipă de gîndire. Sînt silit să te cred. Firea ta de piele-roșie te-a îndemnat să te porți astfel, fiindcă sînt sigur că o față-palidă nu s-ar fi purtat ca tine. Nu-i așa că n-ai vrut să înfrunți supărarea tatălui care nu-și vedea fiica ?

Acesta dădu din cap tăcut, în semn de încuviințare.

— Fratele meu trebuie să-mi mai spună un lucru — urmă Călăuză — și între wigwam-ul său și casa puternică a iancheilor nu va mai fi nici un nor. Dacă e în stare să risipească și această urmă de ceață, cînd va sta

cu prietenii lui la foc, aceștia vor putea să i se uite în ochi, fiindcă vor lăsa armele deoparte și nu-și vor mai aminti că sînt războinici. Spune, așadar, de ce prora pirogii lui Virf-de-Săgeată era îndreptată către fluviul Sf. Laurențiu, unde nu putea găsi decît dușmani ?

— Oare Călăuză și prietenii lui nu au aceeași țintă ? întrebă Tuscarora calm. Și un indian Tuscarora poate să se uite spre aceeași țintă, ca și un iancheu.

— Adevărul este, Virf-de-Săgeată, că noi urmărim un fel de pistă, că navigăm cu alte cuvinte în serviciul regelui și avem tot dreptul să fim aici, deși nu ne e îngăduit să spunem ce anume urmărim.

— Virf-de-Săgeată a descoperit barca cea mare și-i place să privească obrazul lui Eau-douce. El se îndrepta către apus în seara asta, să ajungă la wigwam-ul său, dar văzînd că tinărul marinier mergea într-altă direcție, s-a gîndit că ar putea să-l însoțească. Eau-douce și Virf-de-Săgeată au fost împreună pe ultima lor pistă.

— Toate par adevărate, așa că fii binevenit. Vei minca din vînatul nostru și ne vom despărți. Soarele a apus înapoia noastră ; și noi, și tu, înaintăm repede. Fratele meu s-ar îndepărta prea mult de wigwam-ul său, afară numai dacă n-ar vrea să treacă de partea cealaltă.

Călăuză se întoarce la însoțitorii săi și le împărtășește răspunsurile indianului la întrebările sale. Părea înclinat să creadă că povestirea lui Virf-de-Săgeată era adevărată, dar socoti că ar fi bine să se ia anumite măsuri de prevedere față de un indian Tuscarora, pe care el nu-l iubea ; însă ceilalți, în afară de Jasper, nu prea păreau dispuși să se încreadă în explicațiile indianului.

— Omul ăsta trebuie pus în lanțuri imediat, frate Dunham, zise Cap, de încuta ce Călăuză își termină relatarea, și trebuie pus sub paza comandantului gărzii, dacă există un astfel de ofițer în marina de apă dulce, iar cînd vom ajunge în port, să convocăm fără întîrziere Curtea marțială.

— Cel mai bun lucru este să-l ținem aici, vorbi sergentul, dar nu-i nevoie să-l punem în lanțuri cîtă vreme se găsește la bordul cuterului. Mîine dimineată îl vom ancheta din nou, ca să aflăm mai multe amănunte.

Virf-de-Săgeată fu adus dinaintea sergentului și i se comunică hotărîrea luată. Indianul ascultă cu un aer grav, fără să facă vreo obiecție. Dimpotrivă, o primi cu liniștea și demnitatea sobră cunoscute cu care băștinașii americani știu să se resemneze în fața destinului lor ; rămase deoparte, uitîndu-se atent și liniștit la tot ceea ce se petrecea pe punte. Jasper orientă velele din nou, și cuterul își continuă drumul.

Acum se apropia clipa începerii cartului, cînd, de obicei, se retrăgeau toți în cabine pentru odihna de noapte. Cei mai mulți din detașament coborîră sub punte, pe care nu mai rămaseră decît Cap, sergentul, Jasper și doi oameni din echipaj. Virf-de-Săgeată și soția lui se aflau și ei pe punte ; primul stătea deoparte, mîndru și rezervat, iar Roua-de-Iunie arăta prin atitudinea ei pasivă, modestia plină de blîndețe, caracteristică femeii indiene.

— Virf-de-Săgeată, vezi că jos, în cabina fiicei mele, e un loc pentru soția ta ; Mabel va avea grijă să nu-i lipsească nimic, zise sergentul, părăsind puntea. Și colo e o velă pe care poți să dormi.

— Îți mulțumesc, tată. Indienii Tuscarora nu sînt săraci. Femeia mea o să-mi aducă păturile din pirogă.

— Cum vrei, prietene. Am socotit că trebuie să te arestăm, dar nu să te închidem sau să te chinuim. Trimite femeia să-ți caute păturile în pirogă și, dacă vrei, poți să te duci cu ea, dar dă-ne mai întîi vîslele. Deoarece pe bordul cutterului cei mai mulți dorm, adăugă sergentul mai încet, întorcîndu-se spre Jasper, ar fi bine să punem vîslele la loc sigur.

Jasper încuviință, iar Virf-de-Săgeată și soția lui, care păreau să se supună fără murmur, executară tăcuți ordinul. În timp ce aceștia din urmă se aflau în pirogă, se auzi cum indianul o muștra cu severitate pe soția lui, muștrare pe care aceasta o primi cu supunere liniștită și repară numaidecît greșeala de a fi luat o pătură în locul alteia, începînd s-o caute pe aceea care-i plăcea cel mai mult tiranicului său soț.

— Hai, grăbește-te, Virf-de-Săgeată ! strigă sergentul, care stătea în picioare la marginea punții, urmărind trebăluiala celor doi, prea înceată pentru nerăbdarea unui om somnoros. E tirziu, și noi, soldații, avem ca ceas deșteptător zicala : „Cine se culcă devreme se trezește devreme“.

— Virf-de-Săgeată vine, răspunse indianul, îndreptîndu-se spre prora pirogii sale.

Cu o mișcare fulgerătoare, el tăie cu un cuțit frînghia cu care barca fusese legată de cutter ; și în timp ce cutterul își vedea de drum, piroga ușoară din scoarță de copac se desprinsese de el și, ieșind imediat din bătaia vîntului, rămase aproape nemișcată. Această manevră fu executată

atît de repede și cu atîta îndemînare, încît înainte ca sergentul să-și dea seama de șiretlicul indianului și să-și anunțe tovarășii de ceea ce se întîmplă, piroga se și afla în partea adăpostită de vînt a cuterului și cu totul în dira vasului.

— Cîrma sub vînt ! porunci Jasper, trăgînd chiar el pînza focului și *Scud* se întoarse rapid împotriva vîntului, cu toate pînzele bălăbănindu-se pieziș și navigînd, după cum spun marinarii, în „patul vîntului“, pînă cînd ușoara ambarcațiune se găsi la o distanță de o sută de picioare în direcția vîntului față de poziția sa de mai înainte.

Oricît de imediată, îndemînică și rapidă fu această manevră, indianul Tuscarora o întrecu prin iuțime și dibăcie. Cu o pricepere dovedind o anume obișnuință în manevrarea ambarcațiunilor, indianul puse mîna pe vîslă și în aceeași clipă tăia apa ajutat din răsputeri de soția sa. Pornise spre sud-vest, sau pe o linie care-l punea în situația de a-l bate vîntul din spate, spre coastă, îndepărtîndu-l în același timp de cuter, ca să nu fie în primejdie de a se întîlni cu el, dac-ar intra în linia lui de înaintare. În ciuda rapidității cu care *Scud* intrase în bătaia vîntului și a distanței cîștigate ca avans, Jasper știa că trebuia să mascheze pînzele din față înainte ca ambarcațiunea să-și părăsească traseul și în mai puțin de două minute din clipa cînd cîrma fusese pusă sub vînt, ușorul cuter făcu la iuțeală un ocol și se înclină puțin, ca să îngăduie pînzelor sale să se umfle pentru traseul opus.

— Ne scapă ! exclamă Jasper, cînd își dădu seama dintr-o privire de poziția cuterului și a pirogii. Netrebnicul

ăsta viclean vislește din răsputeri în direcția vîntului, și *Scud* nu-l va mai putea ajunge !

— Dar ai o barcă, strigă sergentul, înflăcărat ca un tinăr de urmărirea asta, s-o lansăm la apă și să ne luăm după el !

— Ar fi zadarnic. Dacă prietenul nostru Călăuză s-ar fi aflat pe punte, am fi avut o șansă, dar acum nu mai avem nici una. Lansarea bărcii ar dura trei sau patru minute, și în timpul ăsta *Virf-de-Săgeată* va fi departe.

Cap și sergentul recunoscără că avea dreptate, fapt de care și-ar fi dat seama ușor chiar și un necunoscător în ale navigației. Coasta se găsea la mai puțin de o jumătate de milă, iar piroga și intrase în umbra malului, convingîndu-i că se va ajunge la uscat înainte ca urmăritorii să străbată măcar jumătate din drum. Ar fi putut captura piroga, însă ea nu le-ar fi adus nici un folos, fiindcă *Virf-de-Săgeată* avea posibilitatea să ajungă mai ușor prin pădure pe celălalt mal, fără să fie descoperit, decît să se aventureze din nou pe lac cu luntrea, cu prețul unor eforturi fizice mult mai mari. Cîrma cuterului fu lăsată iar în voia ei, deși împotriva dorinței lor, vasul se învîrte pe loc și, cu vîntul în spate, porni pe vechiul drum, parcă împinsă de instinct. Jasper execută toate manevrele acestea într-o tăcere adîncă, ajutoarele sale cunoscîndu-și misiunea și secundîndu-l parcă printr-o imitație mecanică. În timp ce se executau aceste manevre, Cap îl trase de un nasture de la tunică pe sergent spre ușa cabinei, unde nu puteau fi auziți de nimeni și începu să-și destăinuiască gîndurile cu meticulozitate :

— Ascultă, frate Dunham, zise el, pe față cu o expresie care prevestea lucruri mari, e vorba de o problemă care are nevoie de o matură chibzuință și de mult spirit de prevedere.

— Viața unui soldat, frate Cap, cere neîntreruptă chibzuință și prevedere. Dacă la granița asta ne-ar lipsi chiar și numai una din ele, ne-am pierde scalpul la primul somn.

— Socot că prinderea lui Virf-de-Săgeată e o circumstanță și aș putea adăuga că evadarea lui este alta. Jasper Eau-douce ar trebui să se gândească bine.

— E într-adevăr vorba de circumstanțe, frate, dar fiecare din ele are alt înțeles. Dacă evadarea indianului e o circumstanță împotriva flăcăului, apoi faptul că mai înainte a fost prins, e circumstanță în favoarea sa.

— Da, da, însă două circumstanțe de astea nu se contrazic ca două negații¹. Dacă vrei să asculți sfatul unui bătrîn marinăr, sergent, nu pierde nici o clipă ca să iei măsurile necesare pentru securitatea navei și a tot ce se află la bordul său. Cuterul înaintează acum cu o viteză de șase noduri și, deoarece distanțele sînt foarte scurte pe bucățica asta de iaz, înainte de revărsatul zorilor am putea să ne trezim într-un port francez, iar în preajma căderii nopții, într-o închisoare franceză.

— Da, asta s-ar putea întîmpla ; și ce mă sfătuiești să fac, cumnate ?

— Cred că ar trebui să-l pui imediat sub stare de arest pe meșterul Eau-douce, să-l trimiți în cală, sub

¹ În limba engleză nu se folosesc două negații în aceeași propoziție.

punte, păzit de o santinelă și să-mi încredințezi mie comanda cuterului. Ai tot dreptul s-o faci, deoarece ambarcațiunea e a armatei, și dumneata ești comandantul trupelor prezente la bord.

Sergentul Dunham se gândi mai mult de o oră la oportunitatea acestei propuneri, fiindcă, deși era cît se poate de prompt în acțiune, cînd lua o hotărîre gravă, chibzuia bine, cîntărind-o cu mare prevedere. Datorită însărcinării sale cu poliția generală a garnizoanei, avusese prilejul să-l curioască temeinic pe Jasper și-l prețuia de multă vreme. Totuși, acea otravă insinuantă care e bănuiala se strecurase în sufletul său și se temea atît de mult de vicleniile și stratagemele francezilor, încît, mai fiind prevenit și de maiorul comandant, nu este de mirare că amintirea multor ani de bună purtare se ștergea sub influența unei asemenea neîncrederi, care mai apărea și cît se poate de îndreptățită. În această dilemă, sergentul ceru sfatul ofițerului de intendență, a cărui părere, deoarece îi era superior, trebuia s-o respecte, deși se bucura de o independență totală în situația în care se găsea. Dar este o împrejurare nefericită pentru cineva care se află în încurcătură să ceară sfatul cuiva doritor să i se facă plăcut, fiindcă cel întrebât va încerca, aproape sigur, să gîndească așa încît să-i fie cît mai agreabil. Cazul era cu atît mai nefericit pentru o apreciere nepărtinitoare, cu cît meșterul Cap și nu sergentul îl expuse, iar bătrînul marinăr, înfierbîntat, nu șovăi o clipă să-i arate ofițerului de intendență de care parte ar fi dorit el să se alăture acesta. Locotenentul Muir era prea șmecher ca să-i jignească pe unchiul și pe tatăl femeii pe care el

nădăjduia și se aștepta s-o cîștige, chiar și atunci cînd cazul i s-ar fi părut într-adevăr îndoielnic ; dar așa cum îi fuseseră expuse faptele, el socoti că ar fi fără îndoială mai bine să i se încredințeze în mod temporar lui Cap comanda cuterului, ca o măsură de prevedere față de orice act de trădare. Părerea lui îl făcu pe sergent să ia hotărîrea care fu executată numaidecît.

Fără să-i dea alte explicații, sergentul Dunham se mulțumi să-l informeze pe Jasper că era de datoria lui să-i ia pentru cîtva timp comanda cuterului și s-o încredințeze cumnatului său. Tînărul tresări surprins, ceea ce-l făcu pe sergent să-i amintească faptul că serviciul militar, prin specificul său, impune adesea păstrarea secretului, și-i spuse că era dator, în momentul de față, să țină seama de acest specific și să ia hotărîrea asta absolut necesară. Deși explicația nu micșoră cîtuși de puțin mirarea lui Jasper, sergentul ferindu-se cu grijă de a-i face vreo aluzie în legătură cu bănuielile sale, tînărul, obișnuit să nu discute ordinele militare, se supuse liniștit, anunțînd chiar el micul său echipaj că de acum înainte, pînă la noi dispoziții, urmau să primească ordine de la Cap, care va comanda cuterul.

Cînd însă i se spuse că situația cerea ca nu numai el, dar și principalul său ajutor — care, ca vechi cunoscător al lacului, avea de obicei funcția de pilot — trebuia să rămînă sub punte, pe obrazul său se așternură brusc semnele unei mari frămîntări lăuntrice, dar se stăpîni atît de bine, încît nici chiar neîncrezătorul Cap nu putu să tălmăcească expresia de pe chipul lui. Totuși, cum se întîmpla de obicei sub influența neîncederii, nu trecu mult pînă

ce bătrînul marinar îi dădu o interpretare dintre cele mai nefavorabile.

De îndată ce Jasper și pilotul coborîră sub punte, santinela de la bocaport primi ordinul confidențial de a-i urmări pe cei doi cu mare atenție, și de a nu le îngădui să se suie pe punte fără autorizația prealabilă a comandantului vasului. Măsurile acestea de prevedere erau totuși de prisos, deoarece Jasper și ajutorul său se aruncară fără să scoată o vorbă pe paturile lor, unde rămaseră toată noaptea.

— Și acum, sergent, zise Cap, în clipa în care se găsi stăpîn pe punte, fii bun și-mi spune care este ruta și distanța de parcurs, ca să țin ambarcațiunea cu prora în direcția cea bună.

— N-am nici o idee, frate Cap, răspunse Dunham, cîtuși de puțin stînjedit de întrebare. Trebuie să ajungem pe drumul cel mai bun la portul aflat la locul numit Omie-de-insule, unde vom acosta și vom înlocui detașamentul de acolo, după care vom primi instrucțiuni pentru acțiunile noastre viitoare. Asta-i tot ceea ce scrie, aproape cuvînt cu cuvînt, în ordinul pe care l-am primit.

— Dar nu poți să-mi dai o hartă sau altceva, care să-mi indice distanțele și coordonatele drumului ?

— Nu cred că Jasper să se fi servit vreodată de așa ceva.

— Cum, sergent Dunham, naviga fără hartă ?

— Nici măcar un petic de hartă ! Marinarii noștri navighează pe lac fără să simtă nevoia hărților.

— Dar cum dracu' fac ? Trebuie să fie niște adevărați năzdrăvani. Nu cumva crezi, sergent Dunham, că aş putea găsi o insulă ~~dintre~~ o mie, fără să ştiu numele şi poziţia unde este situată şi la ce distanţă ?

— În ceea ce priveşte numele, frate Cap, să nu te îngrijoreze, fiindcă nici una din cele o mie de insule nu are un nume, aşa că nu poţi să greşeşti în privinţa asta. Iar de poziţia ei nu pot spune nimic, deoarece n-am fost niciodată acolo şi nici nu cred că poziţia ar avea cine ştie ce importanţă, cu condiţia ca s-o găsim. Poate c-ar fi în stare să ne arate drumul vreunul din oamenii echipajului de pe punte.

— O clipă, sergent, stai o clipă, te rog ! Dacă e vorba să comand ambarcaţiunea asta, trebuie s-o fac, rogu-te, fără să țin un consiliu de război cu bucătarul şi cu cel ce face curăţenie prin cabine. Comandantul unui vas e comandant de vas şi trebuie să aibă o părere a lui, chiar dacă e greşită. Presupun că eşti un cunoscător destul de bun al serviciului militar, ca să-ţi dai seama că un comandant e mai bine să meargă pe un drum greşit decât să nu meargă pe nici unul. În orice caz, marele lord al Amiralităţii n-ar fi în stare să comande nici măcar o iolă cu demnitate, dacă s-ar consulta cu bucătarul ori de câte ori vrea să acosteze. Nu, domnule, dacă e să mă scufund, mă scufund, însă, la dracu', o fac ca un adevărat marinăr şi cu demnitate !

— Dar, frate Cap, eu n-aş vrea în ruptul capului să te scufunzi pe undeva, afară de cazul că ne-am duce la fund la O-mie-de-insule, care e capătul călătoriei noastre.

— Prea bine, prea bine, sergent, dar decît să cer un sfat, adică un sfat direct și deschis, de la un marinar sau de la orice alt om în afară de ofițerul de cart, mai degrabă aș prefera să fac înconjurul celor O-mie-de-insule și să le recunosc una cîte una, pînă cînd vom găsi portul căutat de noi. Însă există un fel de a afla ceva, fără să arăți că ești neștiutor și voi proceda așa, încît să scot de la oamenii ăștia tot ce știu, lăsîndu-le și o părere cît se poate de bună despre experiența mea. Noi sîntem uneori siliți să priim marea cu oceanul cînd nu e nimic la orizont și să aruncăm sonda, fără să găsim fundul. Presupun că știi, cumnate sergent, că în armată trebuie în primul rînd să ai cunoștințele necesare, și în al doilea rînd să arăți că le ai. În tinerețe am făcut două călătorii cu un ofițer care comanda nava aproape după această ultimă metodă de informare, uneori îndestulătoare.

— Știu că deocamdată ne aflăm pe drumul cel bun, zise sergentul, dar peste cîteva ore ne vom apropia de un cap și vă trebui să înaintăm cu mai multă prevedere.

— Dă-mi voie să-l sondez pe cîrmaci, frate, și o să vezi cîte scot eu de la el numai în cîteva minute.

Cap și sergentul porniră spre pupa și ajunseră în dreptul timonierului. Noul comandant avea un aer grav și liniștit, ca omul absolut conștient de propria-i capacitate.

— Plăcut aer în noaptea asta, flăcăule — zise Cap, ca din întîmplare și cu tonul cu care un superior de pe bordul unei nave catadicește uneori să se adreseze unui subaltern favorit. Fără îndoială că pe aici bate dinspre uscat în fiecare noapte o briză ca asta, nu-i așa ?

— În anotimpul ăsta, da, domnule, răspunse cîrmaciul, ducînd mîna la chipiu în semn de respect pentru noul comandant și pentru o rudă a sergentului Dunham.

— Cred că la O-mie-de-insule voi găsi aceeași situație, nu-i așa ? Va bate același vînt, deși vom fi înconjurați de uscat.

— Cînd vom pătrunde mai mult spre răsărit, domnule, pesemne că se va schimba și vîntul, fiindcă acolo nu mai avem o briză dinspre uscat.

— Da, da, așa e apa voastră dulce ! Îți joacă din cînd în cînd cîte un renghi împotriva naturii. Chiar și în mijlocul insulelor din Indiile de vest ești mereu sigur că ai o briză de uscat și una de mare. În privința asta, nu e nici o diferență, cu toate că e absolut firesc ca aici, pe iazul ăsta cu apă dulce, să fie altfel. Fără îndoială, flăcăule, că tu cunoști foarte bine așa-zisele O-mie-de-insule.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze, meștere Cap, dar nimeni nu le cunoaște și nici nu se știe nimic de ele. Ele sînt o adevărată taină chiar și pentru marinarii cei mai bătrîni, și nu pretindem nici măcar că le-am cunoaște cel puțin numele. De altfel, cele mai multe nici nu au nume, întocmai ca un copil care moare înainte de a fi botezat.

-- Ești romano-catolic ? întrebă sergentul, repezit.

— Nu, domnule, și nu am nici o religie. Eu sînt un „generalizor“ în privința asta și nu-i tulbur niciodată pe cei care nu mă tulbură pe mine.

— Hm ! Fără îndoială că „generalizator“ este una din sectele care sînt o adevărată plagă pentru țară, mormăi sergentul Dunham, al cărui bunic fusese *quaker* în New

Jersey, tatăl său, prezbiterian, iar el, când se înrolase în armată, adoptase religia anglicană.

— Înțeleg, John, rețuă Cap. Numele tău este Jack, după cîte cred, nu ?

— Nu, domnule, mă cheamă Robert.

— Da, Robert ; e aproape același lucru, Jack sau Bob, le folosim pe amîndouă în marină, fără deosebire. Ei bine, Bob, fără-ndoială că există un loc bun de ancorare în fața postului către care mergem, nu-i așa ?

— Pe legea mea, domnule, doar nu știu nimic mai mult decît un mohawk sau un soldat din regimentul 55.

— Ai aruncat vreodată ancora acolo ?

— Niciodată, domnule. Totdeauna căpitanul Eau-douce amarează vasul la țarm.

— Dar de oraș, fără-ndoială că te-ai apropiat cu sonda lăsată-n apă, pe care, nici vorbă că ai uns-o cu seu, ca de obicei, nu ?

— Seu ? Și oraș pe deasupra ? Domnul să vă binecuvînteze, meștere Cap, da' acolo nu afli mai mult oraș decît este pe bărbia dumneavoastră, și seu, nici măcar pe jumătate.

Sergentul își strîmbă fața într-un zîmbet, dar cumna-tul său nu observă semnul ăsta de veselie.

— Cum adică, acolo să nu fie nici o turlă de biserică, nici un far și nici un fort ! Dar, totuși, o garnizoană, cum îi spuneți voi, o fi, nu ?

— Întrebați-l pe sergentul Dunham, domnule, dacă vreți să știți asta. Toată garnizoana e pe bordul cuterului.

— Dar cînd pătrunzi printre insule, Bob, care dintre

canale crezi că este cel mai bun, cel pe care ai navigat ultima dată sau... sau... sau... hm... sau... celălalt ?

— N-aş putea spune, domnule, fiindcă nu cunosc nici unul.

— Sper că cel puţin nu dormi la cîrmă, băiete, nu-î aşa ?

— Nu, domnule, dorm jos, sub punte, către prora, în patul meu. Meşterul Eau-douce ne trimite pe toţi jos, soldaţi şi toţi ceilalţi, în afară de pilot, aşa că noi nu cunoaştem drumul, de parcă n-am fi mers pe el niciodată. Aşa a făcut totdeauna comandantul nostru, atît la sosire, cît şi la plecare ; iar în ce priveşte canalul, pe viaţa mea, n-aş putea spune nimic de el sau pe unde s-o apucăm cînd ajungem în preajma insulelor. Nimeni nu ştie nimic despre ele, în afară de Jasper şi de pilot.

— Aha, asta-i încă o circumstanţă pentru dumneata, sergent ! zise Cap, trăgîndu-l pe cumnatul său mai departe. Pe bord nu-i chip să descopere pe nimeni, fiindcă de îndată ce arunc sonda, nu culeg decît ignoranţă. Cum dracu' să găsească drumul care duce la postul ăla ?

— Nici vorbă, frate Cap, că întrebarea ta este mai uşor de pus decît să-i dai un răspuns. Oare arta navigaţiei nu-ţi pune nimic la îndemînă să te descurci ? Eu credeam că voi, marinarii de apă sărată, sînteţi în stare să rezolvaţi un fleac ca ăsta ! Am citit multe povestiri despre felul cum descoperă marinarii unele insule.

— Fără-ndoială, frate, fără-ndoială că ai citit, şi descoperirea asta ar fi cea mai mare dintre toate, fiindcă ar însemna nu numai descoperirea unei insule, ci a uneia dintr-o mie. Eu m-aş putea încumeta să găsească un ac pe

puntea noastră, așa bătrîn cum sînt, dar mă îndoiesc că l-aș putea găsi într-o căpiță de fin.

— Și, totuși, marinarii de pe lac trebuie să aibă metoda lor ca să găsească locul la care vor să meargă.

— Dacă te-am înțeles bine, sergent, fortul ăsta din lemn e ascuns dinadins ?

— Așa-i, și am făcut tot ce s-a putut ca dușmanul să nu-i afle poziția.

— Și dumneata te aștepți de la mine, un străin, să găsească locul pe lacul ăsta al vostru, fără hartă, fără rută, distanță, latitudine, longitudine sau sondaje și, la dracu', chiar și fără seu ! Îngăduie-mi să te întreb, nu cumva crezi că un marinar adulmecă drumul după miros, cum fac copiii lui Călăuză ?

— Ei bine, frate, poate că afli totuși ceva dacă-l mai descoși pe tînărul timonier ; îmi vine greu a crede că e atît de neștiutor pe cît pretinde.

— Hm ! Asta seamănă cu altă circumstanță. De altfel, cazul începe a fi atît de plin de circumstanțe, încît nici nu mai știi cum să ajungi la o probă. Dar vedem noi numaidecît ce mai știe flăcăul ăsta.

Cap și sergentul se întoarseră la locul lor de mai înainte, din apropierea cîrmei, și primul începu din nou să întrebe :

— Nu mi-ai putea spune, cumva, din întîmplare, flăcăule, care sînt latitudinea și longitudinea acestei așa-zise insule ?

— Ce anume, domnule ?

— Latitudinea sau longitudinea, una sau amîndouă. Mi-e totuna care din ele, fiindcă te întreb mai mult ca să

aflu gradul de instruire al tinerilor pe iazul ăsta cu apă dulce.

— Și mi-e mi-e totuna, domnule, fiindcă nu știu nimic, nici de una, nici de alta, și nu înțeleg întrebarea.

— Ce ? Nu înțelegi nici măcar ce vreau să spun ? N-ai auzit niciodată de latitudine ?

— Nu, domnule, răspunse tânărul șovăind, cu toate că așa crede că așa li se spune pe franțuzește lacurilor superioare.

— Pfiiu ! fluieră Cap, trăgându-și răsuflarea și șuierul asemănător unui tub spart, de orgă. Latitudine se spune pe franțuzește la lacurile superioare ! Ia zi, tinere, dar longitudine știi ce e ?

— Cred, domnule, că asta știu. E vorba de cinci picioare și șase țoli, talia pe care trebuie s-o aibă soldații din serviciul regelui.

— Iată o longitudine calculată prompt pentru dumneata, sergent, cu caracter de calapod ! Dar nădăjduiesc că știi ce sînt acelea grade, minute și secunde, nu-i așa ?

— Da, domnule, grade înseamnă superiorii mei, iar minutele și secunde sînt pentru saulele de loh scurte sau lungi. Astea toate le știm, ca și marinarii de apă sărată.

— Să mă ia dracu', Dunham, dar cred că lacul ăsta nu poate fi străbătut nici dacă ai cea mai fierbinte credință, deși se spune despre ea că mișcă și munții din loc. Și sînt convins că nici chiar cu alfabetul nu stau mai bine. Atunci, ia să vedem, flăcăule, știi ce e aia azimut, să mă-sori distanțele și să minuiеști busola ?

— În privința primului n-am nici cea mai mică idee, domnule. Distanțele le cunoaștem pe toate, fiindcă le mă-

surăm de la un punct la altul, iar cît privește mînuirea busolei, nu mă dau pe nici un amiral din flota maiestății sale ; nord, nord-cart la est, nord-nord-nord-est, nord-est-cart la nord, nord-est nord-est și cart la est, est-nord-est, est și cart la nord, est...

— Ho ! Destul, o să schimbi vîntul, dacă-i zici așa mereu ! M-am lămurit, sergent, șopti el, trăgîndu-l din nou deoparte pe cumnatul său, că de la caraghiosul ăsta n-o să aflăm nimic. Rămîn încă două ore pe această direcție, apoi voi zvîrli și voi scoate sonda, după care voi judeca situația după împrejurări.

La acestea, sergentul nu se opuse. Și cum vîntul slăbise, ceea ce se petrece de obicei pe măsură ce se înstăpînește noaptea, și fiindcă, deocamdată, navigația nu era împiedicată de nimic, își făcu un pat de vele pe punte și căzu imediat într-un somn adînc, de soldat. Cap, în schimb, urma să circule pe punte, fiindcă făcea parte dintre cei al căror corp oțelit sfidează oboseala și nu era prima noapte cînd nu închidea ochii.

Sergentul Dunham se deșteaptă în plină zi, iar exclamația de uimire care-i scăpă cînd se ridică în picioare și se uită în jurul său fu mai puternică decît obișnuiește s-o scoată un militar atît de bine instruit, care se teme să nu fie auzit. Descoperi că vremea se schimbase cu totul ; vizibilitatea era limitată de o ceață rătăcitoare, ce restrîngea orizontul la un cerc cam de o milă în diametru ; pe lacul acoperit cu spumă bîntuia furtuna, și cuterul stătea pe loc. Cap îi lămuri pe scurt tainele acestor schimbări neașteptate.

Potrivit vorbelor meșterului Cap, vîntul se potolise, și către miezul-noapții, cînd tocmai se gîndise să arunce sonda, fiindcă insulele începuseră să se contureze la orizont, vremea era liniștită. Dar la unu noaptea, vîntul începuse din nou să sufle de la nord-est însoțit de o burniță deasă, ceea ce-l determinase pe Cap să îndrepte cuterul către nord-vest, coasta New York-ului fiind, după cum știa, în direcție opusă. La unul și jumătate strînse velastraiul, desfăcu terțarola velei principale și scoase capacul de ochi de puț de la focul cel mare. La ora două fusese silit să desfacă a doua terțarolă diagonală la pupa, iar la două jumătate pusesse o terțarolă diagonală la velă și imobilizase vasul.

— Recunosc că micul vostru cuter se comportă bine, sergent, adăugă bătrînul marinar, dar vîntul suflă cu forța unui tun de calibru patruzeci și doi ! Nu-mi închipuiam că pe lacul ăsta de apă dulce ar putea fi asemenea curențe de aer, deși nu mă îngrijorează nici cît negru sub unghie, fiindcă lacul vostru capătă astfel un aer mai natural — și după ce scuipe cu dezgust apa care-i stropise obrazul și-i intrase în gură, urmă : Dacă apa asta drăcească ar fi măcar sărată, ne-am simți chiar bine.

— Și cît timp ai mers în această direcție, frate Cap ? întrebă sergentul, prevăzător. Și cu ce viteză putem înainta acum ?

— Păi, cam vreo trei ore, și în cursul primelor două, cuterul a galopat ca un cal de curse. Oh, dar acum sintem în larg ; ca să-ți spun adevărul, nu prea mă-ncîntă vecinătatea așa-ziselor insule, deși sînt în direcția vîntului, și am luat chiar eu cîrma și m-am îndepărtat de ele cu o

leghe sau două. Acum îți garantez că sîntem la adăpost de vîntul lor, fiindcă, deși cineva ar putea dori să fie sub înfriurirea vîntului unei insule sau chiar a unei jumătăți de duzină, cînd e vorba de o mie de insule e mai bine să renunți de îndată și să scapi cît mai curînd posibil de vîntul lor. Nu, nu, insulele sînt colo, în ceață, și pot să rămînă acolo ; lui Charles Cap puțin îi pasă.

— Deoarece țărmlul se află la numai cinci sau șase leghe de noi, frate, și fiindcă în partea asta, după cîte știu, e un golf larg, n-ar fi bine să-l întrebăm pe vreun membru din echipaj despre poziția noastră; dacă, bineînțeles, nu-l vom chema pe Jasper ca să ne ducă din nou la fortul Oswego ? Cu vîntul ăsta absolut contrariu, nu vom ajunge niciodată la destinație.

— Împotriva propunerilor tale sînt, sergent, cîteva motive serioase, de ordin profesional. În primul rînd, recunoașterea ignoranței din partea unui comandant ar distruge disciplina ; te vād că dai din cap, dar nu-mi pasă, frate ; să știi că nimic nu distruge mai mult disciplina decît o recunoaștere a neștiinței. Am cunoscut odată un comandant de navă care a preferat să meargă timp de o săptămînă pe o altă rută decît cea indicată, numai ca să nu recunoască faptul că greșise ; și nici nu-ți dai seama cît de mult s-a ridicat el în ochii echipajului, tocmai din cauză că nu-l înțelegea.

— Asta poate fi cu puțință pe apă sărată, frate Cap, dar pe apă dulce e greu de înfăptuit așa ceva. Decît să-i vād pe oamenii comandați de mine zvîrliți pe coastele Canadei, mai bine ridic arestul lui Jasper.

— Ca să ne ducă în portul Frontenac ! Nu, sergent, *Scud* e pe miini bune și a venit vremea să învețe ceva din arta navigației. Acum ne aflăm în larg și numai un nebun s-ar gândi să se apropie de coastă când bîntuie un uragan ca ăsta. Voi vira de bord la fiecare cart, apoi voi fi la adăpost de orice primejdie, cu excepția derivei, care la o ambarcațiune ușoară și joasă ca asta, unde mai pui și fără încărcătură în partea de sus, nu înseamnă aproape nici o primejdie. Lasă totul pe seama mea, sergent, și-ți garantez cu reputația lui Charles Cap că totul va merge bine.

Sergentul Dunham fu silit să cedeze. A avea o mare încredere în pregătirea profesională a rudei sale și nădăduia că va ști să conducă atât de bine cuterul, încît să îndreptățească pe deplin buna părere pe care o avea despre el. Pe de altă parte, deoarece neîncrederea ca și iubirea cresc cu ceea ce se hrănesc de la început, se temea mereu de o trădare care-l făcea să fie gata a încredința oricui soarta întregului detașament de sub comanda sa, în afară de Jasper. Mai mult, adevărul ne silește să recunoaștem și o altă cauză. Misiunea specială pe care o avea ar fi trebuit, în realitate, să se încredințeze unui ofițer, și maiorul Duncan stîrnise o mare nemulțumire printre ofițerii garnizoanei cînd încredințase o asemenea misiune unui subofițer cu gradul modest de sergent. Să se întoarcă, fără să fi ajuns măcar la locul de destinație, ar fi însemnat pentru sergent o nereușită pe care n-ar face-o uitată prea curînd și, ca urmare, funcția sa ar fi încredințată fără întîrziere unui grad superior.

*Tu, oglindă glorioasă-nfățișind pe cel Divin,
 Apărind în orice vreme de furtuni înconjurat,
 Liniștit salaș al brizei ; aprig, viscolul hain
 Minios îngheață polul și stârnește necurmat
 Vijelii și uragane, pîrjolind pămînt uscat,
 Chip dînd Furiei Eterne. Tron în slavă concepui
 Al ființei nevăzute zămislind neîncetat
 Monștrii din genuni, făcîndu-i din suflare și din lut ;
 Toate ție ți se-nchină, unicul făr-de-nceput.*

Byron

Pe măsură ce se lumina de ziuă, toți cei ce aveau în-
 găduința să se urce pe punte se urcară. Fiindcă valurile
 nu erau prea mari, se ajunsese la concluzia că ambarca-
 țiunea se afla încă la adăpostul insulelor, dar toți cei care
 cunoșteau lacul știau că urmau să înfrunte una din acele
 vijelii puternice de toamnă atît de obișnuite în regiunea
 aceea. Pămîntul nu se vedea nicăieri și, jur împrejur, ori-
 zontul părea un vid mohorît, care atribuie tuturor pri-
 veliștilor de pe întinderile de apă sublimul misterului.
 Hula, sau, după cum îi spun oamenii de pe uscat, valu-
 rile, scurte și spumegînde, se spărgeau fără îndoială mai
 iute decît valurile mari ale oceanului, și apa era verde
 și înfuriată, în loc să aibă nuanța aceea frumoasă, acea
 tentă de albastru-închis a cerului meridional, iar razele
 soarelui îi dădeau strălucirea.

Soldații se plictisiră curînd de această priveliște și dis-
 părură unul cîte unul, pînă cînd pe punte nu mai răma-
 seră decît echipajul, sergentul, Cap, Călăuză, ofițerul de
 intendență și Mabel. Fata era încruntată, fiindcă aflate
 de bănuiala care căzuse asupra lui Jasper și încercase

zadarnic să-l hotărăscă pe tatăl ei să-i încredințeze din nou comanda. O noapte împărțită între odihnă și meditație părea să-l fi convins și mai mult pe Călăuză de nevinovăția tinărului Jasper, și intervenise și el, plin de însuflețire, în favoarea prietenului său, dar tot fără nici un folos.

Astfel trecură câteva ore ; vîntul se întărea mereu, valurile se făceau tot mai mari și, pînă la urmă, tangajul îi sili pe Mabel și pe ofițerul de intendență să se retragă și ei. Cap înjură de câteva ori ; acum era limpede că *Scud* naviga în derivă către regiunile mai întinse și mai adînci ale lacului, valurile izbind ambarcațiunea cu o forță căreia nu i-ar fi putut rezista multă vreme decît o navă cu o formă și o construcție superioară. Totuși, Cap nu se îngrijoră ; dar, ca un copoi care ciulește urechile la sunetul cîrnului de vînătoare, sau ca un cal de luptă care tropăie și sforăie plin de bucurie cînd aude bătaia tobelor, situația trezi toată bărbăția ascunsă în ființa lui ; și în locul tonului său critic, pretențios, trufaș și dogmatic, care provoca certuri din nimicuri și exagera lucrurile fără importanță, porni să-și arate însușirile bune de marinar îndrăzneț și încercat, așa cum de altfel era în realitate. Stirni curînd respectul echipajului pentru iscusința sa și, cu toate că marinarii erau mirați de dispariția pilotului și a vechiului lor comandant, deoarece cauzele acestuia nu se discutaseră în public, ei se supuseră de bună voie și firesc ordinelor noului comandant.

— Am ajuns pînă la urmă la convingerea, frate Dunham, că iazul ăsta cu apă dulce are o oarecare vigoare, zise Cap, către amiază, frecîndu-și miinile cu adîncă mul-

țumire că trebuia să se lupte încă o dată cu stihiiile. Vîntul pare să fie un cîstit uragan de modă veche și valurile se aseamănă surprinzător cu acelea din Gulf Stream. Asta-mi place, sergent, îmi place, și dacă lacul vostru e în stare să rămînă în forma aceasta cel puțin douăzeci și patru de ore, o să-ncep să-l respect.

— Pămînt ! strigă matelotul de la prora.

Cap se duse în fuga mare la el și, într-adevăr, prin burniță, cam la vreo jumătate de milă, descoperi pămîntul, și cuterul naviga drept spre el. Primul gînd al bătrînului marinar fu să vireze de bord și să se îndepărteze de coastă, dar sergentul, care nu-și pierduse sîngele rece, îl opri.

— Dacă ne-am mai apropia puțin, spuse sergentul, unii dintre noi ar putea recunoaște locul. Cei mai mulți cunoaștem coastele americane din partea asta a lacului, și ne-ar fi de folos dacă am descoperi unde ne aflăm.

— Ai dreptate, ai dreptate, și dacă există vreo șansă, vom păstra direcția. Dar, ce se întrezărește colo, în direcția prorii, înaintea noastră ? S-ar părea că e un promontoriu nu prea înalt.

— Pe Jupiter, da asta-i garnizoana noastră ! exclamă sergentul, care, cu ochii săi încercați, recunoscuse numai decît conturul fortului mai bine decît ruda sa, care avea mai puțină experiență în acest domeniu.

Sergentul nu se înșelase. Era, într-adevăr, fortul Oswego, deși nu se vedea decît prin ceață și fără să se poată deosebi prin ploaia fină, era ca și cum ar fi fost văzut în amurg sau prin negura dimineții. Rambleurile de teren, joase, acoperite cu gazon, palisadele întunecate, care

din cauza ploii păreau și mai posomorite decît apa, acoperișul cîtorva case, stîlpul înalt și singuratic, cu drapelul, ale cărui falduri bătute de vînt descriau o linie curbă, parcă nemișcată în aer — le recunosc pe toate din prima clipă, deși nu se vedea nici un semn de viață. Pînă și santinela se adăpostise în ghereta sa. Întîi se crezu că prezența navei nu va fi descoperită de nimeni. Dar vigilența unei garnizoane de frontieră nu aștește niciodată. Probabil că unul dintre cei însărcinați cu scrutarea orizontului făcuse această descoperire interesantă, fiindcă pe locurile mai ridicate se zăriră cîțiva oameni, și în scurt timp toate rambleurile din apropierea lacului se umplură de soldați.

Era o scenă sublimă, accentuată de pitorescul ei unic. Furtuna, care părea în dezlănțuirea ei că nu se va mai sfîrși niciodată, îți făcea impresia că e o caracteristică statornică a locului. Vîntul mugea fără oprire, apa, descătușată, răspundea încordărilor lui surde și puternice cu improșcări șuierătoare, cu valuri pline de amenințare și cu o hylă groaznică. Burnița alcătuia un fundal, asemănător întrutotul cu o ceață subțire, care transfigura priveliștea, umplînd-o de mister, în timp ce admirația provocată de măreția unui uragan pe apă făcea și mai pregnante momentele de oarecare acalmie. Pădurea întunecată și nesfîrșită se reliefa în obscuritate, imensă, mohărită și impresionantă ; în timp ce licăririle de viață singuratice, stranii și pitorești din interiorul și din apropierea fortului ofereau ochiului un refugiu cînd îl copleșeau forțele mai emoționante ale naturii.

— Aha, uite că ne-au descoperit ! zise sergentul. Sint convinși că ne-am întors din cauza uraganului și ne aflăm

în bătaia vîntului dinspre port. Iată-l și pe maiorul Duncan pe bastionul din nord-est ; îl recunosc după statură și după ofițerii din jurul său.

— Sergent, ar trebui să ne hotărîm să îndurăm cîteva batjocuri, să pătrundem pe rîu și să aruncăm ancora ! Cu prilejul ăsta am putea să-l debarcăm și pe meșterul, eh, Eau-douce, purificîndu-ne nava.

— Nici vorbă, nici vorbă, însă oricît de nepriceput sînt eu într-ale navigației, îmi dau foarte bine seama că asta nu-i cu puțință. Pe lacul acesta nu există nici un vas care să poată naviga contra vîntului cînd bintuie un asemenea uragan ; și un alt loc de ancorare, pe o astfel de vreme, nu se află în rada noastră.

— Știu, știu, sergent, și oricît de plăcută ar fi vederea uscatului pentru voi, care nu sînteți marinari, trebuie să renunțăm. Fiindcă, în ceea ce mă privește, nu sînt niciodată atît de fericit pe vreme de furtună, decît cînd am siguranța că pămîntul e departe de mine.

Scud se apropiase atît de mult de uscat, încît trebuia neapărat să se întoarcă și să pornească din nou în larg, ceea ce Cap și făcu, dînd ordinele necesare.

Trinchetinel de vreme rea fu îndreptat înainte, picul lăsat în jos, cîrma înțepenită și mica ambarcațiune, care părea că se joacă pe apă ca o rățușcă, se înclină puțin și se năpusti înainte, în direcția dată de cîrmă, zburînd pe crestele valurilor care se iscaseră în timpul uraganului. În vreme ce-și urma drumul cu mare viteză, cu toate că pămîntul se mai vedea la babord, fortul și grupurile de oameni curioși de pe bastioanele lui fuseseră înghițite de ceață. Apoi se simți nevoia unei manevre prin care prora

cuterului trebuia adusă pe direcția vântului, și cuterul porni din nou în cursa lui obositoare către malul nordic.

Timp de mai multe ore nu se petrecu nici o schimbare ; intensitatea vântului crescuse atât de mult, încît chiar și pedantul Cap recunoscuse faptul că era vorba de un uragan adevărat și violent.

Către apusul soarelui, Scud fu nevoit să vireze iar, ca să se îndepărteze de malul nordic în cursul nopții ; și spre miezul-nopții, comandantul său vremelnice, care pusese echipajului întrebări pe ocolite în legătură cu întinderea și forma lacului, credea că se află cam la jumătate de drum între cele două maluri, mărimea și înălțimea valurilor întărindu-i și mai mult această impresie. Trebuie să mai adăugăm că marinarul Cap învățase între timp să respecte apa dulce, respect pe care, cu douăzeci și patru de ore mai înainte l-ar fi socotit de neconceput. Odată cu căderea nopții, furia vântului crescuse într-atît, încît Cap își dădu seama că nu era în stare să i se împotrivescă, apa năvălind pe puntea micii ambarcațiuni în cantități atât de mari, încît o zguduia violent și cu toate că era vorba de o navă foarte bine construită, amenința să se strivească sub greutatea ei. Membrii echipajului spuneau că nu trecuseră niciodată printr-o astfel de furtună, ceea ce era adevărat, deoarece, cunoscînd pînă în cele mai mici amănunte fluviile, capurile și porturile din regiune, Jasper și-ar fi dus cuterul spre mal cu mult timp înainte de izbucnirea furtunii și l-ar fi pus în siguranță, ancorîndu-l într-un loc lipsit de primejdie. Însă Cap nu voia să ceară sfatul tinărului marinar, care se afla tot sub

punte și se hotărî să se comporte ca și cum ar naviga în largul oceanului.

La ora unu dimineța, trinchetinel de vreme rea fu din nou fixat pe bordul cuterului, capul velei principale coborît, și cuterul ajunse iar cu vîntul în spate. Deși vela-tura încă în funcțiune se redusese la niște pînze înguste, mica ambarcațiune se dovedi demnă de numele pe care-l purta. Fiindcă, vreme de opt ore alergă cu iuteala unui pescăruș care descrie cercuri largi în jurul navei în timp de furtună, dînd impresia că se teme să nu se prăbușească în clocotul înverșunat al lacului. Zorii zilei aduseră puține schimbări ; în afară de cercul îngust al cerului încetșat de burniță și apă, descris mai înainte, înăuntrul căruia elementele răzvrătite creaseră un haos, nu se mai zărea nimic. Echipajul și pasagerii, erau nevoiți să stea cu miinile în sin. Jasper și pilotul nu se mișcau din cabina lor, dar abia se potoli tangajul navei, că toți ceilalți se urcară pe punte. Luară dejunul în tăcere, uitîndu-se unul la altul, parcă întrebîndu-se din ochi, fără o vorbă, cum se va sfîrși lupta împotriva stihliilor. Totuși, Cap nu-și pierdu firea nici măcar o clipă, și pe măsură ce furtuna se întetea, cerîndu-i să-și dovedească din plin priceperea de navigator și curajul, chipul lui se lumina, mersul îi era mai sigur, și toată atitudinea sa mai dîrză. Stătea în picioare, la proră, cu brațele încrucișate pe piept, legănîndu-se după obiceiul marinarilor, în timp ce urmărea cum se spargeau crestele valurilor, alunecînd în spatele cuterului cu o viteză atît de mare, de parc-ar fi făcut parte din burnița purtată fără odihnă de suflarea vîntului. În clipa aceasta sublimă, unul din oamenii echi-

pajului scoase pe neașteptate strigătul : „O corabie !“. Lacul Ontario părea atât de pustiu și sălbatic, încît nimeni nu se aștepta să întâlnească o navă. *Scud*, după părăirea celor de pe bordul lui, se asemana cu un călător care străbate singur o pădure, și întâlnirea cu o altă navă se asemana cu întâlnirea dintre doi vînători solitari, sub bolta imensă de frunze, ce acoperea pe vremea aceea nenumărate milioane de acri de pe continentul american. Furtuna sporea și ea romantismul acestei întâlniri aproape supranaturale. Numai Cap urmări această scenă cu ochii lui pricepuți și simți la un moment dat cum nervii săi de oțel tresar zdruncinați de ciudățenia acestei scene.

Nava străină se găsea la o lungime de două cabluri înaintea cuterului, primind vîntul de-a curmezișul prorei și urmînd o rută care făcea probabilă trecerea acestuia la o distanță de numai cîteva iarzi. Era o corabie și, după cîte se putea deosebi prin văzduhul învăluit în ceață și în plină furtună, nici chiar ochiul cel mai priceput n-ar fi putut descoperi vreo imperfecțiune în construcția sau echipamentul ei. Singurele vele pe care le ridicase erau marele gabier și două mici trinchetine de vreme rea, unul la prora și altul la pupa. Totuși, vîntul bătea atît de tare, încît ori de cîte ori carcasa ei nu era ridicată de puterea vreunui val din partea nebatută de vînt, aproape că o culca pe un flanc. Vergele erau toate la locul lor, și după modul cum brăzda apa cu o viteză de vreo patru noduri pe oră, corabia părea că plutește, știind să folosească vîntul și pînzele.

— Băiatul de la cirna vasului ăsta își cunoaște desigur foarte bine poziția, zise Cap, în vreme ce cuterul înainta

spre nava străină cu o viteză aproape egală cu a uraganului, fiindcă se îndreaptă cu iuteală spre sud, unde nădăjduiește să ancoreze sau să dea de vreun port. Nici un om întreg n-ar alerga în felul acesta, afară numai dacă n-ar fi minat de stihii, ca noi, care nu prea știm încotro mergem.

— Grozavă cursă am făcut, căpitane ! răspunse omul cu care vorbise Cap. Asta-i nava regelui Franței, *Lee-my-calm*¹ și se îndreaptă spre Niagara, unde se află o garnizoană și un port francez. Oho ! Ce cursă strașnică am mai tras !

— De n-ar avea parte de noroc ! Se poartă ca un francez : de îndată ce vede un pavilion englez, se ascunde într-un port.

— Ar fi fost tare bine de noi să-l fi putut urma, continuă omul, dînd din cap, fiindcă vom intra curînd într-un golf de la capătul lacului, și numai Dumnezeu știe dacă vom mai putea ieși de acolo.

— Ptiu, omule, ptiu ! Sîntem destul de siguri în larg, avînd sub picioarele noastre carcasa bună a unei nave de construcție engleză. Noi nu sîntem „Johnny-crapauds”², ca să ne ascundem după vreun promontoriu sau într-un fort din cauza unei rafale de vînt. Atenție la cîrmă, timonier !

Se apropia clipa în care cele două nave se vor încruși. *Scud* înainta drept spre prora bastimentului francez, și cele două nave se aflau la vreo sută de iarzi distanță

¹ În franceză, *Le Montcalm* ; pronunțarea este asemănătoare.

² „Brotăței”, poreclă dată de marinarii englezi, marinarilor francezi.

una de alta ; în clipa aceea spațiul de trecere nu părea îndestulător.

— Bara la babord, strigă Cap, bara la babord și treci pe la pupa bastimentului !

Echipajul francez se adunase pe punte, în partea de unde bătea vîntul, și cîteva muschete se îndreptară spre englezi, parcă ordonînd cuterului să se ferească din calea lor. Unii gesticulau, însă furtuna era prea năprasnică și amenințătoare ca să deschidă o luptă.

Apa se scurgea din gurile a două sau trei tunuri ușoare de pe bordul navei franceze, dar nimeni nu se gîdea să tragă cu ele pe o astfel de furtună. Coastele negre și strălucitoare ale navei răsărind din valuri apăreau posomorîte, iar vîntul hăuia prin cordajul său, suierînd în miile de note pe care le poate emite un vas ; strigătele și cuvintele de salut scoase de francezi în mod spontan nu au fost înțelese.

— Lasă-i să strige pîn-or răguși, bombăni Cap. Asta nîi vreme de șoptit secrete la ureche. Bara la babord, timonier, la babord !

Timonierul execută ordinul, și valul următor îl împinse pe *Scud* atît de aproape de nava franceză, încît chiar și bătrînul marinar făcu un pas înapoi, așteptîndu-se ca la următorul salt înainte să intre cu prora cuterului în bordajul bastimentului străin. Dar nu se întîmplă așa. Ridîcîndu-se din poziția sa mai joasă pe care o luase ca o panteră gata de săritură, cuterul se năpusti înainte, și în clipa următoare trecu pe lîngă pupa navei dușmane, cu cele două vergi ale ambarcațiunilor gata-gata să se atingă.

Tinărul francez care comanda nava *Montcalm* alergă la pupa și, cu politețea caracteristică ce te face să ierți cele mai necugetate acte ale compatrioților săi, își scoase chipiul și salută zîmbind, în timp ce *Scud* trecea ca o nălucă pe la pupa navei sale. Acest act de politețe vădea bunul gust și bonomia franceză, cînd împrejurările nu permiteau relații de altă natură ; dar felul acesta de a exterioriza îi scăpa lui Cap, care, potrivit instinctului rasei sale, ridică pumnul, amenințător, murmurînd :

— Ehe ! Aveți un noroc drăcesc că n-am nici un fel de armament la bord, că v-aș fi făcut să vă retrageți într-un port, ca să vă reparați ferestrele cabinelor. Sergent, vor să-și bată joc de noi !

— A fost un act de politețe, frate Cap, zise sergentul, lăsînd mîna de la chipiu în jos, după ce, împins de mîndria sa de soldat, răspunse la salutul francezilor. A fost un act de politețe, lucru la care te poți aștepta oricînd de la un francez. Dar ce-a vrut să însemne asta nu știe nimeni.

— Oricum, nu încape nici o îndoială că s-a aventurat în larg pe o vreme ca asta numai cu un anumit scop ! Ei bine ! Să se refugieze în orice port vrea, că noi vom rămîne pe lac, ca adevărați și curajoși marinari englezi ce sîntem !

Vorbele lui sunau a fanfaronadă, fiindcă se uita și el cu invidie la masa întunecată a corăbiei *Montcalm*, cu pavilionul fluturînd și cu vergele abia deosebindu-se prin ceață, estompîndu-se treptat, și pînă la urmă dispărînd în burniță ca umbra unei apariții ireale. Dacă ar fi îndrăznit, Cap ar fi urmărit bucuros dîra lăsată de bastimentul fran-

cez ; fiindcă, pentru a spune adevărul, perspectiva unei alte nopți în mijlocul furtunii cu apele ei învolburate, care bîntuiau în jurul lui, nu-l încînta deloc. Totuși, era stăpînit de o prea mare mîndrie profesională, ca să-și trădeze îngrijorarea, și cei de sub ordinele sale se bizuiau pe cunoștințele și priceperea lui cu aceea încredere oarbă și instinctivă, proprie celor ignoranți.

După cîteva ore, întunericul se lăsă din nou, ca să primejduiască și mai mult cuterul. Uraganul potolindu-se puțin, Cap hotări totuși să intre iar în bătaia vîntului, și cuterul rămase în tot timpul nopții ca și mai înainte, desigur în poziția cea mai favorabilă ca să reziste furtunii și virînd din timp în timp ca să nu se apropie de uscat. Nu este necesar să povestim toate întîmplările din noaptea aceea, asemănătoare cu orice noapte din timpul oricărui alt uragan. Este vorba de tangajul navei, de șuieratul apei, de năvala valurilor, de izbiturile care amenințau să strivească mica ambarcațiune cînd se înfunda în valuri, de urletul neîncetat al vîntului, și de o derivă înspăimîntătoare. Aceasta din urmă era primejdia cea mai serioasă, fiindcă, deși pînzele cuterului suportau bine furtuna, fără să provoace nici un fel de îngrijorare, *Scud* era atît de ușor, încît talazurile înspumate păreau uneori că-l prăvălesc în contra vîntului cu o viteză tot atît de mare ca a valurilor.

În cursul nopții, Cap dormi bine vreo cîteva ore în șir. Se crăpa de ziuă, cînd se simți apucat de umăr și, trezindu-se, îl văzu pe prietenul Călăuză lîngă el. În timpul uraganului, ghidul nu apăruse decît foarte puțin pe punte, fiindcă modestia lui înnăscută îi spunea că numai marinarii

trebuie să se ocupe cu manevrarea navei și voia să-și arate încrederea în cei ce conduceau vasul, după cum și el, la rîndul său, cerea aceeași încredere față de iscusința sa de călăuză prin pădure. Dar acum se simțea îndreptățit să intervină, și o făcu în felul său propriu, natural și plin de tact.

— Somnu-i dulce, meștere Cap, zise el, de îndată ce acesta deschise ochii și se dezmetici de-a binelea. Somnu-i dulce, știu asta din propria mea experiență, dar viața e și mai dulce. Uită-te în jurul dumitale și spune dacă tocmai acesta este momentul ca un comandant să nu stea de veghe.

— Dar ce e, ce e, meștere Călăuză ! bombăni Cap, trezindu-se. Și dumneata ai trecut de partea nemulțumiților ? Cînd ne aflam pe uscat, am admirat priceperea cu care treceai fără busolă prin hățîșurile cele mai întunecate ale pădurii, iar acum, cînd sîntem pe apă, blîndețea și supunerea de care ai dat dovadă mi-au fost tot atît de plăcute ca încrederea ce o arătaî pe atunci în iscusința dumitale ; nici nu-mi trecea prin gînd că ai putea să-mi faci o astfel de mustrare.

— Eu, meștere Cap, știu care mi-e firea și cred că nu se va potrivi niciodată cu a altuia ; dar situația se schimbă cînd e vorba de Mabel Dunham. E drept că și ea are firea ei, însă nu este atît de aspră ca a noastră, ci delicată și femeiască, așa cum se cuvine. Pentru ea vorbesc acum, nu pentru mine.

— Da, da, încep să înțeleg. Fata este bună, valorosul meu prieten, dar ca fiică a unui soldat și nepoată a unui marinar, nu ar trebui să se lase impresionată sau să se

emoționeze prea tare din pricina unui uragan. I-a fost teamă ?

— Teamă ? Cîtuși de puțin ! Mabel, deși femeie, este tăcută și plină de judecată. Nu a scos o vorbă în legătură cu ceea ce se întîmplă aici ; cu toate că sînt convins, meștere Cap, că ar prefera ca Jasper Eau-douce să-și recapete postul și toate să fie ca mai înainte. Asta-i firea omenească.

— Fără îndoială ! Asta înseamnă să gîndești ca o fată sau ca cineva din familia Dunham. Oricine este mai bun decît un unchi bătrîn și fiecare știe mai mult decît un bătrîn marinar ! Asta-i firea omenească, meștere Călăuză, dar să mă ia dracu' dacă eu sînt omul care să se abată măcar cu un braț la babord sau la tribord pentru firea unei ștrengărițe de douăzeci de ani sau, fie vorba între noi, pentru tot ceea ce ar putea scoate la paradă regimentul 55 de infanterie al maiestății sale. N-am cutreierat degeaba marea vreme de patruzeci de ani, ca să vin acum pe un iaz de apă dulce să înțeleg firea omenească. Dar grozav de încăpățînat mai e și uraganul ăsta ! Suflă atît de tare, de parcă Boreas ar fi pus mîna pe foale... Oho, ia stai, ce vîd acolo, în partea opusă vîntului ? adăugă el, frecîndu-se la ochi. E uscat, tot atît de adevărat cum mă cheamă Cap ; și e o coastă înaltă !

Călăuză nu răspunse numaidecît, dar, clătînînd din cap, urmări, adînc îngrijorat, expresia de neliniște care se așternu pe fața celuiilalt.

— Este pămînt ! Tot atît de sigur pe cît bastimentului ăstuia i se spune Scud, continuă Cap. O coastă la adăpost de vînt și la o distanță de numai o leghe, cu un șir de

faleze naturale, cum nu le întâlnești decît pe țărmul de la Long Island !

— Și asta e bine sau rău ? întrebă Călăuză.

— Ha ! Bine, rău ? Nici una, nici alta. Nu este deloc bine, iar în privința răului, nimic nu trebuie să-l descurajeze pe un marinăr. Ai fost vreodată descurajat sau înspăimîntat în pădure, prietene ?

— N-aș putea spune, nu, n-aș putea ; cînd mă aflu în fața unei mari primejdii, trebuie s-o privesc cu chibzuință, s-o cunosc și să încerc să scap de ea ; dacă ar fi fost altfel, scalpul meu s-ar fi uscat de mult în *wigwam*-ul vreunui indian Mingo. Dar pe lacul ăsta eu nu pot descoperi nici un fel de urmă, și mă simt dator să mă supun, deși ar trebui să nu uităm că pe bord se află o femeie ca Mabel Dunham. Dar iată-l pe tatăl ei venind și fără îndoială că simțămintele lui îl vor face să vorbească în favoarea fiicei sale.

— Frate Cap, zise sergentul, cînd ajunse lingă ei, după cîte am aflat de la oamenii echipajului de la turela de comandă, situația este foarte serioasă. Ei spun că *Scud* nu-și mai poate folosi pînzele și că deriva este atît de mare, că într-o oră-două vom eșua. Nădăjduiesc că se înșală, de teamă, nu-i așa ?

Cap nu răspunse ; privi doar spre uscat, cu un aer sinistru, apoi studie vîntul, plin de furie, de parcă abia se stăpînea să nu se ia la harță cu el.

— Poate ar fi bine, frate, urmă sergentul, să trimiți după Jasper și să-i ceri sfatul în legătură cu ceea ce ar trebui făcut. Aici nu sînt francezi, ca să ne temem de ei,

și oricum, dacă este cu puțință, tinărul ne va salva de la inec.

— Da, da, toate circumstanțele astea blestemate sînt de vină ! Ei bine, chemați-l pe băiatul ăla să vină. Vă asigur că voi scoate adevărul de la el cu întrebări meșteșugite.

De îndată ce pedantul Cap își dădu consimțămîntul, se trimise după Jasper. Tinărul se înfățișă fără întîrziere, cu aerul și trăsăturile omului adînc umilit, pe care, văzîndu-le, cei prezenți își inchipuiră că se datorează dezamăgirii provocate de mustrare. De cum puse piciorul pe punte, Jasper aruncă de îndată în jurul lui o privire îngrijorată, nerăbdător să afle poziția cuterului, și descoperi numaidecît primejdiile care-l pășteau. Mai întîi se uită în direcția vîntului, cum obișnuiește să facă orice marinar ; apoi își roti privirea pe orizont, pînă cînd zări creasta înaltă, la adăpostul vîntului, și-și dădu seama de întreaga situație.

— Am trimis după dumneata, meștere Jasper, spuse Cap, încrucișîndu-și brațele și legănîndu-și corpul cu demnitatea marinărului care stă la puntea de comandă, ca să ne spui ce e cu portul care se află la adăpost de vînt. Presupun că nu ne porți o pică atît de mare, încît să vrei să se înece toți, mai ales femeile ; și presupun că ești omul care ne poate ajuta să ducem cuterul într-un loc sigur, pînă cînd se sfîrșește păcătosul ăsta de uragan, nu-i așa ?

— Mi-aș da mai degrabă viața, decît să i se întîmple cea mai mică neplăcere lui Mabel Dunham, răspunse tinărul cu însuflețire.

— Știam eu ! Știam eu ! strigă Călăuză, dîndu-i lui Jasper o palmă ușoară pe umăr. Flăcăul ăsta este tot atît

de credincios ca cea mai bună busolă care a arătat vrodată o linie de hotar sau care l-a scăpat pe vreun om de un drum greșit ! Ar fi păcat de moarte să se creadă altceva !

— Hm ! exclamă Cap. Am zis „mai ales femeile“, de parcă ele s-ar afla într-o primejdie mai mare. N-are importanță, tinere, ne vom înțelege unul cu altul ca doi marinari adevărați. Știi vreun port la adăpost de vînt ?

— Nici unul. Există un golf mare la capătul lacului, dar nu-l cunoaște nimeni și nu este ușor să intri în el.

— Și coasta asta la adăpost de vînt din fața noastră, presupun că n-are cu ce să ne atragă, nu-i așa ?

— De aici la gura Niagarei într-o parte, și la portul Frontenac de partea cealaltă, se întinde o regiune sălbatică. Mi s-a spus că la nord și la apus, pe o distanță de o mie de mile, nu se găsesc decît păduri și prerii.

— Slavă Domnului ! Atunci cred că nu dai pe-aici de picior de francez. Dar sălbatici umblă mulți prin partea locului ?

— Indieni găsești peste tot, cu toate că nu sînt nicăieri prea mulți. Întimplător, am putea întîlni un grup pe orice punct de pe țărm, sau s-ar putea să petrecem luni întregi pe aceste meleaguri fără să zărim nici unul.

— Atunci va trebui să ne încercăm norocul în ceea ce-i privește pe mizerabilii ăștia, dar ca să vorbesc deschis, meștere Western, dacă această mică chestiune neplăcută cu francezii nu s-ar fi întimplat, încotro ai fi îndreptat acum cuterul ?

— Sînt un marinar mult mai tînăr decît dumneavoastră, meștere Cap, zise Jasper cu modestie, ca să-mi îngădui să dau un sfat.

— Da, da, știm toate astea. Într-o împrejurare obișnuită, obiecția dumitale ar fi valabilă, dar în situația de față, pe iazul ăsta cu apă dulce, este cu totul deosebită, nouă și plină de ciudățenii ; ținând așadar seama de toate astea, ar fi potrivit să-i dai un sfat chiar și propriului dumitale tată. Oricum, vorbește, și eu voi aprecia părerile dumitale prin prisma experienței mele.

— Cred, domnule, că în cel mult două ore, cuterul va trebui să arunce ancora.

— Să ancoreze ? ! Unde, în larg ? !

— Nu, domnule, ci colo, aproape de uscat.

— Doar nu vrei să spui, meșteră Eau-douce, că ai arunca ancora lângă uscat, la adăpost de vînt, cînd bîntuie un uragan ? !

— Dac-aș vrea să-mi salvez nava, tocmai asta aș face, meșteră Cap.

— Pfiu ! Asta este o concepție de apă dulce, care se naște din răzbunare. Ascultă, tinere, eu am fost o vietui-toare de mare ; ca băiat, și apoi ca bărbat, am cutreierat mările timp de patruzeci de ani, dar nu am auzit niciodată vorbindu-se de așa ceva. Decît să comit o astfel de neghio-bie, aș arunca toate instrumentele de ancorare peste bord.

— Așa facem noi pe lacul acesta, răspunse modest Jasper, cînd sîntem siliți. Îngăduiți-mi să spun că dacă am fi primit o instrucție specială pentru astfel de situații, poate că am acționa mai bine.

— Nici vorbă, ai putea acționa mai bine. Nu, nu, ni-meni nu mă poate hotări să-mi calc, acționînd astfel, toate principiile mele. Și n-aș mai îndrăzni să apar niciodată la Sandy Hook dacă m-aș face vinovat de o asemenea igno-

ranță. Pe legea mea, Călăuză, aici de față, are mai multe cunoștințe de navigație decît dovedește recomandarea asta ! Poți să te întorci iar sub punte, meștere Eau-douce.

Jasper se înclină tăcut și se retrase ; totuși, cînd coborî scara, cei care-l urmăreau din ochi observară că aruncă din nou o privire lungă și îngrijorată spre orizont, de unde bătea vîntul, după care dispăru, cu îngrijorarea întipărită pe fiecare trăsătură a chipului său.

*Trecuta judecată o mai repetă apoi
 Răspunde la obiecții găsind cusururi noi
 Se apără-afundându-se-n nisipuri mișcătoare.
 Disputa încetează numai atunci cînd moare.*

Cowper

Deoarece soția soldatului era bolnavă și stătea în pat, cînd Jasper se întoarse sub punte — fiindcă, datorită unui act de favoare al sergentului, i se îngăduise să-și reia locul obișnuit, în partea aceea a navei — o găsi pe Mabel Dunham singură în cabina exterioară. Am socoti-o pe eroina noastră prea simplă, dacă am spune că nu-l bănuise deloc pe Jasper după arestarea lui; dar am fi nedrepti față de simțămintele ei generoase și de sensibilitatea sa dacă n-am adăuga că era vorba de o bănuială foarte mică și trecătoare. Cînd îl văzu pe Jasper așezîndu-se lângă dînsa, cu fața întunecată, plină de îngrijorare pentru situația navei, în mintea ei se spulberă orice bănuială și nu-l mai privi pe omul dinaintea sa decît ca pe o victimă a nedreptății.

— Prea te lași copleșit de cele petrecute, Jasper, zise ea cu vioiciune, împinsă de uitarea de sine cu care o tînără își trădează totdeauna simțămintele, cînd e cuprinsă de o pornire puternică și generoasă. Oricine te cunoaște nu te-ar crede niciodată vinovat. Călăuză spune că garantează cu viața lui pentru tine.

— Și tu, Mabel, răspunse tinărul, cu sclipiri de foc în ochi, oare mă socoți și tu un trădător, așa cum mă socotește tatăl tău ?

— Scumpul meu tată este soldat și e silit să se poarte astfel. Flica lui nu are obligații de felul acesta și te privește ca pe omul care i-a adus foarte mari servicii.

— Mabel, eu nu sînt obișnuit să vorbesc cu o fată ca tine și nici să-i destăinuiesc cuiva gîndurile și simțămintele mele. N-am avut niciodată o soră, și mama mea a murit pe cînd eram copil, așa că nu mă pricep deloc să spun ceea ce ar vrea femeile să audă...

Mabel ar fi dat orice să afle ce se ascundea în dosul acestor ultime cuvinte, pe care Jasper șovăia să le spună, dar stăpînirea pe sine, timiditatea, atît de firești femeii, o făcură să-și înăbușe curiozitatea caracteristică sexului ei. Așa că așteptă, fără să scoată o vorbă, ca el să-și lămurească gîndurile.

— Vreau să spun, Mabel, urmă tinărul, după o pauză destul de stîinjenitoare pentru el, că nu sînt obișnuit cu felul de a fi și cu părerile unei tinere fete ca tine și că trebuie să-ți închipui tot ceea ce aș vrea să adaug.

Mabel avea destulă fantezie ca să-și închipuie orice, dar sînt idei și simțăminte pe care o femeie preferă să le audă exprimate limpede, înainte de a se lăsa ea însăși pradă propriilor ei înclinări; eroina noastră avea de altfel o prea vagă cunoștință despre ideile pe care Jasper le socotea ca făcînd parte din categoria aceea nedeclarată ; așa că, folosind prezența de spirit caracteristică femeii, ea preferă să schimbe mai bine subiectul convorbirii decît

s-o lase să continue în felul acesta stingaci și puțin mulțumitor.

— Spune-mi numai un singur lucru, Jasper, și am terminat, zise ea, vorbind acum cu tăria plină de încredere nu numai în ea însăși, ci și în interlocutorul ei. Nu-i așa că nu meriți bănuielile atât de neomenoase care te apasă?

— Nu, Mabel, răspunse Jasper, uitându-se drept în ochii ei albaștri, mari, cu acea sinceritate și simplitate care spulberă chiar și cea mai mare neîncredere. Așa cum cred în îndurarea cerească, nu merit aceste bănuieli.

— O știam, aș fi putut să jur ! strigă tinăra fată cu înflăcărare. Totuși, tatăl meu nu vrea să fie nedrept. Nu fii îngrijorat, Jasper.

— Avem acum atât de multe motive de îngrijorare, încât nu prea îmi pasă de asta.

→ Jasper !

— Nu vreau să te sperii, Mabel, dar ar fi bine dacă unchiul tău ar putea fi convins să-și schimbe ideile după care manevrează cuterul, deși, fiind mult mai bătrîn și cu mai multă experiență decît mine, ar putea fi îndreptățit să aibă mai multă încredere în propria-i judecată decît într-a mea.

— Crezi că sîntem în primejdie ? întrebă Mabel chiar în clipa în care gîndul îi răsări în minte.

— Mă tem că da ; cel puțin toți cei ce cunosc lacul ar socoti că se află în mare primejdie ; dar s-ar putea ca un bătrîn marinar de ocean să știe vreun mijloc să scape de pericol.

— Jasper, toți sînt de părere că, datorită priceperii tale, ești cel mai potrivit să conduci corabia ! Cunoști și

lacul, și euterul, așa că trebuie să fii și cel mai bun judecător al situației noastre reale.

— Grija pe care ți-o port, Mabel, mă face să mă tem mai mult ca de obicei ; dar, ca să vorbesc deschis, euterul nu poate fi salvat de la un naufragiu în următoarele două sau trei ore decît pe o singură cale, pe care unchiul tău nu vrea s-o accepte. S-ar putea ca pînă la urmă să nu fie vorba decît de o teamă născută din neștiința mea, fiindcă, după cîte spune dînsul, Ontario nu este decît un iaz cu apă dulce.

— Dar sînt convinsă că tu nu crezi că există vreo deosebire între Ontario și mare. Gîndește-te la scumpul meu tată, Jasper ! Gîndește-te la tine și la toate viețile care depind de un cuvînt spus la vreme de tine, ca să-i salvezi !

— Mă gîndesc la tine, Mabel, ceea ce e mai mult decît m-aș gîndi la toți ceilalți adunați la un loc, răspunse tînărul, cu o expresie a feței și o energie în privire care exprimau mult mai mult decît cuvintele.

Inima fetei bătea cu putere și pe obrazul ei imbușorat se așterna strălucirea unei mulțumiri pline de recunoștință, însă primejdia era prea serioasă și apropiată ca să-i dea timp de gînduri mai fericite. Îl privi pe Jasper deschis, cu recunoștință în ochi, dar curînd teama o cuprinse din nou, dominînd în mod firesc orice alte simțăminte.

— Nu trebuie să îngăduim ca încăpăținarea unchiului meu să provoace un dezastru atît de mare. Du-te încă o dată pe punte, Jasper și roagă-l pe tatăl meu să vină aici, în cabină.

În timp ce tînărul îi satisfăcea rugămintea, fata asculta, cu o spaimă necunoscută pînă atunci, urletul furtunii și zgomotul valurilor ce se năpusteau asupra cuterului. Avînd prin firea ei o excelentă constituție de marinier — după cum spun pasagerii — nu crezuse pînă în clipa aceea că se afla în primejdie și-si petrecuse timpul, de la începutul uraganului, cu preocupări femeiești, croșetînd, atît cît îi permitea situația, dar acum era foarte îngrijorată și nu-și amintea să fi fost surprinsă vreodată pe apă de o furtună atît de înversunată. Sergentul veni numai după cîteva minute, care ei i se păzură o oră, și coborînd scara cu Jasper, o găsi respirînd greu, cuprinsă de teamă. Cu repeziciunea cu care cuvintele pot exprima gîndul, ea îl informă pe tatăl ei despre părerea lui Jasper în legătură cu situația vasului și-l imploră, dacă o iubea sau îl interesa cîtusi de puțin viața sa și a oamenilor de sub comanda lui, să stăruie pe lîngă unchiul ei să încredințeze din nou comanda cuterului lui Jasper, care era comandantul lui firesc.

— Jasper nu este un trădător, tată, adăugă ea plină de energie, dar presupunînd că ar fi, ce motiv ar avea el să ne facă să naufragiem în partea asta îndepărtată a lacului, punîndu-ne în primejdie viața odată cu a lui? Chezășuiesc cu viața mea pentru credința lui.

— Mda, felul tău de a gîndi e firesc pentru o tînără fată înspăimîntată, răspunse tatăl ei foarte calm, dar dacă un comandant de expediție ar judeca la fel, ar fi o nechibzuință și nu ar avea nici o scuză. Jasper s-ar putea gîndi că riscul de a se îneca într-un naufragiu ar fi ab-

solut compensat de riscul de a scăpa dacă ar putea ajunge la țarm.

— Sergent Dunham !

— Tată !

Cele două exclamații, rostite în același timp, exprimau simțăminte diferite : a lui Jasper, uimirea ; a lui Mabel, muștrarea. Dar bătrînul soldat era prea obișnuit cu un anume fel de a se purta cu subalternii săi, ca să țină seama de vreuna din ele. Și, după cîteva clipe de gîndire, urmă, ca și cum nici unul dintre ei nu ar fi scos o vorbă :

— Și nici cumnatul meu, Cap, nu este omul care să primească îndrumări cum să comande o navă cînd se află la bordul ei.

— Dar, tată, nici chiar atunci cînd viața noastră, a tuturor, este în cea mai mare primejdie ?

— Cu atît mai mult. Să comanzi o navă pe vreme bună nu-i mare lucru ; ofițerul adevărat își arată calitățile sale reale numai pe furtună. Probabil că Charles Cap nu se va învoi să părăsească timona numai fiindcă nava e în primejdie. Pe lîngă asta, Jasper Eau-douce, el spune că propunerea dumitale dă de bănuir și aduce mai mult cu un plan de trădare decît cu un sfat înțelept.

— Poate să gîndească ce-i place, dar să trimită după pilot și să-i asculte părerea. Se știe prea bine că nu l-am văzut pe omul ăsta de ieri seară.

— Mda, ceea ce spui pare cu judecată ; bine, s-o facem și pe asta. Vino cu mine pe punte, pentru ca totul să se petreacă cinstiț și în fața tuturor.

Jasper se supuse, și Mabel era atît de curioasă la rîndul ei să vadă ce se va întîmpla, încît se aventură pînă în

capul scării, unde era destul de apărută de violența vîntului și nu putea fi udată. Aici, modestia ei o făcu să se oprească, preocupată cu totul de ceea ce se petrecea.

Pilotul apăru numaidecît și după expresia plină de îngrijorare care i se așternu pe față de îndată ce puse piciorul pe punte și aruncă o privire în jurul său, nu mai rămînea nici o îndoială în legătură cu situația primejdioasă a navei. E drept că zvonuri privitoare la pericolul prin care trecea cuterul ajunseseră și sub punte, dar acestea nu arătau nici pe departe mărimea primejdiei. I se îngăduiră cîteva minute ca să-și arunce privirea în jur, apoi fu întrebat ce măsură de prevedere crede că trebuie luată.

— Cuterul nu poate fi salvat decît dacă aruncăm ancora, răspunse el simplu și fără șovăire.

— Cum ?! Aiei, pe lac ?! întrebă Cap, cum îl întrebasese mai înainte și pe Jasper.

— Nu, nu în locul acesta, ci mai aproape de coastă, chiar la prima linie a stîncilor.

Răspunsul îl făcu pe Cap să nu se mai îndoiască o clipă că era vorba de o înțelegere secretă între Jasper și pilot, pentru a face cuterul să naufragieze, probabil cu speranța că ei vor scăpa. Ca urmare, primi părerea pilotului cu aceeași indiferență cu care o primise și pe a lui Jasper.

— Îți spun, frate Dunham, răspunse el muștrărilor sergentului că nu vrea să țină seamă de coincidența părerilor, că nici un marinar cinstit nu ar putea să facă o astfel de propunere. Să arunci ancora aproape de o coastă pe un uragan ca ăsta ar fi un act de nebunie ; nu aş putea să-I justific niciodată în fața celor care ne-au asigurat

nava, în orice situație m-aș afla, câtă vreme voi mai avea un petec de velă sfîșiată ; dar să aruncî ancoră în apropierea stîncilor, asta ar fi culmea nebuniei.

— Maiestatea sa este cel care l-a asigurat pe Scud, frate și eu sînt răspunzător de viețile de sub comanda mea. Oamenii aceștia cunosc mai bine decît noi lacul Ontario și deoarece sînt amîndoi de aceeași părere, trebuie să ne încredem cit de cit în ei.

— Unchiule, izbucni Mabel cu însuflețire, dar, cu un gest, Jasper o făcu pe tinăra fată să se stăpînească.

— Mergem în derivă atît de repede spre stînci, zise tinărul, încît nu mai avem vreme să vorbim prea mult. Într-un fel sau altul, într-o jumătate de oră trebuie să se ia o hotărîre ; dar eu îi atrag atenția mesterului Cap că nici omul cu piciorul cel mai sigur dintre noi nu va mai fi în stare să stea o clipă pe puntea acestei ambarcațiuni ușoare, dacă ajunge printre stînci. Ba mai mult, chiar mă îndoiesc că nu se va scufunda înainte de a trece a doua linie a stîncilor.

— Și cum ne-ar putea ajuta aruncarea ancorei ? urlă Cap, furios de parcă voia să-l facă pe Jasper răspunzător și de uragan, și de părerea pe care și-o susținea.

— În orice caz, nu ne va face mai rău, observă acesta, domol. Îndreptînd prora spre larg, vom micșora deriva, și dacă vom fi tîriți printre stînci, o vom face cu cel mai mic risc posibil. Nădăjduiesc, mesterule Cap, că-mi veți îngădui, mie și pilotului, să pregătim totul pentru ancorare, fiindcă măsura asta de prevedere ne poate folosi și nu ne face nici un rău.

— Bine, dacă vrei, trageți ateroanele și pregătiți ancorele, sînt absolut de acord. Ne găsim într-o situație care nu poate fi influențată prea mult de asemenea pregătiri. Sergent, vino, te rog să-ți spun un cuvînt.

Cap îl trase pe cumnatul său la o distanță de unde nu puteau fi auziți, apoi cu o voce adînc emoționată își deschise inima, dezvăluind situația reală în care se aflau.

— Sînt clipe regretabile pentru sărmana Mabel, zise el, cu vocea ușor tremurătoare, suflîndu-și nasul. Noi doi, sergent, sîntem bătrîni și obișnuiți să privim moartea-n față, dacă nu chiar să murim într-adevăr. Ocupația noastră ne-a întărit pentru astfel de situații; dar pe sărmana Mabel, pe fata asta inimoasă și simțitoare, nădărdusese ca înainte de a-mi suna ceasul s-o văd cu copii, la casa ei. Da, da, în orice călătorie trebuie să te-mpaci și cu binele, și cu răul și singurul argument serios pe care un bătrîn marinar îl poate aduce împotriva unui astfel de naufragiu ar fi că el i se întîmplă pe iazul ăsta infernal cu apă dulce.

Sergentul Dunham era un om curajos și-și dovedise temeritatea în situații mult mai înspăimîntătoare decît cea de-acum. Dar în toate situațiile avusese mijloace de apărare împotriva dușmanilor, pe cînd acum era încolțit de un adversar împotriva căruia nu avea cum să se apere. Soarta lui îl îngrijora cu mult mai puțin decît aceea a fiicei sale, fiindcă, în ceea ce-l privea pe el, îl stăpînea încrederea în sine, care-l părăsește arareori pe un om viguros, obișnuit să facă fapte demne de luat în seamă în momente de primejdie. Dar în ceea ce o privea pe Mabel, nu vedea nici un mijloc de scăpare, și iubirea

părintească îl determină să ia hotărîrea că dacă vreunul din ei era sortit să piară, el va pieri odată cu fiica lui.

— Crezi că primejdia e de neînlăturat? îl întrebă el pe Cap, cu un ton ferm, dar plin de o adîncă emoție.

— După douăzeci de minute vom fi printre stînci și, uită-te singur, sergent, ce posibilitate de salvare ar putea avea chiar și cel mai zdravăn dintre noi, dacă intră în cazanul ăsta în clocot, la adăpostul vîntului!

Intr-adevăr, perspectiva era prea puțin încurajatoare. În vremea asta, *Scud* se găsea la o milă de țărmul spre care uraganul bătea cu o violență ce înlătura orice gînd de a întinde vreo pînză și a te îndepărta de coastă. Partea mică a brigantinei, care era în realitate deslășurată și servea îndeosebi pentru a susține prora cuterului mai în bătaia vîntului spre a împiedica valurile să se spargă pe puntea lui, zbîrniia sub rafale, de parcă frînghiile solide care țineau pînzele complicate laolaltă erau în fiecare clipă pe punctul de a se rupe. Nu mai burnița, însă văzduhul, pînă la o sută de picioare deasupra lacului, era plin cu aburi strălucitori, asemănători cu o ceață sclipitoare, în timp ce sus, soarele strălucea cu putere pe un cer fără nori. Deși semnul acesta prevestitor, observat de Jasper, anunțase mai dinainte sfîrșitul grabnic al uraganului, abia într-o oră sau cel mult două soarta cuterului urma să fie pecetluită. Între cuter și țărm, priveliștea era și mai sălbatică, și mai înspăimîntătoare. Stîncile se întindeau pe o distanță de aproape o jumătate de milă; printre ele, apa era albă și spumegîndă, iar aerul de deasupra lor, plin de aburi și de o boare atît de groasă, încît întuneca uscatul pe care abia-l deslușeai. Se putea totuși

observa că țărnul era înalt, lucru nu prea obișnuit pentru malurile lacului Ontario, și că-l acoperea mantia verzuie a unei păduri nesfirșite.

În timp ce sergentul și Cap priveau la această scenă, fără să scoată o vorbă, Jasper și echipajul său erau foarte activi la prora vasului. De cînd i se încredințaseră din nou vechile funcțiuni, tinărul ceruse ajutorul cîtorva soldați și, cu cinci-șase ajutoare, trecu la săvîrșirea a tot ceea ce fusese prea mult amînat. Pe aceste ape înguste, ancorele nu se stivuiesc niciodată pe bord, iar cablurile de manipulare a ancorei stau desfăcute, așa că Jasper economisi mult din munca necesară pentru ancorare la o navă pe mare. Cele două ancore de la prora fură imediat gata de lansare, lungimea cablurilor fu controlată, apoi toți porniră să se uite în jurul lor. Vremea nu arăta nici o schimbare în bine, iar cuterul naviga încet-încet, în derivă ; și în fiecare clipă îți dădeai tot mai bine seama că n-ar fi putut să meargă nici un pic în direcția vîntului.

După o cercetare îndelungată și cu mare atenție a întregului lac, Jasper dădu noi ordine, cu un ton care dovedea cît era de convins că nu mai avea timp de pierdut. Cele două ancore se găseau pe punte, cu saulele încolăcite în jurul lor ; capetele interioare ale saulelor înfășurau coroanele ancorelor și puteau fi aruncate oricînd peste bord în momentul potrivit. Îndată ce termină aceste pregătiri, Jasper își schimbă atitudinea. Agitația sa plină de îngrijorare fu înlocuită cu o activitate calmă și organizată. Părăsi partea din față a prorii, unde valurile se năpusteau pe punte ori de cîte ori ambarcațiunea plonja în apă și unde fusese obligat să rămînă pentru efectuarea

operațiilor despre care tocmai am vorbit, împreună cu oamenii lui, cu trupul mai tot timpul pe jumătate în apă, și se îndreptă spre partea mai uscată a navei, către pupa. Acolo îl întâlnește pe Călăuză, care stătea lângă Mabel și locotenentul Muir. Cea mai mare parte a celor ce se găseau pe bord, în afară de cei despre care am vorbit în mod special, erau sub punte, unii încercând să se odihnească în culcușurile lor după eforturile fizice, iar alții căindu-se, puțin cam târziu, de păcatele lor. Pe bordul cuterului se auziră rugăciuni, poate pentru prima oară de când chila lui fusese înmuiată în apele cristaline ale lacului Ontario.

— Jasper, începu Călăuză, în dimineața asta n-am fost de nici un folos, fiindcă, după cum știi, nu am nici un fel de pricepere în treburile de pe o navă; dar dacă Domnul va vrea ca fiica sergentului să ajungă teafără pe țărm, cunosc destul de bine pădurea, ca s-o duc nevătămată în garnizoană.

— Dar fortul este foarte departe, Călăuză, spuse Mabel, fiindcă stăteau atât de aproape unii de alții, că se auzeau cuvintele fiecăruia. Mă tem că nici unul dintre noi nu va ajunge viu la fort.

— Drumul prin pădure nu va fi lipsit de primejdii, Mabel, și nu vom putea merge în linie dreaptă, răspuse Călăuză, dar știu câteva femei care au străbătut regiunea aceasta sălbatică pe căi și mai rele. Jasper, unul din noi, sau amândoi, trebuie să luăm piroga din scoartă de copac de pe punte; e singurul mijloc care s-o ajute pe Mabel să treacă printre niște stînci ca astea.

— Voi face tot ce e omeneste cu putință ca s-o salvez pe Mabel — spuse Jasper, și zîmbi melancolic. Dar nici

o ființă omenească, dragul meu Călăuză, nu va putea conduce piroga printre stîncile de colo pe un astfel de uragan. Și, la urma urmei, mai am oarecari nădejdi dacă aruncăm ancora ; fiindcă, pe vremuri, am mai salvat o dată cuterul într-o situație aproape tot atît de disperată ca aceasta.

— Dacă trebuie să aruncăm ancora, Jasper, interveni sergentul, de ce să n-o facem imediat ? Fiecare picior de distanță pe care-l pierdem navigînd în derivă ne-ar servi foarte mult atunci cînd, probabil, va trebui să urmărim ancorele noastre.

Jasper se apropie de sergent, îi luă mîna și o strînse cu tărie, copleșit vădit de un simțămînt puternic, aproape de nestăpînit.

— Sergent Dunham, zise el, solemn, ești un om bun, deși m-ai tratat cu asprime. Îți iubești fiica ?

— Mai presus de orice, Eau-douce, răspunse sergentul, cu glas stins.

— Atunci vrei să-i dai ei, să ne dai nouă, tuturor, singura șansă de supraviețuire care ne mai rămîne ?

— Dar ce vrei să fac, tinere ? Ce am de făcut ? Pînă acum nu am ascultat decît de judecata mea. Ce-mi ceri ?

— Să fii de partea mea timp de cinci minute împotriva meșterului Cap, și vom face tot ceea ce e omenește cu putință să salvăm cuterul.

Sergentul șovăi, fiindcă ținea prea mult la părerile sale despre disciplină, pentru a contramanda atît de repede hotărîrile luate. Pe de altă parte, nu-i plăcea deloc să dea impresia că șovăie ; și, pe lîngă toate acestea, mai avea și un adînc respect pentru priceperea marină-

rească a cumnatului său. În timp ce mai stătea în cumpănă, Cap plecă de la postul său de lângă timonier, pe care-l mai păstrase o vreme, și se apropie de grup.

— Meștere Eau-douce, începu el, când fu destul de aproape ca să fie auzit, am venit să te întreb dacă știi vreun loc prin apropiere, unde am putea să lăsăm cuterul să eșueze. A sosit clipa ca, siliți, să alegem această alternativă tragică.

Momentul acela de nehotărîre din partea lui Cap asigură triumful lui Jasper. Privindu-l pe sergent, tînărul văzu din înclinarea capului acestuia că e de acord cu tot ceea ce-i ceruse, și clipele erau atît de prețioase, încît porni numaidecît la acțiune.

— Să iau eu cîrma ? îl întrebă el pe Cap. Ca să încerc să ajungem la golfulețul de colo, adăpostit de vînt ?

— Bine, du-te și ia cîrma, încuviință celălalt, tușind, ca să-și dreagă glasul, fiindcă se simțea copleșit de o răspundere care apăsa cu atît mai greu pe umerii săi, eu cît nu se pricepea la navigația pe lac. Du-te, Eau-douce, deoarece, ca să fiu sincer, nu văd cum am putea face altceva mai bun. Trebuie să eșuăm sau să ne scufundăm !

Jasper nu mai avu nevoie de nimic altceva ; alergă imediat la pupa și puse mîna pe cîrmă. Pilotul căpătase dinainte ordine pentru ceea ce avea de făcut și, la un semn al tînărului său comandant, singura pînză care fusese menținută atît de multă vreme fu strînsă și ea. În aceeași clipă, Jasper, chibzuind bine, lăsă cîrma în voia vîntului, capătul velastraiului fu slăbit în partea dinainte și cuterul ușor plonjă de îndată și căzu pe coasta unor valuri, de parcă-și dădea seama că acum îl comandau

milni cunoscute. Trecură cu bine acest moment primejdios, și în clipa următoare, micul vas porni spre stînci cu o iuteală care părea că-i va aduce distrugerea imediată. Acum distanța era atît de mică, încît cinci sau șase minute îi ajunseră lui Jasper pentru tot ceea ce avea nevoie ; puse din nou mina pe cîrmă, o propti și prora se înalță în direcția vîntului, în ciuda violenței valurilor, tot atît de grațios, cum își schimbă o lebădă direcția pe un lac cristalin. Un semn din partea lui Jasper provocă o activitate vie la proră, și ancorele fură aruncate în dreapta și în stînga cuterului. De forța înspăimîntătoare a curentului își dădu acum seama chiar și Mabel, fiindcă cele două saule se sloboziră tot atît de repede ca niște odgoane de remorcat. De îndată ce se îndreptară sub o ușoară întindere, cele două ancore fură lăsate în apă și cablul lor se desfășură pînă la capăt. Nu era o treabă prea grea să fixezi o ambarcațiune atît de ușoară cu ancore bune, de o calitate superioară celor obișnuite ; și în mai puțin de zece minute de cînd Jasper trecuse la cîrmă, cuterul se înalță cu prora spre larg, cu cele două cabluri de ancoră întinse și atît de țepene, ca două bare de fier.

— E rău ! E rău, meștere Jasper ! izbucni Cap, infuriat, cînd înțelese renghiul care-i fusese jucat. E rău, domnule ! Îți ordon să tai cablurile și să lași cuterul să eșueze fără o clipă de întîrziere !

Dar nimeni nu părea dispus să-i dea ascultare cîtă vreme Eau-douce se dovedea în stare să comande, și echipajul lui i se supunea. Văzînd că nimeni din echipaj nu-l ia în seamă, Cap, care credea că se aflau în cea mai mare

primejdie, se întoarse furios spre Jasper și-l trase din nou la răspundere.

— N-ai vrut să mergi spre golfulețul pe care pretin-deai că-l cunoști ! strigă bătrînul marinar, însoțindu-și vorbele cu injurii pe care socotim că nu este necesar să le repetăm. Dar ai îndreptat vasul spre capul acesta, unde, dacă ne izbim de el, vor pieri toți pînă la unul !

— Și dumneata vrei să tăiem acum cablurile și să eșuăm cu toții chiar în locul acesta ? întrebă Jasper, cu oarecare ironie.

— Aruncați o sondă cu plumb peste bord și verificați deriva ! urlă din nou Cap către mateloții din echipaj, care se aflau la prora, și la un semn din partea lui Jasper, care întări ordinul, el fu îndeplinit imediat.

Toți cei de pe punte se adunară aproape de locul de unde se aruncase sonda, urmărind cu răsufierea tăiată rezultatul sondajului. Plumbul nu atinse fundul, sfoara lui se întinse și cam în două minute se putu observa că ambarcațiunea derivase cu toată lungimea sa către capul acela. Jasper se întunecă la față, fiindcă știa foarte bine că nimic nu ar putea salva ambarcațiunea, dacă ar intra în vîrtėjul format de stîncile care se vedeau apărînd și dispărînd din apă, la o lungime de un cablu, în direcția pupei cuterului.

— Trădătorule ! zbieră Cap, amenințîndu-l cu degetul pe tînărul comandant, restul vorbelor sale fiind înăbușite de furie. Vei răspunde cu viața pentru fapta ta ! adăugă el, după o scurtă pauză. Dacă-ș fi comandantul acestei expediții, sergent, l-aș spînzura de îndată de verga asta, ca să nu scape înecîndu-se !

— Stăpînește-te, frate, nu-ți pierde firea ! răspunse sergentul. Te rog foarte mult să m-ascuți. Jasper se pare că a făcut tot ce a fost posibil și poate că nu ne paște un rău atît de mare pe cît crezi.

— De ce nu ne-a îndreptat spre golful despre care ne-a vorbit ? De ce ne-a adus aici, în bătaia vîntului dinspre capul ăsta blestemat, și într-un loc unde lărgimea dintre stînci nu e decît pe jumătatea celei din alte părți, de parcă se grăbește să ne înece pe toți ?

— Am îndreptat nava încoace, tocmai pentru că aici lărgimea dintre stînci este mai mică, răspunse Jasper cu blîndețe, deși nu putuse rămîne calm față de limbajul celuiilalt.

— Vrei să-i spui unui bătrîn lup de mare ca mine că *Scud* va putea rezista în mijlocul acestor stînci ?

— Nu, domnule, cred că se va umple cu apă și se va duce la fund, dacă va fi îndreptat într-acolo și sînt convins că dacă intră mai adînc spre țarm, nu vor ajunge la mal decît resturi din el. Dar eu nădăjduiesc să scap de stîncile astea.

— Avînd o derivă mare cît lungimea vasului numai într-un minut ?

— Ancorele nu și-au produs încă efectul lor total, dar pe de altă parte, nici nu cred că vor izbuti să țină nava cu totul la suprafață.

— Atunci pe ce te bizui ? Crezi că vei putea să amarezi un cuter, la prora și la pupa, numai prin credință, speranță și mărinimie ?

— Nu, domnule, dar mă bizui pe curentul submarin. Am dus nava spre capul acesta, fiindcă știam despre cu-

rentul submarin că e mai puternic decît oricînd în timp de furtună și fiindcă putem să ajungem pe aici mult mai aproape de uscat, fără să intrăm printre stînci.

Jasper vorbise cu violență, dar fără nici o pică. Era vădit că vorbele sale îl uluiau pe Cap.

— Un curent submarin ! repetă el. Cine dracu a auzit vreodată ca un vas să nu naufragieze din cauză unui curent de adîncime !

— Poate că asta nu se întîmplă pe ocean, domnule, răspunse Jasper, cu modestie, dar aici noi am văzut că se poate întîmpla.

— Jasper are dreptate, frate, interveni sergentul. Deși nu înțeleg prea bine cum se petrec lucrurile, i-am auzit adesea pe marinarii de pe lac vorbind despre așa ceva. Cred că am face bine să ne bizuim pe Jasper, ca să ne salveze din încercarea asta.

Cap bombăni și înjură, dar în lipsa altei soluții, fu silit să consimtă. Apoi Jasper fu întrebat ce înțelege el printr-un curent de adîncime și acesta îi dădu toate lămuririle. Apa, împinsă către țarm de uragan, era în mod obligatoriu silită — ca să-și recapete vechiul nivel — să se întoarcă spre lac prin anumite canale tainice. Fiindcă n-o putea face la suprafață, unde vîntul și valurile o împingeau mereu spre țarm, ea forma dedesubt, în mod necesar, un fel de vârtej, scurgîndu-se astfel din nou către vechiul ei pat. Curentul acesta de adîncime fusese numit subcurent, și, deoarece avea un efect neîndoișor asupra fundului unei nave care disloca un volum de apă asemănător cu al curentului, Jasper se bizuia pe ajutorul lui ca să nu lase cablurile ancorelor să se rupă. Pe scurt,

curenții de la suprafață și de la adâncime se neutralizau reciproc.

Oricît de simplă și ingenioasă părea teoria aceasta, nu prea existau dovezi că ar avea vreun rezultat practic. Deriva continua, deși era mai mică, datorită faptului că ancorele și saulele care le țineau o ajutau împotriva curentului. În sfîrșit, omul de la sondă strigă vestea îmbucurătoare că ancorele nu mai trăgeau și că nava se îndreptase. În clipa aceea, stîncile cele mai apropiate se găseau cam la o sută de picioare de pupa cuterului, și cînd valurile, retrăgîndu-se, luau cu ele spuma care le acoperea, păreau și mai apropiate. Jasper sări la prora navei, aruncă o privire peste părțile laterale și zîmbi triumfător, arătînd plin de însuflețire cablurile de ancoră. În loc să aibă ca mai înainte rigiditatea unor bare de fier, se slăbiseră, făcînd o curbă, ceea ce pentru orice marinar însemna, fără pic de îndoială, că pe măsură ce valurile veneau, cuterul se înălța și cobora acum odată cu ele, ușor, ca o navă ce se găsește într-un curent de flux, puterea vîntului fiind atenuată de presiunea opusă a apei.

— Iată curentul de adâncime ! exclamă Jasper, încîntat, și dădu fuga să manevreze cîrma așa ca ambarcațiunea să poată exploata și mai mult poziția ancorelor sale. Providența ne-a dus chiar deasupra unui subcurent și primejdia a trecut.

— Da, da, providența este un bun marinar, mormăi Cap, și-i ajută adesea pe ignoranți să iasă din încurcătură. Curent de suprafață sau subcurent, uraganul s-a potolit și, din fericire pentru noi, ancorele au găsit un fund bun.

Totuși, îndrăcita asta de apă dulce se manifestă în chip tare ciudat !

Cînd au noroc, oamenilor arareori le vine să se certe ; numai în situații grele sînt gata de gîlceavă și răutăcioși. Cea mai mare parte dintre cei ce se aflau pe bord erau convinși că numai priceperea și cunoștințele lui Jasper îi salvaseră de la naufragiu și nu mai luau în seamă părerile și observațiile lui Cap.

E drept că se mai scurse o jumătate de oră plină de indoială și teamă, în care timp plumbul sondei fu urmărit cu îngrijorare, dar după aceea un simțămînt de siguranță puse stăpînire pe toți, și oamenii, vlăguți de oboseală adormiră, fără să mai vîseze moartea pe care o văzuseră atît de aproape.

*Făcută-i toată această ființă din lacrimi și suspne :
 Făcută-i ea și din credință și din îndatoriri,
 Precum făcută e din fantezie.
 Și tot făcută e din pasiune și din mari dorințe,
 Din adorație, din datorie și din obiceiuri,
 Din multă umilință și răbdare, ca și din nerăbdare,
 Din puritate, suferinți și datine străbune.*

Shakespeare

Spre amiază uraganul se potoli, apoi pieri tot atît de brusc precum se stîrnise. În mai puțin de două ore încetă și vîntul, și suprafața lacului, cu toate că se frămînta încă, nu mai era acoperită de spumă lucitoare ; iar după alte două ore, lacul, cît se vedea cu ochii, părea tulburat, dar nu mai era răscolit de violența furtunii. Totuși, valurile se rostogoleau neîncetat spre țarm, și linia stîncilor se vedea mereu ; deși coama valurilor ce se izbeau de ele nu se mai spărgea înspumată, zbaterea apelor se datora acum doar impulsului primit de la vînt, înainte ca acesta să se fi domolit.

Deoarece nu se putea îndrepta capul navei spre larg, fiindcă valurile erau încă mari, din cauza unei brize ușoare dinspre răsărit, au renunțat de a întinde pînzele în după-amiaza aceea.

Jasper luase din nou comanda cuterului, acum netulburat de nimeni, și era ocupat cu ridicarea ancorelor pe care le scoase din apă una după alta. Cablurile de edec, care susținuseră ancorele, fură și ele ridicate și totul era gata pentru o pornire neîntîrziată, de îndată ce vremea ar în-

gădui-o. Între timp, cei ce nu aveau nici un fel de legătură cu aceste treburi își căutară diferite distracții în măsura îngăduită de împrejurări.

După cum se întâmplă de obicei cu cei ce nu sînt obișnuiți să stea închiși pe o navă, Mabel arunca priviri pline de dorință spre mal, și după puțină vreme întrebă dacă nu ar fi posibil să debarce. Călăuză se afla în clipa aceea prin preajmă și o asigură că nimic nu ar fi mai ușor, deoarece aveau o pirogă de punte, care era mijlocul cel mai bun de a naviga pe valurile din apropierea țărmului. După șovăielile și îndoielile de rigoare, sergentul, căruia i se ceru părerea, își dădu consimțămîntul și se făcură pregătirile pentru imediata punere în practică a acestei intenții.

Grupul care trebuia să debarce era alcătuit din sergentul Dunham, fiica lui și Călăuză. Obișnuită acum cu piroga, Mabel se așeză la locul ei, la mijloc, fără nici o teamă. Tatăl său se duse la prora, iar Călăuză rămase la cîrmă, în spate. Nu era prea mare nevoie să vislești, fiindcă valurile împingeau luntrea înainte cu atîta putere, încît orice străduință de a-i da o anumită direcție era zădărnice. Pe cînd se îndreptau spre mal, Mabel se căi de temeritatea ei, dar Călăuză o încurajă, dovedind atîta calm, stăpînire de sine și tărie sufletească, încît orice femeie ar fi ezitat să-și mărturisească teama. Eroina noastră nu era lașă și, dîndu-și seama de ineditul situației, pe cînd aluneca pe valuri, fu cuprinsă de o neașteptată încîntare. Uneori, cînd barca plutea ca o coajă de nucă pe coama valurilor înspumate, despicînd apa ca o rîndunică, simțea că-și pierde răsufarea, iar apoi se îmbujora și izbucnea în ris cînd luntrea era lăsată în urmă de apa strălucitoare

care se retrăgea, parcă rușinată că fusese învinsă în această întrecere îndrăzneță. Tulburarea tinerei fete dură doar câteva clipe, căci, deși distanța dintre cuter și uscat era mai mare de un sfert de milă, ea fu parcursă foarte repede.

De îndată ce puse piciorul pe uscat, sergentul își sărută fata, plin de dragoste, fiindcă era un soldat prea convins ca să nu se simtă mai bine cu pământul sub picioare decât plutind pe apă și, luându-și pușca, îi anunță că-și pusese în gând să petreacă o oră în pădure, vinînd.

— Călăuză va rămîne lângă tine, fetița mea, și fără indoială că-ți va povesti cîteva din tradițiile din această parte a lumii și unele din aventurile sale cu indienii Mingo.

Vinătorul făgădui, rîzînd, că va avea grijă de Mabel, și tatăl acesteia se cățăra după cîteva minute pe o înălțime, dispărînd în pădure. Cei doi porniră într-altă direcție și, urcînd la rîndul lor un povîrniș sterp, ajunseră într-un loc pleșuv de pe promontoriu, de unde li se desfășură dinaintea ochilor o panoramă întinsă, cu totul deosebită. Mabel se așeză pe un rest de stîncă prăvălită, pentru ca să se mai odihnească și să mai răsufle puțin, în timp ce însoțitorul său, asupra căruia evenimentele anterioare păreau să nu fi făcut nici o impresie, rămase lângă dînsa, în picioare, sprijinindu-se, după cum îi era obiceiul, și nu fără o oarecare grație, de flinta sa lungă. Trecură cîteva minute fără ca vreunul dintre ei să scoată vreo vorbă. Mabel fiind cu totul absorbită de priveliștea pe care o admira.

Locul unde se găseau cei doi era destul de ridicat ca să-ți poți arunca privirea pe o mare parte a lacului ce se întindea spre nord-est, parcă fără de sfîrșit, sclipind sub

razele soarelui de după-amiază, totuși păstrînd încă urmele frămîntării prin care trecuse în timpul ultimei furtuni. Uscatul contura lacul ca un corn uriaș ce se pierdea în depărtări, spre nord și sud-est. Cît străbătea ochiul, nu se vedea altceva decît pădure, și nici cel mai mic semn de civilizație nu întrerupea uniformitatea și măreția fără de seamăn a naturii. Uraganul împinsese cuterul dincolo de linia forturilor cu care francezii urmăreau să încercuiască posesiunile engleze din America de Nord ; fiindcă, în funcție de canalele de navigație dintre marile lacuri, garnizoanele lor se găseau pe malurile Niagarei, în timp ce eroii noștri ajunseseră la un punct aflat cu multe leghe la apus de această celebră strîmtoare. Cuterul era amarat cu o singură ancoră dincolo de pînza de valuri, asemuindu-se cu o jucărie bine concepută și executată cu migală, ce părea destinată să fie mai degrabă pusă sub o cupolă de sticlă, decît să se lupte cu stihiiile furioase pe care abia le înfruntase, în timp ce piroga, trasă pe plaja îngustă, destul de departe ca să nu fie ajunsă de valurile ce se spărgeau pe uscat, semăna cu o pată de nisip.

— Aici ne aflăm foarte departe de orice așezare omească ! exclamă Mabel, cînd, după ce admirase îndelung și cu luare-aminte priveliștea din jurul ei, particularitățile acesteia impresionară via ei imaginație. Asta este într-adevăr o așa-numită graniță.

— În apropierea mării și în jurul marilor orașe afli priveliști mai frumoase decît asta ? întrebă Călăuză, cu interesul pe care-l avea totdeauna față de un asemenea subiect.

— N-aş putea spune. Acolo ai ocazii mai multe să-ţi aduci aminte de semenii tăi decît aici ; dar, poate, mai puţine care să-ţi amintească de Dumnezeu.

— Negreşit, Mabel, asta este şi părerea mea. Ştiu că nu sînt decît un sărman vînător, neinstruit şi ignorant, dar în pădure îl simt pe Dumnezeu nespus de aproape de mine.

— Dar cine s-ar putea îndoi de asta ? răspunse Mabel şi, mirată de energia cu care vorbise vînătorul, îşi întoarse privirea de la peisaj spre chipul acestuia, cu trăsături aspre dar cinstite. Cred că nîcăieri nu te poţi simţi mai aproape de Dumnezeu ca într-un astfel de loc, fiindcă prin oraşe atenţia omului este atrasă de tot felul de lucruri.

— Spui tot ceea ce aş vrea eu să exprim, Mabel, însă mai clar, făcîndu-mă să mă ruşinez de dorinţa mea de a-i face pe alţii să afle ce simt eu în privinţa asta. Am cutreierat acest loc înainte de război, în căutare de blănuri ; şi aici am mai fost ; nu chiar în locul acesta, fiindcă am acostat mai depărte, colo, unde se vede stejarul acela uscat, care se înalţă mai sus de pîlcul de brazi...

— Oare cum de eşti în stare, Călăuză, să-ţi aminteşti de toate aceste amănunte cu atîta siguranţă ?

— Acestea sînt străzile, casele, palatele şi bisericile noastre. Cum să nu-mi amintesc de ele ! N-aş putea să le uit ! Odată m-am înţeles cu Marele-Şarpe să ne întîlnim la amiază, după şase luni, la piciorul unui anumit pin, pe cînd ne găseam la trei sute de mile depărtare de locul întîlnirii. Copacul acela se afla şi se mai află şi astăzi, dacă nu cumva providenţa l-a trăsnit, în mijlocul unei păduri, la o distanţă de cincizeci de mile de orice aşezare ome-

nească, însă într-un loc unde se adună foarte mulți castori.

— Și v-ați întâlnit la locul și ora stabilite ?

— Păi, soarele nu răsare și nu apune ? Când am ajuns la copac, Marele-Șarpe se sprijinea de trunchiul lui, cu jambierele rupte și mocasinii plini de noroi. Indianul Delawar trecuse printr-o mlaștină și avusese mult de furcă să iasă din ea, însă, după cum soarele răsare dimineața deasupra dealurilor din răsărit și apune seara, lăsându-se după dealurile din apus, tot așa și el a ajuns la locul și timpul potrivit. Să nu te temi niciodată de Chingachgook, nu l-a înșelat nicicând pe vreun prieten, după cum nu a cruțat vreun dușman. E tot atât de punctual și cu unul, și cu altul.

— Și acum unde e Marele-Șarpe, de ce nu-i cu noi ?

— Urmărește piste indienilor Mingo, ceea ce ar fi trebuit să fac și eu, dacă nu aș fi avut o mare slăbiciune omenească.

— Călăuză, mie mi se pare că nu ai nici un fel de slăbiciune și ești mai presus de ele. Niciodată nu am întâlnit vreun om care să mi se pară atât de puțin supus slăbiciunilor firii omenești.

— Dacă e vorba de sănătate și tărie, Mabel, da, așa este, fiindcă providența a fost bună cu mine, deși cred că viața în aer liber, urmărirea, vânătorile îndelungate, hrana pe care o găsești în pădure, somnul și o conștiință curată pot fi cauza care ține doctorii la distanță. Dar, la urma urmei, sînt și eu om ; da, îmi dau seama că sînt om ca toți ceilalți în privința unor anume simțăminte.

Mabel îl privi uimită, și nu am face decît să conturăm mai bine caracterul femeii dacă am adăuga că și pe chipul

ei gingaș se așternuse de asemenea o curiozitate deschisă, cu toate că limba părea să fie mai rezervată.

— Viața asta sălbatică pe care o duci, Călăuză, e atrăgătoare exclamă ea, cu obrajii îmbujorați de entuziasm. Descopăr că mă transform repede într-o fată de la graniță și încep să iubesc marea tăcere a pădurilor. Acum, orașele mi se par plictisitoare, și deoarece tatăl meu își va petrece restul zilelor aici, unde a trăit atît de multă vreme, încep să cred că aș fi fericită să rămîn cu el și să nu mă mai întorc la coasta oceanului.

— Pădurile nu sînt nicicînd tăcute, Mabel, pentru cei ce le înțeleg graiul. Zile întregi le-am cutreierat singur, fără să simt nevoia vreunui tovarăș ; iar în ceea ce privește convorbirile, cei care le înțeleg vorba nu au nevoie de cuvîntări mai pline de judecată și mai instructive.

— Cred, Călăuză, că te simți mai fericit cînd ești singur decît cînd te afli împreună cu alți oameni.

— Nu asta vreau să spun, nu tocmai asta ! Într-o vreme, am crezut că e destul să-l am pe Dumnezeu în pădure și nu-mi doream decît atît, să mă bucur de bunătatea și de ocrotirea Lui. Dar în mine s-au născut simțăminte noi și cred că natura vrea să fie propria ei stăpînă. Toate ființele de pe pămînt își găsesc perechea, Mabel, și soarta omului e să facă și el la fel.

— Și nu te-ai gîndit niciodată să-ți cauți o soție, Călăuză, cu care să-ți împarți soarta ? întrebă fata cu simplitatea și nevinovăția pe care o inimă curată și spontaneitatea le exprimă cu atîta generozitate și cu simțămîntul de afecțiune atît de firesc femeii. Mie mi se pare că nu-ți lipsește decît un cămin, la care să te întorci din peregrina-

nările dumitale, pentru ca să fii cu totul fericit. Dacă aş fi bărbat, aş fi încântat să cutreier aceste păduri după bunul plac, sau să navighez pe lacul acesta frumos.

— Te înţeleg, Mabel, şi Dumnezeu să te binecuvînteze că te gîndeşti la fericirea unor oameni atît de umili ca noi. Da, este adevărat, avem şi noi plăcerile şi aptitudinile noastre, dar am putea fi şi mai fericiţi ; da, cred că am putea fi mai fericiţi.

— Mai fericiţi ? Şi în ce fel, Călăuză ? În aerul acesta curat, cu aceste păduri umbroase şi răcoroase, prin care te poţi plimba, cu lacul acesta splendid, pe care-l poţi privi şi pe care poţi naviga, oamenii ar trebui să fie cu totul fericiţi, în măsura îngăduită de slăbiciunile lor.

— Orice creatură are firea ei, Mabel ; bărbaţii o au şi ei pe a lor, răspunse Călăuză, uitîndu-se la fermecătoarea lui însoţitoare, ai cărei obraji se îmbujoraseră, şi ochii ghidului străluceau de ardoarea simţămintelor răscolite de situaţia neobişnuită în care se afla, toţi bărbaţii trebuie să se supună firii lor. Vezi porumbelul de colo, care s-a lăsat pe mal, pe aceeaşi linie cu castanul prăbuşit ?

— Desigur, este singura creatură care se mişcă acum, în afară de noi, pe locurile acestea adîncite în nesfîrşită singurătate.

— Nu-i tocmai aşa, Mabel, nu-i tocmai aşa ; providenţa nu a dat viaţă creaţiurilor ca să trăiască singure. Uite-o şi pe tovarăşa lui care tocmai îşi ia zborul. Ea îşi caută hrana în apropierea plăjii, dar nu va rămîne multă vreme departe de perechea ei.

— Te înţeleg, Călăuză, zise Mabel, zîmbind cu duioşie, dar tot atît de liniştită de parcă ar fi vorbit cu tatăl

ei. Însă un vînător poate să-și găsească o tovarășă chiar și în această regiune sălbatică. După cîte știu, fetele indienilor sînt afectuoase și credincioase, fiindcă așa se poartă și soția lui Virf-de-Săgeată cu el, care umblă mai mult încruntat decît zîmbitor.

— Nu, Mabel, dintr-o astfel de unire nu ar ieși niciodată ceva bun. Tot ce se aseamănă trebuie să se unească neapărat ; chiar și țările trebuie să se unească, pentru ca să se ajungă la fericire. Dacă-ș găsi într-adevăr o ființă ca dumneata, care ar vrea să fie soția unui vînător și n-ar disprețui ignoranța și lipsa mea de educație, atunci, într-adevăr, toate suferințele mele din trecut mi s-ar părea ca saltul unei tinere căprioare, iar viitorul ca aurit de ra-zele soarelui !

— O ființă ca mine ! O fată de vîrsta mea, și atît de indiscretă cum sînt eu, ar fi cu greu o tovarășă potrivită pentru cel mai îndrăzneț cercetaș și cel mai îndemînat vînător de la această graniță.

— Ah, Mabel, eu cred că nu am făcut decît să îmbunătățesc firea unui indian piele-roșie, altoind-o cu aceea a unui om alb ! Reputația pe care mi-o recunoști mi-ăr îngădui să găsesc o soție în orice sat indian.

— Oh, nu, nici vorbă că nu trebuie să te gîndești să iei de soție o fată atît de ignorantă, de frivolă și vanitoasă cum sînt eu ! Mabel ar fi adăugat : „și atît de tînără“, dar delicatețea ei înnăscută îi stînsese cuvintele pe buze.

— Și de ce nu, Mabel ? Dumneata nu cunoști obiceiurile de aici, de la graniță, dar cunoști mai mult decît oricare dintre noi istorioarele hazlii și obiceiurile de la oraș ; în ceea ce privește frivolitatea, eu nu știu ce înseamnă, dar

dacă înseamnă frumusețe, ah, Doamne ! cred că nu este un cusur pentru mine. Nu ești deloc vanitoasă, de asta îmi dau seama după îngăduința cu care ascuți povestirile mele neghioabe despre vînătoare și urmărirea pistelor ; iar în privința experienței, asta vine odată cu anii. De altfel, sînt convins că oamenii se gîndesc prea puțin la toate astea, cînd pornesc să-și aleagă o femeie.

— Călăuză, desigur că vorbele, privirile dumitale nu înseamnă nimic... glumești, nu-i așa ?

— Nimic nu mă bucură mai mult decît să mă aflu în preajma ta, Mabel, și aș dormi în noaptea asta mult mai bine decît în ultima săptămînă, dacă aș ști că-ți face plăcere convorbirea noastră așa cum îmi face mie.

Nu spun că Mabel Dunham nu crezuse că ar putea să-i placă lui Călăuză. Cu instinctul și perspicacitatea ei de femeie descoperise asta de mai multă vreme și poate că se gîndise uneori că în stima și atenția pe care i le arăta se amesteca puțin și din afecțiunea pe care bărbații nu pot, fără ca să fie grosolani, să n-o arate femeii în anumite ocazii, dar acestei fete vioaie și sincere nu-i trecuse nici-odată prin minte că el s-ar gîndi în mod serios s-o ia de soție. Acum însă în mintea ei răsări o licărire de adevăr, provocată poate mai puțin de vorbele însoțitorului său decît de felul lui de a se purta. Privind cu seriozitate în ochii cinstiți ai omului din fața sa, cu trăsăturile feței înăsprite și grave, îi vorbi din nou, însă cu o gingășie care-l atrase pe acest bărbat mai puternic decît cuvintele ei pregătite să respingă.

— Trebuie să ne înțelegem bine, zise ea, plină de sinceritate, atît de bine, încît să nu existe nici un fel de nor

între noi. Dumneata ești prea cinstit și prea sincer ca să nu ai dreptul să ți se răspundă la fel. Fără îndoială că toate astea nu înseamnă nimic și nu au o altă legătură cu simțămintele dumitale, în afară de prietenia pe care un om cu firea și înțelepciunea dumitale ar simți-o pentru o fată ca mine.

— Cred că toate astea sînt cît se poate de firești, Mabel, și sînt convins de ceea ce spun ; sergentul mi-a mărfurisit că a avut simțăminte asemănătoare față de mama ta și cred că am observat și eu aceleași porniri la tinerii pe care i-am călăuzit uneori prin pădure. Da, da, dă-mi voie să-ți spun că este foarte firesc, din care cauză, lucrurile au venit ca de la sine și sînt foarte mulțumit.

— Călăuză, cuvintele dumitale mă pun în încurcătură! Vorbește mai limpede, sau părăsește acest subiect pentru totdeauna. Cred că nu... nu poți să spui... nu vrei să mă faci să înțeleg că... — chiar și viața Mabel se încurcă în vorbă și tăcu, stînjinită, din cauza pudicității ei feciorelnice, înainte de a adăuga ceea ce ar fi vrut atît de mult să spună. Dar, luîndu-și inima în dinți și, hotărîtă să afle totul cît mai curînd și mai limpede, continuă după o clipă de șovăială : Cred, Călăuză, că nu vrei să mă faci să înțeleg că te-ai gîndit serios să mă iei de nevastă !

— Da, mă gîndesc, Mabel. Asta este, tocmai asta este și ai lămurit totul mult mai bine decît mine, care n-aș fi fost în stare s-o fac niciodată, cu purtarea mea de om al pădurii și cu firea mea de om de graniță. M-am înțeles cu sergentul în privința aceasta, dacă planul îți surîde, după cum presupune el, deși eu mă îndoiesc că aș putea fi pe

placul unei fete care ar merita pe soțul cel mai bun din America.

Mabel trecu într-o clipă de la stinjenire la uimire, apoi, și mai repede, de la uimire la mîhnire.

— Tatăl meu ? exclamă ea. Scumpul meu tată s-a gîndit să fiu soția dumitale, Călăuză ?

— Da, Mabel, într-adevăr. Chiar el s-a gîndit că asta ar putea să te bucure și aproape că m-a împins să-mi închipui că lucrul acesta ar putea fi adevărat.

— Dar dumitale, fără îndoială că dumitale puțin îți pasă dacă această ciudată presupunere s-ar înfăptui sau nu !

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că ai vorbit despre căsătoria noastră mai mult ca să-i faci plăcere tatălui meu decît din alt motiv, și că nu vei suferi deloc, oricare ar fi răspunsul meu, nu-i așa ?

Vînătorul se uită drept în ochii minunați ai fetei, ai cărei obraji se îmbujoraseră din cauza înflăcărării și a noilor sale simțăminte, și nu era cu putință să te înșeli asupra admirației care se așternu pe fața lui de om cinstit.

— M-am crezut adesea fericit, Mabel, pe cînd străbăteam pădurea după o vînătoare izbutită, respirînd aerul proaspăt al dealurilor, plin de vigoare și de sănătate, dar acum îmi dau seama că totul a fost doar nerozie și deșertăciune față de încîntarea care m-ar cuprinde la gîndul că ai o părere mai bună despre mine decît despre cei mai mulți bărbați.

— Fără îndoială, Călăuză !. Am o părere într-adevăr mai bună despre dumneata decît despre cei mai mulți băr-

bați, și nu sînt sigură că nu este mai bună decît despre oricare altul, fiindcă fidelitatea, cinstea, naturalețea, spiritul de dreptate și curajul dumitale nu le-ar mai putea avea nimeni pe acest pămînt.

— Ah, Mabel, cuvintele tale sînt prea dulci și-mi dau prea multă nădejde, acum cînd le aud din gura ta, și s-ar părea că sergentul nu s-a înșelat pînă la urmă chiar atît de mult pe cît mă temeam.

— Nu, Călăuză, în numele a tot ceea ce este sfînt și drept, nu trebuie să fie o neînțelegere între noi într-o problemă atît de importantă. Te stimez și te prețuiesc aproape tot atît de mult ca pe propriul meu tată, dar n-aș putea fi niciodată soția dumitale, fiindcă...

Schimbarea pe care cuvintele ei o provocară pe chipul însoțitorului său fu atît de neașteptată și de mare, încît, atunci cînd văzu efectul lor, deși simțea dorința irezistibilă de a fi cît mai lămurită, amuți : teama de a-i pricinui unui om o suferință era de-ajuns ca s-o determine să tacă. O vreme, nu scoaseră o vorbă, și umbra de dezamăgire de pe obrazul aspru al vînătorului crescuse, exprimînd o durere atît de crîncenă, că o înspăimîntă pe Mabel. Călăuză avu o senzație de sufocare atît de puternică, încît își duse mîna la gît, ca cineva care încearcă să-și aline o suferință fizică. Degetele lui crispate o uluiră pe tînăra fată, cuprinsă de spaimă.

— Călăuză, adăugă Mabel cu vioiciune, după ce se simți în stare să-și stăpînească vocea. Poate că am exagerat, fiindcă asemenea lucruri sînt oricînd posibile și se spune că femeile niciodată nu știu prea bine ce vor. Aș

vrea să înțelegi că niciodată noi doi nu trebuie să ne gândim unul la altul ca soț și soție.

— Nu mă gândesc și nu mă voi mai gândi niciodată în felul acesta, Mabel, răspunse el, cu răsufierea grea, părînd să vorbească întocmai ca un om care e pe cale să scape de o apăsare sufocantă. Nu, nu, nu mă voi mai gândi niciodată, nici la tine și nici la altă femeie în felul acesta.

— Călăuză, dragul meu Călăuză, trebuie să mă înțelegi bine ; să nu atribui cuvintelor mele un înțeles mai adînc decît le-am dat eu, o astfel de căsătorie ar fi lipsită de înțelepciune și, poate, nefirească.

— Da, nefirească, împotriva naturii, așa i-am spus și eu sergentului, însă el n-a voit să m-asculte.

— Oh ! Dar este mai rău decît mi-aș fi putut închipui ! Dă-mi mîna, scumpul meu Călăuză, și arată-mi că nu mă urăști ! Pentru numele lui Dumnezeu, zîmbește-mi, te rog !

— Să te urăsc, Mabel, să-ți zîmbesc ? Vai de mine !

— Hai, dă-mi mîna, mîna ta îndrăzneată, credincioasă și bărbătească... amîndouă mîinile, fiindcă nu mă voi liniști pînă ce nu mă voi convinge că sîntem din nou prieteni și că n-a fost vorba decît de o neînțelegere.

— Mabel ! — zise Călăuză, uitîndu-se drept în ochii generoasei și îndrăzneței fete, pe cînd ea îi ținea mîinile aspre și arse de soare cu degetele ei delicate ; și rîzînd în felul său tăcut și aparte, cu obrazul chinuit, care nu părea a fi în stare să se prefacă nici chiar cînd era tulburat de simțămînte atît de contradictorii, adăugă : Mabel, sergentul s-a înșelat !

Neputindu-și stăpîni simțămintele, lacrimile porniră să-i curgă șiroaie pe obraji arși de soare. Se apucă din nou de gît, cu degetele crispate, și pieptul i se ridică într-un efort suprem, de parcă voia să scape cu orice preț de o povară.

— Călăuză ! Călăuză ! strigă Mabel. Orice, dar asta n-o pot suporta, nu, n-o pot suporta ! Vorbește, zîbește-mi din nou, spune-mi un cuvînt, orice, ca să-mi arăți că m-ai iertat !

— Sergentul s-a înșelat ! exclamă acesta, îngrozind-o pe Mabel cu rîsul ce-i izbucni de pe buze în zbuciumul durerii sale, care era un amestec nefiresc de ușurare și chin. O știam... o știam și i-am spus-o ; dar, sergentul s-a înșelat !

— Dar putem fi prieteni, chiar dacă nu sîntem soț și soție, continuă Mabel, fără să prea știe ce spune, fiind aproape tot atît de tulburată ca și el, putem fi totdeauna prieteni, și vom fi totdeauna.

— Știam eu că sergentul se înșală, repetă el, după ce izbuti, în sfîrșit, cu mari efortări, să se stăpînească, fiindcă nu am crezut niciodată că, așa cum sînt, aș putea fi pe placul unei tinere fete crescute la oraș. Ar fi fost mai bine dacă nu încerca să îmi vîre astfel de idei în cap, și mult mai bine dacă nici tu nu te-ai fi purtat cu atîta atenție și prietenie cu mine ; da, ar fi fost mult mai bine.

— Dacă aș crede că vreo greșeală a mea a stîrnit asemenea speranțe false în inima ta, cu toate că nu am avut niciodată intenția asta, nu mi-aș ierta-o niciodată ; fiindcă te rog să mă crezi, aș prefera să sufăr eu decît să-ți pricinuiesc cea mai mică suferință.

— Asta e, Mabel, tocmai asta e ! Vorbele și părerile pe care le exprimi cu o voce atît de dulce și într-un fel neobișnuit pentru mine, aici, în pădure, au săvîrșit tot răul, dar acum văd clar și încep să înțeleg mai bine deosebirea dintre noi ; mă voi strădui să pun capăt gîndurilor și să mă întorc din nou în pădure, ca să urmăresc vînatul și dușmanii, după cum am fost obișnuit. Ah, Mabel, de cînd te-am văzut, am urmărit o pistă greșită !

— Dar acum vei merge pe cea adevărată. Vei uita cîrînd totul și mă vei privi ca pe o prietenă care-ți datorează viața.

— Poate că asta să fie o purtare potrivită pentru orașe, însă mă îndoiesc că e tot atît de firească în pădure. Noi, oamenii din pădure, cînd descoperim o prîvelişte frumoasă, nu mai sîntem în stare să ne luăm ochii de la ea, sau cînd sufletul e cuprins de un simțămînt cinstit și potrivit, acestuia îi e foarte greu să se despartă de el.

— Dar eu nu am nimic comun cu o prîvelişte frumoasă, și iubirea ta nu e un simțămînt potrivit pentru tine. Cînd te vei gîndi mai pe îndelete, vei uita totul și-ți vei da seama că nu sînt de fel potrivită să-ți fiu soție.

— Așa i-am spus și eu sergentului, dar el m-a contrazis. Știam că ești prea tînără și prea frumoasă pentru un om de vîrstă mijlocie ca mine, care nu a fost prea atrăgător nici în tinerețe ; și apoi, firea ta nu se potrivește cu a mea, și nici cabana unui vînatîor nu e un loc potrivit pentru o fată care a fost crescută oarecum printre șefi, ca tine. Dacă aș fi mai tînăr și mai atrăgător, ca de pildă, Jasper Eau-douce...

— Lasă-l deoparte pe Jasper Eau-douce, îl întrerupse Mabel pe neașteptate. Să vorbim mai bine de altceva.

— Jasper este un flăcău de preț, Mabel. Și mai este și chipeș, răspunse Călăuză, cu nevinovăție, uitându-se fix la față, de parcă se îndoia de judecata ei, când o auzea vorbind cu atita ușurință de prietenul său. Dacă-ș fi numai pe jumătate atât de chipeș ca el, teama mea de acum nu ar fi fost atât de mare, și poate că nici atât de întemeiată.

— Să nu vorbim de Jasper Western, repetă Mabel, îmbujorindu-se, el poate fi destul de bun când e vorba de un uragan sau de navigația pe lac, dar acum nu merită să vorbim despre el.

— În orice caz, e mai bun decât bărbatul care-ți va fi, pesemne, soț, deși sergentul spune că asta nu se va întâmpla niciodată. Dar fiindcă a greșit o dată, poate foarte bine să greșească și a doua oară.

— Și cine îmi va fi pesemne soț ? Asta mi se pare tot atât de ciudat ca și ceea ce s-a petrecut între noi.

— Știu că este firesc să-i preferi pe cei cu care te asemeni, și când ți-ai petrecut multă vreme în preajma soțiilor de ofițeri, să dorești să fii la fel ca ele. Dar, Mabel, cred că pot să-ți vorbesc deschis ; știu și nădăjduiesc că vorbele mele nu te vor îndurera, fiindcă acum înțeleg ce înseamnă să fii dezamăgit în simțăminte de felul acesta și nu aș vrea să-i pricinuiesc în viitor un asemenea chin nici chiar unui indian Mingo. Dar fericirea nu o găsești neapărat mai degrabă în aripa frumoasă a unei clădiri decât într-un cort și, cu toate că locuințele ofițerilor par mai atrăgătoare decât celelalte barăci ale regimentului, în ele afli adesea multă nefericire.

— Nu mă îndoiesc cîtuși de puțin, Călăuză, și dacă ar trebui să hotărăsc asupra acestui lucru, mai degrabă te-aș urma să-ți împărtășesc soarta într-o colibă din pădure, fără să-mi pese că e bună sau rea, decît să intru în locuința oricărui ofițer, cu gîndul de a rămîne acolo ca soție a lui.

— Mabel, dar Lundie crede și nădăjduiește altceva !

— Și ce-mi pasă mie de Lundie ? El este maiorul comandant al regimentului 55 și poate să-și comande oamenii la dreapta și la stînga, sau să pornească în marș, după cum îi place, dar nu mă poate sili pe mine să mă căsătoresc cu cel dintîi sau cu cel din urmă dintre ofițerii săi ; însă de unde știi ce vrea Lundie în privința asta ?

— Din propriile sale cuvinte. Sergentul i-a spus că vrea să mă aibă pe mine de ginere, și maiorul, ca un vechi și credincios prieten ce-mi este, vorbind cu mine despre asta, mi-a cerut deschis să fiu generos, să las un ofițer să te ia de nevastă, și să nu mă străduiesc a te hotări să-ți împarți soarta cu un vînător. Mi-am dat seama că are dreptate și m-am gîndit bine că s-ar putea să fie așa, dar cînd mi-a spus că-l are în vedere pe ofițerul de intendență, nu i-am mai ascultat rugămintea. Nu, nu, eu îl cunosc pe locotenentul Devy Muir foarte bine și, cu toate că poate să facă din tine o doamnă, nu te va face niciodată fericită, iar el nu va ajunge să fie niciodată un *gentleman*. Vorbesc în interesul tău, fiindcă văd că sergentul a greșit o dată.

— Tatăl meu a greșit foarte mult dacă a spus sau a făcut ceva care să te îndurereze, Călăuză ; am pentru dumneata un respect atît de mare și simt o prietenie atît de sinceră, încît, dacă n-ar fi vorba... vreau să spun că

nimeni nu ar trebui să se teamă că locotenentul Muir ar putea avea cea mai mică șansă. Aș rămîne mai degrabă așa cum sînt pînă-n cea din urmă zi a vieții mele, decît să ajung o doamnă, căsătorindu-mă cu el.

— Cred că ești sinceră, Mabel, răspunse Călăuză cu înșuflețire.

— Fără-ndoială, într-o clipă ca asta, despre un astfel de subiect, și mai ales cînd vorbesc cu dumneata. Nu, locotenentul Muir poate să-și găsească soție unde vrea, dar numele meu nu se va afla pe lista sa.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc, fiindcă, deși nu mai am nici o nădejde pentru mine, n-aș putea fi niciodată fericit dacă ai fi soția ofițerului de intendentă. Mă temeam că gradul lui ar putea avea o oarecare valoare pentru tine, da, m-am temut de asta, fiindcă eu îl cunosc. Nu gelozia mă face să vorbesc astfel, ci adevărul, fiindcă ți-am spus că-l cunosc pe omul acesta. Dacă, dintr-o toană, te-ai gîndi la un tînăr ca Jasper Western, care ar merita, de pildă...

— De ce să vorbim mereu de Jasper, Călăuză ? El nu are nici o legătură cu prietenia noastră. Hai să vorbim de dumneata și de felul cum vrei să-ți petreci iarna.

— Ah, să vorbesc de mine ! Nu prea sînt bun de lucruri mari ; eu doar la atîta mă pricep : să urmăresc o pistă sau să trag cu carabina, iar în momentul de față, de cînd am descoperit greșeala sergentului, am o valoare și mai mică. Așa că, n-are nici un rost să vorbim de mine. Am fost fericit să mă aflu în preajma ta atît de multă vreme și să-mi mai și închipui că sergentul avea dreptate, dar acum totul

s-a sfîrșit. Voi porni pe lac, cu Jasper, și vom avea destulă treabă ca să scap de toate gîndurile deșarte.

— Și vei uita tot ceea ce s-a petrecut aici ? Mă vei uita... nu mă vei uita, Călăuză, ci-ți vei continua vechile ocupații, gîndindu-te că nu trebuie ca o fată să-ți tulbure liniștea sufletească, nu-i așa ?

— Ceea ce n-am știut niciodată, Mabel, știu acum, că fetele înriuesc viața unui bărbat mai mult decît am crezut vreodată. Înainte de a te fi cunoscut pe tine, nici un copil nou-născut nu dormea mai liniștit ca mine ; cînd puneam capul pe o rădăcină ori pe o piatră, sau, uneori, pe vreo blană oarecare de animal, cădeam numaidecît în somn, și noaptea, visurile mele, dacă le aveam, erau în legătură cu ceea ce făcusem în ziua aceea sau cu ceea ce trebuia să fac a doua zi, și dormeam pînă cînd trebuia să mă trezesc, iar rîndunelele nu puteau fi mai sigure că-și vor lua zborul la răsăritul soarelui, decît eram eu că mă voi trezi la ora dorită. Toate astea păreau să facă parte din firea mea și mă puteam bizui pe ea chiar și în mijlocul unei tabere de indieni Mingo, fiindcă am făcut pe vremuri incursiuni pînă și în satele acestor nemernici.

— Și toate acestea le vei regăsi, Călăuză, fiindcă un om atît de drept și de sincer nu-și va irosi fericirea pentru o închipuire. Vei vîsa iar despre vînătorile dumitale, despre cerbii pe care i-ai ucis și despre castorii pe care i-ai prins.

— Vai, Mabel, nu-mi mai pasă de nici un vis legat de viața mea ! Înainte de a te fi întîlnit, simțeam un fel de plăcere să-mi închipui că urmăresc cîinii de vînătoare și descopăr o pistă a irochezilor, sau că plănuiam o ambus-

cadă și mă găseam într-o încăierare ; toate astea îmi dădeau un simțămînt de mulțumire, potrivit cu înclinările mele. Dar acum, de cînd te-am cunoscut pe tine, ele și-au pierdut farmecul. Acum nu mai visez nimic atît de neomenos ; în ultima noapte pe care am petrecut-o în garnizoană, am visat că aveam o cabană într-un crîng de arțari și la picioarele fiecărui arțar se găsea o Mabel Dunham ; iar păsările din copaci cîntau balade în locul cîntului hărăzit lor de natură, și atît de frumos, că și cerbii se opreau să le asculte. Am intercat să împușc un fazan, dar Ucigătoarea-de-cerbi n-a luat foc, și fazanul mi-a ris în nas, tot atît de plăcut ca o tînră fată, care rîde, plină de veselie ; apoi a fugit, sărind, și, întorcîndu-se din cînd în cînd, se uita dacă-l urmăresc.

— Să nu mai vorbim de toate astea, Călăuză, să nu mai vorbim de ele ! _ zise Mabel, ștergîndu-și lacrimile, fiindcă omul acesta oțelit, de pădure, își dezvăluia atît de sincer adîncimea simțămîntelor lui, încît era prea mult pentru inima ei generoasă. Acum hai să-l căutăm pe tatăl meu ; nu poate fi departe, doar i-am auzit flinta prin apropiere.

— Sergentul s-a înșelat. Da, s-a înșelat ; zadarnic ai încerca să împerechezi turtureaua cu lupul.

— Iată-l pe tatăl meu venind, îl întrerupse Mabel, hai să facem impresia unor oameni fericiți și veseli, dragă Călăuză, după cum ar trebui să pară niște prieteni buni, și să ne păstrăm tainele pentru noi.

Tăcură o vreme ; se auziră pașii sergentului călcînd pe crengi uscate, apoi apăru și el din pădure, pe o înălțime din apropiere. Cînd ajunse într-un loc mai deschis, bătrînul

soldat îi cercetă cu privirea pe fiica lui și pe însoțitorul ei și zise, plin de voieșie :

— Mabel, copila mea, ești tinărară și iute de picior ; du-te și caută pasărea pe care am doborât-o în puietii de colo, de pe mal, și fiindcă Jasper ne face semne anunțându-ne că va întinde pinzele, nu te mai întoarce aici, o să ne întâlnim după câteva minute pe plajă.

Mabel ascultă și coborî povârnișul cu pasul ușor al tinereții și frumuseții. Dar, în ciuda sprintenelii sale, îi era inima grea, și cînd pădurea o ascunse de privirile celor doi, se așeză la rădăcina unui copac și plînsese cu hohote.

Sergentul o urmări cu mîndrie părintească în ochi, pînă ce dispăru, apoi se întoarse către însoțitorul lui, zîmbindu-i cu toată bunăvoința și familiaritatea pe care i le îngăduia felul său de a se manifesta cu oamenii.

— Are sprinteneala și suplețea mamei sale, prietene, altoită oarecum cu forța tatălui său, zise el. Mama ei nu era chiar așa de frumoasă, după cîte îmi dau seama ; dar bărbații și femeile din familia Dunham au avut întotdeauna un chip arătos. Ei bine, Călăuză, sînt convins că n-ai lăsat să-ți scape prilejul și i-ai vorbit fetei deschis, nu-i așa ? Femeilor le place sinceritatea în treburile astea.

— Pînă la urmă, cred că mă voi înțelege cu Mabel, sergent, răspunse celălalt, uitîndu-se într-altă parte, ca să se ferească de privirea prietenului său.

— Cu atît mai bine. Unii sînt de părere că puțină șovăială și nesiguranță fac ca dragostea să fie mai atrăgătoare, însă eu mă număr printre aceia care cred că, o vorbă spusă răspicat lămurește cu atît mai bine lucrurile. Mabel s-a arătat uimită ?

— Mă tem că da, sergent ; cred că a fost luată prin surprindere, da...

— Bine, bine, surprizele în iubire sînt ca ambuscadele în război, și tot pe atît de legitime, cu toate că nu este la fel de ușor să spui cînd este surprinsă o femeie, cum o poți spune cînd același lucru i se întîmplă unui dușman. Mabel n-a încercat să schimbe vorba, credinciosul meu prieten, nu-i așa ?

— Nu, sergent. N-a încercat, asta ți-o pot spune pe conștiința mea.

— Dar nădăduiesc că nu s-a arătat, totuși, nici prea nerăbdătoare ! Mama ei a fost rezervată și a făcut fasoane o lună întreagă, însă pînă la urmă, sinceritatea e o recomandare atît pentru un bărbat, cît și pentru o femeie.

— Asta este, așa este, și înțelepciunea e la fel.

— Nu trebuie să te aștepți la prea multă judecată din partea unei fete de douăzeci de ani, dar o va dobîndi odată cu experiența. Dacă eu sau tu am greși, de pildă, greșeala nu ar putea fi trecută ușor cu vederea, însă la o fată de vîrsta ei nu trebuie să te străduiești să înghiți un țințar, de teamă să nu înghiți o cămilă.

În timp ce sergentul vorbea astfel, dezvăluindu-și gîndurile, expresia feței lui Călăuză era agitată, cu toate că își redobîndise în parte stoicismul său obișnuit, care alcătuia temelia firii sale, datorită, probabil, conviețuirii îndelungate cu indienii. El își ridica și-și cobora privirea, și la un moment dat trăsăturile sale aspre te-ar fi putut face să crezi, din cauza unei străluciri trecătoare, că va izbucni în risul său atît de specific ; însă chiar dacă un simțămînt de veselie ar fi existat în realitate, el pieri de îndată, în-

locuit de o privire înrudită cu spaima. Această neobișnuită împletire a unei dureri adânci cu voioșia simplă și firească o uimise foarte mult pe Mabel ; în timpul convorbirii de mai sus, fusese de nenumărate ori pe punctul de a crede că ea nu-l impresionase decît foarte puțin pe Călăuză, cînd îl vedea lăsîndu-se tîrit cu o simplitate aproape copilărească de simțăminte de voioșie și fericire, impresie pe care o înlăturase, totuși, curînd, descoperind emoțiile atît de chinuitoare și de adînci care păreau că-i sfîșie sufletul cîstit. Într-adevăr, Călăuză era în această privință aproape un copil ; lipsit de orice experiență în felul de a se comporta cu oamenii, el nu știa să-și ascundă un gînd, oricare are fi fost el, și primea și reflecta orice emoție cu simplitatea și promptitudinea caracteristice primei perioade a vieții, deoarece un copil nu poate să-și ofere imaginația ușor adaptabilă unei impresii trecătoare cu mai multă ușurință decît o făcea acest bărbat atît de simplu în toate simțămintele sale, oricît de dîrz, stoic, plin de bărbăție și sever era el în îndeletnicirile sale obișnuite.

— Ai dreptate, sergent, răspunse Călăuză. O greșeală din partea unui om ca dumneata e o problemă mai serioasă.

— Pînă la urmă, vei descoperi că Mabel este sinceră și cîstită, dar trebuie să-i dai puțin răgaz.

— Oh, sergent !

— Un om cu meritele tale ar impresiona și o stîncă ; așa că, dă-i puțin răgaz, Călăuză.

— Sergent Dunham, noi sîntem vechi camarazi de campanie, adică ai campaniilor petrecute aici, în pădurea

sălbatică, și ne-am adus unul altuia atâtea servicii, că ne putem îngădui să vorbim deschis. Ce te-a făcut să crezi că unei fete ca Mabel ar putea să-i placă un om primitiv ca mine?

— Ce m-a făcut să cred? Dar am o mulțime de motive, și încă bine întemeiate, prietene. Actele tale de mărinime, poate și campaniile pe care le-ai amintit; mai mult, ești camaradul meu, cu jurământ, și un om încercat.

— Toate astea sună foarte frumos când e vorba să fie auzite de mine și de dumneata, dar nu au același efect asupra gingașei dumitale fete. Ea ar putea să creadă că aceste campanii despre care vorbești au distrus și chipul cit de cit atrăgător pe care poate că l-am avut în tinerețea mea, și nu sînt deloc sigur că faptul de a fi un bun prieten al tatălui ei ar putea să însemne în ochii ei o calitate atît de mare încît s-o hotărască pe o tinără să aibă o afecțiune deosebită pentru un pretendent. Mai spun o dată, sergent, cei ce se aseamănă se adună, și înclinațiile mele nu sînt pe măsura lui Mabel.

— Astea sînt cîteva din cunoscutele tale scrupule pline de modestie, Călăuză, dar cu ele nu vei cîștiga prea mult în ochii fetei. Femeile nu se dau în vînt pentru oamenii lipsiți de încredere și-i preferă pe cei care se bizuie pe forțele lor. Modestia joacă un mare rol la un recrut, asta ți-o garantez eu, sau la un tinăr aspirant abia înrolat, fiindcă-l împiedică de a-l zeflemisi pe subofițeri înainte de a ști care sînt lucrurile pe care le poate lua în deridere; nu sînt sigur că modestia nu ar fi recomandabilă pentru un ofițer de administrație sau pentru un pastor, dar e foarte rea cînd pune stăpînire pe un soldat adevărat

sau pe un îndrăgostit. Trebuie să ai de-a face cît mai puțin cu ea, dacă vrei să cîștigi inima unei femei. În ceea ce privește părerea că cei ce se aseamănă se adună, ea nu are nici un fel de legătură cu astfel de probleme. Nu, nu, cei ce se aseamănă nu se adună (sergentul părea în domeniul acesta un învățăcel) și nu trebuie să te temi cîtuși de puțin de Mabel în privința asta. Uite-l, de pildă, pe locotenentul Muir. A avut pînă acum cinci neveste, după cît se spune, și nu descoperi la el mai multă modestie decît la o pisică cu nouă cozi ¹.

— Locotenentul Muir nu va fi niciodată soțul lui Mabel Dunham, oricît de mult ar vrea să se împăuneze.

— Spui o vorbă cu temei, Călăuză, fiindcă hotărîrea mea e ca tu să fii ginerele meu. Dacă aș fi fost și eu ofițer, poate că domnul Muir ar fi avut o oarecare șansă, dar timpul a închis ușa între copila mea și el, și nu înțeleg s-o deschid chiar de-ar fi vorba de ușa unui pavilion ofițeresc.

— Sergent, Mabel trebuie lăsată să-și urmeze înclinările sale; e tinăra și are inima liberă; să mă ferească Dumnezeu să-i împovărez chiar și numai cu o pană sufletul plin de voioșie și să răpesc măcar o singură notă de fericire din rîsul ei.

— Ai vorbit deschis cu fata? îl întrebă sergentul, grăbit și cu oarecare asprime.

Călăuză era prea cinstit ca să nu răspundă afirmativ la întrebarea sergentului, dar și prea corect ca s-o trădeze

¹ Nume dat unui bici cu nouă cozi avînd fiecare cîte trei noduri, bici folosit pe vremuri în închisorile engleze.

pe Mabel și s-o expună muștrărilor unui părinte pe care-l știa aspru cînd se înfură.

— Ne-am deschis inimile și, deși în inima ei poate privi oricine vrea, am găsit prea puțin acolo, sergent, care să mă facă să am o mai bună părere despre mine.

— Dar cred că n-a îndrăznit să te refuze, să refuze pe cel mai bun prieten al tatălui ei, nu-i așa ?

Călăuză își întoarse capul într-o parte, ca să-și ascundă expresia de durere pe care știa că o are întipărită pe față, și continuă, cu tonul lui obișnuit, calm și stăpînit :

— Mabel este prea politicoasă ca să refuze ceva sau să-i spună un cuvînt aspru chiar și unui cîine. De altfel, nu i-am pus întrebarea așa încît să poată să mă refuze direct, sergent.

— Și te aștepți ca fiica mea să-ți sară de gît înainte de a ști ce gînduri ai ? Dacă ar fi făcut asta, n-ar mai fi fost fiica maică-si și m-aș îndoi și eu că ar fi fata mea. Cei din familia Dunham preferă vorbele deschise, dar nu sînt gata să sară de gîtul altora. Lasă-mă să conduc eu acțiunea în numele tău, Călăuză, și nu vom mai pierde vremea fără rost. Voi vorbi cu fiica mea chiar în seara asta și o voi face în numele tău, ca fiind primul interesat.

— Nu, nu, sergent ! Lasă chestiunea asta în seama lui Mabel și a mea, și cred că pînă la urmă ne vom înțelege. Tinerele fete sînt ca niște păsări speriate, nu le place nici să fie prea mult mîinate din urmă, nici să li se vorbească prea aspru. Lasă totul pe seama mea și a lui Mabel.

— Sînt de acord, cu o singură condiție, prietene, să-mi făgăduiești pe cuvîntul tău de cercetaș că la primul prietel potrivit vei vorbi cu Mabel deschis și fără ocolișuri.

— Bine, sergent, așa voi face, dar numai dacă mă asigur că nu te vei amesteca în treaba asta. Da, îți făgăduiesc s-o întreb pe Mabel dacă vrea să mă ia de bărbat, chiar de-ar fi să-mi ridă în nas.

Dunham promise din toată inima, fiind absolut convins că un om atât de valoros și respectat de el trebuie să fie neapărat acceptat de fata lui. El se căsătorise cu o femeie mult mai tină decât dînsul și deosebirea de vîrstă dintre fiica lui și Călăuză nu i se părea a fi un motiv de împotrivire. Mabel primise o educație mult superioară lui și el nu-și dădea seama de diferența care exista în realitate între părinte și fiică în această privință ; fiindcă una din caracteristicile cele mai neplăcute ale relațiilor dintre cunoștințe și ignoranță, dintre gust și simplitate, dintre rafinement și vulgaritate este faptul că cele mai înalte calități sînt adesea supuse, datorită împrejurărilor, aprecierii celor ce nu sînt în măsură s-o facă. Așa că sergentul Dunham nu era cîtuși de puțin calificat să aprecieze gusturile soției sale sau să-și formeze o părere probabilă despre înclinările fetei sale, determinate, în general, de cele mai multe ori de impulsuri și pasiune decît de rațiune. Totuși, sergentul, ca un soldat demn ce era, nu se înșela prea mult cînd aprecia șansele lui Călăuză, cum s-ar putea crede în primul moment.

Cunoștea foarte bine toate calitățile demne de stimă ale lui Călăuză : devotamentul său, cîntea, curajul, dăruirea de sine, disprețul față de orice interes, dar nu era atât de nesăbuit încît să presupună că astfel de calități ar face o impresie adîncă asupra oricărei femei, cînd are

prilejul de a le cunoaște ; și greșeala cea mai mare a sergentului era că-și închipuia despre fiica lui că ar putea să afle, cum s-ar spune, intuitiv, tot ceea ce el aflase de-a lungul unor ani îndelungați de viață.

Călăuză și prietenul său își continuară convorbirea, coborînd dealul spre malul lacului. Sergentul se străduia să-l convingă pe ghidul nostru că numai din cauza neîncrederii în sine nu izbîndea pe deplin în acțiunea lui pe lângă Mabel, și că trebuia să persevereze, ca să-și atingă țelul. Însă Călăuză era prea modest din fire, iar în timpul cît stătuseră de vorbă, Mabel, deși plină de delicatețe, îl descurajase prea tare pentru ca el să mai creadă în ceea ce auzea ; în ciuda celor spuse, ascultînd argumentele aparent plauzibile ale sergentului, îi plăcea să-și închipuie că fata ar putea să fie totuși a lui, și cititorul nu trebuie să fie grozav de surprins aflînd că omul acesta fără nici un ascunziș nu mai privea purtarea de mai înainte a lui Mabel chiar în lumina în care fusese înclinat s-o privească pînă atunci. E drept că nu credea tot ceea ce-i spunea sergentul, dar începuse a se gîndi că poate numai timiditatea și necunoașterea propriilor sale sentimente o făcuseră pe fată să-l respingă cu atîta hotărîre.

— Ofițerul de intendență nu e pe placul lui Mabel, zise Călăuză, răspunzînd la una din observațiile interlocutorului său. Ea nu-l va privi niciodată decît ca un bărbat care a mai avut patru sau cinci soții.

— Ceea ce e mai mult decît i se cuvenea. Cred că un om se poate căsători de două ori, fără să jignească prea

mult decența și morala, dar chiar de patru ori, e un lucru de neiertat.

— Eu aş crede că și a te căsători o singură dată e ceea ce meşterul Cap numeşte o circumstanță ! zise Călăuză, rizind în felul său liniştit, fiindcă spiritul lui îşi recîştigase o parte din stăpînirea de sine.

— Fără îndoială, prietene, fără îndoială, ba este chiar o circumstanță solemnă. Dacă n-ar fi vorba ca Mabel să fie soția ta, te-aş sfătui să rămii burlac. Dar iat-o ! Sst ! Discreția este cuvîntul de ordine !

— Vai, sergent, mă tem că te înșeli !

*Așa se-nfățișa prea-minunatul loc :
O fericită așezare de țară cu felurite priveliști.*
Milton

Mabel îi aștepta pe plajă și piroga fu lăsată numaidecât pe apă. Călăuză îi conduse printre valurile din apropierea țărmului cu aceeași iscusință ca și la venire și, cu toate că obrajii lui Mabel se îmbujoraseră de emoție și i se făcuse inima cât un purice, ajunseră la cutter fără să-i fi imbroșcat măcar o picătură de apă.

Lacul Ontario este ca un om violent, care se infurie repede, însă tot atât de repede se și potolește. Acum se liniștise și, deși țărmul era plin de stînci cât vedeai cu ochii, ele nu se zăreau decît ca niște linii strălucitoare ce apăreau și dispăreau ca valurile iscate de o piatră aruncată într-un iaz. Cablul ancorei de la cutter abia se vedea la suprafața apei și Jasper întinsese pinzele, gata să pornească în clipa cînd briza le-ar fi umflat.

Cînd brigantina cutterului se umflă și prora începu să despice apa, soarele tocmai apunea. Vîntul sufla ușor dinspre sud, și prora navei era întoarsă spre malul sudic, ca s-o ia către răsărit cât mai repede cu putință. Noaptea următoare fu liniștită și toți cei ce se culcară avură parte de o odihnă adîncă și netulburată.

Se produsese din nou oarecari greutăți în legătură cu comanda navei, însă pînă la urmă chestiunea fu rezolvată printr-un compromis. Deoarece neîncrederea față de Jasper nu se risipise cu totul, Cap păstră un rol de supraveghere, îngăduindu-i-se tînărului să comande cuterul, dar sub controlul și încuviințarea bătrînului marinar. Acesta preferă să primească propunerea, decît s-o expună pe Mabel primejdiilor care-i mai așteptau; fiindcă acum, cînd furtuna se potolise, el știa foarte bine că vasul francezilor, *Montcalm*, va porni în căutarea lor. Totuși, nu-și dezvălui îngrijorarea, deoarece, întîmplător, măsurile pe care le credea cele mai potrivite pentru a scăpa de urmărirea dușmanului ar fi stîrnit cele mai mari bănuieli în mintea celor ce aveau puterea de a zădărnici intențiile sale. Cu alte cuvinte, Jasper era convins că tînărul și curajosul ofițer francez care comanda nava dușmană va ridica ancora din fața portului de pe malul Niagarei și va străbate lacul spre nord, de îndată ce-i va îngădui vîntul, ca să descopere ce se întîmplase cu *Scud*, rămînînd în mijlocul lacului, între cele două maluri, pentru a avea o vedere cît mai cuprinzătoare în ambele părți; și socotea că lucrul cel mai prevăzător ce-l avea de făcut era să navigheze pe lîngă un mal sau altul nu numai pentru a se feri de o întîlnire cu vasul dușman, dar și pentru a încerca să scape, fără a fi descoperit, dat fiind că vecele și cordajul cuterului său se confundau cu fondul uscatului. El alege astfel malul sudic, fiindcă dintr-acolo bătea vîntul, dar și chibzuind că dușmanului nu-i va trece prin minte că *Scud* va urma acest traseu, din cauză că ducea

spre așezările franceze și trecea prin fața unuia din posturile cele mai întărite deținute de Franța în partea aceea a lumii.

Din fericire, Cap nu știa nimic în privința asta, iar mintea sergentului era prea preocupată cu amănuntele misiunii sale militare, ca să examineze toate aceste detalii ce țineau în mod absolut de altă profesiune. Așadar, nimeni nu se împotrivi planurilor lui Jasper, și pînă în zori, acesta își recîștigă nestînjedit întreaga lui autoritate de mai înainte, dînd ordine fără să întrebe pe nimeni, echipajul supunîndu-se fără nici o șovăială sau cîrtire.

În zori, toți cei de pe bord se adunară din nou pe punte, cum obișnuiesc cei care se aventurează pe apă, cercetînd cu ochii orizontul, spre răsărit, plini de curiozitate, cînd obiectele se dezghioacă din întuneric și privescînta începe să strălucească súb lumina mereu mai puternică. La est, vest și nord, în afară de apa ce sclipea sub razele soarelui ce se urca pe boltă, nu se mai zărea nimic ; dar spre sud se întindea o linie nesfîrșită de păduri, care înconjurau atunci lacul Ontario cu un cerc de verdeață. Deodată, înaintea lor apăru un fel de deschidere, și după aceea se deslușiră parcă pereții unui fort, asemănător cu un castel cu întărituri exterioare, bastioane, cazemate și palisade ce se zăreau pe un promontoriu de la gura unui fluviu lat. Cînd fortul apăru dinaintea lor, deasupra lui se ridică un fel de nor mic și se putu observa numaidecît pavilionul alb francez fluturînd în vînt.

Cînd Cap zări această imagine neplăcută, scoase o exclamație, aruncînd repede o privire plină de bănuială spre cumnatul său.

— Fața asta de masă murdară atîrnă acolo, în aer, tot atît de adevărat pe cît mă cheamă Charles Cap, murmură el, și noi urmăm această blestemată de coastă, de parcă pe ea s-ar găsi soția și copiii noștri, ca să ne primească la întoarcere, după un voiaj în India ! Ascultă, Jasper, ești în căutarea vreunei încărcături de broaște, de rămii atît de aproape de malul acestei noi Franțe ?

— Urmez coasta, domnule, cu nădejdea de a trece pe lîngă nava dușmanului fără să fiu descoperit, fiindcă bănuiesc că trebuie să se găsească undeva, pe-aici, cu pînzele întinse.

— Da, da, asta sună frumos și sper că rezultatul va fi cel pe care-l declari. Dar nădăjduiesc că aici nu există nici un subcurent, nu-i așa ?

— Ne aflăm aproape de o coastă, de unde bate vîntul, zise Jasper, zîbind, și cred că veți fi de acord, meștere Cap, că un curent submarin puternic ușurează amarajul. De altfel, noi datorăm viața acestui subcurent.

— Baliverne franțuzești, mormăi Cap, cu jumătate de gură, deși nu se sinchisea că-l aude Jasper. Dacă avem nevoie de un curent, dă-mi un curent cinstit, loial, anglo-american, care nu se ascunde, în locul unui subcurent laș și netrebnic, care se ascunde sub apă și pe care nu-l vezi și nici nu-l simți. Dă-mi voie să spun că dacă adevărul ar ieși la iveală, s-ar descoperi că treaba asta cu subcurentul care ne-a salvat a fost o chestie ticluită.

— Acum avem cel puțin un bun prilej, interveni sergentul, să recunoaștem fortul dușman de pe malul Niagarei, cumnate, fiindcă presupun că de asta-i vorba aici.

Să-l privim foarte atenți cînd vom trece pe dinaintea lui și să ne amintim că ne aflăm aproape în fața dușmanului.

Observația de mai sus a sergentului nu avea nevoie să fie prea mult subliniată, fiindcă interesul și noutatea faptului de a trece pe lângă un loc ocupat de ființe ome-nești erau, prin ele însele, de ajuns să stîrnească o atenție deosebită în mijlocul acestui peisaj vast și sălbatic. Vîntul bătea acum destul de tare, ca să poarte am-barcațiunea pe apă cu o iuțeală considerabilă, și Jasper, cînd ajunse la gura fluviului, slăbi puțin cîrma și îndreptă cuterul în direcția vîntului, spre interiorul acelei frumoase strîmtori. În aceeași clipă se auzi un zgomot surd, înfundat și îndepărtat, venind dinspre această deschidere a malu-rilor și, purtat de vînt, ca notele grave ale unei orgi imense, părea că poate să provoace chiar și un cutremur de pămînt.

— Parc-ar fi zgomotul valurilor izbindu-se de țăr_m pe o coastă lungă și plată ! exclamă Cap, cînd un tunet surd și mai puternic decît celelalte ajunse la urechile sale.

— Da, astea sînt valurile de țăr_m, cum sînt pe la noi, prin colțul ăsta de lume, răspunse Călăuză. În partea aceea nu afli nici un subcurent, meștere Cap ; toată masa de apă care lovește stîncile de colo se oprește, sau, în orice caz, nu se gîndește să se întoarcă îndărăt. Acum auzi mu-getul bătrînei cascade Niagara, sau al minunatului fluviu care se prăvălește din vîrfurile acestor munți.

— Cred că nimeni nu va avea neobrăzarea să pretindă că acest frumos și lat fluviu se prăvălește de pe aceste înălțimi !

— Ba tocmai asta se întâmplă, meștere Cap, da, tocmai asta se întâmplă, și asta din lipsa unei scări pe care să coboare, pentru că nu găsește drum să meargă mai departe. Asta-i natura pe la noi, deși, dă-mi voie să spun, aveți locuri mai frumoase pe ocean. Ah, Mabel, ce bine ar fi să putem naviga pe lângă mal încă zece sau cincisprezece mile, în susul acestui fluviu, și să contemplăm tot ceea ce Domnul a clădit acolo !

— Așadar, ai văzut această faimoasă cascadă, Călăuză ? întrebă fata cu însuflețire.

— Dac-am văzut-o ! Nici vorbă c-am văzut-o și mărturisesc că privești e măreață. Eu și Marele-Șarpe aveam misiunea să iscodim ce se întâmplă în garnizoana de colo ; cu prilejul ăsta, el mi-a spus că s-a transmis pînă la ei, din vechi credințe, că o năvalnică prăbușire de ape s-ar afla prin împrejurimi și ne-am hotărît să ne abatem puțin de la linia noastră de marș ca să privim fenomenul acela extraordinar. Eu îi mai auzisem vorbind de minunea asta a locului pe soldații din regimentul 60, de fapt unitatea mea de origine, nu din regimentul 55, cu care am avut atîtea legături după aceea ; dar în toate regimentele află mincinoși atît de mari, că n-am avut încredere în vorbele lor. Ei bine, ne-am așternut la drum și, deși ne așteptam să fim conduși de urechile noastre și să auzim măcar o parte din mugetul înspăimîntător pe care l-am auzit acum, am fost dezamăgiți, fiindcă în clipele acelea natura nu vorbea prin tunete, așa cum face în dimineața asta. Așa se întâmplă în mijlocul pădurii, meștere Cap ; uneori se pare că Domnul se arată peste tot cu puterea lui, iar alteori se așterne o liniște atît de adîncă, de parcă spiritul său

coboară tăcerea pe cuprinsul întregului pământ. Ei bine, am ajuns pe neașteptate la fluviu, aproape deasupra cascadei, și un însoțitor de-al nostru, un tânăr indian Delawar, găsim o pirogă din scoarță de copac, a vrut s-o împingă în mijlocul curentului, ca să ajungă la o insulă ce se afla chiar în inima vârtejului și a involburărilor de ape. I-am spus că face o nebunie, străduindu-ne să-l convințim că-i o nesocotință să încerce providența, căutînd primejdia fără nici un rost. Dar tinerii din tribul Delawar se aseamănă foarte mult cu tinerii soldați care caută pericoul cu lumina. În ciuda stăruinței noastre, nu ne-a ascultat și a făcut ce-a vrut. Mi se pare, Mabel, că ori de cîte ori un lucru este într-adevăr mareț, are o măreție pașnică, deosebită cu totul de frămîntarea și vanitatea lucrurilor mai mărunte; ei bine, așa se întîmplă și cu aceste căderi de apă. Piroga abia fu lăsată pe apă, că porni cu viteza zborului păsărilor prin aer și, cu toată îndemnarea tînărului Delawar, el nu fu în stare să reziste curentului năprasnic. Totuși, se strădui din răzputeri să-și salveze viața folosind vîsla pînă în ultimul moment, întocmai ca cerbul care se aruncă în apă, ca să scape de cîini. Întîi porni de-a curmezișul curentului cu atîta iuțea, încît credeam că va reuși în încercarea lui, dar calculase greșit distanța, și cînd își dădu seama, încercă să urce în susul fluviului, căznindu-se cu atîta încrîncenare, că te apuca groaza privindu-l. Mi-ar fi fost milă de el, chiar de-ar fi fost un Mingo! Timp de cîteva clipe, datorită neînchipuitei lui îndîrjiri, izbuti să înfrîngă forța caracterului; dar natura are marginile sale și o clipă de șovăială în mînuitul vislei îl împinse înapoi; pierdu, treptat,

Montcalm nu era ancorată acolo, iar un marinar urcat pe catarg îi raportă că la orizont nu se vedea nici o pinză. Așa că părea cu totul întemeiată presupunerea că strategia lui Jasper avusese succes și comandantul francez nu-i găsisse, fiindcă așteptase în mijlocul lacului, în timp ce cutterul navigase pe lângă coastă.

În tot cursul zilei vântul bătu mereu spre sud, și cutterul își urmă drumul cam la o leghe în apropierea uscatului, cu o viteză de șase pînă la opt noduri pe oră, pe lacul neted ca o oglindă. Cu toate că priveliștea era oarecum monotonă — se vedea mereu doar conturul pădurii nesfirșite — nu era lipsită de interes și-ți făcea plăcere să te uiți la ea. Apăreau numeroase promontorii, și cutterul, trecînd de la unul la altul, străbătea porțiuni mici, atît de adînci, încît meritau denumirea de golfuri, dar nu întîlneai nicăieri vreo urmă de civilizație. Din cînd în cînd, cîte un rîu își vărsa tributul în marele rezervor al lacului, dar pe maluri, pe distanțe de mile întregi, ochiul nu întîlnea decît aceeași arbori; chiar unele întrînduri mari, învăluite de pădure, comuniqueau cu lacul Ontario numai prin niște canale strîmte, care apăreau și dispăreau fără să descoperi nici urmă de așezare omenească.

Dintre cei ce se găseau pe punte, Călăuză era cel care urmărea priveliștea cu nespusă încîntare. Nesfirșita întindere a pădurii îl desfăta și, de mai multe ori în ziua aceea — deși dorea din suflet să fie în apropierea lui Mabel, ca să-i audă vocea atît de plăcută și rîsul ei voios, să-i mîngîie inima — simțea nevoia să rămînă singur, ca să-și plimbe privirea pe sub arcadele înalte de arțari, stejari și tei, unde îndeletnicirile sale îl făcuseră să-și în-

chipuie că numai acolo găsești bucurii adevărate și traionice. Părerea lui Cap era cu totul diferită. Își exprimase adesea disprețul că nu întâlnea faruri, turle de biserici, balize sau rade pline cu corăbii în timp ce navigau. Își arată nemulțumirea spunând că nicăieri în lume nu se mai afla un țărm asemănător și, luându-l pe sergent deoparte, îl asigură, cu voce gravă, că această regiune nu va putea prospera niciodată, deoarece porturile erau neglijate, râurile părăsite, pârînd neutilizabile, ba chiar și briza avea o mireasmă de pădure, care făcea să te îndoiești de calitățile sale.

Dar simțămintele atît de diferite ale persoanelor de pe bordul cutterului nu-l împiedicau pe acesta să înainteze cu viteză. Cînd soarele apuse, ambarcațiunea se afla cam la o sută de mile de Oswego, fluviu spre care sergentul Dunham crezu că era dator să se îndrepte, ca să primească instrucțiuni noi de la maiorul Duncan. Potrivit acestei hotărîri, Jasper navigă de-a lungul țărmului în tot cursul nopții; și cu toate că vîntul slăbea mereu, bătea încă destul ca spre dimineață să ducă vasul pînă la un punct aflat la o distanță de numai o leghe sau două de fort. Acolo, briza începu să bată cam spre nord, și cutterul se îndepărtă puțin de uscat, ca să poată ajunge în larg dacă vîntul s-ar fi intensificat sau dacă ar fi început să bată iar spre răsărit.

În zori, *Scud* se găsea la vreo două mile de gura fluviului Oswego, către care se îndrepta cu pînzele întinse, tocmai cînd din fort se trăgea salva de tun de dimineață. Jasper dădu ordin să se slăbească velele, pentru a intra în port.

În clipa aceea, la un strigăt de la turela din față, toate privirile se îndreptară spre partea de răsărit a gării fluviului, unde, în afara bății tunurilor ușoare ale fortului, cu velele reduse ca să poată staționa, se afla nava franceză *Montcalm*, așteptînd, fără îndoială, întoarcerea cutterului. Trecerea pe lângă nava franceză era cu neputință, fiindcă dacă aceasta își întindea pînzele, putea să taie drumul cutterului și să-l intercepteze numai în cîteva minute. Situația cerea o hotărîre imediată. După o consultație scurtă, sergentul își schimbă planul, hotărînd să facă tot posibilul să ajungă la postul care fusese de la început țelul expediției, bizuindu-se pe iuțeala cutterului, ca să-l lase pe dușman în urmă, la o distanță destul de mare, pentru ca acesta să nu-și dea seama încotro se îndreaptă.

Ca urmare, cutterul își întinse toate pînzele și intră cît de repede putu în bătaia vîntului, pregătind totul ca să poată înainta cu viteza maximă. Tunurile fortului traseră o salvă, aspiranții apărură și ei, și toate parapetele se umplură de soldați. Dar această manifestație de simpatie era tot ajutorul pe care maiorul Lundie putea să-l dea subalternilor săi de pe cutter; nava *Montcalm* trase patru sau cinci salve de tun, ca bravadă, și arborînd cîteva pavilioane franceze, porni în urmărirea cutterului cu toate pînzele întinse.

Timp de cîteva ore, cele două ambarcațiuni despicară apa cu iuțeală maximă, făcînd mici ocoluri în direcția vîntului, aparent cu intenția de a nu se îndepărta de port — una ca să intre în el, cealaltă ca să-i taie drumul primei.

La prînz, nu se mai vedeau decît vîrfurile catargelor navei franceze în urma cuterului, prima nefiind un alergător atît de bun ca al doilea, din cauza diferenței de mărime a velelor, și în apropiere apărură cîteva insule, după care Jasper propuse să se ascundă, pentru a tăinui dușmanului viitoarele lui mișcări. Deși Cap și sergentul, dar mai cu seamă locotenentul Muir, după cum dovedeau cuvintele sale, aveau încă prea puțină încredere în tinărul comandant al cuterului, iar portul Frontenac nu era de parte, acceptară propunerea, deoarece timpul îi grăbea, și ofițerul de intendență observă, pe bună dreptate, că Jasper nu putea să-i trădeze fără să intre în portul dușmanului — o încercare pe care ei ar fi putut s-o împiedice oricînd, dat fiind că singurul crucișător al francezilor din clipa aceea se afla în urma lor și, deci, deocamdată nu le putea face nici un rău.

Lăsat să-și înfăptuiască planul în voie, Jasper Western dovedi fără întîrziere ceea ce era în stare să facă. Trecu prin spatele insulelor și, lăsîndu-le la apus, se îndreptă spre răsărit, îndepărtîndu-se de ele fără vreo amenințare nici în silajul său, nici în partea opusă vîntului. La apusul soarelui, cuterul ajunse din nou la prima din insulele de la ieșirea în lac, și *Scud* trecu, înainte de a se întuneca, prin canale strîmte, cu direcția spre postul atît de mult căutat. Totuși, la ora nouă, Cap stăruia să se ancorizeze, fiindcă labirintul insulelor era atît de complicat și atît de puțin vizibil, încît ori de cîte ori intrau într-un spațiu de apă liberă, se temea că se vor găsi sub bătaia tunurilor vreunui fort francez. Jasper consimți bucuros, deoarece avea instrucțiuni speciale să nu se apropie nici-

odată de postul lor decît în așa fel, încît oamenii din echipaj să nu-și dea seama cu nici un chip de poziția lui, ca nu cumva vreun dezertor să trădeze dușmanului poziția micii garnizoane.

Scud aruncă ancora într-un mic golf retras, unde ziua ar fi fost foarte greu să-l descoperi, iar noaptea era perfect ascuns, pe punte rămînînd doar o santinelă. Cap fusese atît de hărțuit în ultimele două zile, încît adormi adînc și nu se trezi din somn decît în zori. Dar abia deschise ochii bine, că instinctul său de navigator îl făcu să-și dea seama că ambarcațiunea ridicase ancora. Sări în picioare, ajunse pe punte și constată, într-adevăr, că *Scud* se strecura din nou printre insule, pe punte aflîndu-se numai Jasper și pilotul, în afară de santinelă, care nu se amestecase deloc în aceste manevre, pe care le credea pe cît de normale pe atît de necesare.

— Ce înseamnă asta, meștere Jasper ? întrebă Cap, destul de infuriat de situația în care se afla. Ți-ai pus în gînd să ne duci totuși, pînă la urmă, în portul Frontenac, în timp ce dormim toți, cum face orice marinăr cînd știe că e o santinelă de pază ?

— Execut doar ordinele, meștere Cap, fiindcă maiorul Duncan mi-a poruncit să nu mă apropiu de postul nostru decît cînd toți de pe bord se găsesc sub punte, fiindcă dînsul nu vrea să existe pe aceste ape mai mulți piloți decît are nevoie maiestatea sa regele.

— Pfiu ! M-aș fi izbit tot atît de bine de tufișurile și stîncile astea și fără nimeni pe punte ! Pe legea mea ! Nici un pilot din strîmtoarea York nu s-ar descurca printr-un astfel de canal !

— Am fost întotdeauna de părere, domnule, zise Jasper, zimbînd, că cel mai bun lucru pe care-l puteați face era să lăsați cuterul pe seama mea, pînă ajungem nevătămați la destinație.

— Am fi făcut-o, Jasper, am fi făcut-o, dacă n-ar fi fost o circumstanță ; circumstanțele astea sînt chestii serioase și nici un om prevăzător nu trebuie să le piardă din vedere.

— Ei bine, domnule, nădăjduiesc că acum am ajuns la capătul călătoriei noastre. Dacă vîntul se menține, în mai puțin de o oră vom fi acolo și atunci veți fi sigur că nu vă mai creez nici o circumstanță.

— Hm !

Cap fu silit să recunoască asta, totul părăind a arăta că Jasper era de bună-credință, așa că nu i se păru prea greu să se hotărască să-l lase în voia lui. În realitate, n-ar fi fost prea ușor chiar și pentru persoana cea mai supusă influenței circumstanțelor invocate, să-și închipuie că *Scud* se găsea undeva, prin vecinătatea unui port vechi și destul de bine cunoscut la granița aceea ca portul Frontenac. Poate că nu erau o mie de insule, dar erau destul de multe și de mici, ca să zădărnicească orice calcul, cu toate că uneori mai întilneai și cîte una mai mare decît celelalte. Jasper părăsise ceea ce s-ar fi putut numi canalul principal și, ajutat de o briză bună și de un curent favorabil, își croia drum prin niște strimtori citeodată atît de înguste, încît părea că *Scud* nu va avea destul spațiu de trecere și se va lovi cu cordajul de copaci, în timp ce alteori trecea prin golfuri mici, unde părea din nou pur și simplu îngropat printre stînci, păduri și tufișuri. Apa

era atât de transparentă, că nu era nevoie să se arunce sonda, și deoarece adîncimea era egală, nu te pîndea, în realitate, nici o primejdie, deși Cap, cu obiceiurile lui marinărești, se temea mereu ca ambarcațiunea să nu se lovească de fund sau de stînci.

— Mă dau bătut ! Mă dau bătut, Călăuză ! exclamă bătrînul marinar în cele din urmă, cînd mica ambarcațiune ieși teafără din al douăzecilea canal prin care Jasper o condusesese cu foarte mare îndrăzneală. Asta înseamnă să sfidezi adevărata știință a navigației și să dai draculu toate legile și regulile ei !

— Nu, nu, Apă-Sărată, asta este perfecțiunea artei. Nu bagi de seamă că Jasper nu șovăie niciodată, ci, ca un copoi care adulmecă aerul, înaintează cu capul sus, de parcă știe că nu-l poate înșela mirosul ? Răspund cu capul meu că flăcăul ăsta ne va scoate din încurcătură, după cum ar fi făcut-o de la început, dacă l-am fi lăsat în voia lui.

— Fără pilot, fără sondă, fără balize, fără geaman-duri sau faruri, fără...

— ...pistă ! îl întrerupse Călăuză. Pentru mine, asta e partea cea mai tainică a acestei acțiuni. Apa nu păstrează urme, după cum o știe fiecare, totuși, uite-l pe Jasper cum înaintează cu atîta curaj, ca și cum ar urmări cu ochii urmele de mocasini de pe covorul de frunze, tot atît de deslușite pentru el cum vedem noi soarele pe cer.

— La dracu' dacă cred că are măcar o busolă !

— Dați jos focul ! strigă Jasper, care zîmbea, ascultînd observațiile lui Cap. Dați jos... cîrma la tribord... numai la tribord... așa, ține cîrma ușor... manevrează-o

încet... acum sări pe țărîm cu odgonul, flăcăule, ba nu, aruncă-l... avem prieteni gata să-l primească.

Toate acestea se petrecură atît de repede, încît cei de pe punte abia avură vreme să urmărească diferitele evoluții ale cuterului, care fusese lansat în plină viteză, pînă cînd vela cea mare începu să tremure, apoi fu stăpînit treptat numai cu ajutorul cîrmei și se alătură unui chei natural de stînci unde fu amarat imediat cu odgoane solide aruncate pe țărîm. Într-un cuvînt, ajunseseră la postul respectiv de la capătul călătoriei și soldații din regimentul 55 fură salutați de camarazii lor, care-i așteptau cu mulțumirea firească, dată mai totdeauna de gîndul că vei fi înlocuit de altul într-un serviciu greu.

Mabel sări pe țărîm cu o plăcere vădită, și tatăl ei își duse detașamentul pe urmele fetei, cu o grabă care dovedea cît de sătul era de navigația pe bordul cuterului. Postul, după cum îl denumeau soldații, putea, într-adevăr, să provoace bucuria celor ce fuseseră închiși atît de multă vreme pe o navă atît de mică. Nici una din aceste insule nu era prea înaltă, deși toate se ridicau deasupra apei, ca să fie bune de locuit și salubre. Pe toate le acopereau păduri mai mari sau mai mici, și în vremea aceea îndepărtată, pe cele mai multe se întindeau păduri virgine. Insula ocupată de soldații postului era mică, doar de vreo douăzeci de acri de pămînt, și din cauza cine știe cărui fenomen, petrecut probabil pe aceste locuri sălbatice cu cîteva secole mai înainte, o parte din copaci se pierduseră, în locul lor întinzîndu-se un luminiș, acoperit de iarbă, pe aproape jumătate din suprafața insulei. Ofițerul care alesese acest loc pentru postul militar fusese de pă-

rere că un izvor limpede din apropiere îi atrăsese cândva pe indieni, care cercetaseră vreme îndelungată aceste meleaguri cu prilejul vânătorilor sau pescuitului de somoni — ceea ce împiedicase creșterea din nou a copacilor, dînd puțință buruienilor să prindă rădăcini viguroase și să se întindă pe tot solul. Indiferent însă de cauză, insula, datorită pajiștei, le întrecea cu mult în frumusețe pe cele mai multe din jurul ei, avînd un aer de civilizație de care ducea atît de mare lipsă această vastă regiune a țării.

Malurile Insulei Postului erau acoperite cu totul de tufișuri, întreținute cu mare grijă, deoarece alcătuiau un fel de paravan circular, care ascundea oamenii și lucrurile dinăuntru său. La adăpostul acesta prielnic, precum și al cîtorva pîlcuri de arbori și al mai multor mici crînguri, se construiseră vreo șapte-opt colibe joase pentru ofițeri și soldați, pentru depozitarea proviziilor și alte scopuri, ca bucătărie, infirmerie etc. Acestea erau construcții simple, din trunchiuri de copaci, acoperite cu scoarță de copac adusă de la o oarecare distanță, de teamă ca nu cumva munca depusă de om să atragă atenția, și acum fiind locuite de cîteva luni, ofereau maximum de comoditate pe care o pot oferi locuințele de acest fel.

Țoțuși, la hotarul răsăritean al insulei se întîndea o mică peninsulă, acoperită cu totul de păduri, sub coroana cărora creșteau tufișuri atît de dese, încît aproape că îți lua orice posibilitate de a vedea printre copacii înfrunziți. În apropierea istmului îngust, care lega peninsula cu o suprafață de un acru de restul insulei, fusese ridicat un mic fort de lemn, cu un scop bine determinat, și înzestrat

cu mijloace de rezistență. Buștenii pătrați ai întăriturii erau destul de groși, ca glonțul să nu treacă prin ei, și îmbinați în așa fel încît să nu rămînă nici un punct slab. Avea ferestre ca un fel de găuri, o ușă mică, dar masivă, și acoperișul, precum și restul construcției, erau alcătuite din bucăți mari de lemn, acoperite cu scoartă de copac, ca să nu lase ploaia să pătrundă înăuntru. La parter se aflau, ca de obicei, depozite și provizii; aici se găseau în realitate proviziile întregului detașament. Primul etaj servea și ca locuință, și ca turn de observație, iar podul jos fusese împărțit în două-trei camere, în care încăpeau paturile cu saltele de paie a zece sau cincisprezece persoane. Tot aranjamentul acesta era foarte simplu, făcut cu cheltuieli mici, însă putînd să apere soldații de orice surpriză. Deoarece întreaga construcție avea o înălțime cu mult sub patruzeci de picioare, linia ei superioară era ascunsă de coroana arborilor și nu putea fi văzută decît de cei ce ajungeau pe insulă. În partea aceea, de la ferestrele rotunde de sus, printre tufișuri, se vedea luminișul, cu toate că tufișurile ascundeau în oarecare măsură temelia construcției.

Acest fort fiind pur defensiv, întăritura de lemn fusese amplasată cit mai aproape de izvorul care țîșnea din stîncă de natură calcaroasă, ce alcătua întreaga bază a insulei, pentru a se scoate apa cu o găleată de lemn legată de o frînghie, o necesitate de prim ordin în timpul unui asediu. Pentru a înlesni operația de mai sus și a acoperi baza clădirii, etajele ieșeau cu cîteva picioare în afară — mod de a construi obișnuit pentru asemenea cazemate — deschiderile practicate în aceste etaje desti-

nate pentru ieșiri și găuri de introdus țeava armelor fiind astupate cu bucăți de lemn. Comunicațiile dintre etaje se făceau pe scări. Dacă vom mai adăuga că aceste forturi serveau de cetățui în care garnizoanele sau cei din cantonamente se retrăgeau când erau atacați de dușman, cititorul va avea o idee destul de clară despre construcția pe care i-o prezentăm.

Dar însăși așezarea insulei era de așa natură, încît avea merite deosebite ca poziție militară. Amplasată în mijlocul altor douăzeci de insule, nu o puteai găsi cu ușurință, fiindcă bărcile puteau să treacă prin apropiere fără s-o descopere, și atît cît pătrundea privirea ți se părea că face parte dintr-o insulă mai mare, canalele dintre ele fiind atît de înguste, încît era aproape imposibil să-ți dai seama dacă unele erau insule sau peninsule, chiar cînd te găseai în mijlocul lor. Tufișurile ascundeau într-atît micul golf ales de Jasper ca port, pierzîndu-se pur și simplu între insule, încît după ce velele cuterului au fost strînse, chiar și echipajul său putea fi pus în situația să-l caute ore întregi înainte de a-l găsi, după ce se întorcea de la pescuit pe canalele învecinate. Pe scurt, locul era admirabil adaptat scopurilor urmărite și avantajele lui naturale fuseseră îmbunătățite în chip ingenios, pe măsura mijloacelor limitate și a economiilor caracteristice unui port de frontieră.

Vreme de o oră de la sosirea cuterului domni o forfotă însuflețită. Detașamentul de pe insulă nu făcuse nimic demn de amintit ; istoviți de acest exil, abia așteptau să se întoarcă la fortul Oswego. De îndată ce, în cadrul ceremoniilor sumare de transferare a comenzii, sergentul

își luă în primire postul de la ofițerul pe care venise să-l schimbe, ofițerul se grăbi să se urce cu oamenii săi pe bordul cutterului, și Jasper, care și-ar fi petrecut bucurios ziua pe insulă, primi ordinul să întindă pinzele, fiindcă vântul făgăduia să înlesnească traversarea grabnică a canalului și a lacului. Dar înainte de a se despărți, locotenentul Muir, Cap și sergentul Dunham ținură o consfătuire cu ofițerul care fusese schimbat, informându-l de toate bănuielile împotriva tinărului marinăr. După ce le făgădui că va fi prevăzător, ofițerul se imbarcă și în mai puțin de trei ore de la sosire, cutterul porni din nou la drum.

Mabel intrase în coliba hotărîtă pentru sergent, și cu hărnicie și iscusința proprie femeilor, dereticase și aranjase încăperea pe cît se putea pentru a fi confortabilă atît pentru ea cît și pentru tatăl ei. Ca să se economisească munca, într-o colibă învecinată se organiză o cantină, unde soția soldatului urma să pregătească masa pentru personalul gradat al detașamentului.

Coliba sergentului, cea mai bună de pe insulă, era deci scutită de tot balastul destinat gospodăriei, și tinăra fată o putu astfel rîndui în toată voia, potrivit simțului estetic femeiesc, așa că pentru prima oară de la sosirea sa la această graniță, Mabel se simți mîndră de căminul ei. După ce termină cu îndatoririle acestea importante, porni să cutreiere insula, apucînd pe o cărăruie, care, traversînd frumosul luminiș, ducea spre singurul loc neacoperit de tufișuri. Aici se opri, uitîndu-se la apa cristalină de la picioarele sale, pe care nu vedeai nici o undă, gîndindu-se la noua ei situație, cuprinsă, în aceste

clipe de răgaz, de o plăcută și puternică emoție, când își aminti de întâmplările prin care trecuse de câteva zile, și dindu-și osteneală să le prevadă pe cele ascunse încă de mantia viitorului.

— Ești o podoabă splendidă într-un loc încântător, domnișoară Mabel, zise Muir, care apăru deodată lângă dinsa, și nu eu voi fi cel care va spune că nu ești cea mai minunată dintre cele două !

— Nu aș putea zice, domnule Muir, că asemenea complimente nu-mi sînt plăcute, fiindcă s-ar putea să mă credeți lipsită de sinceritate, răspunse Mabel prompt, dar vă spun că dacă mi-ați adresa câteva observații de altă natură, aș putea crede că mă socotiți destul de inteligentă să le înțeleg.

— Pfiu ! Dar ai o judecată, frumoasă Mabel, tot atît de poleită ca țeava muschetei unui soldat, și conversația dumitale este prea discretă și înțeleaptă pentru un sărman blestemat, care a trăit pe aceste locuri, printre mestececi, timp de patru ani, în loc de a se familiariza cu disciplina, care are puterea de a-ți îmbogăți cunoștințele. Dar bănuiesc că nu ești nemulțumită că ți-ai pus din nou piciorul gingaș pe pămînt, tinăra domnișoară ?

— Gîndeam astfel acum două ore, domnule Muir, dar *Scud* mi se pare atît de frumos, cînd îl văd navigînd printre aceste pîlcuri de copaci, încît aproape regret că nu mai sînt unul dintre pasagerii lui.

Sfirșind aceste cuvinte, își flutură batista, ca răspuns la salutul lui Jasper, care urmărea cu privirea silueta ei, în timp ce pînzele albe ale cuterului trecuseră în jurul

unui mic cap și erau pe punctul de a dispărea în spatele perdelei verzi de frunze.

— Iată-i plecați și nu pot spune că mă bucur, dar poate vor avea noroc să se întoarcă teferi, pentru că dacă li s-ar întâmpla vreo nenorocire, am fi în pericol să ne petrecem iarna pe această insulă, afară de cazul că ne-am pomeni într-o închisoare, la Quebec. Eau-douce al dumitale este un flăcău ciudat și am auzit despre el în garnizoană lucruri care mă afectează. Respectabilul dumitale tată și tot atît de respectabilul dùmitale unchi nu au o părere prea bună despre dînsul.

— Îmi pare rău că aud astfel de lucruri, domnule Muir, dar sînt sigură că timpul le va spulbera neîncrederea.

— Dacă timpul ar putea spulbera măcar neîncrederea mea, încîntătoare Mabel, răspuse ofițerul de intendență pe un ton lingușitor, nu l-aș mai invidia nici măcar pe comandantul nostru șef. Cred că dac-aș fi în situația de a mă retrace, sergentul ar putea foarte bine să-mi ia locul.

— Dacă scumpul meu tată este capabil să vă ia locul, domnule Muir, răspuse fata, cu o plăcere răutăcioasă, eu sînt sigură că această apreciere este reciprocă, și dumneavoastră ați fi la fel în măsură să-i luați locul.

— Dar cum dracu', domnișoară Mabel? Cred că nu vrei să mă scobori la gradul de subofițer?!

— Nu, nicidecum, domnule, nu mă gîndeam deloc la militarie cînd vorbeai de retragere. Sînt mai egoistă; chibzuiam cît de mult semănați cu scumpul meu tată prin experiență, înțelepciune și capacitatea de a fi ca el, șef de familie.

— Ca ginere, încântătoare Mabel, nu ca un părinte sau ca șef natural al unei familii. Acum îmi dau seama despre ce este vorba și-mi plac replicile dumitale, scînteietoare de spirit. Da, îmi place spiritul la o tînră femeie, dacă nu este vorba de insulte. Călăuză este un om extraordinar, ca să spunem adevărul.

— Trebuie să spunem adevărul despre el sau să tăcem. Călăuză este prietenul meu, prietenul meu adevărat, domnule Muir, și nu se va putea spune, față de mine, nimic rău despre dînsul, fără să-l contrazic pe cel care ar face-o.

— Te asigur, domnișoară Mabel, că nu voi spune nimic rău despre el, dar în același timp mă îndoiesc că s-ar putea spune prea multe lucruri bune în favoarea sa.

— În orice caz, este un excelent trăgător, replică Mabel, zîmbind. Ceea ce nu puteți tăgădui tocmai dumneavoastră.

— Să-i acordăm tot creditul pentru isprăvi de genul ăsta, dacă vreți, dar este tot atît de incult ca un Mohawk.

— Poate că nu cunoaște limba latină, dar faptul că vorbește dialectul irochez e mai mult decît știu majoritatea oamenilor și este limba cea mai folositoare din cele două în această parte a lumii.

— Dacă măiurul Lundie m-ar întreba ce admir mai mult, făptura sau spiritul dumitale, frumoasă și caustică domnișoară Mabel, n-aș ști ce să-i răspund. Admirația mea se referă de fapt la amîndouă, închipuindu-mi adesea că ba una, ba cealaltă merită înțîietatea. Ah ! Ultima mea soție era și ea un model de genul acesta.

— Ultima dumneavoastră soție, ați spus, domnule ? întrebă Mabel, privindu-l cu naivitate pe interlocutorul ei.

— Ah, da, asta trebuie să fie vreo flecăreală de-a lui Călăuză ! Mă prind că acest caraghios a încercat să te convingă, domnișoară Mabel, că am avut mai multe soții, nu-i așa ?

— Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi irosit timpul, domnule, fiindcă toată lumea știe că ai avut nefericirea să fi pierdut patru soții.

— Numai trei, tot atât de adevărat după cum mă numesc Devy Muir. Cu cea de-a patra e un adevărat scandal... sau mai bine zis, frumoasă domnișoară Mabel, este încă „in petto”¹, cum se spune la Roma, adică e o iubire pe care o păstrez încă în inima mea.

— Ei bine, eu, cel puțin, sint fericită că nu sint a patra persoană „in petto” sau în altfel, fiindcă nu mi-ar plăcea să fiu „un adevărat scandal”.

— Să nu te temi în privința asta, încântătoare Mabel, fiindcă dacă-ai fi a patra, pe toate celelalte le-aș uita, iar minunata dumitale frumusețe și celelalte calități te-ar face să fii imediat prima. Să nu te temi cîtuși de puțin că ai putea fi a patra în vreo privință oarecare.

— Există o oarecare consolare în această asigurare, domnule Muir, zise Mabel, rîzînd. Oricum, în legătură cu cealaltă observație a dumneavoastră, fiindcă mărturisesc că aș prefera să fiu a patra ca rang de frumusețe, decît a patra ca soție a cuiva.

Spunînd acestea, îl părăsi brusc, lăsîndu-l pe ofițerul de intendență să mediteze la succesul său. Mabel era hotărîtă să folosească în toată libertatea întregul arsenal al mijloacelor femeiești de apărare, pe de o parte fiindcă

¹ În piept, în inimă, în secret.

domnul Muir devenise în ultima vreme atât de insistent, încît se vedea silită să-i respingă categoric toate încercările de felul acesta, iar pe de altă parte, din cauza insinuărilor lui împotriva lui Jasper și a lui Călăuză. Deși avea spirit și minte ageră, nu era obraznică din fire ; însă cu prilejul acesta se gîndise că împrejurările o îndreptățeau să răspundă cu mai multă hotărîre decît de obicei. Crezu, așadar, cînd își părăsi însoțitorul, că va scăpa în sfîrșit de toate insistențele lui afectate, care-i erau cu totul neplăcute. Dar nu tot astfel gîndea Devy Muir ; obișnuit să fie repezit în felul acesta și înzestrat cu multă perseverență, socoti că nu are nici un motiv să-și piardă speranța, deși felul amenințător, dar și mulțumit de sine însuși cu care-și clătina capul, uitîndu-se după fata ce se îndepărta, putea fi semnul unor planuri pe cît de sinistre, pe atât de hotărîte. În vreme ce medita astfel, Călăuză se apropie pînă la cîțiva pași de el, fără să fie observat.

— Nu alergați după ea, domnule intendent, nu alergați după ea, începu vorba Călăuză, rîzînd în felul său puțin zgomotos. Este ageră și tînără, și cel ce vrea s-o ajungă trebuie să fie iute de picior. Am auzit că sînteți pretendent la mîna ei, nu numai un simplu om care-i face curte.

— Mi s-a spus același lucru despre dumneata, omule, dar am motive să cred că asta nu-i posibil.

— Mă tem că aveți dreptate ; da, mă tem că așa este ! Cînd mă gîndesc la ceea ce sînt, la puținul pe care-l știu, la viața mea atât de primitivă, simt că nu am dreptul nici măcar o clipă să mă gîndesc la o ființă atât de bine educată, veselă, spirituală și delicată...

— Ai uitat să spui „atît de frumoasă“, îl întrepruse Muir.

— Da, și frumoasă, reluă Călăuză cu blindețe și umilință. Aș fi putut să adaug „frumoasă“ odată cu celelalte calități, fiindcă puiul de căprioară, chiar la primele lui sărituri, nu i se pare vînătorului mai drăgălaș decît este Mabel pentru mine. Mă tem, într-adevăr, că gîndurile mele, care s-au ridicat pînă la ea, sînt zadarnice și pretențioase.

— Dacă ai această părere, prietene, despre dumneata, față de modestia asta firească, mă simt dator să-ți spun, în calitate de vechi camarad de campanii, că...

— Domnule intendent, îi tăie vorba celălalt, privindu-l drept în ochi, am fost adesea împreună în spatele parapetelor forturilor, dar prea puțin timp în pădure sau în fața dușmanului.

— Află de la mine, Călăuză, că în garnizoană sau în cort, tot campanie e ; și-apoi, misiunea mea mă silește deseori să rămîn în apropierea depozitelor de provizii, cu toate că e împotriva firii mele, după cum poți să-ți dai seama, fiindcă și dumneata ai un temperament înflăcărat, care te împinge la luptă. Dar dacă ai fi auzit ce mi-a spus Mabel despre dumneata, nu te-ai mai gîndi o clipă să-i plăci acestei fete sclifosite și obraznice.

Călăuză îl privi pe locotenent cu multă atenție, fiindcă nu era în stare să nu fie curios să afle ce anume gîndea Mabel despre el ; dar avea firea înăscută, cinstită, a unui *gentleman*, și nu putea să întrebe ce spusese altul despre dînsul. Totuși, pe Muir nu-l încurcă deloc respectul de sine și dezinteresarea ghidului ; fiind convins că

acesta era un om pe cît de simplu pe atît de sincer, luaşe hotărîrea să se folosească de credulitatea lui, ca să scape de un rival. Aşa că, de îndată ce-şi dădu seama că stăpînirea de sine a însoţitorului său era mai mare decît curiozitatea sa, continuă :

— Ar fi bine să aflu părerea ei, Călăuză, şi deoarece eu cred că orice om ar trebui să ştie tot ceea ce prietenii şi cunoscuţii lui vorbesc despre dînsul, o să-ţi dovedesc cît de mult preţuiesc firea şi simţămintele dumitale şi te voi informa în cîteva cuvinte despre ceea ce mi-a spus. Ştii că privirea lui Mabel e plină de şiretenie, ba chiar răutăcioasă, cînd vrea să-şi bată joc de cineva.

— Mie, locotenent Muir, ochii ei mî s-au părut întotdeauna galeşi şi atrăgători, deşi recunosc că uneori parcă rid. Da, i-am văzut rîzînd, şi rîd din toată inima, cu o mare sinceritate.

— Ei bine, tocmai asta e ; ochii ei rideau din toată inima, şi în toiul veseliei, a exclamat... Aş vrea să nu-ţi rănesc sensibilitatea, Călăuză !...

— Nu ştiu ce să spun, domnule intendent, nu ştiu ce să spun. Părerea lui Mabel despre mine are o importanţă mai mare decît a celor mai mulţi dintre oameni.

— Atunci, voi tăcea, voi păstra totul în mine, ca pe o taină ; mă întreb chiar de ce să-i spui unui om ceea ce vorbesc prietenii despre el, mai ales cînd ştii că ceea ce vrei să-i comunici e ceva neplăcut ? Uite, nu adaug un cuvînt mai mult !

— Nu vă pot sili să vorbiţi, domnule locotenent, dacă nu vreţi şi poate că e mai bine să nu aflu părerea lui Mabel, fiindcă îmi daţi a înţelege că nu mi-e binevoi-

toare. Oh ! Dac-am putea fi ceea ce dorim, în loc de a fi ceea ce sîntem, ar fi o mare deosebire în privința caracterelor, a cunoștințelor și a înfățișării noastre. Poți fi primitiv, grosolan și necultivat, totuși fericit, dacă nu-ți dai seama de asta, dar ți-e greu cînd vezi că ți se scot în evidență toate lipsurile, și chiar în clipa cînd dorești să auzi cît mai puțin vorbindu-se despre ele.

— Tocmai asta e partea rațională a problemei, cum zic francezii, și asta-i spuneam și eu lui Mabel cînd m-a părăsit atît de brusc. Ai băgat de seamă cum s-a grăbit să plece cînd te-ai apropiat ?

— Se putea vedea foarte ușor, răspunse Călăuză, oftînd adînc și strîngînd țeava flintei sale, de parcă degetele lui ar fi voit să pătrundă fierul.

— A fost mai mult decît vădit, a fost ceva flagrant, acesta-i cuvîntul adevărat, și chiar de-ai căuta un ceas în dicționar, nu ai găsi un altul mai potrivit. Ei bine, trebuie să știi, Călăuză, fiindcă, judecînd bine, nu pot să-ți refuz mulțumirea de a auzi asta, trebuie să știi că ștren-gărița a șters-o astfel, pentru că nu a voit să audă ceea ce eram pe punctul de a-i spune în favoarea dumitale.

— Și ce puteați să-i spuneți în favoarea mea, dom-nule locotenent ?

— Trebuie să înțelegi, prietene, că m-am călăuzit după împrejurări, nu m-am lansat în generalități, dar mă pre-găteam să răspund la anumite amănunte cu alte amă-nunte. Cînd ea spunea că ești ciudat, pe jumătate sălba-tic, cu firea obișnuită a omului de graniță, puteam să-i răspund, după cum foarte bine știi, că toate acestea se explică prin faptul că ai trăit la o graniță ciudată, în

pustietăți, și ai dus o viață aproape sălbatică ; atunci ea ar fi trebuit să lase imediat să cadă toate obiecțiunile ei, afară numai dacă nu voia să cîrtească împotriva providenței.

— Și i-ai spus toate astea, domnule intendent ?

— N-aș putea jura că am spus chiar aceste vorbe, dar asta-i ideea pe care o aveam în minte, mă înțelegi, nu-i așa ? Fata și-a pierdut răbdarea și n-a vrut să asculte nici în ruptul capului ce aveam de gînd să-i spun și a șters-o după cum ai văzut cu proprii dumitale ochi, Călăuză, ca și cum părerea ei era de nezdruccinat. Mă tem că a ajuns la o anumită concluzie.

— Și eu mă tem, domnule intendent... Tatăl ei, la urma urmei, s-a înșelat. Da, da, sergentul a săvîrșit o mare greșeală.

— Ei bine, omule, merită să fii deznădăjduit și să-ți pierzi reputația pe care ți-ai făurit-o de atîția ani ? Mai bine ia-ți pe umăr flinta, pe care o folosești cu atîta iscusință, și du-te din nou în pădure, fiindcă știu din experiență că nu există femeie pe lume să merite să păstrezi pentru ea o rană în inimă nici măcar o clipă. Ai încredere în omul care cunoaște bine femeia și a avut la urma urmei, două soții ; pentru că, la drept vorbind, femeile sînt ființe mult mai rele decît ne închipuim noi. Acum, dacă vrei într-adevăr s-o umilești pe Mabel, ai avea un prilej cum nici un pretendent respins nu și l-ar dori mai bun.

— Niciodată nu mi-ar trece prin gînd, domnule locotenent, s-o umilesc.

— Ei bine, ascultă-mă pe mine, pînă la urmă tot o să ajungi la soluția asta, fiindcă e în firea omului să dorească a provoca neplăceri celor ce-i pricinuiesc neplăceri. Dar niciodată nu ai avut un prilej mai bun ca prietenii să te iubească mai mult ca pînă acum, decît cel pe care-l ai în momentul de față, și ar mai fi, fără îndoială, și un mijloc de a-i sili pe dușmani să te invidieze.

— Mabel, domnule interdant, nu este dușmana mea, și chiar dac-ar fi, nu m-aș învoi niciodată să-i pricinuiesc vreo neplăcere.

— Știu că astea-s numai vorbe, Călăuză, o știu și dă-mi voie să-ți spun că o gîndești chiar ; dar rațiunea și natura sînt împotriva dumitale și vei sfîrși prin a recunoaște asta. Cunoști, pesemne, proverbul : „Cine mă iubește îmi iubește și ciinele !“... Ei bine, asta înseamnă, dacă citim invers : „Cine nu mă iubește, nu-mi iubește nici ciinele“. Acum ascultă ce ai putea să faci. Cred că știi că ocupăm aici o poziție foarte șubredă și nesigură, aflîndu-ne aproape în gura leului, nu-i așa ?

— Vreți să spuneți că francezii ar fi leul, iar această insulă gura lui ?

— E numai o metaforă, prietene, fiindcă francezii nu sînt lei, și această insulă nu e o gură de leu, afară de cazul că s-ar întîmpla să se transforme, după cum mă tem, într-o gură de măgar !

Aici, ofițerul de intendență izbucni într-un rîs ironic, nu prea respectuos și admirativ pentru înțelepciunea prietenului său Lundie, care alesese tocmai această insulă ca punct strategic pentru operațiile sale.

— E postul cel mai bine ales din cîte ştiu, spuse Călăuză, uitîndu-se la el de sus pînă jos, ca un om care examinează un tablou.

— Nu zic nu... nu zic nu, Lundie e un mare soldat în lucrurile mici, după cum tatăl său era un mare nobil în acelaşi sens. Eu m-am născut pe domeniile sale şi l-am urmat pe maior timp îndelungat, aşa că am învăţat să respect tot ceea ce spune şi face. Trebuie să ştii că asta este slăbiciunea mea, Călăuză. Ei bine, postul acesta putea fi ales tot atît de bine de un măgar sau de Solomon însuşi, după cum vrei, însă este amplasat într-un punct foarte critic, după cum reiese chiar din măsurile de prevedere şi ordinele precise ale lui Lundie. Sălbaticii mişună peste tot, cutreierînd O-mie-de-insule şi pădurile în căutarea acestui punct, după cum o ştie şi Lundie, datorită anumitor informaţii ; şi cel mai mare serviciu pe care l-ai putea face regimentului 55 ar fi să descoperi urmele lor şi să-i determi ni să urmărească o pistă falsă. Din nefericire, sergentul Dunham este convins că primejdia ar putea veni din susul fluviului, fiindcă Frontenac se află mai sus de noi, dar experienţa de pînă acum ne învaţă că indienii apar totdeauna de unde te aştepţi mai puţin şi deci trebuie să-i aşteptăm din aval. Aşa că, ia-ţi piroga şi porneşte în josul apei, printre insule, ca să ne putem da seama dacă ne paşte vreo primejdie dintr-acolo ; dacă mergi cîteva mile în direcţia asta, în special pe lângă coasta dinspre York, informaţiile pe care mi le vei aduce vor fi şi mai precise şi, ca urmare, mai preţioase.

— Marele-Şarpe se află la pîndă prin locurile acelea şi, cum cunoaşte foarte bine postul, nici vorbă că ne va

înștiința din vreme dacă se urzește ceva împotriva noastră din direcția aceea.

— Dar, la urma urmei, Marele-Șarpe nu-i decît un indian, Călăuză, și treaba asta cere cunoștințele unui om alb. Lundie îi va păstra o recunoștință veșnică omului care va da ajutorul potrivit ca această mică expediție să izbutească. Și ca să-ți spun adevărul, prietene, el e convins că expediția asta n-ar fi trebuit să fie întreprinsă niciodată ; dar are prea mult din cunoscuta încăpăținare a unui nobil de viță veche ca să recunoască o greșală, chiar de-ai fi atît de vădită ca luceafărul de dimineată.

Intendentul îi expunea interlocutorului său argumente pline de judecată, ca să-l hotărască să părăsească insula fără întârziere, folosind toate raționamentele ce-i veneau în minte, dar apoi se contrazicea, aducînd adesea motive vădit contrarii altora amintite mai înainte. Lui Călăuză, în ciuda simplității sale, nu-i scăpă șubrezenia logicii locotenentului, deși nu bănuia nici pe departe că izvora din dorința acestuia de a se scăpa de unul dintre pretendenții fetei. El răspunse la argumentele neîntemeiate cu altele întemeiate, rezistă la toate sugestiile care se păreau nepotrivite, datorită cunoașterii adînci a îndatoririlor sale speciale, și rămase surd, ca de obicei, la toate îndemnurile contrarii unei comportări sincere. Nu-și dădea seama bine ce anume urmărea Muir, dar nici vorbă nu era să nu observe sofismele acestuia. Pînă la urmă, cei doi se despărțiră după o lungă convorbire, fără să se fi convins unul pe altul, fiecare îndoindu-se de temeinicia argumentelor celuilalt, dar neîncrederea ghidului izvora din firea lui

intr-o bucată, dezinteresată și curată, ca tot ceea ce-l privea pe omul acesta.

O consfătuire care se ținu imediat după aceea între sergentul Dunham și locotenentul Muir avu însă urmări mai importante. După terminarea ei, se dădură ordine secrete soldaților, unii fiind repartizați în întăritură, ceilalți prin colibe. Cineva obișnuit cu mișcările soldaților ar fi putut să-și dea seama ușor că se pregătea o incursiune. Într-adevăr, imediat după apusul soarelui, sergentul, care fusese foarte ocupat de așa-zisul post, intră în propria sa colibă, urmat de Călăuză și Cap, se așează numaidecît la masa pe care Mabel avusese grijă s-o pregătească pentru el și răsturnă sacul cu vești.

— Faptul că ai pregătit o cină îngrijită și bine rînduită dovedește că vei putea fi de oarecare folos aici, copila mea, începu să vorbească bătrînul soldat, și sînt convins că dacă se va ivi prilejul, te vei arăta o demnă urmașă a celor care știu să înfrunte dușmanii.

— Cred că nu te aștepți din partea mea, tată, să fiu ca Ioana d'Arc și să conduc soldații în bătălii ?

— Ca cine, fiica mea ? Călăuză, cunoști vreo persoană cu numele pe care l-a spus Mabel ?

— Cîtuși de puțin, sergent, dar de ce mă întrebi pe mine ? Eu sînt un ignorant, nu om fără educație, căruia îi place mai mult să asculte glasul și vorbele ei decît să-i pese de cum îl cheamă pe unul și pe altul.

— Știu de ce e vorba, zise Cap cu convingere, e vorba de o navă corsar de la Morlaix, care a făcut capturi bune în ultimul război.

Mabel se înroși, fiindcă citase, fără să-și dea seama, un nume care depășea cunoștințele de istorie ale tatălui ei, ca să nu mai vorbim de dogmatismul unchiului său și, poate, în parte, de simplitatea și seriozitatea înnăscute ale lui Călăuză, și nu-și îngădui nici să zîmbească.

— Cred că nu vrei să spui, tată, că trebuie să apăr insula în rînd cu soldații !

— Totuși, femeile au făcut asta de multe ori în această parte a lumii, fata mea, așa cum prietenul nostru Călăuză, aici de față, ar putea să-ți adeverească. Dar, temîndu-mă să nu fii uluită cînd te vei trezi mîine dimineată și nu ne vei mai găsi aici, e bine să te previn acum că vom pleca într-o incursiune chiar în noaptea asta.

— Dumneata, tată ? ! Și eu cu Jenny să rămînem singure pe insulă ?

— Nu, fiica mea, cunosc regulile războiului ceva mai bine decît crezi. Vor rămîne aici locotenentul Muir, fratele Cap, caporalul McNab și trei oameni, alcătuiind garnizoana în timpul lipsei noastre, Jenny va locui cu tine, în această colibă, iar fratele Cap în coliba mea.

— Și domnul Muir ? întrebă Mabel aproape fără voia ei, fiindcă-și dădea seama că acest aranjament va atrage după sine multe lucruri neplăcute.

— Ei bine, va putea să-ți facă curte, dacă te distrează, fetițo, fiindcă e un tînăr iubăreț, care a avut pînă acum patru neveste și este nerăbdător să arate cît de mult le respectă amintirea, însurîndu-se cu a cincea.

— Ofițerul de intențență pretinde, zise Călăuză cu naivitate, că atunci cînd inima unui om a fost grăpată de atîtea încercări, nu ai un alt mijloc mai înțelept de a o

alina decît să ari pămîntul ei din nou, ca să nu mai rămînă nici urmă din ceea ce a trecut pe acolo mai înainte.

— Da, tocmai asta este deosebirea dintre grăpat și arat, răspunse sergentul, cu un zîmbet răutăcios. Dar lasă-l să-î declare fetei intențiile sale ; sînt convins că acest amor al lui nu va dura prea mult. Eu știu foarte bine că fiica mea nu va fi niciodată soția locotenentului Muir.

Sergentul spuse, cu atîta hotărîre că fiica lui nu va fi niciodată soția lui Muir, încît Mabel se îmbujoră, tresări, schiță un început de rîs și se intimidă ; dar, stăpînindu-se din răspuțeri, zise, foarte veselă, ca să-și ascundă frămîntarea lăuntrică :

— Dar, tată, ar fi mai bine să așteptăm ca domnul intendent Muir să-și exprime dorința ca eu să-l accept ca soț sau, mai degrabă, ca să aibă pe fiica ta de soție, ca nu cumva să mi se amintească fabula cu strugurii acri.

— Și care e fabula aceea, Mabel ? întrebă Călăuză, curios, care nu poseda nimic din bagajul elementar de cunoștințe al oamenilor albi. Povestește-mi-o frumos, cum te pricepi tu. Și mai dă-mi voie să-ți spun că nici sergentul n-o știe.

Mabel repetă cunoscuta fabulă, așa cum voia Călăuză, cu talentul ei recunoscut, ceea ce-l făcu pe acesta să-și pi-ronească ochii pe fața ei, cu chipul său cinstit luminat de un zîmbet.

— Așa e vulpea ! strigă Călăuză, cînd Mabel termină de povestit. Întocmai ca un Mingo, crudă și vicleană, fiindcă un Mingo și o vulpe sînt ca două reptile asemănătoare. În ceea ce privește strugurii, sînt destul de acri în

partea asta a țării chiar și pentru cei ce pot ajunge la ea. deși nu mă îndoiesc că în anumite anotimpuri și clipe ea pare pentru aceștia din urmă și mai acri decît pentru ceilalți. Cred că în momentul de față scalpul meu pare prea acru pentru indienii Mingo.

— Acri vor fi strugurii pentru el, copila mea, și domnul Muir va avea de ce să se plîngă. Nu-i așa că nu te-ai căsătorit niciodată cu omul ăsta, Mabel ?

— Ea ? ! interveni Cap. Cu un caraghios care nu e, la urma urmei, decît pe jumătate soldat ! Istorioara cu strugurii este într-adevăr o circumstanță.

— Scumpul meu tată și dragul meu unchi, n-am de gînd să mă căsătoresc cu nimeni și ar fi mai bine să vorbim de altceva. Chiar dacă m-aș gîndi la măritiș, cred că nu aș putea alege un om care a avut pînă acum trei sau patru soții.

Sergentul îi făcu lui Călăuză un semn din cap cu subînțeles, parcă spunîndu-i : „Așadar, vezi cum stau lucrurile“, dar apoi avu destul respect pentru simțămintele fiicei sale ca să schimbe subiectul.

— Nici dumneata, nici Mabel, frate Cap, încep din nou sergentul, nu veți avea vreo autoritate legală asupra micii garnizoane pe care o las în această insulă, dar puteți da sfaturi și exercita asupra ei o oarecare influență. În înțelesul cel mai strict, caporalul McNab rămîne comandant în lipsa mea și m-am străduit să-l fac să-și bage bine în cap asta, pentru ca nu cumva să se arate prea supus față de gradul superior al locotenentului Muir, care, fiind aici numai ca voluntar, nu are nici un drept să dea ordine. Te rog să-l susții pe caporal, frate Cap, fiindcă dacă ofițerul

de intendență ar nesocoti chiar și numai o singură dată regulile acestei expediții, ar putea avea după aceea pretenția să mă comande tot atît de bine și pe mine ca pe McNab.

— Mai ales dacă în lipsa ta, Mabel va tăia cablul și-l va lăsa în derivă, frate Dunham. Dar, sergent, sper să pui sub comanda mea tot ceea ce plutește pe apă, nu-i așa? Neînțelegerile dintre generalii comandanți ai armatelor de uscat și marină au dat naștere întotdeauna la încurcăturile cele mai teribile.

— În linii mari, cumnate, caporalul este comandantul-sef. Istoria ne învață într-adevăr că împărțirea comandamentului produce multe încurcături și vreau să mă feresc de primejdia asta. Așadar, numai caporalul va comanda, însă îl poți sfătui, mai ales cînd e vorba de folosirea bărcilor, fiindcă vă voi lăsa una, care să vă asigure retragera, dacă va fi nevoie. Îl cunosc foarte bine pe caporal, e un om curajos și un bun soldat, pe care te poți bizui dacă-l ții departe de romul de Santa Cruz. Dar fiind scoțian, este în stare să se lase influențat de intendent, așa că, vă rog, pe tine și pe Mabel, să fiți foarte atenți.

— Dar de ce să ne lași aici, scumpul meu tată? Am făcut un drum atît de lung, ca să fim împreună; pentru ce nu mă iei cu tine?

— Ești o fată bună, Mabel, și se vede că faci parte din neamul Dunham. Dar trebuie să rămii aici. Noi vom lua cele două bărci mai mari, lăsîndu-vă cealaltă barcă și o pirogă din scoarță de copac, și vom părăsi insula miine dimineată, înainte de revărsatul zorilor, ca să nu ne vadă nici o iscoadă cînd vom ieși de sub acoperișul ăsta natural.

Vom intra pe canalul folosit de francezi, unde vom aştepta probabil o săptămână, ca să interceptăm ambarcaţiunile lor cu provizii, ce trec spre Frontenac, încărcate în special cu multe mărfuri pentru indieni.

— Eşti sigur că documentele tale sînt în bună regulă, cumnate? întrebă Cap, îngrijorat. Ştii, fără îndoială, că o captură în largul mării înseamnă piraterie, dacă nu ai un mandat expres sau o scrisoare care să ateste că eşti un crucişător al statului sau particular.

— Am cîntea să fiu numit de colonel, în calitatea mea de sergent-major al regimentului 55, răspunse celălalt, ridicîndu-se cu demnitate în picioare, şi asta e îndesulător chiar şi pentru regele Franţei. Dar nu am ordine scrise din partea maiorului.

— Cum, nici un fel de hîrtii pentru un crucişător în timp de război?

— Ordinele de care ţi-am vorbit mi-ajung, cumnate, deoarece altele n-am. Cel mai de seamă lucru pentru interesele maiestăţii sale în această parte a lumii este ca ambarcaţiunile în chestiune să fie capturate şi duse la Oswego, fiindcă sînt încărcate cu pături, muschete, flinte, muniţie, pe scurt, cu tot ceea ce francezii le dau ca plată netrebnicilor sălbatici aliaţi cu ei, pentru a săvîrşi cele mai mari blestemăţii, călcînd în picioare sfînta noastră religie, preceptele sale, precum şi legile umanităţii şi tot ce este sacru şi respectat de oameni. Prin capturarea acestei încărcături le vom răsturna planurile şi vom cîştiga timp, fiindcă alte mărfuri de acest fel nu vor mai putea fi trimise înapoi, peste ocean, pînă la toamnă.

— Dar, tată, maiestatea sa regele Angliei nu se folosește și el de pieile-roșii ? întrebă Mabel, curioasă.

— Desigur, fiica mea, și el are dreptul ăsta, Domnul să-l binecuvînteze ! E o mare deosebire, după cum poate oricine să-și dea seama, dacă un sălbatic este folosit de englezi sau de francezi.

— Asta-i clar ca lumina zilei, frate Dunham, dar mie lucrurile nu mi se par tot atît de clare, cînd e vorba de documentele ambarcațiunii voastre.

— Împuternicirile date mie de un colonel *englez* trebuie să-l convingă pe orice *francez* de autoritatea mea ; ba mai mult, cumnate, vor trebui să se declare mulțumiți cu asta !

— Dar eu nu văd nici o deosebire, tată, în folosirea sălbaticilor de către englezi sau francezi !

— Ba sînt deosebiri atît de multe, copila mea, cum nici nu-ți închipui, dar se prea poate ca tu să nu fi în stare să le vezi. În primul rînd, un englez este din firea lui uman și politicos, în timp ce un francez este născut feroce și lipsit de îndrăzneală.

— Și mai poți adăuga, frate, că dacă i-ai lăsa, ar dănuți din zori și pînă-n noapte.

— Foarte adevărat ! zise sergentul, grav.

— Dar, tată, nu înțeleg cum ar fi posibil ca lucrurile astea să schimbe problema ?! Dacă e rău că francezii plătesc sălbatici să lupte împotriva dușmanilor lor, s-ar părea că faptul acesta este tot atît de condamnable și pentru englezi. Dumneata, Călăuză, nu găsești că am dreptate ?

— E o vorbă cu judecată, da, e o vorbă cu judecată, și n-am fost niciodată dintre cei care i-au acuzat pe fran-

cezi că fac ceea ce facem și noi. Dar este mai rău să-i ai de aliați pe indienii Mingo decît pe indienii Delawar ; și dacă acest trib cu simțul dreptății ar fi mai mare, sînt convins că n-aș păcătui cu nimic dacă i-aș pune pe toți să lupte împotriva dușmanilor noștri.

— Totuși, ei scalpează și omoară tineri, bătrîni, femei și copii !

— Asta e firea lor, Mabel, și nu trebuie să condamnăm că se supun propriei lor firi. Natura e natură, și fiecare trib o are pe a lui și se manifestă altfel. În ceea ce mă privește pe mine, sînt om alb și mă străduiesc să păstrez felul de a simți al acestei rase.

— Nu înțeleg nimic din toate astea ! zise Mabel. Ceea ce este drept pentru regele George, s-ar părea că ar trebui să fie drept și pentru regele Ludovic.

— Numele adevărat al regelui Franței este Caput¹, remarcă bătrînul Cap, cu gura plină de venin. Am avut odată ca pasager un mare învățat, care mi-a spus că toți Ludovicii ăștia, al treisprezecelea, al paisprezecelea și al cincisprezecelea, nu sînt decît niște nume de păcăleală și că se numesc în realitate Caput, care în franțuzește înseamnă „cap“, vrînd să spună că trebuie să duși la picioarele eșafodului, să aștepte acolo pînă or fi spînzurați.

— Ei bine, asta e aproape același lucru ca și cum te-ar împinge natura să scalpezi, zise Călăuză, ca un om surprins de o idee nouă, care-i răsare-n minte, și de astăzi înainte voi avea și mai puține remușcări decît pînă acum, luptînd împotriva acestor netrebnici, deși nu pot spune că am simțit cîndva vreuna care să merite a fi amintită.

¹ În realitate — Capet.

Deoarece toată lumea, în afară de Mabel, părea mulțumită de felul cum decursese discuția, fiecare socoti că n-are rost s-o mai continue. Cei trei bărbați semănau în privința asta atât de mult cu marea masă a semenilor lor, care judecă de obicei trăsăturile unui caracter fără a fi în cunoștință de cauză, precum și fără simțul dreptății, încît nu am fi relatat convorbirea, dacă evenimentele din povestire nu ar fi avut nici o legătură cu părerile enunțate, precum și cu imboldurile care fac să acționeze personajele noastre.

De îndată ce se termină cina, sergentul îi lăasă pe invitați să plece și începu o convorbire îndelungată și confidențială cu fiica sa. El nu prea era învățat să se lase stăpînit de emoții mai plăcute, dar noutatea situației trezi în el simțăminte pe care experiența nu i le relevase încă. Soldatul sau marinarul, cită vreme acționează sub comanda unui superior, se gîndește foarte puțin la primejdiile pe care le înfruntă ; dar de îndată ce are răspunderea unei comenzi, toate pericolele unei acțiuni se asociază în mintea lui cu șansele de succes sau insucces. Gîndindu-se poate mai puțin la primejdia care-l pîndește pe el însuși decît la aceea care îi amenință pe oamenii de sub comanda sa, pentru el riscul general are o însemnătate mai mare și e mai influențat de simțămintele izvorîte din îndoială. Aceasta era acum starea de spirit a sergentului Dunham, care, în loc de a fi sigur de victorie, ca de obicei, se gîdea că s-ar putea întîmpla să se despartă pentru totdeauna de fiica sa.

Mabel nu i se părușe niciodată atât de frumoasă ca în seara aceea, iar fata poate că nu-și arătase niciodată față

de tatăl ei adevăratele-i calități, ca în clipele acestea, cînd era îngrijorată de soarta lui ; dragostea ei era în chip neașteptat încurajată de aceleași sentimente duioase care se treziseră în inima sergentului. Mabel nu se simțise niciodată în largul ei în prezența tatălui său, superioritatea educației primite de ea ridicînd un fel de barieră, pe care severitatea militară a comportării sergentului o făcea și mai mult simțită ; asprimea aceasta fusese dobîndită prin legăturile lui îndelungate și nemijlocite cu oameni care nu puteau fi stăpîniți decît printr-o disciplină de fier. Acum însă, cînd rămaseră singuri, convorbirea dintre tată și fiică căpătă un caracter mai intim decît de obicei, și astfel Mabel descoperi cu plăcere o nuanță de duioșie, o stare de spirit pe care ini-moasa fată o dorise în tăcere, dar zadarnic, chiar din clipa sosirii sale.

— Va să zică, mama era aproape tot atît de înaltă ca mine ? întrebă ea, ținînd una din mîinile tatălui într-ale sale și privindu-l fix, cu ochi umezi. Am crezut că era mai înaltă !

— Asta se petrece cu cei mai mulți dintre copii, care se gîndesc la tatăl și mama lor cu respect ; ei și-i închipuie mai mari și mai impunători decît sînt în realitate. Talia ta, Mabel, se apropie de talia mamei tale, pe cît se poate asemena o femeie cu alta.

— Dar ochii, tată ?

— Avea ochii tăi, copilă, albaștri, blînzi și atrăgători, dar fără expresia ta de voioșie.

— Voioşia asta s-ar risipi pentru totdeauna, scumpul meu tată, dacă n-o să ai grijă de dumneata în această misiune.

— Îţi mulţumesc, Mabel. Hm, îţi mulţumesc, copila mea, dar trebuie să-mi fac datoria. Tare aş fi vrut să te ştiu căsătorită cu un bărbat bun, înainte de a părăsi fortul Oswego ! M-aş simţi mai liniştit !

— Căsătorită ? Cu cine, tată ?

— Ştii care este bărbatul pe care mi-ar plăcea să-l îndrăgeşti. Poate că ai putea găsi alţii mai străluciţi şi mai frumos îmbrăcaţi, însă nu vei găsi nici unul ca el, atât de sincer şi atât de cinstit.

— Nici unul, tată ?

— Nu cunosc nici unul. Cel puţin din punctul acesta de vedere, nimeni nu se poate asemui cu Călăuză.

— Dar pentru ce să mă căsătoresc ? Dumneata eşti singur şi eu voi avea grijă de dumneata.

— Dumnezeu să te binecuvînteze, Mabel, ştiu că ai vrea s-o faci şi nu spun că este un simţămînt nepotrivit, pentru că aş spune un neadevăr ; totuşi, există unul şi mai potrivit.

— Ce poate fi mai firesc decît să-ţi cinsteşti părinţii ?

— Tot atât de firesc e să-ţi cinsteşti şi soţul, scumpa mea copilă.

— Dar eu nu am soţ, tată.

— Atunci caută-ţi unul cît mai curînd cu putinţă, ca să ai pe cine să cinsteşti. Eu nu sînt veşnic, Mabel, şi voi fi scos din cursă de natură, dacă nu voi pieri cumva într-o încăierare. Tu eşti tînără, mai ai mult de trăit şi ar fi bine

să ai un bărbat care să te protejeze, să vegheze asupra ta și atunci cînd vei fi bătrînă, să te îngrijească cu aceeași rîvnă cu care vrei să mă îngrijești tu pe mine.

— Și crezi oare, tată dragă, zise Mabel, în timp ce miinile ei mici se jucau cu degetele nervoase ale sergentului, privindu-le cu mare interes, și cu un zîmbet pe buze, crezi că neapărat Călăuză este omul potrivit pentru asta ? Oare nu e el doar cu zece sau doisprezece ani mai tînăr decît tine ?

— Ce importanță are ? El a dus o viață cumpătată, plină de mișcare în aer liber, așa că anii nu înseamnă nimic față de buna lui constituție fizică. Cunoști pe cineva care ar mai putea să fie protectorul tău ?

Mabel nu cunoștea pe nimeni ; cel puțin, pe nimeni care să-și fi exprimat vreo dorință în ceea ce-o privea, indiferent de ceea ce spera și dorea ea.

— Nu, tată, să nu vorbim de un altul, ci de Călăuză — ocoli ea răspunsul. Dacă ar fi mai tînăr, cred că ar fi mai natural să mă gîndesc la el ca soț.

— Dar îți spun că trebuie să te gîndești în primul rînd la constituția lui fizică. El este mai tînăr decît toți subalternii noștri.

— Nici vorbă că este mai tînăr decît domnul... locotenent Muir.

Mabel rîse voioasă, cu inima ușoară, ca un om lipsit de orice griji.

— Da, e fără îndoială destul de tînăr ca să-i fie nepot lui Muir, dar este și mai tînăr dacă-i numeri anii. Ferească Domnul, Mabel, să ajungi vreodată soția unui ofițer, cel puțin nu înainte de... de a fi tu însăși fiica unui ofițer !

— Dacă m-aş căsători cu Călăuză, nu te-ai mai teme de asta, nu-i așa, tată ? răspunse Mabel, privindu-l pe sergent cu oarecare şiretenie.

— Călăuză poate că nu e ofiţer al regelui, dar e prietenul şi însoţitorul generalilor. Cred că aş muri fericit dac-ai fi soţia lui.

— Tată !

— E trist să porneşti la bătlie cu gîndul apăsător că poate în urma ta îţi rămîne fata fără ocrotire !

— Aş face orice să te scap de gîndul acesta apăsător, scumpul meu tată !

— Ai putea s-o faci, zise sergentul, privind-o cu duioşie, dar n-aş vrea ca, făcînd asta, povara de pe inima mea să treacă asupra ta.

Vorbea grav, cu voce tremurătoare, şi Mabel nu avu-
sesse niciodată pînă atunci o asemenea mărturie de afec-
ţiune din partea lui. Privea cu un mare şi neaşteptat in-
teres obrazul de obicei sever al sergentului, cu dorinţa
fierbinte de a-i alina povara.

— Tată dragă, vorbeşte limpede ! strigă ea, cuprinsă
de nelinişte.

— Nu, Mabel, n-aş vrea să fiu nedrept ; s-ar putea ca
dorinţele noastre să nu fie aceleaşi.

— N-am nici un fel de dorinţe şi nu ştiu ce vrei să
spui ! Te gîndeşti la căsătoria mea ?

— Dacă te-aş şti făgăduită lui Călăuză, dac-aş şti că
ai promis să fii soţia lui, orice soartă m-ar aştepta, aş muri
fericit. Dar nu-ţi cer să-mi promiţi, copila mea, nu te si-
lesc să faci ceea ce ai putea să regreti. Sărută-mă, Mabel,
şi du-te şi te culcă.

Dacă sergentul Dunham i-ar fi cerut fetei promisiunea pe care o dorea atât de mult, ar fi întâmpinat o rezistență atât de mare, că i-ar fi fost foarte greu s-o înlăture ; lăsînd însă lucrurile să meargă normal, cîștiga un aliat puternic, și inimoasa și mărinimoasa Mabel era gata să cedeze, sub impulsul afecțiunii, mai mult decît ar fi făcut-o vreodată în fața amenințărilor. În aceste clipe pline de emoție, ea se gîndea numai la tatăl ei, care, poate, o părăsea pentru totdeauna, și toată dragostea sa adîncă pentru el, hrănită probabil în cea mai mare parte de închipuire și verificată destul de puțin în ultimele două săptămîni din cauza timpului scurt petrecut împreună, apărău cu o impetuozitate accentuată de simțămîntele ei curate și adînci. Acum era convinsă că tatăl ei e totul pentru ea și nu i se părea prea mare nici o jertfă pe care să nu fie gata s-o aducă pentru a-l face fericit. Prin mintea ei licări cu iuțeala fulgerului un gînd apăsător și șovăi ; dar, străduindu-se să afle ce nădejdi îi poate da acest gînd, nu descoperi nimic. Obişnuită ca o femeie ce era, să-și stăpînească simțămîntele cele mai adînci, se gîndea numai la tatăl ei și la binecuvîntarea așteptată de copilul care se supune dorințelor părintelui său.

— Tată, zise ea liniștită, aproape cu un calm solemn, Domnul o binecuvîntează pe fiica ascultătoare.

— Da, Mabel, așa scrie în Cartea sfîntă.

— Mă voi căsători cu cine vrei.

— Nu, Mabel, nu, tu trebuie să-ți alegi soțul !

— N-am de ales ; adică nimeni nu m-a cerut în căsătorie decît Călăuză și domnul Muir ; între ei doi nu șovăie

nici unul dintre noi. Nu, tată ; mă voi căsători cu cel pe care-l vei alege tu.

— Tu știi pe care l-am ales, iubita mea fiică ; nimeni nu te poate face fericită ca inimosul nostru Călăuză.

— Ei bine, atunci, dacă vrea... dacă mă cere din nou în căsătorie... fiindcă, tată, cred că nu te gîndești să mă ofer singură, sau să facă cineva asta în numele meu — și sîngele îi năvăli în obraji palizi, deoarece generoasa ei hotărîre îi revărsase spre inimă fluviul vieții — dacă mă cere, fără să-i mai vorbească nimeni de asta... și după ce va afla de la mine ceea ce trebuie să-i spună o fată cinstită omului care va fi soțul ei, și mai vrea să-i fiu soție totuși, atunci voi fi a lui.

— Fii binecuvîntată, Mabel ! Domnul să te binecuvînteze și să te răsplătească așa cum merită să fie răsplătită o fiică ascultătoare !

— Da, tată, fii liniștit și împăcat... pleacă la datoria ta cu inima ușoară și ai încredere în Dumnezeu. Să nu-mi duci grija. În primăvara viitoare... trebuie să-mi îngădui puțin timp, tată... în primăvara viitoare mă voi căsători cu Călăuză, dacă acest nobil vînător va voi să mă mai ia.

— El te iubește, Mabel, cum o iubeam eu pe mama ta. L-am văzut plîngînd ca un copil cînd vorbea de sentimentele lui pentru tine.

— Da, cred ; am văzut destul ca să mă conving că are despre mine o părere mai bună decît merit, și fără îndoială că nu există nici o altă persoană în viață pentru care să am mai mult respect decît pentru el, nici chiar pentru dumneata, scumpul meu tată.

— Aşa e bine, copilă ; astfel, unirea voastră va fi binecuvîntată. Pot să-i spun asta lui Călăuză ?

— Cred că ar fi mai bine să nu-i spui nimic, tată. Lasă lucrurile să vină de la sine, în chip firesc, bărbatul să caute femeia, şi nu femeia să alerge după bărbat.

Zîmbetul care-i lumina acum frumosul chip i se păru ingheresc tatălui ei, deşi un om cu mai multă experienţă, observînd emoţiile fugitive reflectate de obrazul fetei, le-ar fi putut socoti ciudate şi nefireşti.

— Nu, nu, trebuie să lăsăm lucrurile să meargă de la sine ; ţi-am făgăduit solemn, tată.

— Bine, Mabel, aşa să fie ; acum sărută-mă : Domnul să te binecuvînteze şi să te ocrotească, fata mea, fiindcă eşti o fiică bună.

Mabel i se aruncă în braţe — ceea ce se întîmpla pentru prima oară în viaţa ei — şi plinse la pieptul lui ca un copil. Bătrînul şi severul soldat se înduioşă şi lacrimile i se amestecară cu ale fiicei sale ; dar Dunham se ridică deodată, parcă ruşinat de sine însuşi şi, desprinzîndu-se uşor din braţele fetei, îi ură noapte bună şi se duse la culcare. Mabel se îndreptă, suspinînd, spre colţul rudimentar, pregătit pentru culcuşul ei şi, peste cîteva minute, în colibă nu se mai auzea decît respiraţia adîncă a bătrînului soldat.

*Cum răătăceam printre ruine, am găsit,
Lângă un vechi cadran de piatră și rugină,
Un trandafir pe-un lujer părăsit,
Semn că pe-acolo fuse o grădină.*

Campbell

Mabel se trezi mult după răsăritul soarelui, în plină zi. Dormise liniștită, fiindcă plecase la culcare cu conștiința împăcată, și oboseala îi făcuse somnul și mai dulce; nici un zgomot provocat de cei care se pusese în mișcare în zori nu ajunsese pînă la urechea ei. Frumoasa fată sări în picioare, se îmbracă repede și se duse numaidecît să respire mireasma dimineții în aer liber. O cuprinse brusc o adîncă admirație pentru frumusețea unică și desăvîrșită singurătate a locului în care se găsea. Era o zi splendidă de toamnă, cum sînt atîtea în acel climat, mai adeseori pognegrit decît prețuit, și avea asupra omului o influență vie, reconfortantă. Splendoarea priveliștei îi pria în momentele acelea, deoarece, cuprinsă de teamă, își închipuia primejdiile ce-l pîndeau pe tatăl ei — pe care acum începuse să-l iubească așa cum iubesc femeile pe cel ce le-a cîștigat încrederea.

Acum, insula părea absolut părăsită. În noaptea trecută, zarva sosirii umpluse locul de viață, dar ea pierise cu totul și eroina noastră își plimbă ochii în jur, pe tot ceea ce privirea-i putea să cuprindă, fără să zărească nici un

om care să-i alunge singurătatea. Până la urmă, îi descoperi pe toți cei ce rămăseseră pe insulă, adunați în jurul unui foc care părea a fi al cantonamentului. Descoperindu-l pe unchiul ei, cu care era atît de obișnuită, Mabel căpătă puțin curaj, apoi îi cercetă cu ochii pe cei rămași, cu o curiozitate firească pentru situația în care se afla. În afară de Cap și de ofițerul de intendență, se mai aflau acolo caporalul, cei trei soldați și o bucătăreasă. Colibele erau tăcute și goale, iar creasta întăriturii se ridica, plină de pitoresc, deasupra tufișurilor care o ascundeau pe jumătate. Razele soarelui scăldau luminișurile și cerul se boltea albastru deasupra capului; întreaga priveliște era de o frumusețe emoționantă. Nu se zărea nici un nor, și eroina noastră își închipui că natura din jur e o chezășie de pace și siguranță.

Oamenii mincau, și, fata, văzîndu-i ocupați cu satisfacerea uneia din marile cerințe omenești, înaintă neobservată către capătul insulei, unde copacii și tufișurile o ascundeau cu totul de orice privire. Croindu-și drum pe lângă crengile mai joase, ajunse la marginea apei, unde se opri tăcută, urmărind mișcarea abia perceptibilă a micilor valuri care spălau malul, ca un palid ecou al zbuciumului ce stăpînea lacul la o depărtare de cincizeci de mile. Priveliștea era molcomă și plăcută, și eroina noastră, care observa imediat și sigur tot ceea ce era demn de luare-amînte în natură, descoperi cu promptitudine elementele cele mai frumoase ale peisajului. Mabel își plimbă privirea pe numeroasele canale dintre insule și se gîndi că nu văzuse nicicînd ceva mai atrăgător.

Dar, în timp ce se bucura astfel de minunățiile na-

turii, o cuprinse brusc un fel de neliniște ; avusese impresia că deslușește vag silueta unui om printre tufișurile de pe malul insulei. Între acest mal pe care se afla ea și cel opus, nu era o distanță mai mare de cincizeci de stînjeni. Poate că fusese doar o amăgire — poate că i se păruse numai că o siluetă omenească trecuse pe dinaintea ochilor ei ; era totuși sigură că nu se înșelase. Mabel știa bine că faptul de a fi femeie nu o proteja de plumbul unei flinte, dacă o zărea cumva un irochez, așa că se retrase instinctiv, ascunzîndu-se bine după tufișuri, fără să piardă însă din ochi malul de apus și așteptînd zadarnic cîțva timp să-l vadă pe străin apărînd din nou. Tocmai se pregătea să-și părăsească ascunzătoarea, ca să-i împărtășească cit mai grabnic meșterului Cap bănuielile sale, cînd văzu limpede crengile unui anin negru, de dincolo de tufișuri, de pe insula cealaltă, înclinîndu-se spre ea, parcă în semn de prietenie. Lipsită cu totul de experiență în felul cum se duce războiul la frontieră, eroina noastră trecu prin clipe grele și palpitante, dar își păstră prezența de spirit și acțiune cu hotărîre și discernămint.

Una din caracteristicile locuitorilor de la granițele Americii, care trăiesc înconjurați de primejdii, era de a situa calitățile morale ale femeilor pe o treaptă foarte înaltă, pe care nici ele însele nu se vedeau în stare s-o atingă în alte împrejurări ; și Mabel știa foarte bine că oamenii de la graniță ridică în slăvi cu plăcere în povestirile lor prezența de spirit, curajul și inițiativa pe care soțiile și surorile lor le dovediseră în împrejurările cele mai grele. Gîndul la povestirile acestea îi treziră curajul și fu stăpînită de convingerea că a sosit clipa să arate că

e într-adevăr fiica sergentului Dunham. I se păru că ramura se mișcase parcă într-un semn de prietenie, și, după un moment de șovăială, rupse o crenguță, o înfășură în jurul unui băț și, trecînd-o printr-o deschidere a tufișului, o flutură, ca răspuns, imitînd cît mai bine semnalul celuiilalt.

Semnalele din ambele părți durară două sau trei minute, pînă cînd Mabel zări tufișurile din față dîndu-se deoparte cu băgare de seamă și apărînd o figură ome-nească. Ea văzu dintr-o privire că era o femeie indiană. După o secundă, uitîndu-se mai cu luare-aminte, se con-vinse că era Roua-de-Iunie, nevasta lui Virf-de-Săgeată. În călătoria pe care o făcuse în tovărășia acestei femei, Mabel fusese cîștigată de blîndețea, simplitatea și amabi-litatea acesteia, precum și de amestecul de afecțiune și respect, izvorît din teamă pentru soțul ei. De cîteva ori, în timpul călătoriei, lui Mabel i se păruse că Virf-de-Săgeată îi arătase o atenție prea mare, neplăcută pentru soția lui, și o impresionase expresia de amărăciune și umilință a indienei. Deoarece Mabel compensase din plin orice amă-răciune pe care, fără să vrea, i-o pricinuisse tovarășei sale, Roua-de-Iunie, prin purtarea ei prietenoasă și plină de atenție, îi dovedise mult atașament, și eroina noastră se despărțise de ea adînc convinsă că pierde o prietenă.

Zadarnic am analiza diferitele feluri prin care se poate cîștiga încrederea cuiva. E destul să spunem că tînăra indiană trezise un astfel de sentiment în inima lui Mabel și fata, convinsă că această vizită neobișnuită era numai spre binele ei, simți nevoia să aibă cu cealaltă o convor-bire mai intimă. Așa că nu șovăi să iasă din tufiș și se

bucură cînd o văzu pe Rouă-de-Iunie arătîndu-i aceeaşi încredere şi ieşind la rîndul ei fără teamă din frunzişul în care se ascunsese. Cele două fete, fiindcă indiana, deşi măritată, era chiar mai tinărară decît Mabel, schimbară cîteva semne de prietenie, şi Mabel o îndemnă să se apropie, cu toate că nu ştia în ce fel o va face. Dar indiana îi arată fără şovăială că se putea apropia de ea ; dispăru o clipă, apoi se ivi din nou la prora unei pirogi, trasă la marginea tufişului de pe malul opus şi cu pupa ascunsă încă de verdeată, într-un fel de golfuleţ, acoperit de o boltă de crengi. Mabel tocmai voia s-o invite să traverseze canalul cu piroga, cînd se auzi chemată de vocea de stentor a unchiului ei. Atunci îi făcu semn imediat fetei să se ascundă, ieşi repede din tufişuri, pătrunse în luminiş, în direcţia de unde se auzise vocea şi constată că grupul era încă la micul dejun ; dintre ei, numai Cap îşi potolise foamea şi se gîndise s-o cheme şi pe ea. Lui Mabel îi trecu fulgerător prin minte ideea că acesta era momentul cel mai potrivit pentru o convorbire şi, scuizîndu-se, sub pretextul că nu-i este încă foame, se întoarse la pîlcul de tufişuri de unde plecase şi o chemă din nou pe tinăra indiană.

Rouă-de-Iunie înţelese foarte repede ce i se cerea ; cu cîteva lovituri de vîslă ajunse la malul de dincoace şi ascunse piroga în tufişurile insulei pe care se afla postul. În clipa următoare, Mabel o luă de mină şi o trase după ea spre coliba ei. Din fericire, coliba era cu totul ascunsă de privirile celor din jurul focului, aşa că intrară amîndouă înăuntru, fără să fie văzute. Lămurind-o cît putu mai bine pe musafira sa că trebuia s-o părăsească pentru

scurtă vreme, Mabel o ascunse în propria ei cameră, fiind convinsă că aceasta nu o va părăsi fără încuviințarea ei, apoi se duse la foc și-și luă locul printre ceilalți, străduindu-se să pară cit mai liniștită.

— Cine vine la urmă e servit ultimul, Mabel, zise unchiul ei, cu gura plină de somon fiert, fiindcă, deși arta de a pregăti bucatele nu era prea rafinată la granița aceea îndepărtată, alimentele aveau, în general, un gust excelent. Ultimul venit, ultimul servit, asta-i o regulă bună și-i face pe leneși mai activi.

— Nu sînt o leneșă, unchiule, fiindcă m-am plimbat aproape o oră și am explorat insula.

— Nu-i mare lucru, domnișoară Mabel, interveni Muir, fiindcă insula e mică. Lundie, sau mai binezis maiorul Duncan, cum trebuie să-i spunem de față cu alții (vorbea așa, ținînd seama de caporal și soldați, cu toate că aceștia mînceau la o oarecare distanță), maiorul Duncan, așadar, nu a adăugat un imperiu la dominioanele maiestății sale punînd stăpînire pe această insulă, care probabil că în privința veniturilor se află pe același plan cu faimoasa insulă a lui Sancho, despre care negreșit ai citit, meștere Cap, în orele dumitale de răgaz, mai ales în momentele de liniște și inactivitate.

— Cunosce locul de care vorbești, domnule locotenent de intendență. Insula lui Sancho e o stîncă de corali de formație nouă și e neplăcut să dai de ea pe întunericul nopții, cînd vînturile suflă de l-ar înspăimînta și pe un păcătos. Insula asta e un loc vestit pentru nucile de cocos și apa ei amară.

— Nu este prea vestită pentru posibilitățile de hrană, continuă Muir, din respect pentru Mabel stăpînindu-și zîmbetul care-i apăruse pe buze, și nu știu dacă în privința veniturilor este de preferat acesteia. După părerea mea, meștere Cap, insula pe care ne aflăm nu se bucură de o poziție strategică bună și prevăd că mai devreme sau mai tîrziu se va abate asupra noastră o adevărată catastrofă.

— Să sperăm că asta nu se va petrece decît după plecarea noastră, urmă Mabel. Nu țin deloc să studiez limba franceză.

— Să ne socotim norocoși dacă n-o să cădem în mina irochezilor. L-am sfătuit cu insistență pe maiorul Duncan să nu ocupe această poziție, dar este un om încăpățînat, care nu iese dintr-ale lui. M-am alăturat acestui grup în primul rînd ca să-i fiu plăcut și folositor frumoasei dumitale nepoate, meștere Cap, și în al doilea rînd, ca să iau informații despre proviziile care cad în sarcina mea, ca să nu mai fie nici un fel de discuție contradictorie privitoare la cantitatea lor, cînd vor dispărea, capturate de inamic.

— Credeți că situația este chiar atît de gravă ? întrebă Cap, oprindu-se din mestecatul bucății de vînat (deoarece, ca un om rafinat, modern, mîncă, pe rînd, cînd carne, cînd pește), din cauza curiozității cu care aștepta răspunsul. Primejdia este oare atît de apropiată ?

— Nu pot spune asta, dar nici contrariul. Întotdeauna, în timp de război, primejdia e mai mare la posturile avansate decît la cantonamentele principale. Așa că să nu ne mirăm că am putea fi vizitați în orice clipă de francezi.

— Și ce dracu' ne vom face în cazul ăsta ? Șase bărbați și două femei n-or să fie în stare de prea mare lucru încercînd să apere un loc ca acesta, dacă ne-ar ataca dușmanii, fiindcă vor avea grijă, fără îndoială, după felul franțuzesc de luptă, să vină cît mai mulți.

— Trebuie să ne așteptăm la asta. În orice caz, vor veni destul de mulți. Pentru apărarea insulei s-ar putea, fără îndoială, aplica principiile strategiei și ale artei războiului, deși probabil că nu vom avea forțele necesare ca să putem înfăptui un asemenea plan în chip convenabil. În primul rînd, ar trebui trimis pe mal un detașament, cu consemnul să hărțuiască dușmanii care debarcă. Ar fi necesar ca un grup mai puternic să fie băgat imediat în întăritură, care ar fi ca o fortăreață, fiindcă diferitele detașamente ar trebui să se retragă în punctul acela pentru rezistență, pe măsură ce francezii ar înainta ; s-ar mai cuveni să se sape o linie de tranșee în jurul fortăreței, fiindcă ar fi contrariu tuturor principiilor artei militare să-l lași pe dușman să ajungă prea aproape de zidurile ei, ca să le mineze. Niște „chevaux-de-frise“¹ ar ține cavaleria în șah, și împotriva artileriei vor fi construite redute la adăpostul acestor păduri. Mai ales ar fi foarte utile niște detașamente puternice de hărțuire, ca să întîrzie înaintarea dușmanului ; iar colibecele astea, dacă ar fi înconjurate de șanțuri și țărui, ar putea fi transformate în poziții foarte avantajoase în acest scop.

— Ptiu, intendentule ! Și unde dracu' să găsești atîția oameni pentru îndeplinirea acestui plan ?

¹ Capre de lemn cu sîrmă ghimpată (fr.).

— Fără indoială, meștere Cap, că regele e dator să-și asume această sarcină, fiindcă este în conflict cu francezii.

— Și noi sîntem numai șase ! E un plan frumos, pe legea mea ! Dumneavoastră ați putea coborî pe mal, să luptați împotriva celor ce debarcă ; Mabel i-ar putea hărțui, cel puțin cu vorba ; soția soldatului ar juca rolul acelor „chevaux-de-frise“, ca să încurce cavaleria, caporalul ar comanda tabăra de tranșee, cei trei soldați ai săi ar ocupa cele cinci colibe, iar eu aș intra în fortăreață. Pe legea mea, le descrieți frumos, domnule locotenent, și ar fi trebuit să vă faceți pictor în loc de soldat !

— Nu, eu nu am făcut decît să arăt realitatea în amănunțime și fără ocolișuri, așa cum este. Faptul că aici nu există o forță mai mare ca să aducă planul la îndeplinire e o greșeală a miniștrilor maiestății sale, nu a mea.

— Dar dacă dușmanii își fac într-adevăr apariția, întrebă Mabel, cu mai multă curiozitate decît ar fi avut dacă nu și-ar fi amintit de femeia pe care o lăsase în colibă, ce plan ar trebui să se aplice ?

— Sfatul meu ar fi, delicată Mabel, să încercăm a săvirși ceea ce l-a făcut pe bună dreptate pe Xenofon atît de faimos.

— Cred că vă gîndiți la o retragere, deși ghicesc numai pe jumătate aluzia pe care ați făcut-o.

— Ai dibuit înțelesul aluziei mele din cauză că ai, tinără doamnă, un bun simț înăscut. Știu că valorosul dumitale tată a dat caporalului anumite instrucțiuni și i-a ordonat să folosească anumite metode cu ajutorul cărora el își închipuie că insula ar putea fi păstrată în cazul cînd francezii i-ar descoperi poziția, dar excelentul ser-

gent, deși este tot atît de bun la locul lui ca oricare altul care a mînuit vreodată o suliță, nu este nici marele lord Stair, nici ducele de Marlborough. Nu contest meritele sergentului în acest domeniu special, cu toate că nu pot să-i exagerez calitățile, oricît de excelente ar fi, comparîndu-le cu ale oamenilor care ar putea fi din anumite puncte de vedere superiorii săi. Sergentul Dunham a ascultat de sfatul inimii sale, în loc de acela al rațiunii, cînd a dat astfel de ordine ; dar dacă fortul va fi pierdut, vina va cădea asupra celui care a ales acest loc pentru fort, nu asupra omului pus să-l apere. Oricît de dîrz ar fi acesta din urmă, presupunînd o debarcare a francezilor și a aliaților lor, un bun comandant nu ar neglija niciodată pregătirile necesare pentru efectuarea unei retrageri ; și eu l-aș sfătui pe meșterul Cap, care este amiralul flotei noastre, să aibă o barcă pregătită oricînd pentru evacuarea acestei insule, dacă am fi siliți s-o facem. Cea mai cuprinzătoare luntre de care dispunem are o velă foarte mare și, aducînd-o aici, în apropiere, și amarînd-o printre tufișurile de colo, am pregăti un loc potrivit pentru o îmbarcare precipitată. Atunci ai vedea, frumoasă Mabel, că nu sînt decît cincizeci de iarzi pînă la canalul dintre cele două insule, unde ne vom putea ascunde de cei ce s-ar afla pe insula aceasta pe care ne găsim.

— Ceea ce spuneți e foarte adevărat, domnule Muir, dar s-ar putea ca francezii să vină tocmai din direcția aceea, nu ? Și dacă locul acela este atît de bun pentru o retragere, este tot atît de bun și pentru un atac.

— Nu vor acționa cu atîta prudență, răspunse Muir, uitîndu-se pe furiș și cam neliniștit în jurul său. Nu vor

fi atît de prevăzători. Francezii sînt o naţiune de oameni lipsiţi de perspicacitate şi se comportă de obicei ca nişte aventurieri, aşa că e bine să-i aşteptăm, dacă ar fi să vină vreodată, de cealaltă parte a insulei.

Convorbirea continuă cu întreruperi, întorcîndu-se totuşi, din cînd în cînd, la probabilitatea unui atac şi a celor mai bune mijloace de a-l înfrunta.

Mabel nu dădu prea mare atenţie convorbirii, deşi era oarecum surprinsă că locotenentul Muir, un ofiţer a cărui faimă de om curajos era bine stabilită, putea să propună atît de deschis o părăsire a fortului, care, în ochii ei, apărea ca o mare culpă, onoarea tatălui său fiind strîns legată de apărarea insulei. Dar era atît de preocupată de prezenţa invitatei sale, încît, folosindu-se de primul prilej, se ridică de la masă şi intră din nou în coliba ei. Acolo, închise uşa cu grijă după dînsa, aruncă o privire spre singura fereastră a camerei să vadă dacă era perdeaua trasă, şi după aceea se apropie de Roua-de-Iunie — sau Iunie, cum i se spunea în mod familiar de cei ce vorbeau cu ea în englezeşte — în camera din fund, arătîndu-şi, prin semne, afecţiunea şi încrederea.

— Mă bucur că te văd, Rouă-de-Iunie, zise Mabel, cu un zîmbet foarte plăcut şi cu vocea ei atrăgătoare. Mă bucur foarte mult că te văd ; ce te aduce înapoi şi cum ai descoperit insula ?

— Mai rar, îi ceru indiana, zîmbind şi ea şi stringînd mîna micuţă pe care o ţinea în mîinile ei doar puţin mai mari, dar înăsprite de muncă. Mai rar ; vorbeşti prea repede.

Mabel repetă întrebările, străduindu-se să-și stăpânească nerăbdarea, și izbuti să pronunțe cuvintele atât de clar, ca să fie înțeleasă.

— Iunie, prietenă, răspunse indiana.

— Te cred, Rouă-de-Iunie, te cred din inimă, dar ce legătură are asta cu venirea ta?

— Prietena venit vede prietena, lămuri Roua-de-Iunie, zîmbind din nou și uitîndu-i-se drept în ochi.

— Cred că altceva te-a adus încoace, fiindcă nu te-ai fi expus niciodată unei asemenea primejdii, și mai ales singură... Și chiar ai venit singură?

— Roua-de-Iunie singură, numai cu tine, nimeni altcineva. Iunie venit singură, vîslit piroga.

— Sper, cred. Ba știu că e așa. Nu-mi închipui că vrei să mă trădezi, Rouă-de-Iunie!

— Ce, trădare?

— Cred că nu vrei să mă trădezi, nu vrei să mă pre-dai francezilor sau irochezilor, ori lui Virf-de-Săgeată. (Indiana dădu din cap cu însuflețire.) Nu cred că vrei să vinzi scalpul meu, nu-i așa?

În clipa asta, Roua-de-Iunie își trecu brațul, plină de prietenie, pe după mijlocul zvelt al lui Mabel și o strînse la piept cu atîta tandrețe și afecțiune, încît pe eroina noastră o podidiră lacrimile. Îmbrățișarea indiane era plină de duioșie feminină și ar fi fost cu neputință ca gestul ei să nu cîștige încrederea unei fete-sincere și tinere ca Mabel. Aceasta o strînse și ea, la rîndul ei, în brațe, apoi, ținînd-o în fața sa, cu brațele întinse, și privind-o în ochi, o întrebă :

— Dacă Roua-de-Iunie are să-i spună ceva prietenei sale, să-i spună deschis. Sînt foarte atentă.

— Iunie teme că Virf-de-Săgeată omoară pe ea.

— Dar Virf-de-Săgeată nu va afla niciodată, zise Mabel, înroșindu-se pînă-n virful urechilor, fiindcă-și dădea seama că îndemna o femeie să-și trădeze bărbatul. Mabel nu-i va spune nimic.

— El aruncă *tomahawk* în cap lui Iunie !

— Asta n-o să se întîmple niciodată, draga mea Iunie ; aş prefera să nu mai scoți o vorbă decît să te pască o astfel de primejdie.

— Întăritură loc bun dormit... loc bun stat.

— Vrei să spui că aş putea să-mi salvez viața retrăgîndu-mă în întăritură ? Oh, cu siguranță că Virf-de-Săgeată n-o să-ți facă nici un rău că mi-ai spus asta ! Nu poate să-mi vrea răul, fiindcă nu l-am jignit niciodată.

— Virf-de-Săgeată nu vrea rău la față-palidă frumoasă, răspunse femeia, uitîndu-se într-altă parte, și cu toate că vorbea cu vocea obișnuită, molcomă și dulce a fetelor indiene, cuvintele ei păreau pline de melancolie și timiditate. Virf-de-Săgeată iubește tînăra față-palidă.

Mabel se îmbujoră fără să știe de ce, și delicatețea ei firească o făcu să tacă o vreme. Dar trebuia să afle mai multe, fiindcă bănuielile ei crescuseră, așa că începu din nou s-o iscodească :

— Virf-de-Săgeată nu are de ce să mă iubească sau să mă urască, zise ea. Este pe aproape ?

— Soț întotdeauna lingă soție, aici — și indiana își puse mîna pe inimă.

— Minunată creatură ! Dar spune-mi, cînd să mă retrag în întăritură ? Astăzi... în dimineața asta... acum ?

— Fort foarte bun ; bun pentru femei. În fort, nu ia scalp.

— Mă tem că te înțeleg foarte bine, Iunie. Vrei să-l vezi pe tatăl meu ?

— Nu e aici, plecat.

— N-ai de unde ști asta, nu vezi că insula e plină de soldați ?

— Nu plină ; plecați. Aici, indiana ridică patru degete în sus : Numai atîta haine roșii.

— Nu vrei să-l vezi pe Călăuză ? Poți vorbi cu el în limba irocheză.

— Limba plecat cu el, zise Iunie, rîzînd, are limba în gura lui.

Era ceva atît de gingaș și contagios în risul copilăresc al tetei indiene, încît Mabel nu putu să nu rîdă și ea, cu toate că temerile sale crescuseră din cauza celor întîmplătoare.

— Se pare că știi sau crezi că știi tot ce se petrece la noi, Iunie. Dar dacă prietenul Călăuză e plecat, Eau-douce poate vorbi cu tine franțuzește. Îl cunoști pe Eau-douce ; să mă duc să-l chem să stea de vorbă cu tine ?

— Eau-douce plecat și el, dar inima lui rămasă aici, observă Roua-de-Iunie, punînd mîna pe pieptul lui Mabel. Și spunînd aceste cuvinte, rîse iar, uitîndu-se într-altă parte, de parcă nu voia s-o stingherească.

Eroina noastră auzise adesea de înțelepciunea uimitoare a indienilor și cu cîtă extraordinară istețime observau tot ce se petrece, dînd impresia că nu văd nimic, însă

nu era nici pe departe pregătită pentru întorsătura atât de ciudată a convorbirii lor. Dornică să schimbe subiectul și foarte nerăbdătoare să afle cât de mare era primejdia ce-i amenința, se ridică de pe taburetul ei și, adoptînd o atitudine mai rezervată, nădăjduia să afle mai multe decît făcea impresia că ar dori și să evite aluziile despre lucruri care o încurcau atât de mult.

— Tu știi ce trebuie să spui și ce nu, Rouă-de-Iunie, zise ea, și sper că mă iubești destul ca să-mi dai știrile de care am nevoie. Scumpul meu unchi se găsește și el pe insulă și tu ești, sau ar trebui să fii prietena lui, ca și a mea; amîndoi ne vom aminti de purtarea ta cînd ne vom întoarce la Oswego.

— Poate că niciodată întoarce, cine știe? Vorbise cu îndoiala pe care o arăți în legătură cu un lucru nesigur, și în tonul ei nu se simțea nici o urmă de ironie sau de dorință de a o înfricoșa.

— Numai Dumnezeu știe ce se va întîmpla. Viețile noastre sînt în mîinile lui. Totuși, cred că se va servi de tine ca să ne salveze.

Asta era mai mult decît putea să înțeleagă indiana, care, în ignoranța sa, o privea fără să scoată o vorbă, dorind vădit s-o ajute.

— Întăritura foarte bună, repetă ea după ce-i dispăru expresia de nesiguranță de pe chip, și accentuă puternic ultimele cuvinte.

— Bine, te înțeleg, și voi dormi acolo în noaptea asta. Și fără-ndoială că-i voi spune unchiului meu tot ce am auzit de la tine.

Rouă-de-Iunie tresări, vădit neliniștită de vorbele ei.

— Nu, nu, nu, nu ! zise ea cu o rapiditate și o înfățișare împrumutate de la francezii din Canada. Nu e bine spus lu' Apă-Sărată. El vorbește mult, are limbă lungă. El crede pădurea e ca apa ; nu înțelege nimic. Dacă spus, Fîrf-de-Săgeată află și Iunie moare.

— Ești nedreaptă cu unchiul meu, fiindcă el nu te-ar trăda niciodată.

— Nu înțeleg la mine. Apă-Sărată are limbă, dar nu ochi, nu urechi, nu nas... nimic decît limbă, limbă !

Cu toate că Mabel nu prea era de aceeași părere, își dădu seama că unchiul ei, Cap, nu inspira încredere tinerii indiene și nu credea că ea ar primi ca dînsul să ia parte la convorbirea lor.

— Se pare, continuă Mabel, că știi cu de-amănuntul situația noastră. Ai fost pe insula asta și mai înainte ?

— Venit acum.

— Atunci ce te face să crezi că vorbele tale exprimă adevărul ? Tatăl meu, Călăuză și Eau-douce poate că sînt toți pe insulă, gata să alerge încoace dacă i-aș striga.

— Toți plecat, zise Roua-de-Iunie cu convingere, zîmbind bine dispusă.

— Nu, siguranța asta n-ai putea-o avea, dacă nu ai mai fi fost pe insulă !

— Avut ochi buni ; văzut corabie cu oameni plecînd, văzut piroga mare cu Eau-douce.

— Ceea ce înseamnă că ne-ai pîndit de mai multă vreme, dar nu cred că i-ai numărat pe cei ce au rămas.

Roua-de-Iunie rîse iar ; ridicînd în sus patru degete, arată cele două degete mari și puse un deget pe unul din primele, repetînd cuvintele „haine roșii“, apoi atînse și

ultimele două degete mari, zicînd : „Apă-Sărată“, „Locotenent“. Părea că ştie totul cu cea mai mare exactitate şi Mabel începu să se îndoiască de faptul că trebuia s-o lase pe vizitatoarea ei să plece, fără să-i ceară mai multe lămuriri. Totuşi, nu-şi putea călca pe inimă abuzînd de încrederea vădită pe care fata aceasta prietenoasă şi blindă o avea în ea, aşa că gîndul de a-l preveni pe unchiul ei îl alungă chiar în clipa apariţiei lui, ca nedemn pentru dînsa şi nedrept pentru prietena sa.

Această frumoasă hotărîre se mai sprijinea şi pe convingerea că dacă ar încerca cineva s-o silească pe Roua-de-Iunie să vorbească, aceasta nu ar mărturisi nimic şi s-ar fereca într-o tăcere încăpăţînată.

— Va să zică, tu crezi, Iunie, urmă Mabel, după ce îi trecură toate acestea prin minte, că aş face mai bine să mă retrag şi să rămîn în întăritură, nu-i aşa ?

— Loc bun pentru femei. Întăritură nu ia scalp. Buştenii groşi.

— Vorbeşti de parc-ai fi fost acolo şi ai fi măsurat pereţii.

Iunie rise, privind-o cu un aer semnificativ, de încredinţare, fără să scoată o vorbă.

— Mai cunoaşte cineva drumul spre insula asta ? A văzut-o pînă acum vreun irochez ?

Roua-de-Iunie aruncă, tristă şi îngrijorată, o privire în jurul ei, temîndu-se parcă să nu fie auzită.

— Tuscarora peste tot... Oswego, aici, Frontenac, Mohawk... peste tot. Dacă vede Iunie, ucide pe ea.

— Dar noi credem că nimeni nu cunoaşte insula şi că

nu avem de ce ne teme de dușmani, atîta vreme cît ne aflăm pe ea !

— Irochezi ochi mulți.

— Ochii nu ajung totdeauna. Locul acesta nu poate fi descoperit de un ochi obișnuit, și chiar dintre ai noștri sînt puțini care pot găsi insula.

— Cineva poate spune... unii *yengesse*¹ vorbește franțuzește.

Mabel încremeni. Toate bănuielile împotriva lui Jasper, pe care pînă atunci le respinsese, i se îmbulziră în minte și simți o durere atît de adîncă, încît o clipă i se păru că e gata să leșine. Dar, cu o sfortare, se stăpîni și, amintindu-și de promisiunea făcută tatălui ei, se ridică și se plimbă o vreme în sus și în jos prin colibă, străduindu-se să se convingă că vinovăția lui Jasper îi e indiferentă, deși în adîncul inimii sale se ridica dorința de a-l crede nevinovat.

— Înțeleg ce vrei să spui, Iunie — zise ea, în cele din urmă. Mă lași să înțeleg că un trădător a comunicat oamenilor din tribul tău cum pot găsi această insulă.

Indiana zîmbi, fiindcă, după felul său de a gîndi, orice vicleșug de război era mai degrabă un merit decît o crimă, dar fiind prea credincioasă tribului ei, nu destăinuî mai mult decît cerea situația. Ea voia s-o salveze pe Mabel și numai pe Mabel, așa că n-o îndemna nimic să spună ceva „în afara cauzei“, după cum zic avocații.

— Față-Palidă știe acum, adăugă ea, întăritură bună pentru femeii... nu-mi pasă de soldați și războinici.

¹ Denumirea dată de indieni iancheilor.

— Dar pe mine mă interesează, fiindcă unul din acești oameni este unchiul meu, pe care-l iubesc, iar ceilalți sînt compatrioții și prietenii mei. Trebuie să le spun ce am aflat !

— Atunci Roua-de-Iunie moartă, răspunse indiană calmă, deși se simțea amărăciune în vorbele ei.

— Nu, nu vor ști niciodată că ai venit aici ! Totuși, trebuie să-i pun în gardă și să ne ducem toți la întăritură.

— Virf-de-Săgeată află... vede tot, și Iunie moare. Iunie venit spună prietena ei albă și nu la bărbați. Orice războinic veghează scalpul său. Roua-de-Iunie *squaw*, și vorbește la *squaw*, nu la bărbați.

Hotărîrea prietenei sale indiene o întristă nespus pe Mabel, deoarece își dădu seama clar că tînăra fată se bizuise pe faptul că cele aflate de la ea nu vor fi comunicate și altora. Ea nu știa cît de convinși erau indienii că a păstra un secret este una din cele mai mari îndatoriri ; și mai ales nu era în stare să judece în ce măsură orice destăinuire a tainei încredințate ar putea s-o pună pe tînăra indiană într-o situație critică, primejduindu-i viața. Toate aceste gînduri îi trecură fulgerător prin minte și cu cît chibzuia mai mult, se întrista mai tare. Roua-de-Iunie părea și ea să socoată situația ca foarte gravă, fiindcă începu să-și adune diferitele obiecte pe care le pusese deoparte cînd luase mîna lui Mabel într-ale ei și se pregătea să plece. Fata nu încercă s-o oprească, iar despărțirea de indiană, după toate pericolele pe care le înfruntase că s-o ajute era insuportabilă pentru simțămintele ei de dreptate și afecțiune.

— Rouă-de-Iunie, zise ea cu însuflețire, îmbrățișînd fata lipsită de educație, dar plină de bunătațe, noi sîntem prietene. Să nu te temi, fiindcă nu voi spune nimănui că ai fost aici. Dacă poți, fă-mi un semnal înainte de pornirea atacului, ca să știu că trebuie să intru numaidecît în întăritură, să mă pun la adăpost.

Indiana, ocupată cu pregătirile de plecare, se opri și spuse liniștită :

— Dă-i lui Iunie porumbel.

— Un porumbel ? De unde să iau porumbel ?

— Din coliba vecină... adu unu' bătrîn. Iunie merge la canoe.

— Cred că te înțeleg, dar n-ar fi mai bine să te conduc din nou la tufișuri, ca să nu întîlnești vreun om de-al nostru ?

— Du-te întîi afară. Numeri oameni : unu, doi, trei, patru, cinci, șase — aici indiana ridică degetele și rise — toți nu stau calea ta... bun ; numai unul singur... chemat pe el deoparte. Apoi cîntat și căutat porumbel.

Repeziciunea cu care gîndise și iscusința prietenei sale o făcură pe Mabel să zîmbească și se pregăti să-i urmeze sfatul. Totuși, se opri în pragul ușii, uitîndu-se din nou rugătoare la indiană.

— Nu poți cu nici un chip să-mi spui mai multe ? întrebă ea.

— Tu știe tot : întăritură bună... porumbel... spune Vîrf-de-Săgeată omoară pe mine.

Ultimele cuvinte, din care reieșea că în cazul că Vîrf-de-Săgeată ar descoperi fapta soției sale ar ucide-o, o hotărîră pe Mabel să nu-i mai ceară alte amănunte. Deschi-

zind ușa, făcu un semn de rămas bun tinerei sale prietene și ieși din colibă. Mabel se folosi de mijlocul simplu propus de tinăra indiană, ca să afle unde se găseau cei cîțiva ocupanți ai insulei. În loc să se uite în jurul său, ca să-i recunoască după chip și îmbrăcăminte, îi numără iute și descoperi că trei dintre ei rămăseseră la foc, iar doi porniseră spre barcă, unul dintre aceștia fiind domnul Muir. Al șaselea, unchiul ei, pregătea o undiță de pescuit la o distanță nu prea mare de foc. Cealaltă femeie de pe insulă, soția soldatului, tocmai intra în coliba ei ; aceștia erau toți cei ce se aflau pe insulă. Mabel, dînd impresia că e în căutarea unui lucru pierdut, se apropie de coliba sa, pe care o părăsise, fredonînd o melodie, se aplecă de parcă ridica un obiect de pe pămînt și porni grăbită spre coliba de care vorbise Roua-de-Iunie. Aceasta era aproape dărîmată, și soldații ultimului detașament o transformaseră într-un fel de magazie pentru provizii. Printre lucrurile de acolo se aflau cîțiva zeci de porumbei, care mîncau de zor, stînd pe o grămadă de griu jefuit de prin fermele de pe coasta Canadei. Mabel prinse ușor unul, cu toate că zburau în jurul ei cu un zgomot de tobă și, ascunzîndu-l sub rochie, se furișă din nou, cu prețioasa pradă, spre propriu sa colibă, dar indiana dispăruse. Tinăra fată aruncă din pragul ușii o privire înăuntru și porni în goană spre mal. Scăpă ușor neobservată, deoarece copacii și tufișurile o apărau de vederea oricui. O găsi pe Roua-de-Iunie la pirogă ; aceasta luă porumbelul, îl puse într-un coș împletit de ea și, repetînd cuvintele „întăritură bună“, pluti dincolo de tufișuri și străbătu canalul îngust, fără zgomot, așa cum venise. După ce prietena sa ajunse la malul opus,

Mabel așteaptă cîtva timp, ca să mai prindă vreun semn de rămas bun sau de prietenie, dar nu mai văzu nimic. Absolut toate insulele învecinate erau atît de liniștite de parcă nimeni nu ar fi tulburat vreodată liniștea sublimă a naturii, și nicăieri nu descoperi nici cel mai mic semn sau indiciu — după cum credea Mabel — care să vestească inevitabila primejdie prevestită de Roua-de-Iunie.

Întorcîndu-se de la mal, o surprinse totuși un amănunt, care nu i-ar fi atras în nici un fel atenția într-o situație obișnuită, dar care acum, cînd bănuielile ei erau trezite, nu mai scăpă ochilor ei cercetători. O mică bucată de pînză roșie, asemănătoare cu cele folosite la pavilioanele navelor, se legăna pe ramura de jos a unui copac scund, prinsă în așa fel, încît să fluture în vînt ca flamura de pe o navă.

Acum, cînd Mabel era alarmată, nici chiar Roua-de-Iunie nu ar fi fost atît de promptă ca ea în analizarea faptelor pe care le socotea importante pentru siguranța compatrioților săi. Văzu așadar dintr-o privire că bucata de pînză putea fi observată de pe o insulă învecinată și că era fixată pe o linie care se găsea între coliba ei și pirogă, ca să nu lase nici un fel de îndoială că Roua-de-Iunie trecuse prin apropiere, dacă nu chiar pe sub ramura aceea, și presupuse că putea fi un semnal, ca să comunice un fapt important în legătură cu atacul celor ce pîneau prin apropiere. Rupse mica bucată de pînză legată de creangă, urmîndu-și drumul, fără să știe prea bine ce avea de făcut. Poate că indiana o înșela? Dar felul acesteia de a fi, privirea, afecțiunea și firea ei, pe care Mabel le cunoscuse în timpul călătoriei prin pădure, o făcură să înlăture

această presupunere. Apoi își aminti de aluzia făcut de Roua-de-Iunie în legătură cu admirația lui Virf-de-Săgeată pentru frumusețea femeilor albe, își mai aminti vag și de privirile ce i le aruncase indianul Tuscarora, și avu convingerea apăsătoare că numai puține femei ar fi putut fi îngăduitoare cu o alta care înstrăinase iubirea soțului lor. Nici una din aceste imagini nu era limpede, însă i se învolburau în creier, făcând singele să-i alerge tot mai puternic prin vine, pe măsură ce mergea mai repede, fără să poată lua hotărâri prompte și clare. Se grăbea spre coliba ocupată de soția soldatului, cu gândul de a se muta numaidecît cu ea în întăritură, fiindcă nu mai putea convinge pe nimeni s-o urmeze, când auzi vocea lui Muir.

— Incotro atît de repede, încîntătoare Mabel ? strigă el. Și de ce cauți mereu singurătatea ? Valorosul sergent va avea o părere proastă despre mine cînd va auzi că fiica sa își petrece diminețile singură și neînsoțită, cu toate că știe foarte bine cît de nerăbdător sînt să fiu sclavul fetei sale și s-o urmez cît e anul de lung.

— Nu mă îndoiesc, domnule Muir, că aveți un anumit grad de autoritate aici, zise Mabel, oprindu-se din mers. Cel puțin un caporal trebuie să se supună unui om cu gradul dumneavoastră.

— Asta n-o știu... nu prea sînt convins, o întrerupse Muir cu o nerăbdare și cu un aer de îngrijorare, care poate că într-o altfel de împrejurare ar fi atras atenția lui Mabel. A comanda înseamnă a comanda, disciplina e disciplină, și autoritatea autoritate. Bunul duminică tată s-ar simți foarte jignit dacă ar vedea că vreau să pătez sau să pun mîna pe laurii pe care e pe punctul de a-i cîștiga ; și

eu, dîndu-i ordine caporalului, înseamnă că-i dau și sergentului. Cel mai înțelept lucru din partea mea e să rămîn în tot timpul acestei acțiuni ca o persoană particulară.

— Știu asta, și poate că nu e rău ; și nici n-aș vrea să-i dau scumpului meu tată vreun prilej de supărare, însă îl puteți influența pe caporal spre binele său.

— Nu pot afirma asta, răspunse Muir cu rafinamentul scoțianului viclean, ar fi mult mai sigur să promit că-l pot influența în sens contrariu. Oamenii, încîntătoare Mabel, au curiozitățile lor, și faptul de a influența pe cineva pentru binele său e una din sarcinile cele mai ingrate ale firii omenești, în timp ce e foarte ușor să-l influențezi în rău. Să nu uiți asta niciodată, scumpa mea Mabel, și să-ți amintești de sfatul acesta totdeauna, pentru a te lămuri și a ști cum să te porți în viață. Dar ce răsucești acolo cu degetele dumitale delicate, ca și cum ai răsuci inimi ?

— Nu e decît o bucată de pînză, un fel de banderolă, o bagatelă care nu merită atenția noastră în clipele astea grave. Dacă...

— O bagatelă ! Nu-i chiar atît de neînsemnată cum îți închipui, domnișoară Mabel, spuse el, luînd bucata de pînză din miinile fetei și întinzînd-o pe toată lungimea ei, încruntat și foarte bănuitor. Cred că n-ai găsit asta, Mabel Dunham, acolo unde s-a luat micul dejun, nu-i așa ?

Mabel îi indică foarte simplu locul și felul în care o găsisese. În timp ce vorbea, privirea intendentului deveni iscoditoare, întorcîndu-se cînd spre bucata de pînză, cînd spre eroina noastră, apoi din nou spre bucata de pînză. Îți dădea foarte ușor seama că i se treziseră bănuielele și nu întîrzie să și le dezvăluie.

— Nu ne găsim într-o parte a lumii, Mabel Dunham, unde pavilioanele și drapelele noastre pot fi întinse, ca să fluture în vînt — zise ofițerul de intenvență, clătînd din cap cu un aer rău-prevestitor.

— Sînt de aceeași părere, domnule Muir, și am rupt această mică banderolă, socotind că ar putea constitui un semn care să trădeze prezența noastră dușmanului, chiar dacă cel ce a legat-o de creangă nu a făcut-o cu vreo intenție. N-ar fi bine să fie informat și unchiul meu de această circumstanță ?

— Nu văd de ce, încîntătoare Mabel, fiindcă, după cum pe drept cuvînt ai spus, e vorba de o circumstanță, și circumstanțele îl tulbură uneori pe valorosul marinar. Dar acest petic de pavilion, dacă poate fi numit pavilion, aparține unei nave. Se poate vedea că este confecționat dintr-un material folosit pe ambarcațiuni pentru asemenea scopuri, fiindcă drapelele noastre sînt de mătase, ori, cum bine știi, din pînză vopsită. Se aseamănă ca două pictături de apă cu materialul din care era confecționat pavilionul cuterului *Scud*. Și am observat, după cite-mi amintesc, că o asemenea bucată a fost tăiată din acel pavilion.

Mabel încremeni, dar se putu stăpîni într-atît încît să nu răspundă.

— Asta merită toată atenția, continuă Muir, și, la urma urmei, cred că ar fi bine să mă sfătuiesc repede cu meșterul Cap, fiindcă un alt supus mai loial decît el nu există în tot cuprinsul imperiului britanic.

— Avertismentul acesta mi s-a părut destul de serios,

zise Mabel, așa că m-am hotărît să mă mut în întăritură, luînd-o și pe cealaltă femeie cu mine.

— Nu cred că e prevăzător ceea ce vrei să faci Mabel. Dacă ne vor ataca întii împotriva ei vor porni. Și trebuie să recunoaștem că nu este destul de potrivită ca să reziste unui asediu. Dacă e vorba să-ți dau un sfat în situația asta, atît de delicată, ți-aș propune să te refugiezi în luntrea, care, după cum poți să-ți dai seama, se află în punctul cel mai favorabil pentru o retragere, pe canalul din față, de colo, unde în două-trei minute vei fi ascunsă de insulele din jur. Apa nu lasă urme, așa cum spune foarte bine Călăuză, și se pare că aici se încrucișează atît de multe canale, încît o salvare e mai mult decît probabilă. M-am gîndit întotdeauna că Lundie și-a luat asupra-și un risc prea mare, ocupînd un post atît de avansat și atît de expus ca acesta.

— E prea tîrziu ca să mai regretăm acum, domnule Muir, și nu ne mai rămîne decît să ne gîndim la siguranța noastră.

— Și la onoarea regelui, frumoasă Mabel. Da, nu trebuie să uităm niciodată onoarea armelor maiestății sale și numele său glorios.

— Atunci cred că ar fi mai bine ca, în loc să ne gîndim la barcă, să pornim împreună spre locul întărit ca să apărăm onoarea regelui și insula, zîmbi Mabel, așa că, domnule Muir, eu mă duc cît mai repede acolo, unde voi aștepta întoarcerea tatălui meu și a detașamentului său. S-ar întrista nespus dacă atunci cînd s-ar întoarce victorios și convins că ne-am făcut cu credință datoria, cum și-a făcut-o el, ar vedea că am fugit.

— Nu, nu, în numele cerului, nu mă înțelege greșit, Mabel ! o întrerupse Muir cu o oarecare teamă. Nu vreau să spun deloc că vreunul dintre noi, în afară de femei, trebuie să se refugieze în barcă. Datoria noastră, a bărbaților, este fără îndoială cît se poate de clară și am luat hotărîrea din primul moment să apăr fortul sau să cad odată cu el.

— Și crezi, domnule Muir, că două femei ar putea, în situația actuală, să conducă această barcă grea așa încît să scape de urmărirea unei pirogi indiene ?

— Ah, frumoasa mea Mabel, iubirea este arareori rațională ; temerile și îngrijorările sale ne întunecă oricînd perspicacitatea. Eu m-am gîndit numai că gingașa dumitale persoană ar fi în posesia unui mijloc de a se pune în siguranță, uitînd că-ți trebuie și îndemînare ca să te folosești de el. Dar nu trebuie să fii atît de crudă, delicată făptură, să condamni o greșeală săvîrșită numai din prea mare grijă pentru siguranța dumitale.

Mabel auzise destule. Era prea preocupată de evenimente din cursul dimineții și prea speriată ca să mai zăbovească, ascultînd cuvinte de dragoste, care i-ar fi fost tot atît de neplăcute și în momente mai pline de voieșie și optimism ca acum. Ea își luă în grabă rămas bun de la însoțitorul ei și tocmai voia să se îndrepte spre coliba celeilalte femei, cînd Muir o opri, punîndu-i o mînă pe braț.

— Un cuvînt, Mabel, înainte de a ne despărți, zise el. Această bucată de pînză poate avea o semnificație sau nici una ; în primul caz, dîndu-ne seama că a fost pusă la vedere, nu ar fi mai bine s-o agățăm din nou acolo, ca să

urmărim cu vigilență răspunsul care ar putea să trădeze complotul ? În al doilea caz, dacă nu are nici o semnificație, nu va avea nici o consecință. .

— Poate că ai dreptate, domnule Muir, deși, chiar dacă a ajuns acolo accidental, ar putea să-i facă pe inamici să descopere fortul.

Apoi fără să mai piardă o clipă, fata porni în goană spre coliba către care se îndreptase de la început, și dispăru. Ofițerul de intendență rămase vreme de un minut în același loc și în aceeași poziție cum îl lăsase ea, uitându-se mai întâi la făptura zveltă a fetei, apoi la bucata de pânză pe care o ținea încă în mână cu o oarecare nehotărîre. Dar nehotărîrea lui nu dură mai mult de un minut ; puțin după aceea se și afla sub copacul indicat de Mabel, unde lega pînza din nou de o țereangă, cu toate că, fără îndoială, necunoscînd locul precis unde fusese găsită, o agăță așa încît să fluture într-o parte a stejarului unde putea fi văzută și mai bine decît înainte de oricine ar fi navigat pe canale, și fiind, în schimb, mai greu de descoperit de pe insulă.

*Pe rînd și-a primit cîna fiecare,
Brînză e pusă-n farfuria mare ;
Blide și castroane opărite,
Pe zidul lăptăriei-s rînduite.*

Cotton

În timp ce se îndepărta în căutarea singurei sale tovarășe de pe insulă, lui Mabel Dunham i se păru ciudat că ceilalți puteau fi atît de liniștiți, în timp ce ea simțea greutatea răspunderii pentru viața și moartea tuturor. E drept că presimțirile sale se născuseră sub influența unei oarecari neîncrederi în adevăratele intenții ale soției lui Virf-de-Săgeată, dar cînd își aminti de comportarea prietenoasă și deschisă a tinerei indiene, și de toate dovezile de sinceritate și credință din timpul legăturii lor aproape familiale din cursul călătoriei, alungă numaidecît orice teamă de înșelăciune, precum o inimă generoasă gata întotdeauna să nu creadă nimic rău despre alții. Își dădu totuși seama că nu putea să-i prevină pe însoțitorii săi să ia măsuri de apărare, fără să le spună și despre convorbirea tainică avută cu Roua-de-Iunie, așa că se văzu silită să acționeze cu prudență și după un plan dinainte stabilit, deși nu era obișnuită cu astfel de situații.

Soția soldatului primi ordinul să ducă toate lucrurile necesare în întăritură, cu consemnul să nu se îndepărteze de acolo nici o clipă în cursul zilei. Mabel nu-i lămuri mo-

tivele care o făcuseră să ia această hotărîre, ci-i spuse numai că plimbîndu-se, descoperise anumite semne ce o făceau să creadă că inamicul cunoştea mai bine poziţia insulei decît crezuseră toţi pînă atunci şi că n-ar fi rău ca cel puţin ele două să aibă pregătit un loc unde să se refugieze la cel mai mic semnal. Nu era greu s-o sperie pe femeia aceasta, care, deşi era curajoasă ca o scoţiană, se lăsa uşor influenţată de orice vorbă ce-i mărea groaza faţă de cruzimile indienilor. După ce Mabel se asigură că tovarăşa ei era destul de speriată ca să fie prevăzătoare, o convinse că nu ar avea nici un rost să vorbească soldaţilor despre temeiurile îngrijorării lor. Asta, ca să preîntîmpine orice discuţii şi întrebări care ar fi putut-o stînjeni, fiind hotărîtă să-i facă, prin alte mijloace, pe unchiul ei, pe caporal şi pe soldaţi să fie mai prevăzători. Din nefericire, armata britanică nu ar fi putut încredinţa sarcina de a apăra insula unei persoane mai puţin indicate decît caporalul McNab, căruia sergentul Dunham îi transmisese comanda pe timpul absenţei sale. Pe de o parte, era un om hotărît, care acţiona repede, familiarizat cu toate amănuntele vieţii de soldat şi cu situaţiile născute din starea de război ; pe de altă parte, însă, era înfumurat cu locuitorii din regiune, fiind şi foarte încăpăţînat faţă de orice avea vreo legătură cu cîmpul îngust de acţiune al profesiunii sale, foarte înclinat să privească imperiul britanic ca centru a tot ceea ce era perfect pe lume, iar Scoţia ca reprezentînd cel puţin focarul moralei desăvîrşite din fruntariile acestui imperiu. Pe scurt, era un fel de chintesenţă, deşi pe o scară potrivită cu rangul său, a tuturor trăsăturilor de caracter atît de specifice

servitorilor coroanei trimiși în colonii. El îl privea pe american ca pe o viețuitoare inferioară, ca pe un om stăpinit de idei nesăbuite și absurde, mai ales în privința serviciului militar. Braddock însuși nu ar fi fost mai puțin dispus să primească sfaturi de la un provincial decît umilul său imitator ; se știa că aminase adesea executarea dispozițiilor și ordinelor primite de la vreo doi-trei ofițeri ai unității numai fiindcă aceștia se născuseră întîmplător în America, avînd grijă, cu adevărata prudență a unui scoțian, să nu se expună pedepselor și neajunsurilor provocate de o nesupunere fățișă. Așadar, nu ai fi putut găsi un om mai puțin potrivit pentru ceea ce urmărea Mabel ; totuși, ea se văzută silită să nu piardă nici o clipă și să-și pună planul în aplicare.

— Tatăl meu ți-a lăsat o mare răspundere, caporal, îi spuse ea imediat ce-l văzu răzlețindu-se de ceilalți soldați, fiindcă, dacă insula aceasta ar fi cucerită de dușman, nu numai noi am cădea prizonieri, ci și detașamentul care se află acum în misiune.

— Nu trebuie să faci drumul din Scoția încoace ca să înțelegi urmările unui astfel de eveniment, răspunse McNab cu un ton sec.

— Nu mă îndoiesc că-ți dai seama de asta tot atît de bine ca mine, domnule McNab, însă mă tem ca dumneavoastră, veteranii, datorită faptului că sînteți obișnuiți cu primejdiile și bătăliile, sînteți oarecum înclinați a neglija anumite măsuri de prevedere, care ar putea fi necesare într-o situație atît de deosebită ca a noastră.

— Se spune că Scoția nu este o țară cucerită, domnișoară, dar încep a crede că această afirmație e greșită,

fiindcă noi, copiii ei, sîntem atît de delăsători și susceptibili de a fi surprinși tocmai cînd ne așteptăm mai puțin.

— Nu, bunul meu prieten, nu mă înțelegi. În primul rînd, nu vorbesc despre Scoția, ci despre această insulă, apoi, nu pun la îndoială vigilența dumitale, ci mă tem nespus să nu apară cumva vreo primejdie pe care curajul dumitale ar încerca s-o disprețuiască.

— Curajul meu, domnișoară Dunham, este fără îndoială de o calitate inferioară, nefiind vorba decît de un curaj scoțian.; tatăl dumitale este iancheu, și dacă ar fi aici, printre noi, desigur că am asista la niște pregătiri foarte active. Au venit timpurile grele cînd străinii au grade și poartă halebardă în unitățile scoțiene, așa că nu mă mir că pierdem bătăliile și multe campanii se termină dezastruos.

Mabel era pe cale să se descurajeze, însă avertismentul sigur primit de la Roua-de-Iunie era încă prea viu în mintea ei ca să-i îngăduie să renunțe la încercarea sa. Ea schimbă așadar metoda, nădăjduind să atragă întregul grup în întăritură, fără să fie silită să spună de unde avea informațiile care cereau atîta vigilență.

— Dă-mi voie să spun că ai dreptate, caporal McNab, zise ea, fiindcă am auzit adesea vorbindu-se că eroii din țara voastră se numără printre primii în lumea civilizată, dacă tot ce mi s-a povestit despre ei este adevărat.

— Ați citit istoria Scoției, domnișoară Dunham? întrebă caporalul, uitîndu-se pentru prima oară la încîntătoare sa interlocutoare cu o mișcare a buzelor care era aproape un zîmbet pe chipul lui aspru și respingător.

— Am citit ceva, caporal, dar și mai multe am auzit. Doamna care m-a crescut avea singe scoțian în vinele ei și-i plăcea foarte mult istoria Scoției.

— Sînt sigur că sergentul nu s-a ostenit să se ocupe de faina țării unde a fost înființat regimentul său, nu-i așa ?

— Tatăl meu trebuie să se gîndească și la alte lucruri, așa că puținul ce-l știu l-am aflat de la doamna de care ți-am vorbit.

— Cred că nu a uitat să vă vorbească despre Wallace !

— Am citit multe lucruri despre viața sa.

— Și v-a vorbit de Bruce și de bătălia de la Bannockburn ?

— Desigur, că și despre evenimentele de la Culloden-muir.

Ultima din aceste lupte se petrecuse de curînd¹, și eroina noastră nu-și amintea decît destul de vag de ea și nu putea să-și dea seama de impresia pe care ar face-o această aluzie asupra interlocutorului său. Știa că era vorba despre o victorie, auzise adesea pe musafirii protectoarei sale vorbind despre ea cu un aer de triumf și-și închipuia că simțămîntul acesta ar putea provoca un ecou de simpatie în inima oricărui soldat britanic. Din nefericire, însă, McNab luptase în ziua aceea nefastă pentru el de partea pretendentului², iar o cicatrice adîncă ce-i brăzda chipul fusese opera sabiei unui soldat german

¹ La 16 aprilie, 1746.

² În istoria Angliei, termenul se referă la fiul și nepotul lui Iacob al II-lea Stuart (1633—1701), rege al Angliei.

din serviciul casei de Hanovra. Și i se păru că, auzind cuvintele lui Mabel, rana începe să-i singereze din nou, fiind convins că singele îi năvălea în obraz ca un torent ce tindea să se scurgă prin pielea subțire a cicatricei.

— Destul, destul ! strigă el. Destul cu Culloden și Sheriffmuir-ul dumneavoastră, tină ră doamnă ! Habar n-aveți de subiectul ăsta și ați fi nu numai înțeleaptă, dar și modestă, vorbind de propria dumneavoastră țară și de lipsurile ei. Regele George ¹ are fără îndoială cîțiva supuși loiali în colonii, dar va trece încă multă vreme înainte de a vedea sau auzi despre vreun lucru bun făcut de ei.

Pe Mabel o surprinse izbucnirea pătimașă a caporalului, fiindcă nu avea nici cea mai mică idee ce anume îl jignise, însă era hotărîtă să nu cedeze.

— Am auzit întotdeauna spunîndu-se, urmă ea, că scoțienii au două calități foarte prețuite pentru a fi soldați : curaj și prudență ; și sînt convinsă că nici caporalul McNab nu va dezminți faima națiunii sale.

— Întrebați-l pe tatăl dumneavoastră, domnișoară Dunham ; el îl cunoaște bine pe caporalul McNab și nu va pregeta să vorbească despre defectele sale. Am fost în bătălii unul lîngă altul și el este superiorul meu, așa că are tot dreptul să-și judece subalternul.

— Tatăl meu are o foarte bună părere despre dumneata, McNab, fiindcă altfel nu ți-ar fi încredințat comanda acestei insule, împreună cu tot ceea ce se află pe ea și cu propria sa fiică. Printre altele, știu foarte bine că prețuiește foarte mult prudența dumitale. El nădăjduiește că mai ales întăritura va fi păzită cu mare grijă.

¹ George al II-lea, rege al Angliei între 1727—1760.

— Dacă voia să apere onoarea regimentului 55 de după bușteni, ar fi făcut mai bine să rămână el aici; fiindcă, pentru a vorbi deschis, sîngele și mintea unui scoțian se scîrbesc de o retragere de pe cîmpul de luptă înainte de a fi atacat. Sîntem oameni războinici și ne place să ne luptăm piept la piept cu dușmanul. Metoda americană de luptă, de care vorbiți dumneavoastră, e foarte la modă, însă ea va distruge faima armatelor maiestății sale, dacă nu va distruge chiar și curajul ei.

— Nici un soldat adevărat nu disprețuiește prudența. Maiorul Duncan, cel mai curajos dintre toți, este renumit pentru grija pe care o are de oamenii săi.

— Lundie are slăbiciunile sale și a uitat repede paloșele și cîmpiile noastre deschise, acoperite cu buruieni, ca să se gîndească la luptele în păduri și cu flintele. Dar, domnișoară Mabel, vă rog să-l credeți pe un bătrîn soldat, care a împlint cincizeci și cinci de ani : nu e un alt mijloc mai sigur de a-l încuraja pe dușman decît să arăți că te temi de el, și că orice primejdie din acest război cu indienii, imaginația voastră, a americanilor, o exagerează și o amplifică într-atît, încît ați ajuns să credeți că după fiecare tufiș se ascunde un sălbatic. Noi, scoțienii, venim dintr-o regiune deschisă și nu simțim nevoia să ne adăpostim; vă veți convinge de asta, domnișoară Dunham...

În clipa aceea, caporalul făcu un salt în aer, căzu cu fața la pămînt și se suci pe spate atît de neașteptat, încît Mabel aproape că nu auzise șuierul ascuțit al glonțului care-i străpunsese trupul. Eroina noastră nu scoase un

țipăt, ba nici măcar nu apucă să tremure — nenorocirea venise prea pe negîndite, era prea groaznică și prea bruscă pentru ca să mai aibă vreme de un astfel de semn de slăbiciune — dimpotrivă, se aplecă, sub influența unui imbold natural, ca să-l ajute pe caporal. McNab mai avea puterea să lase să se vadă că-și dădea absolut seama de ceea ce se petrecuse. Pe chip i se așternuse expresia feroce a omului surprins de moarte pe neașteptate, și Mabel, cînd își aminti mai tîrziu, în clipe mai liniștite, de scena aceasta, crezu că văzuse pe fața lui căința tîrzie a unui păcătos conștient și încăpățînat.

— Duceți-vă cit mai iute în întăritură, zise McNab, cu vocea stinsă, cînd Mabel se aplecă să-i audă ultimele cuvinte.

Eroina noastră își dădu seama de situația disperată în care se afla și de faptul că trebuia să acționeze cit mai grabnic. Aruncă o privire fugară spre trupul de la picioarele sale, văzu că McNab nu mai respiră și se îndepărtă în goană. După cîteva minute, era la întăritură; dar abia se apropie de ușă, că Jenny o închise cu violență în nasul ei. Nevasta soldatului, înnebunită de spaimă, nu se mai gîndea decît la siguranța sa. În vreme ce Mabel striga s-o lase să intre, răsunară cinci-șase împușcături, care întăriră și mai mult groaza femeii dinăuntru, împiedicînd-o să scoată repede drugii puși mai înainte cu atîta îndemînare. După un minut, Mabel simți totuși că ușa cedează încet sub apăsarea ei, și în clipa cînd se întredeschise destul ca să-și poată strecura înăuntru trupul zvelt, intră. Bătăile inimii i se mai potoliseră și se liniști destul ca să poată acționa după un plan bine stabilit. În loc să cedeze

stăruințelor nestăpînite ale însoțitoarei sale care-i cerea să închidă ușa din nou, ea o lăsă deschisă destul timp ca să se asigure că nimeni din grupul lor nu se vedea sau nu era pe punctul de a intra în urma lor; după aceea, închise ușa, și instrucțiunile și gesturile ei erau acum mai liniștite și mai bine cumpănite. Nu înțepenisese ușa decît cu un singur drug și-i spusese lui Jenny să rămînă în preajma acesteia, ca să deschidă la primul strigăt al vreunui prieten. Apoi se urcă pe scară în camera de sus, unde putea să vadă bine prin ferestruie întreaga insulă, atît cît îi îngăduiau tufișurile din jur. După ce o stătui pe însoțitoarea ei să-și păstreze calmul și să nu-și piardă curajul, cercetă împrejurimile cu toată grija și așa cum avea putința în situația în care se găsea.

Spre marea ei uimire, ea nu zări mai întîi pe insulă nici dușmani nici prieteni. Nu văzu nici un francez și nici un indian, deși un mic nor alb, purtat de vînt, îi arăta în ce parte să-i caute. Trăseseră cu flintele din direcția insulei de unde venise Roua-de-Iunie, cu tîpote că Mabel nu putea să spună dacă dușmanul se găsea încă pe insula aceea sau debarcase pe insula pe care se afla ea. Trecînd la ferestruia dinspre locul unde zăcea McNab, sîngele îi îngheță în vine, văzîndu-i pe ceilalți trei soldați întinși parcă neînsuflețiți lîngă el. Aceștia veniseră acolo în fugă, la prima alarmă, și fuseseră împușcați aproape în aceeași clipă de dușmanul nevăzut, pe care caporalul, în îngîmfarea lui, îl disprețuise.

Nu-i zări nici pe Cap, nici pe locotenentul Muir. Cu inima bătîndu-i puternic, Mabel scotoci cu ochii spațiile dintre copaci, urcînd pînă la punctul cel mai înalt al în-

tăriturii, ca să poată vedea și mai bine insula, atît cît îi permiteau peticile de pădure, însă nu descoperi nimic. Se temuse că-l va zări pe unchiul său zăcînd în iarbă ca și soldații, însă nu-l descoperi nicăieri. Întorcîndu-și privirea spre locul unde fusese ascunsă barca, băgă de seamă că era încă legată la țărm și presupuse că o întîmplare neprevăzută îl împiedicase pe Muir să se retragă în partea aceea. Pe scurt, pe insulă domnea o tăcere mormîntală, și trupurile neînsuflețite ale soldaților făceau ca scena să fie pe cît de înspăimîntătoare, pe atît de stranie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnișoară Mabel : strigă femeia de la postul ei, fiindcă, deși era atît de înfricoșată încît nu-și dădea seama că nu trebuie să vorbească tare, superioritatea intelectuală a lui Mabel îi influența modul de a vorbi mai mult decît gradul tatălui ei — pentru numele lui Dumnezeu, spuneți-mi dacă vreunul dintr-ai noștri mai e în viață ! Cred că aud gemete tot mai slabe și mă tem că i-au măcelărit pe toți !

Mabel își aminti în clipa aceea că unul dintre soldați era soțul femeii și se înfioră gîndindu-se la ce urmări va avea durerea acesteia dacă ar afla prea brusc de moartea soțului ei. Pe de altă parte, gemetele îi răpeau aproape orice speranță, fiindcă și ea se temea să nu fie ale unchiului ei, rănit pe undeva, unde nu putea să-l vadă.

— Sîntem în paza lui Dumnezeu, Jenny, răspunse ea. Trebuie să avem încredere în providență, folosind orice mijloace de apărare, pe care ea, în bunăvoința ei, ni le-a pus la îndemînă. Atenție la ușă : să n-o deschizi în nici un chip fără incuviințarea mea !

— Oh, spuneți, domnișoară Mabel, dacă-l vedeți pe undeva pe Sandy ! Dacă-aș putea măcar să-l anunț că sînt în siguranță, omul ăsta curajos, liber sau prizonier, ar fi cu sutletul mai împăcat !

Sandy, soțul ei, zăcea neînsuflețit chiar sub feres-
truia pe care se uita eroina noastră.

— Văd că nu-mi răspundeți nimic despre Sandy, urmă femeia, de jos, cuprinsă de nerăbdare din cauza tăcerii fetei.

— Cîțiva dintr-ai noștri sînt strînși în jurul corpului lui McNab, vorbi aceasta, o minciună pîrîndu-i-se pur și simplu un sacrilegiu în situația îngrozitoare în care se găsea.

— Și Sandy e printre dînșii ? întrebă femeia, cu o voce care păru îngrozitoare prin violența și spaima ei.

— Da, da, ar putea fi, deoarece văd unul, doi, trei, patru... și toți poartă uniforma roșie a regimentului.

— Sandy ! strigă femeia ca în delir. De ce n-ai grijă de viața ta, Sandy ? Nu zăbovi o clipă, vino-ncoace, să fii lîngă soția ta, la bine și la rău ! Nu-i vreme de disciplină voastră neghioabă și de gînduri deșarte, de onoare ! Sandy ! Sandy !

Mabel auzi drugul de la ușă dîndu-se deoparte, și ușa scîrțîind în balamale. Așteptarea, ca să nu spunem spaima, o țintui locului, la fereastră, și o văzu numai-decît pe Jenny năpustindu-se printre tufișuri spre cei morți. Femeia nu avu nevoie de mai mult de o clipă să ajungă la locul nenorocirii. Șocul fu atît de neașteptat și violent, încît în groaza care o cuprinsese, părea că nu-și dă seama de toată gravitatea situației.

Prin minte îi fulgeră gândul ciudat și aproape nebunesc că oamenii întinși în iarbă își băteau joc de spaima ei. Ea luă mina soțului, călduță încă, și crezu că distinge pe buzele lui un zîmbet zeflemitor.

— De ce-ți primejduiești viața prosteste, Sandy ? strigă ea, trăgîndu-l de braț. Blestemații ăștia de indieni or să vă măcelărească pe toți, dacă nu veniți în întăritură, ca niște soldați adevărați ! Hai, hai, să nu pierdem nici o clipă !

Cu un efort deznădăjduit, femeia trase de corpul soțului ei, capul acestuia se întoarse și o gaură mică de la timpă, pricinuită de glonț, precum și cîteva picături de singe ce i se prelingeau pe față îi dezvăluiră cauza tăcerii lui. Cînd cuprinse cu mintea adevărul îngrozitor, nefericita femeie își împreună miinile, scoțînd un strigăt ce străbătu colinele insulelor învecinate, și se prăbuși lingă trupul neînsuflețit. Strigătul ei sfîșietor, oricît de înspăimîntător fusese, era totuși o melodie față de răcnete care urmară atît de repede, încît sunetele lor se împletiră. Din toate colțurile insulei izbucniră urlete înspăimîntătoare de atac, și vreo douăzeci de sălbatici, cu trupurile boite, se năpustiră, arzînd de nerăbdare să pună mîna pe scalpurile atît de rîvnite. Virf-de-Săgeată era în fruntea lor și sparse cu *tomahawk*-ul țeasta lui Jenny încă leșinată, și în mai puțin de două minute de cînd aceasta părăsise întăritura, scalpul ei aburind atîrna ca trofeu la centura sălbaticului. Tovarășii lui nu se lăsau nici ei mai prejos și curînd McNab și soldații nu mai aveau înfățișarea unor oameni adormiți ; cadavrele măcelărite se scăldau în propriul lor singe.

Toate acestea se petrecură într-un timp mai scurt decît a fost nevoie să fie aşternute pe hîrtie. Mabel fiind martoră la tot ceea ce se întîmpla. Încremenită, privea scena oribilă, parcă ținută pe loc de o vrajă, fără să se gîndească o clipă la siguranța ei și la primejdia în care se afla. Dar cînd zări sălbaticii, exaltați de succesul ambuscadei lor, adunați pe locul unde căzuseră soldații, își aminti că Jenny, cînd părăsise întăritura, lăsase ușa neferecată. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, fiindcă între ea și moartea inevitabilă nu mai rămăsese decît această singură apărare și sări spre scară cu gîndul de a coborî ca să închidă ușa și să pună drugul. Nu apucă să ajungă la palierul etajului al doilea, că auzi ușa scîrțîind și-și dădu seama că este pierdută. Însămîntată, dar curajoasă, fata căzu în genunchi și începu să se roage, pregătindu-se de moarte.

Însă instinctul de conservare era mai puternic ca să-i îngăduie mult timp pentru rugăciuni, și în timp ce-și mișca buzele, pîndea încordată cel mai mic sunet ce s-ar fi putut auzi la etajul de jos. Cînd își dădu seama că drugii susținuți la un capăt pe pivoți erau prinși de-a curmezișul ușii, la locurile lor, deci nu numai unul singur, cum îi spusese ea lui Jenny pe cînd îl aștepta pe unchiul ei să vină, ci toate trei, Mabel sări în picioare, uitînd orice gînduri cucernice și concentrîndu-și parcă toate simțurile în auz.

În astfel de momente îngrozitoare, gîndurile se precipită. Întîi, Mabel își închipui că unchiul ei pătrunsese în întăritură și tocmai voia să coboare scara să se arunce în brațele acestuia, cînd îi răsări în minte ideea că poate

un indian pusese drugii la uşă, spre a-i împiedica pe ceilalţi să intre, ca să jefuiască el în voie, şi se opri. Li-niştea adîncă de jos nu prea se aseamăna cu mişcările bruşte ale unui om ca unchiul ei, şi părea mai degrabă să se datoreze unei violenţii a duşmanilor decît precauţiei unui prieten, a unchiului ei sau a ofiţerului de inten-denţă, fiindcă eroina noastră avea convingerea înspăi-mîntătoare că numai ea şi ceilalţi doi mai rămăseseră vii din tot grupul măcelărit atît de fulgerător — dacă şi cei doi mai erau în viaţă. Gîndul acesta o făcu pe Mabel să şovăie, şi în întăritură se lăsă pentru cîteva minute o tăcere mormîntală. În tot acest timp, tinăra fată rămase la picioarele scării, rezemată de trapa care ducea spre catul de jos. Mabel îşi ţinea ochii aţintiţi spre locul acela, fiindcă se aştepta să vadă apărînd în fiecare clipă obra-zul îngrozitor al unui sălbatic. Teama îi era atît de mare, încît îşi aruncă privirea în jur căutînd un loc unde să se ascundă. Orice amîinare a inevitabilei tragedii care o ameninţa, fie chiar şi numai de o clipă, îi provoca o uşurare. În încăpere se aflau mai multe butoaie, şi Mabel se ghemui, ascuzîndu-se după două dintre ele, uitîndu-se fix printr-● deschizătură ce-i îngăduia să urmărească mai departe trapa. Se strădui din nou să se roage, dar clipele erau prea îngrozitoare ca să se poată reculege. I se păru că aude un freamăt uşor, de parcă cineva urca pe scara de jos foarte încet şi prevăzător, ca să nu se trădeze prin vreo mişcare mai bruscă ; apoi desluşi un fel de trosnet, venind fără îndoială de la una din treptele scării şi asemănîndu-se aidoma cu zgomotul făcut de ea însăşi, care nu era prea grea, cînd urcase mai înainte

scara. Mabel trecea prin una din acele clipe în care se concentrează senzațiile mai multor ani de viață obișnuită. Viața, moartea, veșnicia, chinurile trupești, toate i se înfățișau deodată, ca o consecință a întâmplărilor din acea singură zi, și ea putea fi privită în momentul acela ca o imagine frumoasă și palidă a ei însăși, încremenită și lipsită de viață. Dar, deși părea fără suflare, în scurta viață a fetei nu ai fi putut găsi un singur minut în care percepțiile vederii să fi fost mai rapide, și sensibilitatea mai vie. Deși la trapă nu vedea pe nimeni, auzul ei, foarte sensibil acum datorită încordării, o înștiință fără nici o îndoială că cineva se găsea la numai câteva degete sub trapa etajului. Apoi zări părul negru al unui indian ridicându-se atât de încet prin deschizătură, încît mișcările capului puteau fi comparate cu mișcarea minutarului unei pendule; după aceea apărură pielea roșie cu trăsăturile salbatice ale obrazului, pînă cînd ființa aceea arămie se înfățișă înaltă, întregă, dinaintea ei. Mabel își închipui multe lucruri îngrozitoare cînd zări în prima clipă ochii negri, - cercetători, și fizionomia sălbatică, în vreme ce chipul indianului se arăta, centimetru cu centimetru. Însă cînd capul apărură în întregime, o ultimă privire și mai atentă o convinse că era vorba de chipul blind, îngrijorat și chiar frumos al lui Roua-de-Iunie.

*Cu toate că nălucă-ți voi părea,
N-am fost trimisă nici să te-nspăimint, nici să te-nșel ;
Ci doar să răsplătesc credința ta.*

Wordsworth

Ar fi greu de spus care din cele două fete fu mai mulțumită, când Mabel sări în picioare și apăru în mijlocul camerei ; eroina noastră, descoperind că musafirul era soția lui Virf-de-Săgeată și nu chiar el, sau Roua-de-Iunie, că prietena ei îi urmase sfatul și găsea în fort ființa pe care o căutase cu atita îngrijorare și aproape fără nădejde. Se îmbrățișară, și indiană rîse, plină de naturalețe, cu tonul său liniștit, luîndu-și prietena de talie, parcă voind să se convingă mai bine că e ea.

— Întăritură bună, zise tinăra indiană, nu luat scalp aici.

— Este bună, într-adevăr, Iunie, răspunse Mabel, tremurînd și acoperindu-și ochii cu palmele, parcă încercînd să alunge imaginea ororilor abia văzute. Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, dacă știi ce s-a întîmplat cu unchiul meu ! M-am uitat peste tot, dar nu l-am zărit.

— Nu aici, în întăritură ? întrebă Roua-de-Iunie cu o oarecare curiozitate.

— Nu, nu este ; sînt absolut singură aici. Jenny, femeia care era cu mine, a ieşit să se ducă la soţul ei, şi nesocotinţa asta a costat-o viaţa.

— Roua-de-Iunie ştie, Iunie văzut tot. Foarte rău. Virf-de-Săgeată n-are milă de nici o femeie. Nici de femeia lui.

— Ah, Iunie, cel puţin viaţa ta este în siguranţă !

— Nu ştiu. Virf-de-Săgeată ucide pe mine dacă află ce-am făcut.

— Domnul să te binecuvînteze şi să te apere, Iunie ; te va binecuvînta şi te va apăra pentru dovada asta de omenie ! Spune-mi să fac şi dacă sărmanul meu unchi mai trăieşte.

— Nu ştiu. Apă-Sărată are barcă, poate că merge pe lac.

— Barca este încă la ţarm, şi nici unchiul meu, nici ofiţerul de intenidenţă nu se văd nicăieri.

— Nu ucis, Iunie vedea. Se ascund departe ! Piei-roşii se ascund şi ele ; nu trebuie avut ruşine pentru feţele-palide.

— Nu ruşinea mă face să mă tem pentru ei, ci situaţia în care se află. Atacul vostru a fost îngrozitor de neaşteptat, Iunie.

— Tuscarora ! răspunse indiana, cu un suris de triumf, gîndindu-se la iscusinţa soţului ei. Virf-de-Săgeată mare războinic !

— Eşti prea bună şi prea blîndă pentru felul ăsta de viaţă, Iunie, nu poţi fi fericită văzînd astfel de fapte.

Iunie se întuneacă la faţă şi lui Mabel i se păru că în ochii ei surprinde lucirea sălbatică a unui şef indian, cînd răspunse :

— *Yengeese* prea lacomi... luat toate locuri de vînat... izgonit şase neamuri de dimineţa pînă noaptea ; rege rău, pîpor rău. Feţele-palide foarte răi.

Mabel ştia că fata spusese un mare adevăr, deşi era prea instruită să nu înţeleagă că în cazul de faţă, ca şi într-o mie de alte cazuri asemănătoare, monarhul era blamat pentru acte mai mult ca sigur necunoscute de el. Îşi dădea aşadar prea bine seama că învinuirea era îndreptăţită, ca să mai încerce să răspundă şi gîndurile ei se întoarseră desigur în chip firesc la propria ei situaţie.

— Şi eu ce trebuie să fac ? întrebă ea. Curînd, tribul tău va ataca şi această clădire.

— Întăritură bună... nu ia scalp.

— Dar ei vor afla repede că aici nu mai există nici o garnizoană, dacă nu cumva au şi aflat. Chiar şi tu mi-ai spus exact cîţi oameni rămăseseră pe insulă şi fără îndoială că ştii de la Virf-de-Săgeată.

— Virf-de-Săgeată ştie, răspunse Iunie, ridicînd şase degete, ca să arate numărul oamenilor. Asta ştie toţi pie-roşie. Patru pierdut scalp !... doi mai au încă !

— Nu mai vorbi de asta, Iunie ; gîndul acesta îngrozitor îmi îngheaţă sîngele-n vine. Oamenii tăi poate nu ştiu că sînt singură în întăritură, şi poate-şi închipuie că unchiul meu şi locotenentul se află cu mine şi vor da foc în-tăriturii, ca să-i silească să iasă afară. Ei mi-au spus că focul e foarte primejdios în astfel de locuri.

— Nu arde întăritură, zise Iunie, liniştită.

— Asta nu se poate şti, buna mea Iunie, şi eu nu-i pot împiedica să se apropie.

— Nu arde întăritură. Întăritură bună ; nu luat scalp.

— Dar de ce, Iunie ? Tare mă tem că o vor incendia !

— Întăritură umed... multă ploaie... lemne verzi... nu arde ușor. Pieile-roșii știu asta... lucru bun. Ei nu dă foc, ca să arate *yengeese* că irochezii este aici. Tatăl tău vine îndărăt și nu mai este întăritură. Nu, nu, indienii prea vicleni ; nu atinge nimic.

— Te înțeleg, Rouă-de-Iunie, și nădăjduiesc că vorbele tale sînt justificate în ceea ce-l privește pe scumpul meu tată, de va fi să scape. Ori poate că a murit sau e prizonier ? Spune-mi, Iunie !

— Nu atins tată de la tine. Nu știu unde mers... apa nu lasă urme, și pieile-roșii nu poate urmări. Întăritură nu arde... întăritură bună... nu ia scalp.

— Și crezi că aș fi aici în siguranță pînă la întoarcerea tatălui meu ?

— Nu știu, fiica poate spune mai bine cînd vine tata îndărăt.

Mabel se neliniște, cînd, spunînd aceste cuvinte, ochii întunecați ai indienei se îndreptară spre ea, deoarece îi trezi bănuiala neplăcută că interlocutoarea ei se străduia să descopere un fapt care putea să fie folositor oamenilor ei, atrăgînd după sine și pieirea sergentului, și a însoțitorilor săi. Tocmai era pe punctul de a da un răspuns în doi peri, cînd o bătaie puternică în ușa de jos o făcu să se gîndească numaidecît la primejdia inevitabilă.

— Vine ! exclamă ea. Iunie, poate că este unchiul meu sau locotenentul ; nu pot să-l las afară nici chiar pe domnul Muir într-un moment ca acesta !

— De ce nu uiți ? Ferestre destule... făcute să privești.

Mabel îi urmă sfatul și, ducându-se la una din fereștrile tăiate în bușteni, în partea de sus a întăriturii, ridică puțin oblonul îngust care astupa de obicei mica deschizătură și aruncă o privire afară, să vadă ce se petrece la ușă. Expresia feței sale o făcea pe tovarășa ei să-și dea seama că jos se aflau cîțiva indieni.

— Oamenii roșii, spuse Iunie, și ridică un deget, prevenind-o.

— Patru, și sînt înspăimîntători cu chipurile boite și trofee lor singeroase ! Vîrf-de-Săgeată este printre ei.

Roua-de-Iunie se dusese într-un colț al camerei, unde se aflau cîteva flinte de rezervă și luase în mînă una din ele, cînd numele soțului ei o făcu să se oprească. Dar numai pentru o clipă, fiindcă porni totuși spre fereastră și tocmai voia să bage țeava puștii prin deschizătură, cînd o aversiune instinctivă o făcu pe Mabel s-o apuce de mînă.

— Nu, nu, Iunie ! exclamă eroina noastră. Nu asupra propriului tău soț, chiar dacă mi-ar fi viața în primejdie !

— Nu tras asupra Vîrf-de-Săgeată, răspunse Iunie, cu o ușoară tresărire. Nu tras asupra om roșu... nu împușcă la ei... numai sperie.

Mabel înțelese intenția indienei și nu se mai împotrivi. Roua-de-Iunie trecu țeava flintei prin fereastră și, ferindu-se să facă vreun zgomot, ca să nu atragă atenția, apăsă pe trăgaci. Arma să descărcă, și Mabel o dojeni pentru împușcătura care urmărea să o apere.

— Ai spus că nu vrei să tragi, zise ea, poate că ți-ai ucis soțul !

— Toți fugit înainte ca eu tras, urmă Iunie, rîzînd și, ducându-se la altă fereastră, de unde putea urmări

mișcările prietenilor ei izbucni într-un râs și mai puternic. Vezi ? Ascuns pădure toți războinicii. Ei crede că Apă-Sărată și locotenent aici. Acum prevăzători.

— Cerul fie lăudat ! Și acum, Iunie, nădăjduiesc că voi avea timp să-mi adun gândurile și să mă rog, ca să nu mor ca Jenny, gândindu-mă numai la viață și la lucrurile din această lume.

Iunie puse deoparte flinta și se așeză lângă Mabel, pe cufărul pe care aceasta se prăbușise sub violența reacției care însoțește atât bucuria cât și durerea. Se uită fix în ochii fetei sergentului, care crezu că vede pe fața indienei o fulgerare de severitate și îngrijorare.

— Virf-de-Săgeată mare războinic, zise soția indianului Tuscarora. Toate fetele din trib privesc mult la el. Frumoasa față-palidă are și ea ochi ?

— Iunie ! Ce înseamnă vorbele și privirile astea ? Ce vrei să spui ?

— De ce fost atât speriată că Iunie vrut impuște Virf-de-Săgeată ?

— N-ar fi fost groaznic să vezi o soție omorându-l pe propriul ei soț ? Nu, Iunie, mai bine aș muri eu !

— Cu adevărat, asta tot ?

— Asta e tot, Rouă-de-Iunie, Dumnezeu mi-e martor, și nu mă îndoiesc că a fost un motiv întemeiat. Nu s-au petrecut destule fapte groaznice astăzi, ca să se mai adauge la ele și o faptă ca asta ? Dar ce alt motiv bănuiești că aș fi avut ?

— Nu știu. Sărmana femeie Tuscarora foarte nebună. Virf-de-Săgeată mare șef și privește în jur. Vorbește de frumoasa față-palidă în somn. Mare șef vrea multe neveste.

— Poate un șef din tribul vostru să aibă mai multe soții, Rouă-de-Iunie ?

— Poate cît poate da mîncare. Vinătorii mari căsătoresc de multe ori. Virf-de-Săgeată nu are acum decît pe Roua-de-Iunie, dar el privit prea mult... uitat prea mult... vorbit prea mult de fata frumoasă cu fața palidă.

Mabel era convinsă de temeinicia acestui fapt, care îi fusese destul de neplăcut în timpul călătoriei lor, dar o contraria s-o audă chiar pe soția lui Virf-de-Săgeată vorbind despre el. Ea știa că obiceiurile și ideile în legătură cu acest subiect sînt foarte diferite, însă în afară de durerea și umilința care o cuprinseseră la gîndul de a fi, fără să vrea, rivala unei femei căsătorite, se temea și că gelozia acesteia ar putea constitui o garanție destul de îndoielnică pentru siguranța ei în situația de acum. Dar privind-o mai atent pe Roua-de-Iunie se liniști, fiindcă, dacă pe fața sinceră a acestei ființe cinstite se citea ușor durerea de a nu mai fi iubită, expresia deschisă a chipului ei omenos nu era chinuită de neîncrederea care ar fi putut s-o ducă la trădare sau ură.

— N-o să mă trădezi, Rouă-de-Iunie, zise ea, strîngînd mîna indienei, îndemnată de o încredere plină de generozitate. N-o să trimiți o femeie sub loviturile *tomahawk*-ului, nu-i așa ?

— Nici un *tomahawk* nu atinge pe tine. Virf-de-Săgeată nu lasă pe ei. Dacă Roua-de-Iunie trebuie să aibă o soție-soră, vrea să aibă pe tine.

— Nu, Iunie, și religia, și simțămintele mele mă opresc de la un astfel de pas, și dacă aș putea fi vreodată soția

vreunui indian, n-aş lua niciodată locul tău într-un wigwam.

Roua-de-Iunie nu răspunse, dar privirea îi era plină de recunoştinţă. Ea ştia prea bine că nici o fată indiană din cele cunoscute de Vîrf-de-Săgeată nu avea atita farmec ca dînsa şi, cu toate că bărbatul ei ar fi putut să ia o duzină de femei, era convinsă că nu avea motiv să se teamă de influenţa nici uneia, în afară de aceea a lui Mabel. Dar frumuseţea, felul plăcut de a fi, blindeţea şi gingăşia feminină a eroinei noastre o atrăgeau atît de mult, încît atunci cînd gelozia îngheţase simţămîntul ei de afecţiune, atracţia crescuse, şi, sub influenţa capricioasă a acesteia, hotărîse să rişte totul, ca s-o salveze pe rivala ei închipuită de urmările unui atac despre care ea ştia că se va dezlănţui foarte curînd. Într-un cuvînt, Roua-de-Iunie, cu percepţia rapidă a femeii, îşi dăduse seama curînd de admiraţia lui Vîrf-de-Săgeată pentru Mabel şi în loc să fie cuprinsă de o gelozie dureroasă, ce ar fi făcut-o s-o urască pe rivala ei — ceea ce s-ar fi întîmplat negreşit cu o femeie mai puţin obişnuită să respecte drepturile necontestate ale bărbatului-stăpîn — studiase felul de a fi şi caracterul frumuseţii cu pielea albă şi, deoarece nu descoperise nimic care să-i slăbească afecţiunea, ba dimpotrivă, totul ca s-o întărească, în sufletul ei se născuseră admiraţie şi iubire pentru fata albă, sentimente de o natură diferită, bineînţeles, dar tot atît de vii ca acelea simţite de soţul ei. Chiar Vîrf-de-Săgeată o trimisese la Mabel s-o anunţe că o pîndeşte o primejdie inevitabilă, însă nu ştia că soţia lui se furişase pe insulă în urma atacurilor şi se afla în întăritură, împreună cu aceea care-i

preocupa pe amîndoi. Dimpotrivă, el bănuia, după cum îi spusese nevasta lui, că Muir și Cap erau în întăritură împreună cu Mabel și credea că încercarea de a-i respinge pe el și pe tovarășii săi, trăgînd focuri de armă, fusese opera unuia din cei doi bărbați.

— Roua-de-Iunie pare rău ; de ce Crinul — fiindcă așa-i spunea indiana eroinei noastre în limbajul ei poetic — nu vrea căsătorește Virf-de-Săgeată ? *Wigwam*-ul său mare, și mare șef are nevoie de multe neveste ca să-l umple.

— Îți mulțumesc, Iunie, pentru bunăvoința ta, dar părerile tale nu se potrivesc cu ale noastre, ale femeilor albe, răspunse Mabel, zîmbind în ciuda situației îngrozitoare în care se găsea, dar probabil că nu mă voi căsătorii niciodată.

— Trebuie luat soț bun, zise Roua-de-Iunie, căsătorit cu Eau-douce, dacă nu iubește pe Virf-de-Săgeată.

— Iunie, asta nu-i un subiect de conversație potrivit pentru un om care nu știe dacă mai are o oră de trăit. Aș vrea, dacă e cu puțință, să aflu ce s-a întîmplat cu scumpul meu unchi ; mai trăiește ?

— Iunie duce să vadă.

— Poți ? Vrei ? Nu e nici o primejdie pentru tine, dacă te vād pe insulă ? Știu războinicii că te afli aici și nu se vor mira că o femeie i-a urmat pe poteca războiului ?

Mabel puse întrebările vorbind foarte repede, temîndu-se ca răspunsul să nu fie cumva contrariu dorințelor ei. I se părea foarte ciudat că Roua-de-Iunie îi însoțise pe războinici și, cu toate că ideea i se părea puțin probabilă, își închipui că indiana îi urmase pe irochezi pe furiș în

propria ei pirogă, luîndu-le înainte ca s-o prevină de pericol, ceea ce-i salvase fără îndoială viața. Dar toate aceste presupuneri erau neîntemeiate, după cum Roua-de-Iunie se și străduise s-o facă să înțeleagă în felul ei rudimentar de a se exprima.

Virf-de-Săgeată, deși era șef, se rupsese de tribul său și lupta deocamdată împreună cu irochezii, în deplină înțelegere cu ai lui. Avea într-adevăr un wigwam, dar îl locuia foarte rar ; prefăcîndu-se prieten cu englezii, își petrecuse vara ostentativ în serviciul lor, în timp ce-i servea în realitate pe francezi, și soția lui îl însoțea în numeroasele sale peregrinări, cele mai multe drumuri făcîndu-le cu piroga. Într-un cuvînt, prezența ei nu apărea ca ceva surprinzător, fiindcă soțul său pleca arareori singur la drum. Toate acestea o încurajară pe Mabel în dorința ca Roua-de-Iunie să iasă din întăritură să afle de soarta unchiului ei, dacă ar izbuti să descopere ceva, și se înțelesesă cîrînd ca indiana să părăsească fortul cu primul prilej.

Mai întîi, cercetară cu ochii insula atît de atent pe cît le îngăduia poziția, uitîndu-se pe diferitele ferestruî, și descoperiră că învingătorii jefuiseră proviziile englezilor, devastaseră colibele, și acum se pregăteau de ospăț. Cele mai multe provizii se aflau în întăritură, dar erau destule și prin colibe, ca să-i răsplătească pe indieni pentru un atac atît de puțin primejdios. Cîțiva dintre dușmani îndepărtaseră cadavrele, și Mabel descoperi armele lor stivuite în apropiere de locul ales pentru ospăț. Roua-de-Iunie îi explică pe cît putu că, după anumite semne, înțelesese de ea, cadavrele fuseseră tirite în tufișuri,

îngropate sau în orice caz ascunse de orice privire. Totuși, sălbaticii nu mișcaseră din loc nimic din ceea ce era mai bătător la ochi pe insulă, fiindcă voiau să-i atragă într-o cursă pe sergent și pe oamenii lui, când se vor întoarce. Roua-de-Iunie îi arătă lui Mabel un om cocoțat într-un copac, pus să pîndească, după cum spunea ea, ca să-i înștiințeze la timp pe ceilalți de apropierea vreunei bărci, deși mica expediție abia plecase, așa că probabil numai un eveniment neașteptat îi putea hotărî să se înapoieze atît de curînd. Nu părea că se pregătesc să atace prea repede întărirea, ci, dimpotrivă, după semne înțelese de Roua-de-Iunie, indienii se gîdeau mai degrabă să țină întărirea sub stare de asediu pînă la întoarcerea soldaților conduși de sergent, temîndu-se ca nu cumva semnele unui asalt să fie descoperite de un ochi atît de experimentat ca al lui Călăuză. Totuși, puseseră în siguranță barca cea mare, ascunzînd-o în tufișuri, lîngă pirogile indienilor.

Roua-de-Iunie o înștiință pe Mabel că e momentul foarte prielnic să iasă din fort ca să se ducă la ai ei. În timp ce coborau scara, fiica sergentului fu cuprinsă iar de o ușoară neîncredere, dar în clipa următoare îi fu rușine de acest sentiment atît de nedrept față de însoțitoarea sa, și nedemn pentru sine, așa că atunci cînd ajunseră la ultima treaptă, își recăpătă încrederea de mai înainte. Împreună înlăturară foarte încet drugii, și în timp ce-l ridicau pe ultimul, indiana se așeză chiar în dreptul unde ușa trebuia să se întredeschidă. În clipa cînd drugul fu dat deoparte — crăpară ușa numai atît cît să se poată strecura afară Roua-de-Iunie, care dispăru imediat. Mabel închise ușa din nou, foarte agitată, și cînd puse primul drug la

locul lui, inima îi bătea atît de tare, că aproape şi-o auzea. Curînd, se simţi mai în siguranţă şi ferecă uşa şi cu ceilalţi drugî, oarecum mai liniştită. După ce o văzu bine înţepenită, se urcă din nou la primul etaj, unde putea acum să urmărească singură ce se petrecea afară.

Trecură citeva ore îndelungate şi neplăcute, fără să mai aibă vreo ştire de la Roua-de-Iunie. Strigătele sălbaticilor ajungeau pînă la ea, fiindcă rachiul îi făcea să uite de prudenţa lor obişnuită ; din cînd în cînd, ea arunca pe ferestruie o privire asupra petrecerii lor dezlănţuite şi prezenţa lor înspăimîntătoare se făcea simţită în orice clipă prin sunetele şi imaginile care i-ar fi îngheţat singele în vine chiar şi unui om mai obişnuit cu aceste scene pline de cruzime decît ea, care le cunoştea numai de puţină vreme. Către amiază i se păru că zăreşte pe insulă un om alb, cu toate că îmbrăcămintea şi aspectul lui sălbatic o făcură în primul moment să creadă că e vorba de un indian nou-venit. Uitîndu-se mai atentă la chipul acestuia, descoperi că, deşi era oacheş, avea pielea arsă de soare ; nu se înşelase şi-şi închipui că deoarece un om înrudit cu rasa ei se afla pe insulă, putea să-i ceară ajutor în caz de mare primejdie. Din păcate, ea nu ştia ce mică influenţă au albiî asupra aliaţilor lor indieni cînd aceştia din urmă încep să simtă gustul singelui, şi cît de mică era dorinţa pionierilor de a pune stavilă cruzimilor acestora.

Ziua i se păru lui Mabel lungă cît o lună, şi singurele clipe de oarecare linişte erau cele petrecute în rugăciune. Se folosea din cînd în cînd de acest mijloc de uşurare, simţînd că o ajută să fie de fiecare dată mult mai curajoasă, mai liniştită şi mai împăcată cu soarta sa. Înţe-

lesese raționamentul lui Roua-de-Iunie și acum credea ca foarte probabilă ipoteza că sălbaticii nu se vor atinge de fort înainte de întoarcerea tatălui ei, ca să-i atragă într-o ambuscadă ; ca urmare, primejdia nemaifiind iminentă, i se mai potoli teama. Dar întrezărea în viitor prea puține speranțe de salvare și începu să se gîndească la ceea ce va însemna captivitatea. În astfel de momente, Vîrf-de-Săgeată și admirația lui jignitoare ocupau un loc de frunte în preocuparea ei, fiindcă eroina noastră știa că indienii îi duceau de obicei în satele lor pe captivii pe care nu-i măcelăreau, pentru a-i adopta, și, în multe cazuri, femeile își petrecuseră restul vieții în *wigwam*-urile răpitorilor lor. Astfel de gînduri o făceau să îngenunche mereu și să se roage.

În tot timpul zilei, primejdia care-o pîndea pe eroina noastră fu destul de serioasă, dar cînd umbrele serii se lăsară peste insulă, ea deveni înfricoșătoare. Între timp, indienii, ațîțați de rachiul englezilor, pe care-l băuseră pînă la ultima picătură, cuprinși de furie, strigau și gesticulau ca niște apucați. Conducătorul lor francez se străduia zadarnic să-i stăpînească, și pînă la urmă se retrase într-o insulă vecină, unde avea un fel de bivuac, ca să se pună oarecum la adăpost de prietenii săi gata de orice violență. Dar înainte de a se retrage, ofițerul izbucni, cu primejdia vieții sale, să stingă focul și să ia măsuri să nu mai poată fi aprins. Luase această măsură de prevedere ca nu cumva indienii să incendieze întăritura, absolut necesară pentru succesul planurilor sale viitoare. Ar fi luat bucurös și toate armele cu el, dar nu era cu putință, fiindcă sălbaticii își păstrau cuțitele și *toma-*

hawk-urile cu tenacitatea celor ce socotesc asta ca un punct de onoare, cită vreme nu și-au pierdut judecata; or, să ia flintele, dar să le lase tocmai armele folosite de ei în astfel de ocazii n-ar fi avut nici un rost. Stingerea focului se dovedi a fi măsura cea mai nimerită, fiindcă de îndată ce ofițerul întoarse spatele, unul din războinici propuse într-adevăr să se incendieze întăritura. Virf-de-Săgeată, când își dăduse seama că bețivii își pierd controlul asupra faptelor lor, îi părăsise și intrase într-o colibă, unde se aruncase pe culcușul de paie, ca să se odihnească după două zile și două nopți de veghe istovitoare. Ca urmare, printre indieni nu se mai afla nimeni care să se gindească la Mabel, despre a cărei existență poate că nu știa nici unul dintre ei, așa că propunerea bețivului de a incendia întăritura fu primită cu urlete de încântare de opt sau zece din tovarășii săi tot atît de beți ca și el și tot atît de violenți.

Aceasta fu clipa cea mai primejdioasă pentru Mabel. În starea în care se aflau, sălbaticii nu se mai temeau de nici o ființă ce s-ar fi găsit în întăritură, deși își aminteau foarte vag că în fortăreață puteau să fie ființe vii, un motiv în plus ca să pornească la acțiune, și o luară în goană spre ea, urlînd și sărînd ca niște demoni. Deoarece erau mai mult ațîțați decît moleșiți de băutură, în primul rînd se repeziră în goană asupra ușii, însă aceasta, construită solid din trunchiuri de copaci, rezistă. Chiar de s-ar fi năpustit asupra ei și o sută de oameni, rezultatul ar fi fost același. Dar Mabel nu știa asta, și inima îi bătea să-i sară din piept ori de cîte ori făceau o nouă încercare, izbind ușa cu violență. Pînă la urmă, cînd își dădu seama că ușa

rezista de parc-ar fi fost de piatră, fără măcar să vibreze sau să cedeze cit de puțin, dovedindu-se a fi o ușă și nu o parte din perete numai datorită slăbului scîrțîit al bala-malelor puternice, își recăpătă curajul și în primele clipe de acalmie se uită pe ferestruie să se convingă, dacă era posibil, de amploarea primejdiei care o amenința. O liniște greu de explicat îi trezi și mai mult curiozitatea, fiindcă nimic nu este mai neliniștitor pentru cei conștienți de prezența unei primejdii iminente decît imposibilitatea de a-și da seama de rapiditatea cu care aceasta se apropie.

Mabel zări doi sau trei irochezi răscolind tăciunii aproape stinși și găsind cîteva cărbuni mici cu care se stră-duiau să atîțe din nou focul. Însuflețirea lor, nădejdea distrugerii și experiența îi făceau să acționeze în mod inte-ligent și în deplină concordanță unul cu altul pentru atin-gerea țelului lor odios. Un alb ar fi renunțat, dis-perat, la încercarea de a aprinde un foc cu niște cărbuni scoși din cenușă, care abia mai ardeau și erau mai mult niște tăciuni cu cîteva scînteii, însă copiii aceștia ai pădurii știau multe artificii necunoscute civilizației. Cu ajutorul unor frunze uscate pe care numai ei știau unde să le gă-sească, făcură să izbucnească o flacără și peste ea arun-cară cîteva crenguțe uscate, ea să întrețină focul aprins cu atîta greutate. Cînd Mabel se apropie de ferestruie, indie-nii tocmai aduceau niște tufe uscate la ușa întăriturii, apoi văzu cum lemnele se aprind și focul se întinde de la o creangă la alta, pînă cînd, cuprinsă de flăcări strălucitoare, toată grămada începu să trosnească și să pocnească. Indie-nii izbucniră într-un urlet de triumf și se întoarseră la tovarășii lor, convinși că opera de distrugere începuse.

Mabel incremení, uitându-se în jos, fără să se poată clinti din loc, stăpinită de o curiozitate tot mai puternică de a vedea cum se propagă focul. Deoarece mormanul de vreascuri ardea cu vîlvătai, acestea se ridicară strălucind atît de viu aproape de fața ei, încît fu silită să se retragă. În clipa cînd ajunse, cuprinsă de spaimă, în capătul opus al camerei, limbi de foc pătrunseră prin ferestruia unde stătuse mai înainte, al cărei oblon rămăsese deschis, luminînd încăperea rudimentară, spre deznădejdea eroinei noastre. Mabel fu convinsă că-i sunase ceasul — fiindcă ușa, singura cale pe unde putea fugi, fusese blocată de arbuștii aprinși chiar acolo, cu o iscusință drăcească — și începu să se roage, crezînd că-și trăiește ultimele clipe. Închise ochii și se adînci în rugăciune mai bine de un minut, dar legăturile cu viața erau prea trainice ca să le uite și să nu-i sfîșie inima, și cînd, fără să vrea, deschise din nou ochii, descoperi că snopul de flăcări nu mai lumina camera, deși lemnul ferestruii luase foc, iar acesta se întindea, ațîțat de un curent de aer de afară. Într-un colț se afla un butoi plin cu apă, și Mabel, acționînd mai mult din instinct decît din judecată, luă un vas, îl umplu cu apă și cu o mînă tremurîndă, o zvîrli peste lemnul aprins izbutind să stingă focul în locul acela. Cîteva minute nu putu să se uite în jos din cauza fumului, dar cînd o făcu, inima începu să-i bată cu putere, plină de bucurie și speranță, fiindcă mormanul de tufișuri în flăcări fusese răvășit și împrăștiat și pe buștenii ușii, care fumegau încă, dar nu mai ardeau, se turnase apă.

— Cine-i acolo ? întrebă Mabel, apropiindu-și gura de deschizătură. Cine este mîna prietenească, trimisă de binefăcătoarea providență ?

Se auzi un pas ușor, apoi cîteva bătăi înăbușite în ușă, care făcură trunchiurile masive să vibreze în balama-lele lor.

— Cine vrea să intre ? Dumneata ești, scumpul meu unchi ?

— Apă-Sărată nu e aici, iar Eau-douce e pe Sfîntul Laurențiu, fu răspunsul. Deschide repede... eu sînt ; trebuie să intru !

Mabel nu alergase niciodată mai repede, și nicicînd gesturile ei nu fuseseră mai precise și mai iuți decît acum, cînd coborî și desprinsе drugii de la ușă. Gîndindu-se de data aceasta la salvarea ei, deschise ușa repede, fără să ia nici o măsură de prevedere. Primul ei gînd fu să se năpus-tească în aerul liber, în dorința oarbă de a părăsi întări-tura, însă Roua-de-Iunie o opri cu forța și, intrînd înăuntru, puse din nou, calmă, barele la ușă, fără să ia în seamă strădaniile lui Mabel de a o îmbrățișa.

— Fii binecuvîntată... fii binecuvîntată, Rouă-de-Iu-nie ! strigă eroina noastră, plină de ardoare. Providența te-a trimis să fii îngerul meu păzitor !

— Nu ține mîna lui Iunie, zise indiana. Femei albe ori plînge, ori rîde. Lasă pe mine închid ușa.

Mabel se liniști și după cîteva minute se aflau amîn-două în camera de la etaj ; stăteau, ca mai înainte, mîna în mîna, simțînd că dintre ele pierise orice gînd de ne-încredere sau rivalitate fiindcă una își dădea seama de ajutorul primit, iar cealaltă de ajutorul pe care-l dăduse.

— Acum spune, Rouă-de-Iunie, întrebă Mabel, după ce o îmbrățișă pe indiană, și aceasta o strinse la rindu-i în brațe cu căldură, l-ai văzut sau ai auzit ceva de sărmanul meu unchi ?

— Nu știe. Nimeni nu văzut pe el ; nimeni nu auzit ; nimeni nu știe nimic. Eu cred Apă-Sărată plecat pe lac, fiindcă nu găsit. Locotenent plecat și el. Eu privit și iar privit, dar nu văzut pe el nici o parte, nici pe unul, nici pe altul.

— Domnul fie binecuvîntat ! Nu știu cum, dar trebuie să fi scăpat. Mi s-a părut că am zărit un francez pe insulă, Iunie !

— Da, căpitan francez venit, dar plecat. Mulți indieni pe insulă.

— Oh, Iunie, Iunie, nu se poate face nimic ca iubitul meu tată să nu cadă în miinile dușmanilor săi ?

— Eu nu știe ; cred că războinicii întins cursă și englezii trebuie piardă scalp.

— Desigur, desigur, Rouă-de-Iunie, dar tu, care ai făcut atît de mult pentru fiica lui, n-o să-l părăsești în nenorocire pe tatăl ei !

— Nu cunoaște tată, nu iubește tată. Rouă-de-Iunie servește neamul ei, servește Virf-de-Săgeată... bărbat de la mine iubește scalp.

— Iunie, dar nu te mai recunosc ! Nu pot și nu vreau să cred că dorești ca prietenii noștri să fie masacrați !

Iunie își întoarse liniștită, spre Mabel, ochii negri, cu privirea înăsprită, în care, însă, după o clipă, apărură un aer de compătimire plină de tristețe.

— Crinul, fată de *yengeese* ? întrebă ea.

— Desigur, și ca fată de *yengeese* vreau să-i scap pe frații mei de a fi măcelăriți.

— Foarte bine, dacă poți. Iunie nu este *yengeese*; Iunie Tuscarora... luat soț Tuscarora... inimă Tuscarora... simțăminte Tuscarora, toate Tuscarora. Crinul nu vrea ea meargă și să spună la francezi că tatăl ei sosește vrea câștige bătălia?

— Poate că nu, răspunse Mabel, tulburată, apăsându-și cu mina țeasta capului, poate că nu, dar m-ai ajutat, m-ai salvat, Iunie! De ce ai făcut asta, dacă tu simți totul ca o indiană Tuscarora?

— Eu nu simțit numai Tuscarora... simțit ca fată... ca femeie. Iubit frumoasa Lily¹ și purtat la sinul meu.

Mabel izbucni în lacrimi, stringînd-o la piept pe fata aceasta care-o iubea atît de mult. Și abia după mai bine de un minut, liniștindu-se puțin, izbuti să spună cîteva cuvinte mai închegate.

— Arată-mi ce mă amenință, Rouă-de-Iunie, zise ea. Oamenii tăi se veselesc în seara asta; ce au de gînd să facă miine?

— Nu știe... eu temut să văd pe Virf-de-Săgeată... temut să întreb la el... cred că ei ascund pînă întoro englezii.

— Și n-or să atace întăritura? Ai văzut ce sint în stare să facă dacă vor.

— Prea mult rom. Virf-de-Săgeată dormit, altfel ei nu îndrăznit. Căpitan francez plecat, altfel ei nu îndrăznit. Acum toți dorm.

¹ In engleză, *lily* — crin.

— Și crezi că sînt în siguranță cel puțin pentru noaptea asta ?

— Prea mult rom. Dacă Lily e ca Iunie, poate face mult pentru neamul său.

— Sînt ca și tine, Rouă-de-Iunie, dacă dorința de a-i ajuta pe compatrioții mei mă poate face să mă asemăn cu o femeie atît de curajoasă ca tine.

— Nu, nu, murmură Iunie, liniștită. Tu nu are curaj, și Rouă-de-Iunie nu lasă pe tine chiar dacă are. Mama lui Iunie a fost odată prizonieră și războinicii îmbătat ; mama ucis pe toți cu *tomahawk*. Așa fac femeile piele-roșie cînd ai lor este în primejdie și vrea scalp.

— Să fie adevărat ? ! răspunse Mabel, înfiorată, dînd drumul, fără să vrea, mîinii lui Rouă-de-Iunie. Nu pot face asta. Nu am nici puterea, nici curajul, nici voința să-mi moi mîinile în sînge.

— Eu gîndit la fel ; așa că stai aici... întăritură bună, nu luat scalp.

— Crezi, cel puțin, că sînt în siguranță aici pînă cînd se întoarce tatăl meu cu detașamentul său ?

— Cred. Nu îndrăznește atace întăritura pînă mîne dimineată. Ascultă ! Toți liniștiți acum... băut rom pînă cînd capul căzut jos și dorm ca buștenii.

— N-aș putea să fug ? Nu sînt mai multe pirogi la malul insulei ? Dacă aș lua una să mă duc să-l anunț pe tată meu ce s-a întîmplat ?

— Tu știe vislește ? întrebă Roua-de-Iunie, uitîndu-se pe furiș la interlocutoarea ei.

— Poate nu atît de bine ca tine, dar destul ca să dispar înaintea de ivirea zorilor.

— Și după aia ce faci ? Nu poate visli șase, zece, opt mile !

— Nu știu, dar aş face orice să-i pun în gardă pe tatăl meu, pe bunul Călăuză și pe toți ceilalți de pri-mejdia care-i amenință.

— Tu iubește Călăuză ?

— Toți cei care-l cunosc îl iubesc ; și tu l-ai iubi, dacă i-ai cunoaște inima !

— Eu nu iubește deloc pe el. Flintă prea sigur... ochi prea bun... împuşcat prea mulți irochezi și indieni Tusca-rora. Eu trebuie luat scalp la el, dacă poate.

— Și eu trebuie să-l salvez, dacă pot, Rouă-de-Iunie. Așa că în privința asta avem păreri contrarii. Voi lua o pi-rogă în timp ce toți dorm și voi părăsi insula.

— Tu nu poate... Rouă-de-Iunie nu lasă. Strigă Virf-de Săgeată !

— Iunie ! Cum ai putea să mă trădezi... să mă pără-sești după tot ceea ce ai făcut pentru mine ? !

— Da, da, răspunse Iunie, făcînd un gest cu mîna spre spate și vorbind cu o pasiune și o dîrzenie pe care Mabel nu le mai observase pînă atunci niciodată la ea — strigă Virf-de-Săgeată, strigă tare. Strigăt de la femeie trezește războinic. Roua-de-Iunie nu lasă pe Lily ajută pe duș-man... nu lasă pe indieni face rău la Lily.

— Te înțeleg, Rouă-de-Iunie, și-mi dau seama de na-tura și îndreptățirea simțămintelor tale. Cred că pînă la urmă va fi totuși mai bine să rămîn aici, fiindcă, după toate probabilitățile, mi-am supraapreciat puterile. Dar spune-mi un lucru... dacă unchiul meu vine în noaptea

asta și cere să-l adăpostesc aici, mă lași să deschid ușa ca să poată intra ?

— Da, da... el prizonier aici, și Iunie vrea să aibă prizonier mai bine decît scalp ; scalp bun pentru cînte, prizonier bun pentru simțăminte. Dar Apă-Sărată ascuns atît de bine, că nici el nu știe unde se află.

Aici, Roua-de-Iunie rîse în felul ei vesel, copilăresc, fiind prea obișnuită cu scenele de violență, ca s-o impresioneze într-atît, încît să-i schimbe firea. După aceea, urmă o convorbire lungă și serioasă, în decursul căreia Mabel se strădui să capete amănunte mai clare în legătură cu situația sa reală, cu slaba speranță că ceea ce ar afla ar putea să-i fie de folos. Roua-de-Iunie răspunse cîstit la toate întrebările, dar cu o prudență care dovedea că știe foarte bine să facă deosebire între ceea ce era fără importanță și ceea ce ar fi putut să pună în primejdie siguranța prietenilor ei sau să le încurce planurile viitoare. Eroina noastră nu era în stare să încerce de a o atrage într-o cursă pe interlocutoarea sa, ceea ce, după cîte-și dădea seama, ar fi fost și foarte greu, dacă ar fi avut micimea de suflet s-o facă. Așa că Roua-de-Iunie, răspunzînd la întrebările ei, nu fu nevoită decît să fie prudentă și informațiile sale pot fi rezumate în ceea ce urmează :

Virf-de-Săgeată era de multă vreme în legătură cu francezii și acum își scosese masca pentru prima oară. Nu mai voia să se mai prefacă față de englezi, fiindcă descoperise o arecare neîncredere din partea lor, dar mai ales din partea lui Călăuză, și, împins de spiritul de bravadă al indienilor, acum voia mai curînd să se împăuneze cu

trădarea sa decît s-o ascundă. El comandase grupul de războinici care atacaseră insula, fiind totuși supravegheat de francezul pe care l-am amintit, dar Roua-de-Iunie susținea că nu știe dacă el fusese cel care descoperise poziția acestui loc socotit ca fiind foarte bine ascuns de dușmani. În legătură cu punctul acesta, indiana a refuzat orice informație, dar a recunoscut că ea și soțul ei urmăriseră cuțitul *Scud* de la plecarea lui pînă cînd fuseseră prinși și duși la bordul vasului. Francezii nu căpătaseră informații despre poziția exactă a postului englez decît de foarte curînd, și Mabel simți o durere asemănătoare cu aceea provocată de un fier ascuțit împlîntat în inimă cînd i se păru, din aluziile rezervate ale lui Roua-de-Iunie, că informațiile fuseseră date de o față-palidă de sub ordinele lui Duncan de Lundie. Dar cum vorbele indienei erau mai degrabă insinuante decît clare, Mabel, reflectînd mai apoi la cuvintele prietenei sale și amintindu-și cit de scurte și grave fuseseră frazele acesteia, găsi motive să spere că nu o înțelesese bine, și că Jasper Western ar fi putut fi încă absolvit de orice bănuială.

Roua-de-Iunie nu șovăi să mărturisească faptul că fusese trimisă pe insulă să cerceteze numărul precis și rosturile celor ce fuseseră lăsați acolo, deși ea se trădă în felul său naiv de a fi că acceptase misiunea mai ales din dorința de a o ajuta pe Mabel. Datorită relatărilor sale și informațiilor căpătate dintr-altă parte, dușmanii ajunseseră să cunoască exact forța pe care trebuiau s-o înfringă. Ei mai cunoșteau și numărul oamenilor plecați cu sergentul Dunham, precum și scopul misiunii lor, cu toate că nu știau unde nădăjduiau aceștia să intercepteze bărcile fran-

cezilor. Un fin observator ar fi dorit mult să fie martor la această convorbire, ca să vadă cum aceste femei cinstite se străduiau să afle tot ceea ce ar fi putut fi de folos prietenilor lor și cită delicatețe naturală o împiedica pe fiecare să stăruie pe lângă cealaltă pentru a o face să dezvăluie lucruri nepotrivite, precum și sensibilitatea aproape instinctivă cu care amîndouă se fereau de a spune ceva ce ar fi putut dăuna propriului lor neam. Pe cît de încrezătoare erau una față de cealaltă în ceea ce privește propria lor persoană, pe atît de rezervate erau în privința prietenilor lor. Roua-de-Iunie, deși tot atît de nerăbdătoare ca Mabel de a afla amănunte în legătură cu alte lucruri, de pildă cu locul unde plecase sergentul și cînd urma să se întoarcă, se stăpînea să pună întrebări, cu o delicatețe ce i-ar fi făcut cinste oricărui om, cît de civilizat, și nu încerca să-și atingă ținta în nici un fel, căci presupunea că va ajunge la informațiile atît de dorite printr-o trădare a celeilalte. Totuși, cînd Mabel atingea din proprie inițiativă vreun subiect care ar fi putut să-i aducă o lămurire cît de mică în privința asta, asculta cu o încordare atît de mare, că aproape îi tăia respirația.

Astfel, trecură orele fără ca ele să-și dea seama, fiecare fiind prea interesată de ceea ce spunea cealaltă ca să se mai gîndească la odihnă. Totuși, înspre zori, natura își ceru drepturile ; Roua-de-Iunie o convinse pe Mabel să se lungească pe unul din culcușurile de paie pregătite pentru soldați, și aceasta căzu numaidecît într-un somn adînc. Indiana se culcă și ea alături, și peste insulă se lăsă o liniște netulburată de nimic, de parcă acest imperiu al pădurii nu ar fi fost niciodată călcat de picior omenesc.

Cînd Mabel se deșteaptă, razele soarelui pătrundeau prin ferestrele întăriturii și văzu că era plină zi. Roua-de-Iunie dormea încă lingă ea, tot atît de comod de parcă s-ar fi odihnit — să nu spunem pe puf, fiindcă civilizația superioară a epocii noastre respinge comparația — ci pe o saltea franțuzească, și atît de adînc încît nu părea să fi fost cuprinsă vreodată de neliniște. Mișcările fetei o deșteptară totuși pe indiană, atît de obișnuită să aibă urechea trează chiar și în somn, apoi se duseră amîndouă la ferestrele atît de folositoare, ca să vadă ce se petrece în jurul lor.

*De ce-a avut nevoie de tine Creatorul
Să țină Universul în cursa lui eternă,
Tu urîind orice ? Tu muștrătorul
Lucrului Său ? Cînd fruntea-ți lași pe pernă
Și trupu-n somn scufundă trudite mădulare
Iar spiritul se-neacă lipsit de cumpătare,
În smîrcuri Stygiene ades s-aude gura
Chemîndu-te zeiță în oarba-i adorare
Și slujitoare Doamnei mari, Natura,
Incurajînd universal făptura.*

Crăiasa zinelor

Ziua următoare fu tot atît de liniștită ca și noaptea. Deși Mabel și Roua-de-Iunie scrutară împrejurimile prin toate ferestrele, nu descoperiră pe insulă nici un semn al prezenței vreunor ființe vii, în afară de ele două. Acolo unde McNab și tovarășii săi își pregătiseră cina se vedea un foc pe jumătate stins, și fumul care se înălța în roto-coale părea a fi un fel de momeală pentru cei absenți ; în jurul colibelor totul fusese repus în ordine și aranjat ca mai înainte. Mabel tresări fără să vrea cînd zări în cele din urmă un grup de trei oameni îmbrăcați în uniforma purpurie a regimentului 55, șezînd pe iarbă în atitudini degajate, parcă pălăvrăgînd în cea mai mare siguranță. Și singele îi îngheță în vine, cînd, uitîndu-se mai cu luare-amînte, descoperi obrazul livid și ochii ficși ai celor morți. Erau așezați foarte aproape de întăritură — atît de aproape, încît privirea lui Mabel trecuse peste ei în primele clipe de investigare. Ședeau în atitudini parcă luate în batjocură, fiindcă aveau membrele

înțepenite în diferite poziții, ca să imite viața, ceea ce o revoltă cumplit. Oricît de hidoase erau trupurile acestea pentru cel ce se afla destul de aproape ca să-și dea seama de contrastul îngrozitor între ceea ce erau în realitate și ceea ce păreau să fie, aranjamentul fusese făcut cu o artă care l-ar fi înșelat pe un observator neglijent aflat la o distanță de o sută de pași. După ce se uită cu atenție la toate malurile insulei, Roua-de-Iunie îi arată lui Mabel pe al patrulea soldat, care fusese așezat cu picioarele atîrnînd deasupra apei, sprijinindu-se de un lăstar și ținînd în mînă o undiță. Pe capetele scalpate se puseseră bonetele, și de pe obraji fusese ștersă cu grijă orice urmă de sînge.

Pe Mabel o dezgustă această scenă revoltătoare care disprețuia orice sentiment de omenie. Se retrase și se prăbuși pe un scaun, rămînînd așa cîteva minute, cu capul îngropat în șort, pînă cînd un strigăt înăbușit al lui Roua-de-Iunie o aduse din nou la ferestreuie. Indiana îi arată trupul lui Jenny, care părea că stă în ușa unei colibe, aplecată înainte, privind grupul de oameni, cu boneta fluturînd în vînt, și în mînă cu o mătură. Distanța era prea mare ca să poată distinge bine trăsăturile feței, dar Mabel crezu că vede maxilarele îndepărtate forțat, ca să facă gura să schițeze un surîs înspăimîntător.

— Iunie ! Iunie ! exclamă ea. Asta e mai mult decît tot ceea ce am auzit sau mi-am închipuit vreodată că ar fi cu putință să facă cei din neamul tău cu viclenia și trădarea lor !

— Tuscarora tare vicleni, zise Roua-de-Iunie cu un ton mai degrabă aprobator decît de condamnare al felului

cum se purtaseră cu cadavrele. Acum soldați aduce folos la irochezi. Luat mai întâi scalp, acum cadavre lucrează. Apoi ars pe ele.

Aceste cuvinte o făcură pe Mabel să-și dea seama ce mare deosebire era între firea ei și a prietenei sale, și abia după câteva minute fu în stare să vorbească iar. Dar Iunie uită repede această încordare trecătoare dintre ele și începu să pregătească micul lor dejun într-un fel care dovedea că era de insensibilă față de sentimentele celorlalți, pe care, datorită obiceiurilor sale, nu le putea înțelege. Mabel mîncă foarte puțin, dar tovarășa ei se înfrupta din bucate cu o poftă atît de mare, de parcă nu se întîmplase nimic. După aceea, avură din nou răgazul să se gîndească și să cerceteze insula. Cu toate că pe Mabel o mistuia dorința să nu se mai îndepărteze de ferestruie, se retrăgea cu dezgust și nu se întorcea la ele decît cînd o neliniștea foșnetul frunzelor sau șuierul vîntului. Într-adevăr, locul acela părăsit, populat de cadavre simulînd ființe vii, cu atitudini și gesturi aparent vesele sau exprimînd o bucurie grosolană, oferea o priveliște cutremurătoare. Eroinei noastre i se părea că asistă la o orgie a diavolilor.

În tot timpul acestei zile îndelungate nu se arătă nici un indian sau francez, și noaptea se așternu din nou peste mascarada asta înspăimîntătoare și tăcută, în modul sigur și invariabil cu care pămîntul este supus legilor sale, nepăsător la scenele și actorii meschini ce se îmbulzesc, apărînd zilnic pe suprafața lui. Noaptea următoare a fost și mai pașnică decît cea precedentă, și Mabel dormi cu mult mai liniștită, acum fiind convinsă că nu i se va hotări soarta înainte de întoarcerea tatălui ei. Îl aștepta să vină

În ziua următoare, și când se trezi, alergă cu însuflețire la ferestruie, să vadă cum e vremea, dacă e înnorat și ce se mai petrece pe insulă. Grupul înspăimântător al cadavrelor de pe iarbă se afla în același loc — pescarul ținea și acum undița deasupra apei, părînd foarte atent la treaba lui, Jenny se apleca tot ca înainte în afară din ușa colibei, cu o contorsiune îngrozitoare. Dar vremea se schimbase. Vîntul sufla dinspre sud și cu toate că aerul era încă limpede, prevestea furtuna.

— Mi-e tot mai greu să îndur priveliștea asta, Iunie, zise Mabel, îndepărtîndu-se de ferestruie. Aș prefera să-l văd mai bine pe dușman, decît să mă mai uit la mulțimea asta înspăimîntătoare de morți.

— Stt, uite că vin ! șopti Roua-de-Iunie, crezînd că aude un strigăt asemănător cu al unui războinic când ia un scalp.

— Cum ! Nu mai e nici un măcel ! Nu mai poate fi !

— Apă-Sărată ! exclamă Roua-de-Iunie rîzînd, uitîndu-se prin deschizătura ferestruii.

— Scumpul meu unchi ! Slavă Domnului ! Trăiește ! Oh, Iunie, Iunie, cred că n-o să-i lași să-i facă vreun rău !

— Eu nu este decît sărmană *squaw*. Care războinic ascultă ce spune ea ? Virf-de-Săgeată îl aduce aici.

Mabel tocmai se uita pe ferestruie și se conșinse că unchiul ei, Cap, și ofițerul de intendență căzuseră în mina dușmanilor ; vreo opt-zece indieni îi conduceau spre baza întăriturii, deoarece, capturîndu-i, știau foarte bine că în mica fortăreață nu se mai afla nici un bărbat. Mabel abia mai respira ; micul grup se rîndui chiar în fața intrării, și ea se bucură descoperindu-l pe ofițerul francez printre

indieni. Urmă o convorbire cu voce joasă, în cursul căreia conducătorul alb și Virf-de-Săgeată le vorbiră cu însuflețire prizonierilor lor, după care intendentul o strigă pe tinăra fată destul de tare ca să fie auzit :

— Frumoasă Mabel, frumoasă Mabel ! exclamă el. Uită-te pe una din ferestruie și fie-ți milă de situația în care ne găsim ! Vom fi uciși fără întârziere, dacă nu deschizi ușa acestor învingători. Nu întârzie o clipă, altfel, într-o jumătate de oră ne vom pierde scalpurile !

Lui Mabel i se păru că tonul intendentului era ușuratic și plin de batjocură, ceea ce o făcu să fie și mai hotărâtă de a nu ceda cît mai mult cu putință.

— Vorbește-mi dumneata, unchiule, zise ea, punînd gura la o ferestruie, și spune-mi ce trebuie să fac !

— Slavă Domnului, slavă Domnului ! strigă Cap. Vocea ta dulce, Magnet, îmi ușurează inima de o grea povară, fiindcă mă temeam că ai avut aceeași soartă ca sârmana Jenny. De douăzeci și patru de ore port pe piept o povară cît o tonă de somoni. Mă întrebi ce trebuie să faci, copila mea ? Nu știu ce sfat să-ți dau, deși ești fiica surorii mele. Tot ceea ce pot să-ți spun acum, sârmană fată, e că blestem din suflet ziua cînd am văzut împreună peticul ăsta de apă dulce !

— Dar, unchiule, ți-e viața în primejdie ? Crezi că trebuie să deschid ușa ?

— O voltă pe loc și două noduri sînt o amarare solidă și n-ai sfătui pe nimeni care nu se află în mina acestor diavoli să tragă zăvoarele sau să deschidă vreo ușă, ca să fie prins de ei. În ceea ce mă privește, pe mine și pe intendent, sîntem amîndoi în vîrstă, și nu avem o prea mare

însemnătate pentru omenire în general... cum ar spune cinstitul Călăuză, iar pentru ofițerul de intendență nu ar fi cine știe ce lucru mare dacă face bilanțul registrelor anul acesta sau la anul ; ehei, dacă-aș fi pe bordul unei nave, aș ști eu ce am de făcut, însă aici, în mlaștina asta pustie, pot doar să spun că dacă aș fi înăuntrul acestui mic bastion, nici toată logica indiană nu ar putea să mă hotărască să ies afară.

— Nu ține seama de ceea ce îndrăgă unchiul dumitale, gingașă Mabel, începu iar Muir, fiindcă nenorocirea l-a făcut, vădit, să-și piardă mintea și nu mai e în stare nici pe departe să-și dea seama cit de aproape este primejdia. Trebuie să recunosc că sîntem prizonierii unor oameni onorabili și demni de toată încrederea și nu există nici un motiv să ne temem de violențe supărătoare. Pierderile suferite sînt incidente obișnuite în timpul războiului și nu pot să ne influențeze sentimentele față de dușman, fiindcă pare absolut sigur că pe prizonieri nu-i amenință nici un pericol. Sînt convins că nici meșterul Cap și nici eu însumi nu avem vreun motiv să ne plîngem de cînd ne-am predat meșterului Virf-de-Săgeată, care-mi amintește prin virtuțile și moderația sa de romani sau de spartani ; dar nu trebuie să uiți că obiceiurile lor se deosebesc de ale noastre și că scalpurile noastre ar putea fi privite ca sacrificii legale, pentru a potoli spiritele dușmanilor căzuți, în afară de cazul că nu le vei salva printr-o capitulare.

— Cred că e mai înțelept să rămîn în întăritură pînă cînd se va hotărî soarta insulei, răspunse Mabel. Dușmanii noștri n-au de ce se teme de o fată ca mine, fiindcă știu că nu le pot pricinui nici un rău ; și rămîn mult mai bucu-

roasă aici, fiind lucrul cel mai potrivit pe care-l pot face, ținînd seama de sexul și vîrsta mea.

— Dacă n-ar fi vorba de nimic altceva decît de ceea ce-ți convine dumitale, Mabel, am fi din toată inima de acord cu aceste dorințe ; dar gentilomii aici prezenți își închipuie că fortul le-ar fi de folos pentru operațiunile viitoare și vor să pună mîna pe el cu orice preț. Ca să fiu sincer, deoarece ne găsim, eu și unchiul dumitale, într-o situație cu totul specială, recunosc că pentru a evita orice consecință nefastă, m-am folosit de drepturile conferite oricărui ofițer al maiestății sale și am acceptat o capitulare verbală, în cadrul căreia m-am angajat să predau fortul și întreaga insulă. Asta este soarta războiului și trebuie să ne supunem ei, așa că deschide ușa, frumoasă Mabel, și predă-te celor ce știu cum să se poarte cu virtutea și frumusețea, cînd se află în nenorocire. Nu există în întreaga Scoție un curtean mai amabil decît acest șef, sau care să cunoască mai bine legile bunei-cuviințe.

— Nu ieșit întăritură, murmură Iunie, care stătea lîngă Mabel, atentă la tot ceea ce se petrecea. Întăritură bună, nu luat scalp.

Poate că fără îndemnul indianeii, eroina noastră ar fi cedat, fiincă-i răsărise în minte gîndul că cel mai înțelept lucru ar fi să-l împace pe dușman, și nu să-l întărite prin rezistență. Indienii erau absolut convinși că locotenentul Muir și unchiul ei, aflîndu-se în mîinile lor, nu se mai găsea nici un bărbat în întăritură ; ea își închipuia că deoarece ei știau că nu-i amenință nici o flintă, puteau să spargă foarte ușor ușa, sau să-și croiască drum cu securile printre bușteni, dacă se încapățîna să nu-i lase

de bună voie să intre. Dar cuvintele lui Iunie o făcură să șovăie, și faptul că aceasta îi strînse mîna semnificativ, aruncîndu-i o privire rugătoare, îi întări hotărîrea de a rezista rugămintilor lui Muir.

— Tu nu ești încă prizonieră, șopti Roua-de-Iunie. Nu trebuie predat înainte de luat prizonier... vorbește fără frică ; Iunie cunoaște pe ei.

Atunci Mabel începu să vorbească mai hotărîtă cu Muir, fiindcă unchiul ei tăcea, părăind că vrea să fie cu conștiința împăcată, și-i explică pe cît putu de clar că nici gînd nu avea să predea întăritura.

— Ai uitat de capitulare, domnișoară Mabel ! zise Muir. Este în joc onoarea unuia din servitorii maiestății sale, ba chiar și aceea a maiestății sale, prin intermediul supusului său. Nu vrei să-ți amintești de onoarea militară, atît de distinsă și de aleasă ?

— Știu destule, domnule Muir, ca să înțeleg că nu aveți nici o comandă în expediția aceasta și, prin urmare, nu sînteți cu nimic îndreptățit să predați întăritura ; ba mai mult, îmi amintesc că l-am auzit pe tatăl meu spunînd că un prizonier pierde orice autoritate în timpul captivității sale.

— Pure sofisme, frumoasă Mabel ; aici este vorba de trădarea regelui și de necinstirea numelui său și al ofițerilor săi. N-ai mai stărui în intențiile dumitale dacă ai judeca mai bine și ți-ai lua timp să meditezi, ca să ajungi la concluziile care se impun în legătură cu circumstanțele de față.

— Da, interveni Cap, este o circumstanță, ba chiar o circumstanță dată dracului !

— Nu luat seama la vorbe de la unchi, zise Roua-de-Iunie, care era ocupată într-un colț al încăperii. Întăritură bună, nu luat scalp.

— Voi rămâne aici unde mă aflu, domnule Muir, pînă voi primi vești din partea tatălui meu. Se va întoarce în următoarele zece zile.

— Ah, Mabel, acest artificiu nu-l va înșela pe dușman ; prin mijloace care ar părea inexplicabile dacă nu l-am bănuî pe bună dreptate pe un tînăr nefericit de trădare, el cunoaște foarte bine toate acțiunile și planurile noastre și nu se îndoiește că soarele nu va apune înainte ca valorosul sergent și însoțitorii lui să fie prizonierii lor. Ascultă-mă ! Supunerea față de providență e o adevărată virtute creștină.

— Domnule Muir, mi se pare că vă înșelați în privința capacității de rezistență a acestei întărituri și o credeți mai slabă decît e în realitate. Vreți să vedeți ce pot face, ca s-o apăr, dacă va fi nevoie ?

— Vreau din toată inima, răspunse ofițerul de inten-dență în dialectul scoțian, pe care-l folosea totdeauna cînd era foarte curios.

— Atunci, spuneți, ce părere aveți de asta ? Uitați-vă la ferestruia de la etajul de sus.

Mabel nu apucă să termine, că toți ochii se ridicară în sus și zăriră țeava unei flinte ieșind printr-o feres-truie — Roua-de-Iunie, folosindu-se din nou de șiretlicul care se dovedise mai înainte atît de folositor. Și rezultatul nu înșelă așteptările. Indienii abia zăriră flinta amenință-toare, că săriră în lături, luînd-o la goană, și în mai puțin de un minut dispărură toți în tufișuri. Ofițerul francez se

uită drept la țeava flintei, ca să se asigure că nu era îndreptată spre el și luă, calm o priză de tutun. Deoarece nici Muir, nici Cap nu aveau de ce să se teamă de o flintă atât de amenințătoare pentru ceilalți, rămaseră la locurile lor.

— Fii prevăzătoare, frumoasă mea Mabel, fii prevăzătoare ! exclamă ofițerul de intendență. Și nu provoca o luptă inutilă ! În numele tuturor regilor Albionului, spune cine se află oare închis cu tine în turnul acesta de lemn, cu intenții atât de singeroase ? Se pare că aici e vorba de un fel de magie și pentru reputația noastră a tuturor se impune o lămurire.

— Ce-ați zice dacă întăritura asta atât de puternică ar fi păzită de Călăuză ? strigă Mabel, folosindu-se de un echivoc pe care împrejurările îl făceau să fie foarte scuzabil. Ce cred oare tovarășii dumneavoastră francezi și indieni de precizia flintei lui Călăuză ?

— Fii mărinimoasă cu cei nefericiți, frumoasă Mabel, și nu-i confunda pe servitorii regelui... Domnul să-l binecuvînteze... cu dușmanii lui ! Dacă prietenul Călăuză se află cu adevărat în întăritură, pune-l să vorbească și vom duce tratative cu el. Ne cunoaște ca prieteni și nu ne e frică de dinsul, cel puțin eu nu mă tem, fiindcă pentru un om generos, rivalitatea în anumite interese înseamnă o garanție sigură de respect și prietenie, iar admirația pe care o ai pentru aceeași femeie e o dovadă a asemănării de gusturi și simțăminte.

Cum nu era de așteptat ca prietenia lui Călăuză să se extindă și asupra altor persoane în afară de intendent și Cap, ofițerul francez, care pînă atunci rămăsese nemișcat,

se dădu înapoi la auzul acestui nume atât de temut. Omul acesta cu nervi de fier, obișnuit de multă vreme cu primejdiile războiului special de la graniță, fu cuprins de groază la gândul de a se afla în bătaia flintei Ucigătoarea-de-cerbi, a cărei faimă era tot atât de bine stabilită pe cuprinsul întregii granițe ca aceea a lui Marlborough în Europa, și nu disprețui ideea de a căuta un adăpost, stăruind ca cei doi prizonieri să-l urmeze. Mabel se bucură prea mult că scăpa de dușmani, ca să mai deplîngă plecarea prietenilor, deși îi trimise o bezea lui Cap prin ferestre, spunându-i cuvinte pline de afecțiune, în timp ce acesta se îndepărta încet și amărît.

Deocamdată, dușmanii păreau hotărâți să nu mai asalteze întăritura, și Roua-de-Iunie, care se urcase printr-o deschizătură pe acoperiș, de unde putea vedea o mare parte a regiunii, o înștiință pe Mabel că întregul grup se oprise să mănînce într-un punct îndepărtat și adăpostit al insulei, unde Muir și Cap păreau a se bucura și ei de mîncarea împărțită tuturor, de parcă n-ar mai fi avut vreo altă preocupare. Știrea aceasta o liniști mult pe Mabel și începu să se gîndească din nou la propria-i salvare sau cum să-l informeze pe tatăl ei de primejdia care-l amenința. Era de așteptat ca sergentul să se înapoieze în cursul după-amiezii și ea își dădea seama că un singur minut cîștigat sau pierdut îi putea hotări soarta.

Trecură astfel trei sau patru ore. Insula se scufundă iar într-o liniște adîncă, ziua se sfîrșea, și Mabel încă nu luase nici o hotărîre. Roua-de-Iunie pregătea masa lor frugală la parterul întăriturii, în timp ce Mabel se urcase la rîndu-i pe acoperiș, printr-o deschizătură care-i îngăduia

să ajungă pînă în vîrfurile construcției, de unde avea cea mai bună vedere asupra insulei și împrejurimilor ei. Numai pe alocurea priveliștea era întreruptă și acoperită de vîrfurile copacilor. Curajoasa fată avu grijă să nu se lase văzută de cei de jos, căci sălbaticii aceștia cruzi și nestăpîniți puteau foarte bine să-i trimită un glonț în cap. Scoase așadar puțin capul deasupra deschizăturii și cercetă de nenumărate ori în după-amiaza aceea diferitele canale ce înconjurau insula, întocmai ca „Ana, sora Ana“, care cerceta împrejurimile castelului lui Barbă-Albastră.

Soarele apusese și nimic nu anunța apropierea bărcilor ; atunci, Mabel se urcă pe acoperiș, ca să arunce o ultimă privire în jur, cu nădejdea că grupul condus de sergent ar putea să sosească pe întuneric — ceea ce le-ar fi luat indienilor posibilitatea să organizeze o ambuscadă atît de fatală ca în timpul zilei ; se gîndea că i-ar putea transmite, cu ajutorul focului, un semnal mai vizibil, decît în alte condiții. Scrută cu luare-aminte orizontul și tocmai voia să se retragă, cînd un obiect pe care i se păru că nu-l mai văzuse îi atrase atenția. Insulele formau un grup compact, și printre ele se vedeau vreo șapte-opt canale sau treceri diferite ; pe unul din aceste canale, mai puțin vizibil decît toate celelalte și ascuns în mare măsură de arbuștii de pe mal, Mabel crezu că zărește ceea ce la o privire mai stăruitoare se convinge că e o pirogă din scoarță de copac. Înăuntru se afla, fără îndoială, o ființă omenească. Fiind convinsă că dacă era vorba de un dușman, semnalul ei nu putea pricinui nici un rău, dar dacă era vorba de un prieten semnalul l-ar putea ajuta, isteața noastră prie-

tenă flutură spre străin un mic drapel, pe care-l pregătise pentru tatăl ei, avînd grijă să nu fie observat de pe insulă.

Fata repetă zadarnic semnalul de vreo opt-zece ori, și începuse să-și piardă speranța de a se face observată, cînd zări că i se răspunde tot printr-un semnal, prin fluturarea unei visle, și omul se arată numaidecît ; era Chingachgook. În sfîrșit, găsise un prieten, un prieten în stare și, fără îndoială, dornic s-o ajute. Din clipa aceea, se însufleți și prinse curaj. Mohicanul o văzuse și pesemne că o recunoscuse, deoarece știa că Mabel face parte din grup și de îndată ce se va lăsa noaptea, va lua desigur toate măsurile să-i vină în ajutor. Se vedea bine că mohicanul descoperise prezența dușmanilor pe insulă, fiindcă era foarte prevăzător, și Mabel avea o mare încredere în prudența și îndeminarea lui. Cel mai mult o încurca acum Roua-de-Iunie, fiindcă eroina noastră văzuse cît de credincioasă era ea tribului ei, cu toată afecțiunea ce o purta frumoasei fete albe ; Mabel nu putea crede că Roua-de-Iunie s-ar fi învoit ca un indian dușman tribului său să intre în întăritură sau ca ea să iasă din fort, pentru a zădărnici planurile lui Virf-de-Săgeată. Jumătatea de oră ce se scurse după descoperirea prezenței Marelui-Șarpe fu una din cele mai chinuitoare din existența lui Mabel Dunham. Ea își dădea seama că acum ar avea posibilitatea să-și realizeze planurile — era ca și cum le-ar fi putut atinge cu mîna, dar în același timp totul putea fi compromis. Mabel cunoștea spiritul calculat și dirzenia indiană, în ciuda simțămintelor ei delicate și femeiești, și ajunsese pînă la urmă, cu părere de rău, la concluzia că nu-și putea atinge scopul decît înșelînd-o pe pro-

tectoarea și însoțitoarea sa. Pentru o fire ca a lui Mabel, sinceră, cinstită și curată, atât de înclinată să se poarte fără ascunzișuri, faptul de a înșela o astfel de prietenă i se părea respingător, dar țelul urmărit era salvarea tatălui ei, fără ca indiana să sufere ceva de pe urma acestor proiecte ; la urma urmei, avea și dinsa simțăminte și interese proprii, de natură să înlăture cele mai mari scrupule.

Pe măsură ce se apropia noaptea, inima lui Mabel bătea tot mai tare și în decursul unei singure ore întocmi și schimbă cel puțin de zece ori planurile făurite. Indiana constituia marea piedică, fiindcă, în primul rînd, eroina noastră nu știa cum să se asigure că Chingachgook va fi la ușă, și nu un altul, fiind convinsă că el va apărea de îndată, și în al doilea rînd, cum să-i dea drumul în întăritură, fără s-o alarmeze pe însoțitoarea ei atât de vigilentă. Dar se cerea o hotărîre grabnică, fiindcă, dacă mohicanul venea, și ea nu-i dădea imediat drumul înăuntru, el putea să plece. Ar fi fost prea primejdios pentru indianul Delaware să rămînă mai mult timp pe insulă, și trebuia ca ea să ia neapărat o hotărîre, chiar cu riscul de a alege una lipsită de chibzuință. După ce-i trecură prin minte proiectele de mai sus, Mabel se apropie de tovarășa ei și-i spuse cît putu de liniștită :

— Rouă-de-Iunie, acum, cînd oamenii tăi cred că vi-teazul Călăuză se află în întăritură, nu te mai temi că vor veni s-o incendieze ?

— Nu cred. Nu arde întăritură. Întăritură bună, nu luat scalp.

— Iunie, nu putem fi sigure. S-au ascuns, deoarece au crezut că prietenul meu Călăuză este cu mine.

— Eu nu crede teama lor. Ea vine repede și pleacă repede. Teamă făcut să fugă ; curaj aduce îndărăt. Teamă face pe războinici smintiți ca fetele tinere — zise indiana izbucnind în râs.

— Sînt îngrijorată, Iunie, și tare aș vrea să te urci pe acoperiș să cercetezi insula cu de-amănuntul, ca să te convingi că nu se urzește nimic împotriva noastră. Tu îți dai seama mai bine decît mine ce au de gînd să facă oamenii din tribul tău.

— Iunie pleacă, dacă Lily vrea ; dar știe foarte bine că indienii dorm și așteaptă tata de la tine. Războinici mănîncă, bea, doarme tot timpul cînd nu luptă și nu merge pe poteca războiului. Dar cînd merge, nu mai doarme, nu mai mănîncă, nu mai bea și nu simte nimic. Războinici doarme acum.

— Dea Domnul să fie așa, dar urcă-te sus, scumpa mea Iunie, și uită-te cu luare-aminte în jurul tău. Primejdia ne poate paște tocmai cînd ne așteptăm mai puțin.

Roua-de-Iunie se ridică și se pregăti să se urce pe acoperiș, dar cînd puse piciorul pe prima treaptă a scării, se opri. Lui Mabel îi bătea inima atît de tare, că se temea să nu fie auzită de indiană, și-și închipui că adevăratele sale intenții începuseră a fi înțelese de prietena sa. Și avea oarecum dreptate, fiindcă indiana se oprise într-adevăr, ca să chibzuiască dacă nu era pe cale să comită vreo nescotință. În primul rînd, îi fulgeră prin minte gîndul că Mabel voia să fugă ; dar apoi se liniști în privința asta, deoarece fețele-palide nu aveau cum să părăsească insula, și întăritura era cel mai bun refugiu pe care-l putea găsi ; în al doilea rînd, se gîndi că Mabel descoperise vreun

semn al apropierii tatălui ei, care putea să apară în orice clipă. Această idee nu dură totuși decît o clipă, fiindcă Roua-de-Iunie avea despre iscusința fetei sergentului aceeași părere pe care o are o doamnă din lumea mare despre talentele femeii sale de serviciu. Și fiindcă nu-i mai răsări în minte nici o altă obiecție, începu să urce scara.

În clipa cînd indiana ajunsese la etajul superior, Mabel avu un gînd fericit și, exprimîndu-l repede, dar firese, îi folosi foarte mult la executarea planului său.

— Eu, Roua-de-Iunie, o să cobor — zise ea — ca să ascult la ușă, cîtă vreme tu te afli pe acoperiș ; în felul acesta vom urmări amîndouă deodată tot ce se petrece, tu de sus, și eu de jos.

Indiana se gîndi că măsura aceasta de prevedere nu-și avea rostul, știind prea bine că nimeni nu putea intra în întăritură, în afară de cazul că era ajutat dinăuntru, și că, pe de altă parte, nici o primejdie nu le putea amenința din afară, fără ca ele să-și dea seama de ea mai dinainte. Dar socoti că propunerea lui Mabel se datora spaimei și lipsei sale de experiență și, fiindcă i se păruse sinceră, o acceptă fără nici o bănuială. Așa că eroina noastră putea să coboare spre ușă, în timp ce prietena ei se urca pe acoperiș, fără ca indiana să se gîndească o clipă s-o supravegheze. Acum erau prea departe una de alta ca să mai poată sta de vorbă. Timp de trei sau patru minute, una scrută întunericul să descopere ceva, iar cealaltă ascultă la ușă cu atîta încordare, de parcă toate simțurile ei se concentraseră în sus. De la înălțimea la care se afla, Roua-de-Iunie nu descoperi nimic, fiindcă întunericul

nu-i dădea, într-adevăr, nici o *posibilitate ; însă ar fi greu de descris senzația pe care o avu Mabel, părindu-i-se că percepe cum cineva împinge ușor și prudent ușa. Temându-se ca nu cumva lucrurile să se petreacă altfel de cum voia și nerăbdătoare să-l înștiințeze pe Marele-Șarpe că e acolo, ea începu să cînte încet, cu voce tremurătoare. Dar liniștea nopții era atît de adîncă, încît sunetele acesteia disonante ajunseră pînă la vîrfurile întăriturii, și Roua-de-Iunie începu să coboare imediat. Numaidecît după aceea, se auzi o bătaie slabă în ușă. Teama o zăpăci pe Mabel, fiindcă își dădea seama că nu trebuie să piardă nici o clipă. Speranța se dovedi însă mai puternică decît frica și începu să ridice drugii de la ușă cu mîini nesigure. Cînd ridică primul drug, auzi mocasinii lui Roua-de-Iunie la etajul superior. Al doilea îl înlătură tocmai cînd indiana ajunse la jumătatea utimei scări.

— Ce faci ! strigă Roua-de-Iunie infuriată. Fugi... nebună... ieși întăritură ? ! Întăritură bună !

Mîinile celor două prietene se încheștară în același timp pe ultimul drug, care ar fi cedat mai iute, dacă apăsarea puternică din afară nu l-ar fi înțepenit de ușă. Între cele două femei avu loc o luptă scurtă, însă fără nici un gest de violență. Probabil că Roua-de-Iunie ar fi învins, dacă o apăsare din afară, și mai viguroasă decît prima, nu ar fi făcut să sară drugul din lăcașul lui — și ușa se deschise. Silueta unui bărbat trecu pragul, iar cele două femei fugiră pe scară, parcă tot atît de înspăimîntate de această apariție.

Străinul închise ușa cu grijă, examinează încăperea de la parter cu mare atenție, apoi urcă scara foarte prudent.

Roua-de-Iunie, cînd se lăsase noaptea, închisese ferestrele și aprinsese o luminare. La lumina aceasta slabă, cele două femei așteptau nemișcate să vadă omul care intrase și putea fi auzit bine cum urcă scara foarte încet. N-ar fi ușor de spus care dintre ele fu mai mirată cînd străinul apărură prin trapă și descoperiră că era Călăuză.

— Domnul fie lăudat ! exclamă Mabel, fulgerată de gîndul că întăritura devenea inexpugnabilă cu o asemenea pază. Oh, Călăuză, ce s-a întîmplat cu scumpul meu tată ?

— Pînă acum, sergentul este în siguranță și victorios, deși nu stă în puterea omului să prevadă sfîrșitul acestei lupte. Dar nu cumva în colțul de colo se ghemuiește soția lui Virf-de-Săgeată ?

— N-o învinui cu nimic, Călăuză, fiindcă-i dătoez viața și faptul că mă aflu acum la adăpost. Spune-mi ce s-a-ntîmplat cu detașamentul tatălui meu, de ce ești aici, apoi îți voi povesti și eu toate faptele îngrozitoare care s-au petrecut pe această insulă.

— N-o să ai nevoie decît de puține cuvinte, Mabel, ca să-mi dezvălui ce s-a întîmplat, fiindcă celui învățat cu mișeliile indienilor nu-i trebuie decît puține lămuriri cînd e vorba de astfel de lucruri. În ceea ce privește incursiunea, ea a avut succesul așteptat, fiindcă Marele-Șarpe a fost în recunoaștere și ne-a dat toate informațiile trebuitoare. Am prins în cursă trei ambarcațiuni, i-am izgonit pe francezii de pe ele, le-am capturat și le-am scufundat, potrivit ordinelor, în partea cea mai adîncă a cînalului. Așa că sălbaticii din Canada de nord vor duce lipsă de mărfuri și alimente în iarna asta ; iar în ceea ce

privește praful de pușcă și gloanțele, va fi o lipsă atât de mare de ele, încît bunii vînători și războinici vor fi lipsiți de bucuria puștilor. N-am pierdut un singur om și nimeni n-a fost scalpat și cred că nici dușmanul nu a avut pierderi. Pe scurt, Mabel, incursiunea s-a desfășurat pe placul lui Lundie ; s-au pricinuit dușmanului multe pagube, și noi am avut puțin de suferit.

— Oh, Călăuză ! Mă tem că atunci cînd maiorul Duncan va afla de această tristă acțiune, va regreta că a întreprins-o.

— Știu ce vrei să spui... știu ce vrei să spui ; dar dacă-ți voi povesti amănunțit tot ce s-a petrecut, vei înțelege mai bine. De îndată ce sergentul a avut succesul amintit, ne-a trimis pe mine și pe Marele-Șarpe în pirogi, să-ți vestim izbînda, și vine în urma noastră cu cele două ambarcațiuni, care, fiind mult mai grele, n-or să fie aici înainte de zorii zilei. M-am despărțit de Chingachgook în după-amiaza aceasta fiindcă ne-am înțeles ca eu să merg pe unul din canalele care înconjoară insula, și el pe celălalt, ca să vedem dacă e drumul liber. Din clipa aceea nu l-am mai văzut pe șeful indian.

Mabel îi povesti cum ajunsese să-l descopere pe moșican și-i vorbi de nădejdea pe care o avusese că acesta va încerca să intre în întăritură.

— El ? Niciodată, oh, niciodată ! Un cercetaș adevărat nu intră în ruptul capului să se adăpostească după bușteni sau pereți, atîta vreme cît poate să rămînă în aer liber și să se facă folositor acolo. Nici eu n-aș fi venit, Mabel, dar i-am făgăduit sergentului că te voi liniști aducîndu-ți aceste vești și că voi veghea să nu ți se întîmple

nimic. Ah, Doamne, a înghețat inima în mine cînd am văzut insula în după-amiaza asta și m-a cuprins o întristare cumplită, gîndindu-mă că ai putea fi printre cei morți !

— Ce întîmplare norocoasă te-a făcut să vislești drept spre insulă și să nu cazi în mîinile dușmanilor ?

— Una din acele întîmplări, Mabel, pe care le trimite providența ca să-i spună copoiului că cerbul nu este departe, iar cerbului cum să fugă din fața copoiului. Nu, nu, șiretlicurile și vicleniile lor drăcești cu trupurile moarte îmbrăcate îi pot înșela pe soldații regimentului 55 și pe ofițerii regelui, dar nu prind la oameni care și-au petrecut viața în pădure. M-am apropiat de insulă pe canal chiar în dreptul pretinsului pescar și, cu toate că reptilele astea l-au aranjat pe sărmanul nefericit cu o oarecare dibăcie iscusința lor nu a fost destul de mare, ca să nu fie descoperită de un ochi experimentat. Undița era ținută prea sus. Pentru un soldat din regimentul 55, care a învățat să pescuiască abia la Oswego, deoarece mai înainte nu se îndeletnicise cu așa ceva, omul ținea undița prea sus ; apoi era prea liniștit pentru un pescar care vede că nici un pește nu se atinge de momeala lui. Pe lîngă faptul că noi nu ne apropiem niciodată orbește de un post ; eu am stat odată o noapte întreagă în afara unei garnizoane, fiindcă santinelele își schimbaseră locurile și felul de a face paza. Nici pe mine, nici pe Marele-Șarpe nu ne puteau păcăli șiretlicurile astea stîngace, care urmăreau probabil să-i înșele pe scoțieni, oameni destul de șireți în anumite privințe, dar care, atunci cînd este vorba de vicleniile indienilor, dau greș.

— Crezi oare că tatăl meu și detașamentul său ar putea fi înșelați ? întrebă Mabel, cu însuflețire.

— Firește că nu, dacă-i pot preveni, Mabel. Am aflat de la tine că Marele-Șarpe stă la pîndă ; așa că sergentul poate fi vestit din două părți de primejdie, cu toate că n-ai cum să prevezi canalul pe care se va apropia detașamentul.

— Călăuză, zise fata, cu voce gravă, fiindcă scenele îngrozitoare pe care le văzuse făcuseră să-i apară moartea însoțită de fapte îngrozitoare, Călăuză, mi-ai spus că mă iubești și vrei să mă iei de soție.

— Am îndrăznit, într-adevăr, s-o fac, Mabel, și sergentul a zis chiar acum, de curînd, că ți-ai da încuviințarea ; dar eu nu sînt omul în stare să se țină scai de ființa iubită.

- — Ascultă-mă, Călăuză, te respect... te prețuiesc și te cinstesc. Scapă-l pe tatăl meu de această moarte înfiorătoare și te voi adora. Iată mina mea, ca o garanție solemnă a credinței mele pentru clipa cînd vei veni s-o ceri.

— Domnul să te binecuvinteze și să te aibă în paza lui, Mabel. Este mai mult decît merit și mă tem că nu voi ști să trag folosul cuvenit dintr-un asemenea noroc. Totuși, nu era nevoie să-mi făgăduiești asta, ca să-l ajut pe sergent. Sîntem vechi camarazi și ne datorăm unul altuia viața, deși mi-e teamă s-o spun, Mabel, că faptul de a fi camarad de luptă al tatălui nu e întotdeauna cea mai bună recomandare pentru fiica lui !

— N-ai nevoie de altă recomandare decît propriile tale fapte... curajul tău... fidelitatea ta și tot ceea ce faci

și spui ; aprob totul cu întreaga mea rațiune și sînt convinsă că inima va urma calea acesteia.

— Iată o fericire la care nu mă gindeam în noaptea asta, dar ne aflăm în mîinile lui Dumnezeu, și El ne va apăra cum știe El. Cuvintele tale sînt dulci, Mabel, dar nu aveam nevoie de ele ca să fac tot ceea ce e omeneste cu puțință în aceste împrejurări, după cum nici nu vor micșora cu nimic străduințele mele.

— Acum ne înțelegem unul pe altul, Călăuză, adăugă Mabel, cu vocea slabă. Să nu pierdem nici unul din aceste momente prețioase, care pot avea o valoare nespusă. N-am putea oare să pornim în piroga ta în întîmpinarea tatălui meu ?

— Nu sînt de părere să facem asta ! Nu știu pe care din canale va veni sergentul și sînt nu mai puțin de douăzeci ; să avem încredere în Marele-Șarpe, fiindcă el trece prin toate. Nu, nu, sfatul meu e să rămînem aici. Buștenii din care este clădită această întăritură sînt încă verzi și nu le va fi ușor să-i incendieze și eu pot rezista aici ; afară de cazul unui incendiu, pot să țin piept unui trib întreg. Nu mă poate scoate din bastionul ăsta nici tot neamul irochez, cîtă vreme nu ia foc. Sergentul se află în așteptare pe vreo insulă și n-o să sosească aici decît în zorii zilei. Dacă rămînem în întăritură, putem să-l prevenim la timp, trăgînd, de pildă, cîteva focuri de flintă, și dacă se hotărăște să-i atace pe sălbatici, așa după cum fără îndoială va face un om cu firea sa, faptul de a stăpîni acest bastion va avea o mare însemnătate. Nu, nu, judecata mea îmi spune „rămîi, dacă vrei să-l servești pe

șergent^a, așa că să rămînem aici, deși n-ar fi prea greu să scăpăm, și tu, și eu.

— Rămîi, murmură Mabel, rămîi, pentru numele lui Dumnezeu, Călăuză. Trebuie făcut totul... totul ca să-l salvăm pe tata !

— Da, este firesc. Sînt fericit, Mabel, să te aud vorbind astfel, fiindcă și eu vreau din toată inima ca sergentul să fie ajutat așa cum trebuie. Pînă acum și-a păstrat reputația, și dacă izbutește să-i izgonească pe mișei și să se retragă în chip onorabil arzînd pînă la pămînt colibele și întăritura, nici vorbă că Lundie își va aminti de asta și-l va răsplăti după merit. Da, da, Mabel, noi trebuie să salvăm nu numai viața sergentului, ci și reputația lui.

— Tatăl meu nu va putea fi niciodată răspunzător de atacul neașteptat împotriva insulei.

— Nu se știe... nu se știe niciodată, gloria militară e adesea un lucru nesigur. Am văzut indienii Delawar învinuiți pentru fapte care ar fi meritat mai mare laudă decît alte dăți cînd fuseseră victorioși. Un om greșește mult cînd își întemeiază gloria pe orice fel de succes, dar mai ales cînd și-o întemeiază pe o izbîndă în război. Eu nu cunosc decît foarte puțin orașele și felul în care judecă oamenii de acolo, dar aici, indienii prețuiesc faima unui războinic după norocul său. Lucrul cel mai de seamă pentru un soldat e să nu fie niciodată bătut, și eu cred că nimeni nu se sinchisește de cum a fost lupta, cîștigată sau pierdută. În ce mă privește pe mine, Mabel, cînd mă găsesc în fața dușmanului, am un obicei : să-i trimit cîte gloanțe pot și să fiu omenos cu învinșii. Iar în privința omeniei de după înfrîngere nu mai e nevoie să vorbim,

fiindcă înfringerea e una din situațiile cele mai umili-toare din lumea asta. Predicatorii propovăduiesc umi-lința prin garnizoane, dar dacă aceasta ar fi în stare să facă din oameni creștini, soldații regelui ar trebui să fie niște sfinți, fiindcă anul ăsta nu au făcut altceva în război decît să primească lecții de umilință de la fran-cezi, începînd de la fortul Duquesne și pînă la Ty.

— Tatăl meu nu avea cum să bănuiască faptul că po-ziția insulei era cunoscută de dușmani, începînd din nou Mabel, preocupată numai de consecința probabilă a ulti-melor evenimente asupra sergentului.

— Asta-i adevărat și nu pot înțelege cum de-au izbu-tit francezii să dea de ea. Locul este bine ales și nici cei care au fost cîndva aici n-o găsesc a doua oară ușor. Mă tem că e vorba de o trădare ; da, da, trebuie să fie o tră-dare la mijloc !

— Oh, Călăuză, s-ar putea să fie așa ?

— Nimic nu e mai ușor, Mabel, fiindcă trădarea este la anumiți oameni tot atît de naturală ca foamea. Eu, cînd întilnesc un om care vorbește mîeros, îi urmăresc faptele cu mare luare-aminte, fiindcă atunci cînd cineva are o inimă curată și nu se gîndește să facă decît fapte cinstite, el lasă faptele să vorbească, nu limba.

— Jasper Western nu este unul din aceștia, zise Ma-bel cu tărie. Nu-i pe lume un tînăr mai sincer ca el, care să fie atît de puțin în stare să lase limba să vorbească în locul inimii...

— Jasper Western ! Și limba, și inima sînt cinstite la flăcăul acesta, crede-mă pe mine ; părerea lui Lundie, a intendentului, a sergentului și chiar a unchiului dumitale

e tot atît de greşită cum ar fi dacă ai crede că soarele străluceşte noaptea, şi stelele licăresc ziua-n amiaza-mare. Nu, nu, eu răspund de cîntea lui Eau-douce cu scalpul meu şi, dacă e nevoie, cu flinta !

— Domnul să te aibă în pază şi să te binecuvînteze, Călăuză ! strigă Mabel, întinzînd mîna şi stringînd degetele ca de fier ale interlocutorului său, cuprinsă de un simţămînt de a cărui forţă abia-şi dădea seama. Eşti foarte mărinimos şi nobil, Călăuză. Dumnezeu te va răsplăti !

— Ah, Mabel, dacă ar fi pe dreptate, poate că n-ar trebui să rîvnesc la o nevastă ca tine, ci să te las să fii aleasa unui ofiţer din garnizoană, după cum meriţi.

— Să nu mai vorbim despre asta acum, zise Mabel, atît de încet, încît abia se auzea. În seara aceasta trebuie să ne gîndim mai puţin la noi şi mai mult la prietenii noştri. Dar mă bucur din tot sufletul că-l crezi pe Jasper nevinovat. Să vorbim de altceva. Nu crezi că ar trebui să-i dăm drumul lui Roua-de-Iunie ?

— Socot că n-ar fi bine ca noi să dormim şi s-o lăsăm pe ea trează în încăperea asta unde se află şi uşa întăriturii. Dacă am închide-o la etajul de sus, şi am lua scara, ar fi ca şi prizonieră.

— Nu mă pot purta astfel cu un om care mi-a salvat viaţa. Ar trebui s-o lăsăm să plece ; sînt convinsă că mi-e prea prietenă ca să-mi vrea răul.

— Nu cunoşti rasa asta, Mabel, nu cunoşti rasa asta. Este drept, are sînge amestecat, nu e o Mingo sută la sută, dar e legată de netrebnicii aştia şi a învăţat fără îndoială cîteva şiretlicuri de la ei. Dar ce se aude ?

— Parc-ar fi plescăitul unei vîsle... o ambarcațiune trece prin canal !

Călăuză închise trapa care comunica cu încăperea de jos, ca să n-o lase pe Roua-de-Iunie să fugă, stinse lumina și porni grăbit spre ferestruie. Mabel se uită peste umărul lui, cu respirația tăiată. După cîteva minute, ochii lui Călăuză se obișnuiră cu întunericul și desluși două ambarcațiuni care acostară la malul insulei, la vreo cincizeci de iarzi de întăritură, la locul obișnuit de debarcare. Obscuritatea nu-i îngăduia să vadă mai mult, și îi șopti lui Mabel că noii sosiți puteau să fie tot atît de bine dușmani, ca și prieteni, deoarece nu credea că sergentul putea să vină atît de curînd. El mai văzu cîțiva oameni părăsind ambarcațiunile, apoi auzi trei exclamații vesele în limba engleză, care nu mai lăsau nici un fel de îndoială despre cei ce debarcau. Călăuză se năpusti la trapă, o ridică, alunecă pînă la picioarele scării și începu să scoată barele de la ușa cu o însuflețire care arăta cît de critic i se părea momentul. Mabel îl urmase, dar mai mult îl încurca decît îl ajuta, și în clipa cînd abia un singur drug fusese înlăturat, se auzi o salvă de muschete. Cînd se dezlănțui și strigătul de război al sălbaticilor de prin toate tufișurile din jur, încremeniră, cu respirația tăiată. Apoi deschiseră ușa și se năpustiră afară. Toate zgomoatele provocate de oameni încetaseră. După ce Călăuză ascultă o jumătate de minut, crezu că aude niște gemete surde în apropierea ambarcațiunilor ; dar gemetele se împleteau atît de bine cu vîntul și foșnetul frunzelor, încît nu știa ce să creadă. Mabel, copleșită de îngrijorare, se

smulse de lingă el, vrînd să se năpustească spre ambarcațiuni.

— Nu-i bine ce faci, Mabel ! strigă Călăuză cu vocea înăbușită dar hotărită, apucînd-o de braț. Nu-i bine ce faci ! Te duci la moarte sigură fără nici un folos. Trebuie să ne întoarcem în întăritură.

— Tatăl meu ! Scumpul, sărmanul meu tată asasinat ! strigă tînăra fată, deznădăjduită, cu toate că simțul de prevedere o făcea să vorbească încet, chiar și într-un moment atît de critic. Călăuză, dacă mă iubești, lasă-mă să mă duc la tatăl meu !

— Nu, Mabel, asta nu se poate. Mi se pare foarte ciudat faptul că nimeni nu scoate o vorbă. Nimeni n-a răs-puns cu focuri de armă dinspre bărci, și eu mi-am lăsat Ucigătoarea-de-cerbi în întăritură ! Dar cum poți folosi o carabină, cînd nu vezi pe nimeni ?

Chiar în clipa aceea, Călăuză, care, ținînd strîns brațul lui Mabel, cerceta cu ochii săi ageri întunericul, observă, fără să deslușească decît siluetele, cinci sau șase oameni tîrîndu-se, ca să se furișeze pe lingă el, fără îndoială cu intenția de a le tăia retragerea spre fort. Ridicînd-o pe Mabel și luînd-o sub braț ca pe un copil, omul acesta musculos al pădurii izbuti printr-o sforțare supremă să intre în fortăreață. Imediat auzi în urma sa pașii urmăritorilor. Lăsîndu-și jos povara, se întoarse, închise ușa și abia o asigură cu un drug, că indienii se năpustiră cu toții asupra ei, amenințînd s-o smulgă din țîțini. Într-o clipă, el puse și ceilalți drugi.

Mabel se urcă la primul etaj, în timp ce Călăuză rămase de gardă la parter. Fata se afla în starea în care

trupul acționează fără să pară călăuzit de rațiune. Aprinse lumina mecanic, așa cum o rugase însoțitorul ei, și se întoarse cu ea în camera unde se găsea Călăuză. De îndată ce acesta din urmă avu lumină, cercetă cu luare-aminte întăritura, ca să se convingă că nu se ascunsese nimeni înăuntru, urcînd pe rînd la fiecare etaj, după ce avea grijă de fiecare dată să se asigure că nu lasă vreun dușman în spatele său. Pînă la urmă se convinse că în fortăreață nu se mai aflau decît el și Mabel, fiindcă Roua-de-Iunie fugise. După ce ajunsese la concluzia asta, se întoarse lîngă eroina noastră, în încăperea principală, stinse lumina și, înainte de a se așeza, examină cocoșul flintei.

— Temerile noastre cele mai îngrozitoare s-au înlăptuit, zise Mabel, căreia i se părea că neliniștea și spaima din ultimele cinci minute închideau în ele emoțiile unei vieți întregi. Scumpul meu tată și toți însoțitorii săi sînt uciși sau prizonieri !

— Nu știu încă nimic... numai la lumina zilei vom afla totul. Eu nu cred ca lupta să se fi terminat în felul ăsta, fiindcă i-am fi auzit pe netrebnicii de Mingo urlîndu-și triumful în jurul fortului. Dar de un lucru putem fi convinși : dacă dușmanii stau mai bine, n-or să aștepte prea mult ca să ne someze să ne predăm. Roua-de-Iunie le va spune care e situația noastră, și ei își vor da seama că nu pot incendia fortul în timpul zilei, cîtă vreme Ucigătoarea-de-cerbi nu și-a pierdut faima ; și fii așadar sigură că vor încerca să-i dea foc cînd îi va ajuta întunericul.

— Aud un geamăt, da, e fără îndoială un geamăt !

— E o pură închipuire, Mabel ; unui spirit zbuciumat, mai ales cînd e vorba de o femeie, i se pare că vede sau

aude lucruri care nu există. Am cunoscut oameni care-și închipuiau că ceea ce se petrece în vis e realitate.

— Nu, nu mă înșel, jos e neapărat cineva care suferă !

Călăuză fu silit să recunoască faptul că Mabel nu se înșela. Totuși, o rugă stăruior să-și stăpânească emoțiile, amintindu-i că sălbaticii foloseau cele mai neînchipuite vicleșuguri ca să-și atingă scopul și era foarte probabil ca gemetele să fie simulate de cineva, pentru a-i ademeni să părăsească fortul sau cel puțin să deschidă ușa.

— Nu, nu, zise Mabel repede, nu-i nici un vicleșug ; e un om care se chinuie și suferă, afară numai dacă n-ar fi vorba de o suferință spirituală. Gemetele sînt înspăimîntător de adevărate.

— Ei bine, vom afla numaidecît dacă e un dușman sau un prieten. Ascunde lumina, Mabel, ca să vorbesc cu cel din fața ușii, de la ferestruie.

Chiar și acest simplu act nu-l făcu decît cu foarte mare prudență, fiindcă prietenul nostru Călăuză era prevăzător și un om cu experiență ; el cunoscuse multe situații în care cei delăsători plătiseră cu viața lipsa de atenție pe care, în ignoranța lor, o socotiseră ca o măsură de prisos. El nu puse gura chiar la ferestruie, ci atît de aproape, încît să poată fi auzit fără să ridice vocea, ferindu-și tot atît de grijuliu și urechile.

— Cine-i jos ? întrebă el, după ce se pregăti cu toată scrupulozitatea. E cineva în suferință ? Dacă-i un prieten, să vorbească fără teamă și să se bizuie pe ajutorul nostru.

— Călăuză ! răspunse o voce, pe care și Mabel, și ghidul o recunoscuseră ca fiind a sergentului. În numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat cu fiica mea ?

— Tată, sînt aici... nevătămată... în siguranță ! Oh ! Cît aș vrea să fii și tu la fel !

Exclamația acestuia de mulțumire către providență fu auzită de cei doi, cu toate că se împleni cu gemetele de durere.

— Mi s-au împlinit cele mai negre presimțiri — zise Mabel, cu calmul deznădejdiei. Călăuză, tatăl meu trebuie adus în fort, orice s-ar întâmpla !

— E de la sine înțeles, și asta-i porunca Celui-de-sus. Dar, Mabel, liniștește-te și străduiește-te să-ți recapeți singele rece. Îl vom ajuta pe sergent atît cît e omeneste posibil. Dar să fii calmă.

— Sînt, sînt, Călăuză ! Niciodată în viața mea n-am fost mai calmă și mai reculeasă decît în clipa asta ! Dar nu uita că fiecare clipă este primejdioasă și hai, în numele cerului, să facem cît mai grabnic ce e de făcut !

Pe Călăuză îl surprinse dirzenia lui Mabel și îl amăgi și liniștea forțată, și stăpînirea de sine de care dădea ea dovadă. Oricum, socotind că nu mai e nevoie de alte lămuriri, coborî și începu să scoată drugii. Făcu treaba asta cu prevederea lui obișnuită, și cînd drugii cedară, simți pe cineva împingînd ușa, ca s-o deschidă, ceea ce-l ispiti să încerce s-o închidă iar. Dar, aruncîndu-și privirea prin crăpătura ușii, o întredeschise, și corpul sergentului Dunham, care se sprijinea de ea, se prăbuși în încăpere. Călăuză îl trase cu totul înăuntru cît ai clipi și puse din

nou drugii. Apoi se repezi să-i dea rănitului toate îngrijirile necesare.

Mabel se purta în tot timpul acestei scene jalnice cu o energie nefirească, de care dau dovadă femeile cînd sînt stăpînite de o adîncă frămîntare sufletească. Aduse lumina, umezi cu apă buzele arse ale tatălui ei și-l ajută pe Călăuză să-i pregătească un culcuș de paie și o pernă, făcută din niște haine ghemuite. Toate astea se săvîrșiră cu cea mai mare grijă și fără un cuvînt. Mabel nu vărsă o singură lacrimă pînă cînd auzi binecuvîntările tatălui său pentru dragostea și grija ei. În timp ce Mabel bănuia mai degrabă decît știa cît de gravă e starea tatălui ei, Călăuză cerceta rana sergentului cu cea mai mare atenție. El descoperi că un glonț îi străpunsese trupul și, prea familiarizat cu răni de acest fel, cercetașul știa că nu mai e nici o nădejde,

Ia lacrimile mele și le bea !

*O, dacă sîngele-mi ar fi balsam, risipă
ar face-atunci cu el inima mea,*

Dîndu-ți să guști din liniște o clipă.

Moore

Sergentul Dunham, din clipa în care se făcu lumină, nu mai pierdu din ochi silueta frumoasei sale fete. Apoi examinează ușa fortului, ca să se convingă de soliditatea ei, fiindcă fusese lăsat jos, neputînd fi transportat sus. Apoi privirea i se opri din nou pe chipul fetei, deoarece, cînd viața se stinge, simțămintele de iubire își capătă întreaga lor putere și începem să prețuim la adevărata lor valoare pe cei pe care sîntem pe punctul de a-i pierde pentru totdeauna.

— Domnul fie lăudat, copila mea, că cel puțin ai scăpat tu de gloanțele lor ucigătoare ! zise el. Vorbea cu glas tare, fără să mai pară că suferă. Povestește-mi toată întîmplarea asta tristă, Călăuză !

— Ah, sergent ! E vorba, într-adevăr, de lucruri tare triste, după cum ai spus. Am fost vînduți, și acum nu mai încape nici o îndoială că poziția insulei a fost trădată : sînt tot atît de sigur de asta, pe cît sînt de sigur că fortul e încă în mîinile noastre. Dar...

— Maiorul Duncan a avut dreptate, îl întrerupse Dunham, punînd o mîină pe brațul celuiilalt.

— Nu-i adevărat, sergent... nu-i adevărat; el n-a făcut-o nicidecum, cel puțin asta e părerea mea. Știu că natura este slabă... vreau să spun, natura omenească, și că nu trebuie să ne îngîmfăm cu însușirile noastre, fie că sintem roșii sau albi, dar sînt convins că nu găsești la această graniță un flăcău cu o inimă mai curajoasă și mai credincioasă decît a lui Jasper Western !

— Domnul să te binecuvînteze... să te binecuvînteze pentru cuvintele astea, Călăuză ! strigă Mabel, din fundul inimii, izbucnind într-un hohot de plîns provocat de emoțiile atît de felurite și violente prin care trecuse. Oh ! Domnul să te binecuvînteze, Călăuză ! Cel brav nu trebuie niciodată să-l părăsească pe un alt brav, iar cei cinstiți sînt datori să se sprijine unul pe altul.

Ochii tatălui zăboviră multă vreme pe chipul fiicei sale, plin de grijă, pînă cînd fata își ascunse fața în șorț, ca să nu i se vadă lacrimile. Apoi sergentul își îndreptă privirea cercetătoare din nou spre Călăuză. Acesta îi apărură tot atît de sincer, loial și cinstit ca totdeauna — și-i făcu un semn să continue.

— Îți amintești de locul unde eu și Marele-Șarpe te-am lăsat, sergent, începu iar Călăuză, și nu mai are nici un rost să-ți vorbesc de tot ce s-a petrecut înainte. Acum e prea tirziu să regretăm ceea ce a trecut, dar cred că dacă-aș fi rămas cu bărcile, nu s-ar fi întîmplat nenorocirea asta. Fără îndoială că mai sînt și alte călăuze bune, însă darurile naturii ți se dau după voia ei, și unii trebuie să fie mai dăruți decît alții. Sînt sigur că sărmanul Gilbert, care mi-a luat locul, și-a plătit greșeala.

— A căzut lângă mine, răspunse sergentul, cu vocea slabă, plină de tristețe. Ne-am primit toți pedeapsa greșelilor noastre.

— Nu, nu sergent, nu te condamna cîtuși de puțin; soldații nu au fost niciodată mai bine comandați într-o expediție ca aceea de sub ordinele tale. Niciodată n-am văzut un flanc mai bine acoperit, și felul în care ți-ai condus ambarcațiunea împotriva obuzierului lor ar putea fi o lecție chiar și pentru Lundie.

Ochii sergentului străluciră, și chipul său se luminează la gândul victoriei pe cîmpul de luptă, deși totul se petrecea la nivelul evenimentelor modeste la care luase parte.

— N-a fost rău condus, prietene, zise el, ehe, cum le-am luat parapetul cu asalt!

— Ai arătat mult curaj, sergent, deși mă 'tem că atunci cînd se va cunoaște adevărul se va afla că netrebnicii ăștia au pus din nou mîna pe obuzier. Bine, bine, trebuie să ai tăria să uiți tot ceea ce a fost neplăcut și să-ți amintești numai de ceea ce-ți face cinste. Asta este adevărata filozofie și cea mai bună religie. Dacă dușmanii au pus mîna din nou pe obuzier, n-au făcut decît să ia ce era al lor, fără ca noi să-i putem împiedica. Dar n-au cucerit încă fortul și nu-l pot cuceri, afară de cazul că-i vor da foc în timpul nopții. Ei bine, sergent, m-am despărțit de Marele-Șarpe cam la zece mile în josul canalului, socotind că n-ar fi înțelept să ne apropiem chiar și de o tabără prietenă fără măsurile de prevedere necesare. Nu pot spune ce s-a întîmplat cu Chingachgook, deși am aflat de la Mabel că nu e departe, și nu mă în-

doiesc despre acest delawar cu inimă nobilă că-și va face datoria, cu toate că nu-l vedem. Ține minte vorbele mele, sergent, înainte ca această acțiune să se termine, vom auzi de el în clipe de mare primejdie, și va face totul fără larmă și cu iscusință. Marele-Șarpe este într-adevăr un șef înțelept și plin de virtuți, și orice om alb i-ar putea invidia însușirile, deși trebuie să recunoaștem că flinta lui nu e chiar atât de sigură ca Ucigătoarea-de-cerbi. Ei bine, cînd m-am apropiat de insulă, n-am descoperit nicăieri fum, și asta m-a pus pe gînduri, fiindcă știam că soldații din regimentul 55 nu sînt destul de vicleni să ascundă semnul ăsta, cu toate că li s-a spus de nenumărate ori ce primejdie poate să provoace. Asta m-a făcut să fiu cu ochii în patru, pînă cînd l-am văzut pe pretinsul pescar... după cum i-am spus mai adineauri lui Mabel, și atunci toate viclesugurile lor diavolești s-au desfășurat în fața mea ca și cum le-aș fi văzut pe hartă. Nu e nevoie să-ți spun, sergent, că primul meu gînd a fost la Mabel și că, aflînd-o în acest fort, am venit să rămîn în viață sau să mor alături de ea.

Tatăl întoarse o privire plină de recunoștință spre fiica sa, și Mabel simți cum în clipa aceea i se opresc bătăile inimii, dîndu-și seama de existența unor stări sufletești pe care nu le bănuia, adică altfel spus, că mai erau și alte dureri decît cele provocate de starea tatălui său. Cînd acesta din urmă îi întinse mîna, ea o luă și o sărută. Apoi ingenunche lîngă el și plinse cu nespusă amărăciune.

— Mabel, începu sergentul, calm, facă-se voia lui Dumnezeu ! N-are rost să ne amăgim ; mi-a sunat ceasul

și sînt împăcat că mor ca un soldat. Lundie îmi va face dreptate, fiindcă bunul nostru prieten, Călăuză, îi va povesti ce s-a făcut și cum s-au petrecut toate. Cred că n-ai uitat ce-am vorbit ultima dată.

— Nu, tată, și poate că mi-a sunat și mie ceasul ! exclamă Mabel, pentru care moartea părea să fie în clipa aceea o ușurare. Nu am nici o nădejde că voi scăpa de aici și cred că bunul Călăuză va trebui să ne părăsească și să se întoarcă la garnizoană, ca să ducă aceste vești triste cît mai poate s-o facă.

— Mabel Dunham, zise Călăuză, muștrător, deși luă mîna fetei cu multă tandrețe, cred că nu merit asemenea cuvinte ! Știu că sînt un sălbatic necultivat și stîngaci...

— Călăuză !

— Bine, bine, să uităm ce-am zis, pesemne că nu te-ai gîndit la asta și nu asta ai vrut să spui. Să vorbim acum de salvare n-ar avea nici un rost, fiindcă sergentul nu poate fi transportat, iar fortul trebuie apărat cu orice preț. Poate că Lundie va afla de nenorocirea noastră și va trimite un detașament să ne despresoare.

— Călăuză... Mabel ! zise sergentul, care se străduia într-atît să-și stăpînească durerile, încît o sudoare rece îi acoperise fruntea. Veniți lîngă mine ! Vă veți înțelege unul cu altul, nu-i așa ?

— Tată, nu mai vorbi de asta... totul va fi după voia ta !

— Domnul fie lăudat ! Dă-mi mîna, Mabel ! Călăuză, ia-o ! Mai mult decît să-ți încredințez fata astfel, nu pot face. Știu că vei fi un soț bun. Și nu amînați căsătoria din cauza morții mele ; înainte de sfîrșitul acestui anotimp,

va veni un capelan la Oswego ; să vă cunune imediat. Fratele meu, dacă trăiește, va voi să se întoarcă la nava sa, și fiica mea va rămîne fără nici un protector. Mabel, soțul tău a fost prietenul meu, și nădăjduiesc că asta va fi pentru tine o consolare.

— Ai încredere, sergent, spuse Călăuză. Bizuie-te pe mine, privesc vorbele tale ca pe o ultimă dorință a unui muribund, și fii convins că totul se va înfăptui cum se cuvine.

— Da, am toată încrederea în tine, credinciosul meu prieten, și te împuternicesc să acționezi în toate privințele ca și cum aș acționa eu însumi. Mabel, copila mea... dă-mi puțină apă ; n-o să vă pară niciodată rău de noaptea asta... fii binecuvîntată, fiica mea... Domnul să te binecuvînteze și să te aibă în sfînta lui pază !

Dragostea lui plină de duioșie o mișcă nespus pe Mabel, și în clipa aceea i se păru că viitoarea sa unire cu prietenul tatălui ei, Călăuză, primise o confirmare pe care nici o ceremonie bisericească n-ar fi putut-o face mai sacră. Totuși, o îngrozitoare povară îi apăsă inima și se gîndea că ar fi o fericire dac-ar muri. Apoi urmă un scurt răgaz în care sergentul povesti cum putu, cu fraze întretăiate, ce se petrecuse de cînd se despărțise de Călăuză și de indianul Delawar. Vîntul era favorabil, și în loc să poposească într-o insulă, cum avusese de gînd la început, se hotărîse să continue drumul și să ajungă la fort chiar în noaptea aceea. Apropierea lor nu ar fi fost observată și ar fi scăpat de o mare parte din nenorocire, credea el, dacă n-ar fi debarcoat pe promontoriul unei insule învecinate, de unde fără îndoială că zgomotul făcut de oa-

menii care părăseau barca alarmase dușmanul, și acesta se pregătise fără întârziere să-i întâmpine. Debarcaseră fără cea mai mică bănuială, deși erau mirați că nu găsiseră nici o santinelă, și-și lăsaseră armele în ambarcațiune, ca să pună mai întâi în siguranță ranițele și proviziile. Dușmanii trăsaseră o salvă de atît de aproape, încît, în ciuda întunericului, fiecare glonț fusese mortal. Toți soldații căzuseră ; numai doi sau trei se ridicaseră după aceea și dispăruseră, iar patru sau cinci fuseseră uciși sau nu mai supraviețuiseră decît cîteva minute ; cu toate acestea, pentru motive necunoscute, dușmanii nu se năpustiseră ca de obicei să-i scalpeze. Sergentul Dunham căzuse ca și ceilalți și o auzise pe Mabel strigînd pe cînd ieșea în fugă din fort. Apelul ei sfișietor îi trezise sentimentele părintești și-i dăduse puterea să se tîrască pînă la ușa întăriturii, de care se sprijinise, așa cum s-a arătat.

După ce sergentul dădu aceste lămuriri scurte, se simți atît de slăbit, încît trebui să se odihnească, în timp ce Călăuză și Mabel erau gata să-i aducă tot ce dorea, fără să scoată o vorbă. Călăuză folosi prilejul să facă o recunoaștere pe acoperiș, după care se uită pe ferestreuie și cercetă flintele, cam o duzină, deoarece soldații, luînd cu ei în misiune muschetele de la regiment, acestea rămăseseră în micul bastion. Dar Mabel nu se mișcă o clipă de la căpătîiul tatălui ei și, închipuindu-și după respirație că doarme, ingenunche și se rugă.

Următoarea jumătate de oră fu de o solemnitate și o liniște impresionante. Mocasinii lui Călăuză făceau ca abia să i se simtă pasul la catul de sus, și numai întîmplător se mai auzea patul unei flinte pocnind pe podea, fiindcă

el examina toate piesele, ca să se convingă de existența încărcăturii și a capselor. În afară de aceste zgomote, nu se mai deslușea decît respirația rănitului. Mabel se simțea mereu îndemnată să stea de vorbă cu tatăl ei, pe care se aștepta să-l piardă pentru totdeauna din clipă-n clipă, însă nu îndrăznea să-i tulbure odihna. Dar sergentul nu dormea. Se afla în starea în care viața își pierde brusc orice farmec, în care pier iluziile și puterea lor de atracție, și viitorul necunoscut copleșește mintea cu presupuneri, cu revelații și cu imensitatea sa. Pentru un om care îmbrățișase cariera armelor, sergentul fusese toată viața de o adîncă moralitate, dar nu se gîndise niciodată la momentul atît de plin de semnificație de dinaintea morții. Dacă zăngănitul armelor unei bătălii i-ar fi răsunit acum în urechi, și-ar fi putut păstra înflăcărarea războinică pînă în ultima clipă; dar aici, în liniștea acestui mic bastion aproape pustiu, unde nici un sunet nu-i amintea viața, unde nici o chemare nu ținea treze speranțe deșarte, și nici un gînd de victorie nu-i fulgera prin minte, totul începea să-i apară în adevăratele culori, făcîndu-l să prețuiască existența la justa ei valoare. Dacă ar fi avut comori, le-ar fi dăruit în schimbul consolărilor religioase, pe care nu știa unde să le caute. Se gîndi să le caute la Călăuză, dar nu avea nici o încredere în cunoștințele acestuia. Se gîndi la Mabel, dar ca un părinte să apeleze la copilul său pentru un astfel de ajutor, i se părea o inversare a ordinii naturale. Atunci el simți toată greutatea răspunderii lui de tată și începu să-și pună întrebări în legătură cu felul în care se achitase de această sarcină față de copila sa.

În timp ce-l frământau gîndurile acestea, Mabel, care-i urmărea respirația cu încordare, auzi o bătaie ușoară în ușa. Bănuind că putea fi Chingachgook, se ridică, înlătură doi drugi și, ținînd mîna pe al treilea, întrebă cine e. Îi răspunse unchiul său, care o implora să-l lase cît mai repede să intre. În aceeași clipă, ea și scoase ultimul drug și Cap trecu pragul. De îndată ce acesta se strecură prin crăpătura ușii, fata o închise din nou, asigurînd-o cu drugii, ca mai înainte, fiindcă experiența o făcuse îndemînică.

Cînd curajosul marinar văzu starea în care se găsea cumnatul său, și că Mabel era teafără ca și el, se înduioșă pînă la lacrimi. Le povesti că paza lui și a intendentului fusese foarte slabă, fiindcă dușmanii presupuseseră probabil că datorită mării cantități de rachiu pe care fuseseră siliți s-o bea, vor dormi adînc în timpul luptei care urma să izbucnească. Atunci cînd îl părăsise pe Muir, acesta dormea sau se prefăcea că doarme; cit despre el, în timpul atacului, se furișase în tufișuri, unde, găsind barca lui Călăuză, ajunsese la întăritură, la care venise cu gîndul s-o ia pe nepoata lui și să fugă împreună pe apă. Nu este nevoie să spunem că-și schimbă planul de îndată ce văzu starea în care se găsea sergentul și securitatea cel puțin aparentă a situației sale actuale.

— Dacă lucrurile se vor înrăutăți, meștere Călăuză, trebuie să coborîm pavilionul, ceea ce ne va îndreptăți să cerem să fim cruțați. Dar ca bărbați care se respectă, sîntem datori să rezistăm cîtva timp și să coborîm pavilionul numai după ce vom obține condiții favorabile de salvare. Aș fi vrut ca și meșterul Muir să fi făcut asta

înainte de a ne lăsa prinși de oamenii cărora le spui netrebnici. Și pe drept cuvînt le spui așa, că alți netrebnici mai mizerabili decît ei nu există.

— Te-ai convins și dumneata cine sînt ! îl întrerupse Călăuză, care era oricînd gata să intre în corul celor ce-i condamnau pe indienii Mingo și-i laudau pe prietenii lui. Dacă ai fi căzut în mîinile indienilor Delawar, abia atunci ai fi văzut deosebirea.

— Oh... pentru mine par să fie plămădiți din același aluat ; ticăloși și unii și alții, în afară de prietenul nostru Marele-Șarpe, care este un gentilom printre indieni. Cînd sălbaticii ne-au atacat, ucigîndu-i pe caporalul McNab și oamenii săi ca pe niște iepuri, locotenentul Muir și cu mine ne-am refugiat într-una din găurile atît de numeroase printre stîncile de pe insula asta, adevărate vizuini geologice subterane, scobite de apă, cum spune locotenentul, și am stat ghemuiți acolo ca doi conspiratori în fundul unei cale pînă cînd ne-a scos afară foamea. Se poate spune că foamea e elementul principal al naturii omenești. I-am propus locotenentului Muir să intre în tratative cu sălbaticii, fiindcă am fi putut să ne apărăm timp de o oră sau două în refugiul nostru, oricît de rău era, dar a refuzat, zicînd că ticăloșii ăștia n-or să se țină de cuvînt, dacă vreunul dintre ei ar fi rănit, așa că le-am cere zadarnic vreo favoare. Atunci am fost de acord să coborîm pavilionul pentru două motive : primul, deoarece se putea spune că am și renunțat la rezistență, căci faptul de a te ascunde este considerat în general ca o renunțare la navă ; și al doilea, că aveam în stomacul nostru un dușman mai formidabil în atacurile sale decît cel ce se

găsea pe punte. Foamea este o circumstanță dată dracului, după cum ar putea s-o recunoască oricine n-a mînoat patruzeci și opt de ore.

— Unchiule ! zise Mabel, tristă și rugătoare. Tata este rănit, grav rănit !

— Ai dreptate, Magnet, ai dreptate... mă voi așeza lingă el și mă voi strădui să-l consolez. Oare drugii ăia or fi bine puși, fetiço ? În clipe de acestea trebuie să ai mintea clară și liniștită.

— Cred că sîntem în siguranță, în afară de greaua lovitură cu care ne amenință providența.

— Ei bine, Magnet, urcă-te la etaj și încearcă să te liniștești puțin, în timp ce Călăuză se va sui pe acoperiș, sus, la încrucișarea grinzilor, să arunce o privire în jur. Poate că tatăl tău vrea să-mi destăinuiască ceva între patru ochi, așa că ar fi bine să ne lași singuri. Acestea sînt momente solemne, și nu e bine să audă toată lumea ceea ce ar putea să spună un muribund.

Deși gîndul că unchiul ei ar fi în stare să consoleze pe cineva aflat pe patul de moarte nu-i trecuse niciodată prin minte, Mabel se gîndi totuși că cererea lui ar putea fi îndreptățită și se supuse. Călăuză se și urcase pe acoperiș, și cei doi cumnați fură lăsați singuri. Cap trase un scaun la căpățiul sergentului și se gîndi cu foarte mare seriozitate la greaua sa misiune. În timpul cîtorva minute de tăcere, marinarul plămădi în linii mari discursul pe care avea de gînd să-l rostească.

— Trebuie să spun, sergent Dunham, începî Cap în ~~cele~~ din urmă, cu tonul lui obișnuit, că în cursul acestei expediții nefericite s-au comis cîteva greșeli și se impune

ca în situația de față să spunem adevărul și numai adevărul. De aceea socot că e de datoria mea să vorbesc cît se poate de deschis. Într-un cuvînt, sergent, asupra acestui punct nu pot fi două păreri : fiindcă un marinăr ca mine, deși nu este soldat, a putut să observe cîteva greșeli, fără să fi avut nevoie de un mare talent ca să le descopere.

— Ce mai vrei acum, frate Cap ? răspunse celălalt cu vocea stinsă. Ce s-a făcut, s-a făcut. Acum e prea tîrziu ca să mai îndreptăm ceva.

— Foarte adevărat, frate Dunham, dar e cazul să ne căim ; *Biblia* ne învață că nu este niciodată prea tîrziu să ne căim, și întotdeauna s-a spus că această clipă a căinței e mai prețioasă decît toate. Dacă ai ceva pe inimă, sergent, destăinuie-mi totul fără șovăire, fiindcă știi că poți să ai încredere în mine ca într-un prieten. Ai fost soțul surorii mele, iar sărmana, micuța Magnet este fiica ei și, viu sau mort, te voi privi totdeauna ca pe un frate. A fost o mare nenorocire că n-ai rămas în larg cu bărcile și n-ai trimis o pirogă înainte, în recunoaștere, în care caz reputația ta ar fi fost salvată și am fi scăpat de dezastrul abătut asupra noastră. În sfîrșit, sergent, toți sîntem muritori, lucru care e, fără îndoială, o consolare ; tu pleci doar cu cîtva timp înaintea noastră și noi te vom urma. Da. Asta poate fi pentru tine o oarecare mîngiere.

— Știu toate acestea, frate Cap, și nădăjduiesc că sînt pregătît să îndur soarta hărăzită unui soldat... dar sărmana Mabel...

— Da, da. Asta este o grea povară. Sînt de acord ; dar cred că și de-ai putea, n-ai vrea s-o iei cu tine,

sergent, așa că cel mai bun lucru e să faci despărțirea cît mai ușoară. Mabel este o fată bună, după cum a fost și mama ei ; ea este fiica surorii mele și va trebui să mă îngrijesc ca această fată să aibă un soț bun dacă vom scăpa cu viață și cu scalpurile pe cap ; fiindcă presupun că nimeni nu va rivni să intre într-o familie fără scalp.

— Frate, fiica mea e făgăduită... va fi soția lui Călăuză.

— Ei bine, frate Dunham, fiecare om are părerile și felul lui de a vedea lucrurile, și mi se pare că unirea asta va fi pe placul fetei. N-am nici un argument împotriva vîrstei viitorului său soț. Nu sînt dintre cei ce cred că numai un băiat poate să facă o fată fericită, dar socot, în general, că vîrsta potrivită pentru bărbat e cam de cincizeci de ani. Totuși, între soți nu trebuie să existe nici o circumstanță care să-i facă nefericiți. Circumstanțele sînt elementul diabolic dintr-o căsnicie și una dintre ele ar fi că bunul nostru Călăuză e mult mai ignorant decît nepoata mea. Nu o cunoști decît prea puțin pe tinăra fată, sergent, și n-ai putut să-ți dai seama de mulțimea cunoștințelor ei ; dar dacă ar fi avut răgazul să-și arate bagajul cunoștințelor sale, așa cum o face cu cei pe care-i cunoaște bine, ai fi aflat, că numai puțini sînt profesorii care să-și poată păstra prestigiul în prezența ei.

— E o fată bună... o fată scumpă și bună, murmură sergentul, cu ochii umezi de lacrimi. A fost o nefericire pentru mine că am cunoscut-o atît de puțin.

— Da, într-adevăr, este o fată bună și prea instruită pentru sărmanul Călăuză, care e un om plin de judecată și experiență pe tărîmul său de activitate, dar nu are ex-

periența vieții, după cum habar n-ai tu, sergent, despre trigonometria sferică.

— Ah, frate Cap, de-ar fi fost Călăuză cu noi în barcă, nu s-ar fi petrecut nenorocirea asta !

— Tot ce se poate, deoarece chiar și cel mai înverșunat dușman al lui trebuie să recunoască faptul că omul ăsta este o călăuză perfectă, dar, sergent, fiindcă sînt obligat să-ți spun adevărul, trebuie să recunoaștem că ai condus această incursiune cu destulă neglijență. Se cerea să rămii neapărat în largul portului și să trimiți o barcă în recunoaștere, după cum am spus mai înainte. Asta-i o greșeală de care trebuie să te căiești, și ți-o spun, fiindcă în situația noastră se cuvine să mărturisim adevărul.

— Îmi plătesc scump greșelile, frate, și mă tem că Mabel să nu sufere de pe urma lor. Cred, totuși, că nenorocirea nu s-ar fi întîmplat, dacă n-am fi fost trădați. Mă tem, frate, că trădătorul e Jasper Eau-douce !

— Asta e și părerea mea ! Viața petrecută pe apă dulce subminează pînă la urmă moralul unui om. Vorbeam cu locotenentul Muir despre asta, pe cînd ne aflam ascunși într-o gaură de pe insulă, și am fost amîndoi de părere că trădarea lui Jasper a făcut mai mult decît orice să cădem în capcana drăcească a indienilor. Ei bine, sergent, liniștește-te și gîndește-te la altceva ; fiindcă atunci cînd o navă se pregătește să intre într-un port străin, e mai prudent să te gîndești la ancorare decît să te străduiești să judeci din nou toate evenimentele petrecute în timpul călătoriei. Există un jurnal de bord în care se însciu toate întîmplările din timpul călătoriei, iar suma lor arată dacă ele vorbesc în favoarea sau împotriva noastră.

Dar iată-l pe Călăuză ! Hei, ai simțit oare ceva, de ai coborît scara ca un indian în urmărirea unui scalp ?

Călăuză îi făcu un semn cu degetul să tacă, și-l rugă pe Cap să urce scara, în timp ce Mabel îi lua locul la căpățiul sergentului.

— Trebuie să fim prevăzători, dar și îndrăzneți, zise el în șoaptă. Reptilele astea și-au pus în gând să incendieze întăritura, fiindcă știu că acum nu mai au nimic de câștigat lăsînd-o neatinsă. Aud printre ei vocea netrebnicului de Vîrf-de-Săgeată cum îi ațîță la săvîrșirea mișeliei chiar în noaptea asta. Acum, Apă-Sărată, trebuie să pornim cu nădejde la treabă. Din fericire, în întăritură se află patru sau cinci butoaie cu apă și e ceva pentru un asediu. Poate că mă înșel în socoteli, dar s-ar putea să ne fie de mare folos faptul că băiatul ăsta cîstit, Marele-Șarpe, este liber.

Cap nu mai așteptă un al doilea îndemn și se strecură numaidecît la etaj, împreună cu Călăuză, în timp ce Mabel rămase la căpățiul tatălui ei. Călăuză deschise o fereastră, după ce mai întîi ascunsese lumina, ca să nu fie în primejdie de a primi un plumb în cap și, așteptînd să fie chemat, își apropie gura de fereastră, gata să răspundă. Tăcerea fu întreruptă pînă la urmă de vocea lui Muir.

— Meștere Călăuză, strigă scoțianul, un prieten te invită să stai de vorbă cu el. Vino fără frică la una din ferestru, fiindcă atîta timp cît ai de-a face cu un ofițer din regimentul 55 nu ai de ce să te temi.

— Ce dorești, intendentule ? Ce dorești ? Eu cunosc regimentul 55 și cred că este un regiment brav, cu toate

că-mi place mai mult regimentul 60, iar indienii Delawar îmi plac mai mult decît alți indieni. Dar cu ce gînduri umbli, intendentule ? Pesemne că te aduce un lucru deosebit de însemnat sub ferestruia fortului la ora asta din noapte, deși știi neîndoielnic că Ucigătoarea-de-cerbi e aici.

— Oh, dar sînt convins că n-o să-i faci nici un rău unui prieten, Călăuză, așa că n-am de ce mă teme pentru siguranța mea. Ești un om cu judecată și ți-ai cîștigat o prea mare faimă la granița aceasta, ca să încerci s-o mai întărești printr-o aventură temerară. Înțelege bine, bunul meu prieten, că vei cîștiga mai mult dacă te supui de bună voie, cînd rezistența nu mai are nici un rost, decît să te aperi cu încăpăținare împotriva tuturor regulilor războiului. Dușmanul e prea puternic pentru noi, curajosul meu camarad, și am venit să te sfătuiască să predai întări-tura, cu condiția de a fi tratat ca prizonier de război.

— Îți mulțumesc pentru sfat, intendentule, care este cu atît mai satisfăcător, cu cît nu costă nimic. Dar nu cred că-mi stă în fire să predau un loc ca acesta, atîta vreme cît avem hrană și apă.

— Bine, Călăuză, eu aș fi ultimul care ar vrea să se împotrivească unei astfel de hotărîri curajoase, dacă aș vedea că s-ar putea înfăptui. Dar nu trebuie să uiți că meșterul Cap a căzut și el...

— Nu-i adevărat... nu-i adevărat ! strigă cu voce tare, printr-altă fereastră, persoana în chestiune. Mai mult decît atît, locotenente, s-a urcat pînă la înălțimea acestui fort și nu vrea în ruptul capului să-și lase scalpul pe mina unor coafori ca ăștia, cît timp poate să se lipsească

de ei. Fortul mi se pare a fi o circumstanță și nici nu-mi trece prin gând să n-o folosesc.

— Dacă e într-adevăr vocea unui om viu — răspunse Muir, mă bucur s-o aud, fiindcă am crezut toți că ai căzut în ultima luptă ; însă, meștere Călăuză, deși te bucuri de compania prietenului nostru Cap, ceea ce e o mare plăcere, știu asta din propria-mi experiență de două zile și o noapte petrecute cu el pe uscat, l-am pierdut pe sergentul Dunham, care a pierit, împreună cu toți soldații curajoși comandați de el, în ultima incursiune. De vină e Lundie, fiindcă ar fi fost mult mai înțelept și mai potrivit să dea comanda unui ofițer. Cu toate acestea, Dunham a fost un om curajos și se va face dreptate memoriei sale. Într-un cuvânt, toți am făcut ce-am putut și mai mult nu s-ar putea spune nici în favoarea prințului Eugen, duce de Marlborough, sau chiar a marelui conte de Stair.

— Iar greșești, intendentule, iar greșești ! răspunse Călăuză, folosindu-se de un viclesug, ca să dea impresia că apărătorii sînt mai mulți. Sergentul e teafăr și se află în acest mic bastion, așa că s-ar putea spune că toată familia s-a adunat aici.

— Bine, mă bucur să aflu asta, fiindcă noi am crezut că a fost ucis. Dacă frumoasa Mabel se găsește și ea înăuntru, o rog, în numele cerului, să nu mai întirzie o clipă și să-l părăsească, fiindcă dușmanii se pregătesc să-l supună probei focului. Cunoști, fără îndoială, puterea acestui element îngrozitor și cred că te vei purta ca un războinic prevăzător, plin de experiență, după cum ești recunoscut de toți, părăsind un loc pe care nu-l mai poți

apăra, decît să lași ca dărimăturile să te îngroape împreună cu tovarășii dumitale.

— Știu ce-nseamnă focul, după cum spui, locotenente, și nu-i nevoie să mi se amintească faptul că la ora asta poate fi folosit și pentru altceva decît pentru a pregăti o cină. Dar nu mă îndoiesc că ai auzit și de puterea Ucigătoare-de-cerbi, și omul care ar încerca să aducă un braț de vreascuri lîngă buștenii clădirii, ar gusta imediat din plumbii ei. În privința săgeților, ele nu vor putea să incendieze construcția, fiindcă acoperișul nu e făcut din șindrilă, ci din bușteni solizi, acoperiți cu scoarță verde, iar alături avem și destulă apă. Acoperișul mai e, pe lîngă asta, și atît de drept, intendentule, după cum știi și dumneata, încît se poate umbla ușor pe el, așa că nu ne pîndește nici o primejdie cîtă vreme ne ajunge apa. Sînt foarte pașnic din naștere, dacă sînt lăsat în pace, dar cel care va încerca să dea foc bastionului contra voinței mele va stinge focul cu propriul lui sînge.

— Vorbe, vorbe fără rost și pline de romantism, Călăuză. Dacă ți-ai da seama de realitate, sînt convins că n-ai vorbi așa. Cred că nu tăgăduiești loialitatea sau curajul regimentului 55 și sînt convins că un consiliu de război va hotărî asupra oportunității de a preda de îndată fortul. Nu... nu, Călăuză, temeritatea este tot atît de îndepărtată de curajul lui Wallace sau Bruce, după cum Albany pe Hudson se deosebește de vechiul oraș Edinburgh.

— Fiindcă se pare că fiecare dintre noi a luat o hotărîre, locotenente, alte cuvinte sînt de prisos. Dacă reptilele din jurul dumitale vor să-și pună în aplicare planul lor drăcesc, lasă-i s-o facă fără întîrziere. Ei să ardă lemnul,

și eu, praful de pușcă. Dacă-ș fi un indian legat la stîlp, bănuiesc că m-aș lăuda după obiceiul lor, dar și firea, și înclinațiile mele sînt ale rasei albe și-mi place mai mult să fac treabă decît să vorbesc. Mi-ai spus destule în calitatea dumată de ofițer al regelui, și nu te acuzăm, chiar dacă vom arde cu toții.

— Călăuză, nu cred că vrei s-o expui pe Mabel, pe frumoasa Mabel Dunham, la o asemenea nenorocire !

— Mabel Dunham e la căpătîiul tatălui ei rănit și Dumnezeu va avea grijă de viața unei fiice atît de credincioase. Din capul ei nu se va clinti nici un fir de păr cît timp ochiul și brațul meu rămîn sigure ; și cu toate că pari, meștere Muir, a avea încredere în indienii Mingo, nu te bizui prea mult pe ei. Aveți acolo, cu voi, un ticălos de Tuscarora, care e destul de viclean și prefăcut ca să păteze reputația întregului trib, deși cred că la indienii Mingo a găsit totul gata pătat. Dar destulă vorbă ! Acum să-și folosească fiecare mijloacele și îndeminarea lui.

În timpul acestui dialog, Călăuză nu se arătase în dreptul ferestruii, ca nu cumva pușca vreunui mișel s-o ia la țintă ; acum îi făcu semn lui Cap să se urce pe acoperiș, ca să întîmpine primul asalt. Deși marinarul îl ascultă cu mare grabă, găsi pe acoperișul de scoarță mai mult de zece săgeți aprinse, în timp ce văzduhul se umplu de strigătele și urletele de război ale dușmanului. După aceea urmă o salvă de muschete, și plumbii ce se înfipseră în bușteni arătară că asediul începuse cu furie.

Dar vacarmul acesta nu-i sperie nici pe Călăuză, nici pe Cap, iar în ceea ce o privește pe Mabel, era prea absorbită de durerea ei, ca să se mai înfricoșeze ; își dădea

foarte bine seama de felul mijloacelor de apărare și de întreaga lor valoare. Lui Dunham, zgomotele familiare de luptă îi dădură parcă o nouă vigoare, și fiica lui văzu, îndurerată, cum în clipele acestea, ascultînd cu atenție hărmălaia războiului, sîngele îi îmbujoră iarăși obrajii palizi. Mabel își dădu cea dintii seama că mintea tatălui ei începe să rătăcească.

— Ordonăți să înainteze infanteria ușoară, murmură el, și grenadirii să pornească la asalt. Cum de îndrăznesc să ne atace în fortăreață? De ce nu deschide artileria focul?

În clipa aceea, o bubuitură de tun sparse liniștea nopții, și peretele de lemn trosni, lovit de o ghiulea care pătrunse prin buștenii de la etaj, făcînd să se cutremure clădirea. Călăuză scăpă ca prin minune de ghiuleaua formidabilă, însă în momentul exploziei, Mabel nu-și putu înăbuși un strigăt de spaimă, crezînd că etajul fusese distrus, ucigînd și oamenii, iar vocea tunătoare a tatălui ei urlînd „Trageți!“ îi mări și mai mult spaima.

— Mabel, zise Călăuză, arătîndu-și capul la trapă, după cum vezi, indienii Mingo fac mai mult zgomot decît treabă. Netrebnicii ăștia au luat obuzierul capturat de noi de la francezi și au tras cu el asupra fortului, dar, din fericire, nu au avut decît o ghiulea, așa că deocamdată nu mai au cu ce trage. Au făcut cîteva stricăciuni aici, sus, dar n-a fost nimeni rănit. Unchiul tău e încă pe acoperiș, iar în ceea ce mă privește, am auzit în viața mea prea multe flinte trăgînd ca să mă mai sperii de un obuzier, mai ales cînd îl mînuiesc indienii.

Mabel murmură cîteva mulțumiri și încercă să-și concentreze iar atenția asupra tatălui ei, care, sfîrșit de puteri, se străduia zadarnic să se ridice. În clipele îngrozitoare care urmară, ea fu atît de preocupată să-l îngrijească pe rănit, încît abia mai auzea vacarmul din jurul ei. Într-adevăr, tumultul era atît de puternic, că dacă din cauza grijii pentru tatăl ei nu ar fi fost atît de absentă, mai degrabă s-ar fi zăpăcit decît s-ar fi speriat.

Cap era admirabil de calm. Respectul lui pentru sălbatici și, trebuie s-o recunoaștem, și pentru măreția apei dulci, era tot mai mare ; dar gîroaza de cei dintîi izvora mai mult din teama de a nu fi scalpat și torturat decît din teama morții, și cum în clipa aceea se afla pe acoperișul unei case, chiar dacă nu era pe puntea unei nave, știind că există o primejdie de abordaj, se plimba pe el cu un curaj și o nesocotință fără pereche, expunîndu-se într-atît primejdiei, încît pînă și Călăuză, dacă l-ar fi văzut, ar fi fost primul să-l condamne. În loc să se ascundă în timpul luptei, după obiceiul indian, putea fi văzut cînd ici, cînd colo pe acoperiș, vîrsînd apă în dreapta și în stînga, cu singele rece și abnegația pe care le-ar fi dovedit dacă ar fi fost însărcinat cu manevrarea pinzelor unei corăbii în timpul unei bătălii. Prezența sa acolo sus provocă o hăr-mălaie extraordinară printre asediatori, care, neobișnuiți să-i vadă pe dușmanii lor atît de liniștiți, urlau la el ca o haită de cîini pe urmele unei vulpi. Dar Cap părea fermecat, fiindcă gloanțele șuierau în jurul lui și de cîteva ori îi sfișiară hainele, dar nu-l nimeri nici unul. Cînd obuzul trecu prin peretele de bușteni de la etajul de sub el, bătrînul marinăr lăsă găleata din mînă, își scoase pălă-

ria și o flutură în aer, strigînd de trei ori ura, fiind încă ocupat cu această manifestare eroică în clipa cînd primejdioasa bombă făcu explozie. Fapta aceasta ieșită din comun îi salvă probabil viața ; din clipa aceea, indienii nu mai traseră asupra lui și nici nu-și mai trimiseră săgețile aprinse împotriva întăriturii, fiindcă îi străfulgeră pe toți ideea că Apă-Sărată era nebun ; și o ciudățenie a acestor oameni era că nu ridicau niciodată mina împotriva celor pe care-i credeau lipsiți de rațiune.

Călăuză se purta cu totul altfel. Nu făcea nimic fără să fie bine gîndit — purtarea lui fiind rezultatul unei îndelungi experiențe și a unei chibzuințe firești. Se ferea cu grijă să nu stea în dreptul ferestrelor și-și alesese un loc de observație asupra cîmpului de bătaie unde nu-l păștea nici o primejdie. Faimosul ghid fusese adesea năpăstuit de soartă ; odată, pus la stîlp, suferise toate cruzimile și torturile pe care le pot născoci geniul și lipsa de milă a sălbaticilor, fără să scoată un geamăt — și de-a lungul acestei imense frontiere, prin așezări și pe oriunde oamenii se luptau unii cu alții, se auzeau tot felul de legende în legătură cu îndrăzneala, singele rece și isprăvile sale. Însă de data aceasta, cei ce nu cunoșteau nici trecutul și nici firea lui ar fi putut crede că măsurile de prevedere pe care le lua și atenția cu care-și cruța viața se datorau unei stări de spirit nedemne de el. Dar o astfel de părere despre Călăuză ar fi fost greșită. Ghidul se gîndea la Mabel și la tot ceea ce ar putea suferi sărmana fată dacă el ar fi rănit, ceea ce-l determina să fie atît de prudent. El făcea parte dintre cei ce nu știu ce e teama, așa că nu se gîndea niciodată la părerile altora

despre dînsul. În clipele de primejdie acționa cu înțelepciunea unui șarpe, dar în același timp își păstra simplitatea lui de copil.

În primele zece minute ale asaltului nu ridică un singur moment țeava carabinei sale de pe podea, afară de clipa cînd își schimba locul, fiindcă era sigur că gloanțele dușmanilor se iroseau în buștenii masivi ai întăriturii și, deoarece fusese de față la capturarea obuzierului, știa că sălbaticii nu aveau alt obuz decît cel pe care-l găsiseră cînd puseseră mîna pe această piesă. Așa că nu avea de ce să se teamă de salvele trase de asediatori, afară numai dacă vreun glonț ar fi trecut din întîmplare prin fereastră. De cîteva ori lucrul acesta se și petrecu, însă ele pătrunseră înăuntru sub un unghi care nu le dădea posibilitatea să rănească pe cineva atîta timp cît indienii trăgeau din apropierea întăriturii; iar dacă s-ar fi îndepărtat de ea, de la distanță, șansa ca gloanțele să pătrundă prin fereastră erau de unul la sută. Dar cînd Călăuză auzi pași de mocasini și trosnet de vreascuri la picioarele construcției își dădu seama că încercau să incendieze din nou întăritura. Atunci îl chemă pe Cap de pe acoperiș, unde nu mai era nici o primejdie, cerîndu-i să fie gata să arunce apă prin fereastră, care se găsea chiar deasupra punctului de atac.

Un om cu mai puțină experiență decît eroul nostru s-ar fi grăbit să-i alunge pe indieni, ca să-i împiedice să incendieze fortul, folosind poate prea devreme toate mijloacele de care dispunea. Dar Călăuză nu era omul acela. El urmărea nu numai să stingă focul, care nu-l speria deloc, ci voia să-i dea și o lecție dușmanului, ca să-l facă mai

prevăzător pentru tot restul nopții. Pentru a-și înfăptui acest din urmă scop, trebuia să aștepte pînă cînd lumina incendiului îl va ajuta să descopere ținta ; știa că în cazul acesta a-i nimeri pe dușmani era un fleac pentru un trăgător de talia lui. Irochezii fură deci lăsați să îngrămădească nestînjeniți vreascuri uscate la picioarele construcției, să le aprindă și să se întoarcă la adăposturile lor. În vremea asta, Călăuză îi îngădui lui Cap doar atît : să rostogolească un butoi plin cu apă pînă în dreptul ferestruii de deasupra focului, ca să fie aproape la momentul potrivit. Și moment potrivit fu atunci cînd flacăra lumînă tufișurile din jur, dînd destul timp ochilor săi ageri și experimentați să deslușească siluetele a trei sau patru indieni ascunși în tufișuri, care urmăreau înaintarea flăcărilor cu nepăsarea oamenilor obișnuiți să asiste insensibili la nenorocirile semenilor lor. În clipa aceea, Călăuză întrebă :

— Ești gata, prietene Cap ? Căldura începe să pătrundă prin crăpături și chiar dacă buștenii ăștia verzi nu se aprind repede ca un om impulsiv, vor sfîrși prin a lua foc, dacă sînt prea mult provocați. Ești gata cu butoiul ? Mai uită-te o dată să vezi dacă e ferestruia potrivită, ca să nu risipim apa.

— Totu-i gata ! răspunse Cap, ca un marinar la ordin.

— Atunci așteaptă comanda. Să nu te grăbești nici odată prea tare într-un moment critic și să nu ai un curaj prostesc într-o bătălie. Așteaptă ordinul.

În timp ce Călăuză vorbea astfel, se pregătea și el, fiindcă se apropia clipa acțiunii. Ridică încet Ucigătoarea-de-cerbi, ținti și trase. Totul dură o jumătate de minut ;

cind își lăsa din nou carabina în jos, se uită pe fereastră cu ochii lui pătrunzători, de trăgător.

— O reptilă mai puțin, murmură el pentru sine. L-am mai văzut pe undeva pe netrebnicul ăsta și știu că era un diavol nemilos. Ei bine, omul se purta potrivit cu firea lui și și-a primit răsplata potrivit firii lui. Încă un ticălos la pământ și ceilalți vor fi mulțumiți pentru noaptea asta. În zori vom fi mult mai harnici.

În clipa aceasta, Călăuză își încarcă din nou carabina, tăcu, trase, și al doilea sălbatic căzu. Ceea ce fu de ajuns, fiindcă cei ce se ascuseseră în tufișurile din jurul fortului, neștiind care dintre ei putea fi văzut și neavînd nici o dorință să aștepte și a treia dovadă de iscusință din partea trăgătorului, ieșiră în goană din adăposturile lor, luînd-o care încotro, ca să se pună la adăpost.

— Acum toarnă apa, meștere Cap, zise Călăuză. Mi-am pus pecetea pe mișei; în noaptea asta n-or să mai încerce să dea foc întăriturii.

— Feriți apa! strigă Cap, răsturnînd butoiul cu o precizie atît de mare, încît focul se stinse imediat.

Așa se sfîrși acest atac neobișnuit, și în noaptea aceea nu se mai petrecu nimic deosebit. Călăuză și Cap au făcut de pază pe rînd, deși nu se poate spune că vreunul dintre ei a dormit. În realitate, nici nu aveau nevoie de somn, fiindcă erau amîndoi obișnuîți să vegheze ore în șir, iar în ceea ce-l privește pe Călăuză, în anumite perioade și anotimpuri părea insensibil la chinurile foamei și ale setei și nu putea fi doborît de oboseală.

Mabel veghea lingă căpătiul tatălui ei și începea să-și dea seama cît de mult depinde fericirea oamenilor din

această lume de plăsmuirile imaginației. Ea trăise pînă atunci numai cu închipuirea că are un tată, iar legăturile sale cu el erau mai mult rodul imaginației, iar acum, cînd vedea că-l pierde, își închipuia că după moartea lui lumea se va transforma într-un pustiu și că n-o să mai fie niciodată fericită.

*Și noaptea-ntreagă vîntul sufla vijelios,
Iar ploaia cădea grea, curgînd copleșitoare,
Dar soarele-n sfîrșit a răsărit voios;
Și iar e crîngul plin de păsări cîntătoare.*

Wordsworth

În zori, Călăuză și Cap se urcară din nou pe acoperiș, ca să-și dea seama ce se petrecea pe insulă. Partea aceasta a micului bastion avea în jurul ei un parapet care-i apăra bine pe cei ce se aflau în mijlocul terasei, fiindcă fusese construit cu intenția de a îngădui apărătorilor să tragă de sus, de la adăpostul lui. Folosindu-se așadar de meterezul acesta, nu prea grozav ca înălțime, dar suficient de gros — cei doi prieteni cuprinseră cu priviri cercetătoare întreaga insulă, precum și cele mai multe dintre canalele care duceau spre ea.

Vîntul sufla încă dinspre sud, iar pe alocuri apă apărea verzuie și agitată, deși vîntul nu avea destulă putere să provoace valuri înspumate. Mica insulă era aproape ovală, și era dispusă de la răsărit către apus. Navigînd pe canalele care-i spălau malurile, în direcția vîntului, o ambarcațiune ar fi putut, după cîteva curse de cercetare, avînd vîntul în coastă, să-și dea seama de situația de pe insulă din cele două coturi principale ale sale. Cap observă cel dintîi lucrul acesta și-i explică situația și tovarășului său, fiindcă acum speranțele amîndurora se bazuiau pe un aju-

tor trimis de la Oswego. În momentul acela, în timp ce ei cercetau cu atenție împrejurimile, Cap strigă cu vocea lui puternică, plină de elan : „Oho ! O pînză !“

Călăuză se întoarce repede în direcția spre care privea însoțitorul său și descoperi ceea ce provocase exclamația bătrînului marinar. De la înălțimea la care se aflau puteau să zărească vreo cîteva insule înconjurătoare, și pînzele corăbiei apăreau printre tufișurile ce împodobeau ca un fel de ciucuri malurile uneia din aceste insule dinspre sud-vest. Corabia înainta avînd întinse numai ceea ce marinarii numesc „pînzele mici“, dar puterea vîntului era atît de mare, încît silueta ei albă trecea parcă zburînd prin golurile lăsate de frunziș, cu iuțeala unui cal de curse, ori ca un nor alergînd pe cer.

— Nu poate fi Jasper, zise Călăuză, dezamăgit, fiindcă nu-și inchipuia că nava prietenului său putea fi atît de rapidă. Nu, nu, lui i-a scăpat ceasul prielnic ; asta-i ambarcațiune trimisă de francezi ca să-i ajute pe blestemații lor de prieteni Mingo.

— Uite că o dată te înșeli și dumneata, prietene Călăuză, dacă nu ți s-a mai întîmplat cîndva și altă dată, zise Cap, cu tonul celui ce nu pierduse nimic din dogmatismul său datorită împrejurărilor critice în care se găseau. Pe apă dulce ori pe apă sărată, avem în față într-adevăr vela principală a cuterului *Scud*, fiindcă pînzele lui sînt mai mici decît se obișnuiește, și mai are și verga dublă, recunosc, bine făcută, dar dublă.

— Mărturisesc că nu pot vedea nimic din toate astea, i-o întoarce Călăuză, pentru care denumirile folosite de însoțitorul său păreau a fi pe limba păsărească.

— Nu ?! Ei bine, asta mă uimește, fiindcă eram convins că ochii dumitale pot zări orice ! Acum, pentru mine nimic nu este mai clar decît vela și verga dublă și cred, cinstitul meu prieten, că în locul dumitale m-aș teme că a început să mă lase vederea.

— Dacă e într-adevăr Jasper, nu-mi mai e frică de nimic. Putem să apărăm fortul împotriva tuturor indienilor Mingo timp de cel puțin opt sau zece ore ; și dacă Eau-douce ne acoperă retragerea, nu avem de ce ne pierde speranța. Dea Domnul ca flăcăul să poată amara fără să cadă în vreo ambuscadă, cum s-a întîmplat cu sergentul !

— Da, ăsta-i pericolul. Ar fi trebuit să ne înțelegem asupra unor semnale și să se facă un ancoraj cu geamanduri, ba chiar să avem o carantină sau un lazaret, care ar fi fost foarte folositoare, dacă acești indieni Mingo ar respecta legile. Dacă flăcăul nostru, după cum spui, amarează oriunde în jurul acestei insule, putem socoti cuterul pierdut. Și, la urma urmei, meștere Călăuză, n-ar trebui să ne gîndim că Jasper ar putea fi mai curînd un aliat ascuns al francezilor decît prietenul nostru ? Cunosc părerea sergentului în privința asta și mă simt dator să spun că, așa cum se desfășoară evenimentele, miroase a trădare !

— Vom afla îndată, vom afla îndată, meștere Cap, fiindcă uite cuterul lăsînd în urmă cealaltă insulă, și în cinci minute se va lămuri totul. Ar fi foarte simplu dacă i-am putea face băiatului un semnal, care să-l înștiințeze de pericol. Nu e drept să-l lăsăm să cadă în capcană, fără să-i dăm de știre că e pîndit.

Nerăbdarea și nesiguranța îi împiedicau totuși pe amândoi să facă vreun semnal. În realitate, nu era ușor să iei o hotărîre în legătură cu semnalul potrivit, fiindcă *Scud* se apropia, înspumînd apa canalului în partea bătută de vînt a insulei cu o viteză care abia îngăduia timpul necesar să iei vreă hotărîre. De altfel, pe punte nu se vedea nimeni care să descopere semnalele ; chiar și cîrma părea părăsită, cu toate că ambarcațiunea aluneca pe apă cu o mare siguranță, înaintînd foarte repede.

Cap admira tăcut spectacolul acesta atît de neobișnuit. Dar cînd cuterul se apropie mai mult, ochiul său experimentat descoperi că timona era manevrată cu ajutorul unor odgoane, iar persoana care o manevra nu se vedea. Deoarece bastingajele cuterului nu erau prea înalte, misterul se lămurii. Nu mai încăpea nici o îndoială că echipajul se ascunsese în spatele acestora, pentru a se feri de gloanțele dușmanilor. Fiindcă faptul dovedea că la bordul navei nu se afla decît micul ei echipaj. Călăuză primi această lămurire din partea însoțitorului său dînd din cap cu tristețe.

— Asta înseamnă că Marele-Șarpe n-a ajuns la Oswego, zise el, și că nu trebuie să ne așteptăm la nici un ajutor din partea garnizoanei. Nădăjduiesc că lui Lundie nu i s-a năzărit să-i ia comanda flăcăului, fiindcă Jasper Western ar valora el singur, în situația asta gravă, cît o armată întreagă. Noi trei, meștere Cap, trebuie să ducem o luptă bărbătească ; dumneata, ca marinar, păstrînd comunicațiile cu *Scud*, Jasper, ca un cunoscător ce e al lacurilor, acționînd pe apă așa cum trebuie, iar eu, îndeplinindu-mi datoria, cu însușirile mele ce se pot măsura cu ale

oricărui Mingo, fără să-mi pese ce valoare am în alte pri-
vințe ; trebuie s-o apărăm vitejește pe Mabel.

— Trebuie, și o vom face, răspunse cu însuflețire Cap,
fiindcă, de cînd văzuse iar lumina soarelui, aveă mai multă
încredere că n-o să-și piardă scalpul. Socotă că sosirea lui
Scud e o circumstanță, și șansele sînt egale pentru și con-
tra sincerității lui Eau-douce. Jasper ăsta e un om prevă-
zător, după cum vezi, și rămîne la distanță, pîrînd hotă-
rît să descopere mai întîi cum stău lucrurile pe insulă,
și apoi să se aventureze să tragă la țarm.

— Acum știu ! Acum știu ! strigă Călăuză cu entu-
ziasm. Uite și piroga Marelui-Șarpe pe puntea cuterului.
Șeful se găsește așadar pe bord și nu mă-ndoiesc că a
povestit cu de-amănuntul situația în care ne aflăm, fiindcă
spre deosebire de un Mingo, un Delawar ori spune ade-
vărul, ori tace.

Cititorul trebuie să fi băgat de seamă pînă acum că
eroul nostru, Călăuză, era mereu gata să-i laude pe indie-
nii Delawar și să-i improaște cu acuzații pe indienii
Mingo. El avea cea mai mare admirație pentru dragostea
de adevăr a celor dintîi, pe cînd despre cei din urmă
gîndea întocmai cum gîndeau în general oamenii inteli-
genți, cu mintea mai pătrunzătoare, din țara noastră des-
pre anumiți gazetărași ai epocii, cunoscuți că mințiseră
atît de multă vreme, încît nu-i mai credea nimeni nici
chiar atunci cînd se străduiau din răspuțeri să spună
adevărul.

— Dar piroga asta n-o fi a cuterului ? întrebă, neîn-
crezător marinarul. Ah, da ! Jasper avea una pe bord
cînd am pornit cu *Scud*.

— Foarte adevărat, prietene Cap, dar dacă dumneata cunoști catargele, velele și vergele duminale, apoi și eu cunosc pirogile și potecile mele de la granița asta. Dacă dumneata poți deosebi o pinză nouă într-o întregă velatură, apoi și eu pot să observ dacă scoarța unei pirogi este încă verde. Asta e piroga Marelui-Șarpe, și șeful acesta nobil, de îndată ce a văzut că fortul este asediat, s-a îndreptat spre garnizoană, a întâlnit probabil cuterul și după ce a dat toate informațiile, l-a însoțit înapoi, să vadă ce s-ar putea face. Dea Domnul ca Jasper Western să fie încă la bordul lui !

— Da, da, asta n-ar fi rău, deoarece, credincios ori trădător, trebuie să recunoaștem că flăcăul știe cum să se descurce pe timp de furtună.

— Și să treacă prin cataracte ! zise Călăuză, dînd cu cotul însoțitorului său și rîzînd încet, din toată inima, cum îi era obiceiul. Trebuie să-i facem dreptate, chiar de ne-ar scalpa pe toți cu propria lui mîină.

Cuterul era acum atît de aproape de insulă, încît Cap nu mai găsi de cuviință să răspundă. Întreaga scenă din momentul acela era prea neobișnuită, ca să nu merite o descriere care-l va ajuta pe cititor să-și formeze o idee mai exactă a tabloului pe care încercăm să-l zugrăvim.

Vîntul sufla încă violent ; cei mai mulți copăcei își aplecau coroana spre pămînt de parc-ar fi vrut să-l sărute, în timp ce bătaia vîntului prin tufișuri se asemena cu zgomotul venit de departe al unor căruțe în mers.

Văzduhul era plin cu frunze, care, datorită anotimpului înaintat, se desprindeau ușor de ramuri, plutind de la o insulă la alta ca niște stoluri de păsări. În rest, peste tot

domnea o tăcere mormîntală. Probabil că indienii nu ple-caseră, fiindcă pirogile lor, împreună cu ambarcațiunile regimentului 55, se aflau adunate laolaltă în golfulețul folosit ca port. În afară de bărci, nu se mai vedea nici un alt semn al prezenței lor ; deși surprinși cu totul de apa-riția cuterului, a cărui neașteptată întoarcere nu o prevă-zuseră cituși de puțin, obiceiul lor înăscut de a fi pre-văzători era atît de puternic, cînd se găseau pe poteci de război, încît în clipa cînd se dăduse alarma, fiecare se adă-postise cu instinctul și violenția unei vulpi care intră în vizuină. Aceeași liniște adîncă domnea și în întăritură, fiindcă, deși Călăuză și Cap nu pierdeau din ochi canalul de lingă insulă, erau destul de prudenți să rămînă ascunși. Absența totală a oricărei mișcări pe bordul lui *Scud* era și ea stranie. Cînd indienii zăriră cuterul înaintînd repede, aparent fără nimeni la bord, se simțiră neliniștiți și chiar și cei mai curajoși dintre ei se temeau acum de sfîrșitul acestei expediții care începuse atît de favorabil. Chiar și Virf-de-Săgeată, atît de obișnuit cu albi de pe cele două părți ale lacului, își închipui că apariția acestui cuter fără echipaj era de rău augur și se gîndea cum să ajungă cît mai repede pe continent.

Între timp, cuterul înainta imperturbabil, la fel de uniform și rapid. Aluneca prin mijlocul canalului, cînd înclinîndu-se sub o rafală de vînt, cînd ridicîndu-se din nou — întocmai ca filozoful care se încovoie sub încercările vieții, dar se îndreaptă iar pe măsură ce ele trec — și înspumînd apa la prora. Deși era cu velele mari strînse, înainta cu mare iuțeală și nu se scurseră mai mult de zece minute de cînd prietenii noștri descoperiseră pentru prima

oară velele alunecînd, la distanță, pe după perdeaua de copaci și arbuști, că el și ajunsese în dreptul întăriturii. Cînd cuterul trecu pe sub ochii lor, Cap și Călăuză se aplecară înainte, să prindă mai bine cu privirea orice mișcare de pe punte, și, spre marea lor bucurie, îl văzură pe Jasper Eau-douce sărînd în picioare și-l auziră strigînd de trei ori ura din toată inima. Cap, fără să țină seama de primejdie, sări la parapetul de lemn și răspunse la salut cu același strigăt repetat de trei ori. Din fericire, scăpă de gloanțe numai datorită prudenței dușmanilor, care, nevrînd să se descopere, nu traseră nici un foc. Pe de altă parte, Călăuză, care nu făcea decît ceea ce era absolut necesar, fără să ia în seamă dramatismul luptei, în clipa cînd îl zări pe prietenul său Jasper strigă cu voce de stentor :

— Ajută-ne, flăcăule, și izbînda va fi a noastră ! Împroașcă-i cu gloanțe în tufișurile de colo și-o să-i vezi cum se împrăștie ca potîrnichile.

Citeva din cuvintele lui ajunseră la urechile lui Jasper, dar pe cele mai multe le luă vîntul. În vremea asta, cuterul alunecase mai departe și, după un minut, fu ascuns de copacii care mascau în parte fortăreața.

După două minute de așteptare plină de îngrijorare, velele apărută din nou, strălucind printre arbori, fiindcă Jasper virase cu vîntul în spate, schimbase direcția cuterului și intrase cu ambarcațiunea sub briza insulei. Briza era destul de puternică, după cum am mai spus, ca să îngăduie această manevră și, datorită curentului care-l bătea la prora, era sigur că *Scud* va intra fără nici o greutate sub briza insulei în clipa ieșirii din canal. Toate astea

se făcură cu mare ușurință, fără să fie necesară nici o mînuire a velelor, ele orientîndu-se de la sine, această admirabilă mișcare fiind condusă numai de timonă. Scopul manevrelor părea să fie o recunoaștere. După ce cuterul făcu ocolul insulei și ajunsese iar în poziția sa de sub briză, în pasajul prin care înaintase la început, cîrma fu înțepenită, și el viră de bord cu vîntul în față. Zgomotul provocat de vîntul ce suflă deodată în vela principală se aseamnă cu cel al unei lovituri de tun, și Cap tremură de frică să nu se rupă cusăturile.

— Trebuie să recunoaștem că maiestatea sa ne dă pînze bune, murmură bătrînul marinar, și trebuie să mai recunosc că băiatul ăsta își manevrează ambarcațiunea de parc-ar fi fost născut să fie ofițer de marină ! Să mă ia dracu', meștere Călăuză, dacă-mi vine a crede, după cum se spune, că meșterul Eau-douce a învățat meseria pe peticul ăsta de apă dulce !

— Da, aici a învățat-o. N-a văzut niciodată oceanul și nu a navigat decît pe Ontario. M-am gîndit întotdeauna că are un talent deosebit pentru goelete și cutere și l-am respectat. În ce privește trădarea, minciuna și josnicia, prietene Cap, Jasper Western este incapabil să le săvîrșească, ca și cel mai virtuos dintre războinicii Delawar ; dacă ești curios să vezi cum arată un om adevărat și cinstit, să te duci printre membrii acestui trib ca să-l găsești.

— Iată că se întind pînzele ! exclamă Cap, încîntat, fiindcă vîntul umfla în momentul acela velele cuterului. Și acum să vedem ce are de gînd băiatul ăsta; cred că n-o vrea să meargă așa înainte și înapoi ca o tină ră domnișoară la un cadril !

Pentru o clipă, *Scud* se îndepărtă atît de mult, încît pe cei doi observatori îi cuprinse teama că Jasper nu are intenția să acosteze, și sălbăticii ghemuiți în ascunzișurile lor îl priveră cu bucuria crudă pe care o simte fără îndoială tigrul cînd de culcușul lui se apropie o victimă fără să bănuiască nimic. Dar Jasper nici nu se gîndea la așa ceva. Cunoscînd foarte bine malurile și adîncimea apei din jurul insulei, știa unde se putea apropia *Scud* de mal fără nici un pericol și se aventură atît de aproape de el, că trecînd prin golfuleț, desprinsе cele două bărci ale soldaților din amarajele lor și le trase după el, în canal, remorcîndu-le. Cum toate pirogile erau amarate și legate de cele două bărci ale lui Dunham, prin această ispravă îndrăzneată și izbutită sălbăticii se văzură lipsiți de orice mijloc de a părăsi insula, afară de cazul că porneau înot, fapt de a cărui importanță părură să-și dea numaidelic seama. Ridicîndu-se cu toții în picioare, cutremurată văzduhul cu strigătele lor și traseră cu flintele, fără să rănească pe nimeni. La imprudența lor de a sta în picioare li se răspunse cu două focuri de armă : unul, din vârful întăriturii — irochezul lovit în creștet prăbușindu-se mort la pămînt — iar celălalt de pe bordul cuterului, tras de indianul Delawar, care, mai slab ochitor decît prietenul lui, Călăuză, îl mutilă pe unul dintre dușmani pentru tot restul vieții. Echipajul de pe *Scud* scoase un strigăt de bucurie, și toți indienii Mingo se ascuseră iar.

— Asta a fost vocea Marelui-Șarpe, zise Călăuză, cînd auzi împușcătura de pe *Scud*. Cunosce sunetul flinte sale tot atît de bine ca pe acela al Ucigătoarei-de-cerbi. Are o armă bună, deși nu aduce totdeauna moartea. Bine-bine,

cu Chingachgook și Jasper pe apă, și cu dumneata și cu mine în întăritură, prietene Cap, nu va fi greu să le arătăm mișcilor ăstora de Mingo ce înseamnă o luptă bine gândită.

În toată vremea asta *Scud* era în mișcare. Când ajunse în partea cea mai îndepărtată a insulei, Jasper lăsă bărcile capturate să meargă în derivă, și acestea, împinse de vânt, ajunseră pe plaja unei alte insule de la vreo jumătate de milă depărtare. Apoi viră din nou de bord, înfruntînd curentul pe celălalt canal. Cei doi oameni de pe terasa micului bastion observară o oarecare mișcare pe puntea cuterului și, spre marea lor mulțumire, cînd *Scud* ajunse în dreptul golfului principal, într-un loc dincolo de care se ascuseseră cei mai mulți dușmani, singura piesă de artilerie de pe cuter, obuzierul, fu demascată și o ploaie de șrapnele se abătură șuierînd asupra tufișurilor. Un stol de pitpalaci nu s-ar fi ridicat mai iute decît o făcură irochezii surprinși de această neașteptată grindină de plumbi ; în clipa aceasta, un mesaj din partea *Ucigătoarei-de-cerbi* doborî la pămînt încă un indian *Mingo*, și altul, atîns de un plumb trimis de *Chingachgook*, fugi șchiopătînd. Sălbaticii se ascuseră imediat în alte tufișuri, cele două tabere părînd acum să pregătească alte mijloace de luptă. Însă apariția lui *Roua-de-Iunie*, purtînd un steag alb și însoțită de ofițerul francez și de *Muir*, curmă intențiile ostile, pregătînd terenul pentru tratative.

Tratatările s-au dus sub zidurile întăriturii și atît de aproape, încît dușmanii, care părăsiseră ascunzătorile erau acum descoperiți, putînd servi de țintă sigură lui Că-

lăuză. Jasper ancoră chiar în dreptul fortului, cu obuzierul îndreptat spre negociatori, așa că asediații și cei de pe cuter, în afară de omul care stătea la fitilul obuzierului, ieșiră fără șovăire la iveală. Numai Chingachgook rămase ascuns, mai degrabă din obișnuință decît din neîncredere.

— Ați cîștigat, Călăuză, strigă ofițerul de intendență, și căpitanul Sanglier a venit pentru tratative. Cred că veți îngădui unui dușman curajos să se retragă onorabil după ce a luptat loial și a făcut tot ceea ce poate aduce cîste regelui și țării sale. Dumneata ești un supus prea loial ca să vrei să pedepsești cu severitate loialitatea și credința. Sînt autorizat să vă ofer din partea dușmanului evacuarea insulei, un schimb reciproc de prizonieri și restituirea scalpurilor. Neavînd nici bagaje, nici artilerie, ei nu pot face mai mult.

Deoarece, din cauza vîntului și a distanței, convorbirea se purta pe un ton destul de ridicat, ea se auzea bine și în întăritură, cît și pe bordul cutterului.

— Ce zici de propunerile astea, Jasper ? se înalță glasul lui Călăuză. Ai auzit ce pretenții au ? Să-i lăsăm pe netrebnicii ăștia să plece, sau să-i însemnăm cum se înseamnă oile, la tîrlă, ca să-i recunoaștem oricînd ?

— Ce s-a întîmplat cu Mabel Dunham ? întrebă tînărul, cu chipul lui frumos atît de încruntat, încît îl văzură și cei de pe acoperișul bastionului. Dacă s-au atins măcar de un singur fir de păr din capul ei, tot tribul irochezilor va avea de ce să se căiască !

— Nu, nu, e în siguranță, îl îngrijește pe tatăl ei muribund, așa cum se cuvine. Nu trebuie să ne răzibunăm

pentru rana primită de sergent, fiindcă a căpătat-o în luptă dreaptă ; în ceea ce o privește pe Mabel...

— Sînt aici ! strigă tinăra fată, care văzînd ce întorsătură iau evenimentele, se urcase pe acoperiș. Sînt aici, și în numele sfintei noastre religii, în numele lui Dumnezeu pe care-l adorăm cu toții, să se pună capăt vărsării de sînge ! S-a vărsat destul pînă acum ! Oh, dacă oamenii ăștia vor să părăsească insula în pace, Călăuză, dacă vor s-o părăsească astfel, Jasper, lăsați-i pe toți să plece ! Sărmanul meu tată își trăiește ultimele clipe și ar fi mai bine dacă i s-ar îngădui să-și dea suflarea împăcat cu toată lumea. Plecați, plecați, francezi și indieni, nu mai sîntem dușmanii voștri și nu vrem să vă facem nici un rău !

— Taci, taci, Magnet, strigă Cap, vorbele tale pot fi ale unui om credincios și parcă scoase dintr-o carte de poezii, dar sînt nechibzuite. Dușmanul se pregătește să se dea bătut, Jasper e gata să mai tragă o salvă, și fără îndoială că mai are și alte parîme sigure pe cablurile sale ; ochiul și mîna lui Călăuză sînt mai precise ca niciodată. Așa că putem cîștiga bani, datorită prizonierilor, pe fiecare cap de om, mai alegîndu-ne și cu gloria pe deasupra, dacă nu te vei amesteca în tratative timp de o jumătate de oră !

— Ei bine, zise Călăuză, eu sînt de părerea lui Mabel. S-a vărsat destul sînge în îndeplinirea scopurilor noastre și ca să-l servim pe rege. În ceea ce privește onoarea, cum o privești dumneata, este mai mult pe gustul cadeților și al tinerilor recruți decît pe acela al creștinilor prevăzători și cu capul limpede. Onoarea constă în ceea ce este drept, și necinstea în ceea ce este greșit, și cred că nu

e drept să iei fără rost, nici chiar viața unui Mingo, după cum este drept să ascuți de o judecată sănătoasă în orice clipă. Așadar, locotenent Muir, ia să vedem ce vor să ne spună prietenii dumitale francezii și indienii !

— Prietenii mei ! spuse Muir, tresărind. Oh, nu ! Să nu spui în nici un caz, Călăuză, că dușmanii regelui sînt prietenii mei, fiindcă numai soarta războiului m-a aruncat în mîinile lor. Mulți dintre cei mai mari războinici, din timpurile vechi și moderne, au fost prizonieri de război, și meșterul Cap poate să confirme că am făcut tot ce-am putut ca să scăpăm de nenorocirea aceasta.

— Da, da, răspunse Cap, pe un ton sec, a scăpa este tocmai cuvîntul potrivit. Am fugit și ne-am ascuns atît de bine, încît am fi putut să rămînem pînă acum în gaura aia, dacă n-ar fi trebuit să alimentăm mîncătorul de piine. Ai intrat în vizuină cu ocazia asta, intendentule, cu iscusința unei vulpi și mă întreb cum dracu' ai ajuns să descoperi locul cu pricina ?! E într-adevăr uimitor ! Un leneș care se teme de muncă nu se strecoară cu mai multă pricepere la pupa bastimentului, cînd e vorba să strîngă marele foc, decît cum ai făcut-o dumneata, cînd te-ai băgat în gaura aia.

— Și dumneata nu m-ai urmat ? Sînt momente în viața omului cînd rațiunea ajunge la nivelul instinctului.

— Și cînd oamenii se bagă în găuri, întrerupse Cap, rîzînd în felul său zgomotos, în timp ce Călăuză ridea înfundat, după obiceiul său. Chiar și Jasper, îngrijorat încă de soarta lui Mabel, nu putu să nu zîmbească. Ehe, se

zice că diavolul n-ar putea crea un matelot dacă n-ar privi în sus, și mie mi se pare acum că n-ar putea crea un soldat dacă n-ar privi în jos.

Izbucnirea aceasta de voieșie, deși nu era pe placul lui Muir, contribui în mare măsură la menținerea stării de pace. Cap, închipuindu-și că făcuse o glumă cu mult peste nivelul obișnuit, se hotărî să cedeze asupra punctului principal, cu condiția ca tovarășii săi să-i recunoască superioritatea de om spiritual.

După o scurtă discuție, toți indienii Mingo de pe insulă se adunară în fața fortului, cam la vreo cincizeci de stinjeni depărtare, fără arme, și în bătaia obuzierului de pe *Scud*, iar Călăuză ieși pe ușa întăriturii și stabili condițiile în care insula trebuia să fie în sfârșit, evacuată de dușmani. Ținând seama de situație în ansamblul ei, condițiile nu erau dezavantajoase pentru nici una din părți. Indienii fură obligați să predea toate armele, chiar și cuțitele și *tomahawk*-urile, ca o măsură de prevedere, fiindcă erau de patru ori mai mulți decât adversarii lor. Ofițerul francez, domnul Sanglier, cum i se spunea de obicei și se recomanda el însuși, protestă împotriva acestei condiții, care implica o discreditare a conducerii sale; dar Călăuză, care văzuse câteva masacre săvârșite de indieni și știa ce valoare au garanțiile acestora, rămase neînduplecat. A doua condiție fu tot atît de însemnată. Ea impunea căpitanului Sanglier să predea toți prizonierii pe care-i ținuse sub pază bună chiar în mica peșteră în care se refugiaseră Cap și Muir. Cînd captivii apărură, se dovedî că patru dintre dînșii erau nevătămați; se aruncaseră la pămînt, făcînd pe morții, ca să-și salveze viața, folosînd

un artificiu obișnuit în felul acesta de luptă, și ceilalți doi erau atit de ușor răniți, că puteau să-și reia serviciul. Deoarece aduseseră cu ei și muschetele, sporirea forțelor îl bucură foarte mult pe Călăuză, fiindcă îngrămădise toate armele dușmanilor în întăritură, și acum îi putu trimite pe noii-veniți să păzească micul bastion, dînd ordin să se pună o santinelă la ușa. Ceilalți soldați erau morți; cei grav răniți fuseseră uciși numai decît de indienii dornici să pună cît mai curînd mîna pe multrîvnitele scalpuri.

După ce Jasper cunoscuse toate condițiile, și prelimina-riile tratativelor fură destul de avansate încît să se poată îndepărta fără pericol, el porni cu *Scud* spre punctul unde amaraseră bărcile, le luă, le remorcă și, străbătînd o mică distanță, le aduse în canalul adăpostit de vînt. Acolo, toți indienii fură îmbarcați, Jasper le remorcă bărcile pentru a treia oară și, mergînd cu vîntul în spate, lăsă pirogile în derivă, la o depărtare de o milă, sub bătaia bri-zei dinspre insulă.

În fiecare barcă a indienilor se afla doar o singură vîslă, ca să aibă cu ce cîrmi, și tinărul marinăr știa că, navigînd cu vîntul în spate, vor ajunge pe coastele Canadei în cursul dimineții.

Dintre atacatori, nu mai rămăseseră pe insulă decît căpitanul Sanglier, Vir-de-Săgeată și Iunie, primul avînd de semnat cîteva hîrtii cu locotenentul Muir, pe care-l socotea îndreptățit, datorită gradului său de ofițer, să încheie anumite acte, iar al doilea preferînd, pentru motive personale, să nu-i însoțească pe amicii săi de ultimă

oră, irochezii. Pentru plecarea lor la vremea convenită fuseseră oprite pirogile de care aveau nevoie.

Între timp, adică în vreme ce *Scud* cobora în josul canalului remorcînd bărcile, Cap și Călăuză, ajutați de alți cîțiva, pregăteau micul dejun, fiindcă cea mai mare parte dintre ei nu mîncaseră nimic de douăzeci și patru de ore. În timpul scurt care se scurse pînă la întoarcerea cuterului, nu se schimbară decît cuvinte răzlețe, dar Călăuză găsi răgazul să se ducă să-l viziteze pe sergent, să-i spună cîteva cuvinte prietenești lui Mabel și să dea unele sfaturi care puteau, după părerea lui, să aline ultimele clipe ale muribundului. Pe Mabel o pofti stăruitor să ia o gustare. În sfîrșit, nemaifiind necesar să țină soldații în fort, îndepărtă garda, pentru ca Mabel să nu mai fie tulburată în nici un fel de îngrijirile pe care le dădea tatălui ei. După ce luă aceste măsuri, eroul nostru se întoarse lîngă foc, în jurul căruia se adunase întreaga societate, împreună cu Jasper.

*N-ai cunoscut decit plăpînd necaz,
Ca marea potolită din talaz,
Ca valul în abise prăbușit
Ce și-a găsit culcuș și-a adormit.*

Dryden

Oamenii obișnuiți cu un gen de război ca cel descris mai sus nu sînt supuși simțămîntelor de afecțiune cît timp se găsesc pe cîmpul de luptă. Cu toate acestea, pe cînd se petreceau evenimentele relatate, mai toți participanții fuseseră cu inima alături de Mabel.

Cînd Călăuză ieși din întăritură, îl întîlni pe Muir, care-l luă deoparte ca să-i vorbească între patru ochi. Intendentul se purta cu un exces de curtoazie care mai totdeauna ascunde prefăcătorie, fiindcă noi credm că nu există o mărturie mai infailibilă a nesincerității — în afară de actele propriu-zise — decît un chip zîmbitor și o limbă excesiv de mieroasă într-o clipă nepotrivită, or Muir era excesiv de mîeros și de zîmbitor, și încerca să pară sincer în tot ce spunea. El datora, în realitate, avansarea lui în grad excesivei deferențe pe care o arătase lui Lundie și familiei sale, fiindcă, deși maiorul era prea inteligent ca să se lase înșelat de un subaltern atît de inferior ca talente și cunoștințe, mulți oameni au obiceiul să fie foarte îngăduitori cu cel ce-i măgulește, chiar și atunci cînd nu au încredere în sinceritatea lui și cînd știu foarte bine cau-

zele care-l determină să se poarte astfel. În cazul de față, se confruntau mințile agere a doi oameni cu caractere absolut diferite. Călăuză era pe atît de simplu, pe cît era intendentul de șiret ; atît de sincer, pe cît era celălalt de fals, și drumul lui era tot atît de drept, pe cît era de sinuos drumul celui alt. Amîndoi erau oameni cu sînge rece și calculați ; amîndoi erau curajoși, dar nu-și arătau vitejia în aceeași măsură, și Muir nu se expunea unei primejdii decît într-un anumit scop, în timp ce ghidul socotea că teama face parte din stările afective raționale sau că e o senzație căreia nu trebuie să i te supui decît dacă speri să ajungi la un rezultat bun.

— Preascumpul meu amic, începu Muir, fiindcă, datorită ultimelor servicii și după ce ți-ai consolidat reputația cu ocazia acestor din urmă tratative, ne ești tuturor de mii de ori mai scump decît înainte, desigur că n-or să te facă ofițer, fiindcă nu se dau grade categoriei din care faci parte, și cred că nici n-o dorești ; dar în calitate de călăuză, sfătuitor și supus loial, precum și de trăgător fără egal, se poate spune că renumele dumitale a atins culmea. Mă indoiesc că însuși comandantul-șef ar duce cu el în America atîta glorie cît ai cîștigat dumneata ; acum trebuie să te liniștești și să-ți trăiești în pace restul zilelor. Căsătorește-te, omule, cît mai degrabă, și gîndește-te numai la fericirea asta atît de prețioasă, fiindcă dacă o ai pe ea, n-ai de ce să mai rîvnești la glorie. Căsătorește-te cu Mabel Dunham, în numele cerului, și vei avea și o bună soție, și o bună reputație !

— Oare ce se-ntîmplă, intendentule ? Aud un sfat nou și ciudat din gura dumitale ! Știam că ești rivalul meu !

— Da, omule, pot să-ți spun că am fost un rival de temut. Eu nu am făcut niciodată curte zadarnic, cu toate că am curtat cinci femei. Lundie nu vrea să numere decât patru, dar el nu-și închipuie că în realitate calculele sale sînt depășite. Da, da, ai avut în mine, Călăuză, un rival, însă nu-l mai ai ; dimpotrivă, îți urez cu toată sinceritatea să ai succes pe lângă Mabel, și dacă viteazul sergent va supraviețui, poți să fii convins de vorbele bune pe care le voi pune pentru dumneata.

— Îți sînt recunoscător pentru bunăvoință, intendentele, îți sînt recunoscător, deși nu prea am nevoie de laudă față de sergentul Dunham, care mi-e prieten de multă vreme. Cred că putem să vorbim de chestiunea asta ca fiind sigură, fiindcă dacă Mabel și tatăl ei și-au dat consimțămîntul, nici tot regimentul 55 n-ar mai putea împiedica înfăptuirea lui. Păcat ! Sărmanul tată nu va mai trăi destul ca să vadă înfăptuit ceea ce a dorit de atita vreme !

— Dar va avea, murind, mîngîierea să știe că dorințele lui se vor împlini. E o mare ușurare. Călăuză, pentru un suflet care părăsește lumea aceasta să fie sigur că după dispariția sa ființele iubite rămîn în siguranță. Toate soțiile mele și-au exprimat acest simțămînt înainte de a-și da duhul.

— Toate soțiile duminale, intendentele, să fi avut această mîngîiere ?

— Destul, omule, nu te credeam atît de meșter la vorbe ! Bine, bine, glumele spuse între vechi prieteni nu jignesc. Dacă nu mă pot căsători cu Mabel, îmi va fi cel puțin îngăduit s-o apreciez și să vorbesc frumos despre

ea și despre dumneata față de toți și cu orice prilej. Dar, Călăuză, e ușor de înțeles că un sărman om care pierde o astfel de femeie are nevoie, după toate probabilitățile, de anumite consolări.

— Foarte probabil... foarte probabil, intendentule — răspunse ghidul, cu simplitatea lui obișnuită. Eu știu că aş îndura foarte greu pierderea lui Mabel. Poate că vei suferi văzîndu-ne căsătoriți, dar să știi că moartea sergentului va amîna unirea noastră și vei avea timp să te consolezi.

— Voi suporta și această lovitură... da, o voi suporta, deși mi se sfișie inima; dar, știi, ai putea să mă ajuți, prietene, dîndu-mi ceva de făcut. Înțelegi foarte bine că această expediție a avut o desfășurare ciudată, fiindcă eu, un ofițer al regelui, n-am făcut parte din ea decît ca voluntar, un simplu subofițer avînd comanda. M-am su-pus din mai multe motive, deși clocoteam de nerăbdare să mi se încredințeze mie comanda, fiind vorba să luptăm pentru onoarea și pentru drepturile maiestății sale.

— Intendentule, îl întrerupse ghidul, ai căzut atît de iute în mîinile inamicului, încît să nu te simți cu conștiința încărcată din acest punct de vedere. Așa că, ascultă-mă și nu mai vorbi despre asta.

— Asta e și părerea mea, Călăuză; să nu mai vorbim despre asta. Sergentul Dunham este „*hors de combat*“¹...

— Cum adică? zise ghidul.

— Da, deoarece sergentul nu mai poate comanda, va fi greu să încredințezi comanda unui detașament victorios ca acesta unui caporal; fiindcă florile dintr-o gră-

¹ Scos din luptă (fr.).

dină mor înăbușite de buruieni, tocmai mă gîndeam să pretind autoritatea cuvenită unuia ca mine, care e locotenent. Soldații nu se vor împotrivi, iar în ceea ce te privește, scumpul meu prieten, acum, cînd ești acoperit de atîta glorie și o ai și pe Mabel, la care se adaugă și conștiința datoriei împlinite, mai prețioasă decît orice, mă aștept să găsesc în dumneata mai degrabă un aliat decît un adversar.

— Presupun, locotenente, că ai dreptul de a comanda soldații regimentului 55 și că nimeni dintre noi nu se va împotrivi, cu toate că ai fost prizonier de război, și poate că unii ar șovăi să consimtă a se încredința comanda unui prizonier eliberat. Totuși, cred că nimeni de pe insulă nu se va împotrivi dorințelor dumitale.

— Foarte bine, Călăuză, și cînd voi da raportul despre succesul nostru împotriva ambarcațiunilor dușmane, despre felul cum a fost apărât bastionul și despre operațiunile generale, inclusiv capitularea, vei vedea că nu voi uita să vorbesc de drepturile și meritele dumitale.

— Lasă drepturile și meritele mele deoparte, intențentule ! Lundie știe cine sînt eu, în pădure și în fort, iar generalul o știe și mai bine. Nu-mi duce grija ; povestește întîmplările prin care ai trecut dumneata și nu uita să-i faci dreptate tatălui lui Mabel, care e încă ofițer comandant.

Muir, în timp ce se apropia de cei adunați în jurul focului, se arătă pe deplin mulțumit de această înțelegere, mai adăugînd că e hotărît să facă dreptate tuturor. Aici, intendentul începuse, pentru prima oară de cînd părăsiseră fortul Oswego, să-și asume o parte din autoritatea ce da-

tora gradului său. Luindu-l deoparte pe singurul caporal care mai rămăsese în viață, îi spuse că din clipa aceea el, Muir, este comandantul lor, și-i dădu ordin să-i înștiințeze pe subalternii săi de noua stare de lucruri. Schimbarea de domnie se petrecu fără nici unul din simptomele obișnuite ale unei revoluții, fiindcă toți recunoșteau dreptul legal al locotenentului de a comanda și nimeni nu părea dispus să-i conteste această calitate. Din motive cunoscute numai de ei, Lundie și intendentul luaseră la început hotărâri diferite, și acum, din motive cunoscute numai de ofițerul de intendență, acesta socoti că e bine să-și schimbe hotărîrea. Acest fel de a judeca părea jignitor pentru soldați, deși starea gravă a sergentului Dunham ar fi justificat îndeajuns hotărîrea luată, dacă o asemenea justificare ar fi fost necesară.

În acest timp, căpitanul Sanglier se ocupa de micul său dejun cu resemnarea unui filozof, cu sîngele rece al unui veteran, cu nevinovăția și iscusința unui francez și cu lăcomia unui struț. El petrecuse treizeci de ani în colonii, părăsind Franța pe cînd avea o funcție în armata țării sale aproape asemănătoare cu aceea deținută de Muir în regimentul 55. Bucurîndu-se de o constituție de fier, avînd o totală insensibilitate, o oarecare pricepere în a-i conduce pe indieni și un curaj neînfrînt, toate aceste calități îl făcuseră de la început pe comandantul-șef să-l socoată ca pe omul cel mai potrivit pentru conducerea operațiilor militare ale aliaților săi indieni. Îndeplinind această funcție, el ajunsese cu vremea căpitan și, odată cu promovarea sa, își însușise o parte din obiceiurile și felul de a gîndi al celor pe care-i conducea, cu o ușurință și o pu-

tere de adaptare privite în această parte a lumii ca specifice compatrioților săi. Comandase adesea grupurile de irochezi în incursiunile lor de jaf și se purtase cu acest prilej în așa fel, încît adusesese și ușurarea, dar și agravarea nenorocirilor provocate de acest gen de război, folosind concepțiile mai largi și mijloacele mai cuprinzătoare ale civilizației. Cu alte cuvinte, întocmea întotdeauna planuri de acțiune, care prin însemnătatea și urmările lor depășeau cu mult politica obișnuită a indienilor, și atunci intervenea pentru a slăbi unele consecințe nefaste ale acțiunilor sale. Pe scurt, era un aventurier zvîrlit de împrejurări într-o situație în care calitățile specifice oamenilor din categoria sa se puteau afirma cu promptitudine, pentru a face bine sau rău, și nu renunța la posibilitățile de îmbogățire ce i se ofereau, dar nici nu abuza de ele, atrăgîndu-și dizgrația printr-o cruzime zadarnică. Totuși, deoarece numele său era în chip inevitabil asociat cu multe din excesele săvîrșite de grupurile de sub comanda lui, era privit de cei mai mulți locuitori din provinciile americane ca un mizerabil, care vărsa cu plăcere sîngele semenilor săi și căruia chinul unui om nevinovat, lipsit de apărare, îi dădea cea mai mare satisfacție. Numele de *Sanglier*¹, o poreclă adoptată de el însuși, sau *Flint-heart*², sub care era cunoscut la această graniță, se bucura printre femeile și copiii din această parte a țării de o faimă tot atît de îngrozitoare ca a lui Butler și Brandt, care au apărut mai tîrziu.

¹ Mistreț (fr.).

² În engleză, Inimă de cremene.

Întîlnirea dintre Călăuză și Sanglier se aseamăna întrucîtva cu faimoasa întîlnire dintre Wellington și Blücher, descrisă atît de des și amănunțit. Ea se petreceu lingă foc, și cei doi bărbați se priviră unul pe altul mai bine de un minut, fără să scoată o vorbă. Fiecare dintre ei știa că celălalt e un dușman neînduplecat, și fiecare își dădea seama că trebuie să-și trateze adversarul cu puterea de înțelegere bărbătească a unui războinic, simțînd în același timp că atît caracterul cît și interesele lor erau cu totul diferite. Unul slujea pentru bani și avansare; celălalt, fiindcă viața îl aruncase în sălbăticie, și patria sa avea nevoie de brațul și experiența lui. Dorința de a se ridica deasupra situației sale nu tulburase niciodată liniștea lui Călăuză, și ambiția nu-l stăpînise nicînd, fiindcă ambiția se descoperă de obicei repede — pînă în clipa cînd o cunoscuse pe Mabel. Începînd de atunci, neîncrederea față de sine însuși, venerația pentru fata aceasta și dorința de a putea să ofere fetei o situație mai bună decît avea el îl făcuseră să treacă prin clipe chinuitoare, dar firea lui simplă îi îngăduise să-și regăsească echilibrul cînd înțelese că femeia care nu ar șovăi să-l ia de soț ar fi gata și să-și împartă soarta cu el, oricît de modestă ar fi. Îl stima pe Sanglier ca pe un războinic curajos și era prea generos din fire ca să creadă numai jumătate din ceea ce auzise pe seama ofițerului francez. Dar nu aproba egoismul lui Sanglier, calculele reci ale acestuia și, mai ales, faptul că lepădînd firea sa de om alb, adopta apucăturile unui indian piele-roșie. Pe de altă parte, Călăuză era pentru căpitanul Sanglier o enigmă. Acesta din urmă nu putea înțelege

motivele care determinau acțiunile celui alt ; auzise adesea vorbindu-se de dezinteresarea lui, de spiritul de dreptate și de fidelitatea sa, din cauza cărora săvîrșise de multe ori erori grave, bizuindu-se pe faptul că diplomatul deschis și sincer își păstrează mai bine secretul decît cel taciturn și viclean.

După ce acești doi eroi se contemplară în tăcere, cum s-a arătat mai sus, *Monsieur Sanglier* duse mîna la chipu, fiindcă viața aspră de frontieră nu distrusese cu totul politețea pe care o învățase în tinerețe și nu înlăturase nici aparența de bonomie pare-se înăscută a francezului.

— *Monsieur Călăuză*, zise el, cu un accent foarte pronunțat, dar cu un zîmbet prietenos — *un militaire cînstește le courage et la loyauté*¹. Vorbiți limba irocheză ?

— Da, înțeleg limba reptilelor ăstora și la nevoie o pot vorbi, răspunse ghidul, cu aceeași naturalețe și sinceritate de totdeauna — dar nici limba, nici tribul ăsta nu sînt pe gustul meu. După mine, orișui dai de un om cu sînge Mingo în vinele lui, meștere Inimă-de-Cremene, înseamnă că dai de un ticălos. V-am văzut adesea, deși numai în timpul luptelor, și, trebuie s-o recunosc, totdeauna în primele rînduri. Socot că dumneavoastră cunoașteți gloanțele noastre numai din vedere, nu-i așa ?

— Nu pe ale dumneavoastră, dîmnule, fiindcă *une balle*² trimisă de onorabila dumneavoastră mină e o moarte sigură ; ați ucis în aceste insule pe cei mai buni războinici ai mei.

¹ Un militar cînstește curajul și loialitatea (fr.).

² Un glonț (fr.).

— Tot ce se poate, tot ce se poate, dar dați-mi voie să vă spun că dacă s-ar cunoaște adevărul, s-ar ști că toți sînt niște mari ticăloși. Nu vreau să vă jignesc, meștere Inimă-de-Cremene, dar trăiți în tovărășia unor mizerabili.

— Da, domnule, încuviință francezul, care era hotărît să rămînă curtenitor și, înțelegînd greu limba engleză, înclina să creadă că i se făcuse un compliment. Sînteți prea bun, dar *un brave* e totdeauna *comme ça*¹. Iată ce înseamnă asta... ha! Ce face *le jeune homme*²?

Călăuză, îndreptîndu-și ochii în direcția mîinii și privirii căpitanului Sanglier, îl văzu dincolo de foc pe Jasper, pe care doi soldați tocmai îl înșfăcau cu brutalitate și-i legau mîinile la spate din ordinul lui Muir.

— Într-adevăr, ce înseamnă asta? strigă ghidul, ducîndu-se spre cei doi soldați și dîndu-i la o parte cu o forță irezistibilă. Cine are inima să se poarte astfel cu Jasper Eau-douce și cine îndrăznește s-o facă de față cu mine?

— Este ordinul meu, Călăuză, răspunse intendentul, și l-am dat conștient de ceea ce fac. Cred că nu-ți vei lua răspunderea să te opui legalității ordinelor date de un ofițer al regelui soldaților maiestății sale, nu-i așa?

— M-aș împotrivi ordinului regelui, chiar de-ar fi dat de el însuși, dacă ar susține că Jasper merită tratamentul ăsta! Oare băiatul acesta curajos nu ne-a salvat scalpurile, nu a luptat și nu ne-a adus victoria? Nu, nu,

¹ Un viteaz e totdeauna așa (fr.).

² Tînrul acela? (Fr.).

locotenente, dacă acesta este primul act al autorității dumitale, declar că eu-nu-l voi respecta.

— Asta cam miroase a nesupunere, observă Muir, dar noi putem suporta multe de la Călăuză. E adevărat că Jasper a „făcut impresia“ că ne ajută în această acțiune, dar nu trebuie să uităm trecutul. Oare nu l-a denunțat chiar maiorul Duncan sergentului Dunham, înainte de a părăsi fortul Oswego? Oare n-am avut destule dovezi, văzute cu ochii noștri, ca să fim convinși că am fost trădați? Și nu este firesc și aproape necesar să credem că Jasper este trădătorul? Ah, Călăuză, nu vei fi niciodată un mare om de stat sau un mare căpitan, dacă ai o atît de mare încredere în aparență! Domnul să mă ierte! Domnul să mă ierte, dacă nu cred că în clipa descoperirii adevărului s-ar dovedi, așa cum spui adesea, Călăuză, că ipocrizia e un viciu mai răspîdit chiar și decît invidia, fiind plaga naturii omenești!

Căpitanul Sanglier ridică din umeri, uitîndu-se la Jasper, apoi la locotenent și din nou la Jasper.

— Puțin îmi pasă de învidia, ipocrizia sau chiar de natura omenească de care vorbiți! îi înfruntă Călăuză. Jasper Eau-douce este prietenul meu. Jasper Eau-douce este un flăcău curajos, cinstit și loial, și nici un om din regimentul 55 să nu ridice mîna împotriva lui, cît voi fi eu de față ca să împiedic asta, afară numai dacă e un ordin al lui Lundie. Dumneata poți avea autoritate asupra soldaților, dar nu ai nici un fel de cădere să mă comanzi pe mine sau pe Jasper, domnule Muir!

— *Bon!* făcu Sanglier cu un accent nazal.

— Nu vrei să asculți de rațiune, Călăuză ? Nu se poate să fi uitat toate bănuielile și părerile noastre ! Iată aici o altă circumstanță care le mărește și le agravează pe toate celelalte. Vezi fișia asta de pinză ? Ei bine, Mabel Dunham a găsit-o legată de ramura unui copac, chiar pe această insulă, cam cu o oră înainte de atacul dușmanului ; și dacă-ți vei lua osteneala să te uiți la pavilionul cuterului, vei descoperi că este tocmai bucata care a fost tăiată din el. Poate fi vreo dovadă mai puternică decît asta ?

— *Ma foi, c'est un peu fort, ceci !*¹ murmură Sanglier printre dinți.

— Nu-mi vorbi de pavilioane și de semnale, cînd eu îți cunosc inima, răspunse Călăuză. Jasper e cinstit, și cîntea este un dar prea rar ca să te joci cu ea de parc-ar fi conștiința unui Mingo. Nu, nu, lasă-l în pace, sau vom vedea cine luptă mai bine : dumneata și soldații dumitale din regimentul 55, sau Marele-Șarpe, aici de față, și Ucigătoarea-de-cerbi cu Jasper și echipajul său. Dumneata îți supraapreciezi puterea, locotenent Muir, în aceeași măsură în care subapreciezi fidelitatea lui Eau-douce.

— *Très bien !*²

— Ei bine, dacă trebuie să vorbesc deschis, Călăuză, o voi face. Căpitanul Sanglier, aici de față, și bravul Tuscarora Vîrf-de-Săgeată m-au informat că acest nefericit de băiat este un trădător. După astfel de mărturii nu mai poți contesta dreptul meu de a-l pedepsi și necesitatea de a o face.

¹ Pe legea mea, asta e prea de tot (fr.).

² Foarte bine (fr.).

— *Scélérat*¹ murmură francezul.

— Căpitanul Sanglier este un soldat brav și nu poate să-l calomnieze pe un marinăr cinstit — interveni Jasper. Este printre noi vreun trădător, căpitane Inimă-de-Cremene ?

— Da, adăugă Muir, să vorbească fără ocolișuri, fiindcă tu o vrei, tinere nefericit, să se afle adevărul ! Nu ți-a mai rămas decât o singură speranță : că vei putea scăpa de pedeapsa capitală cînd o curte marțială se va întruni ca să-ți judece faptele. Ei, căpitane, este sau nu un trădător printre noi ?

— *Oui*, da, domnule, *bien sûr*².

— Prea mult minciună, zise Vîrf-de-Săgeată cu o voce de funet lovind pieptul lui Muir cu dosul mîinii, cu un gest nestăpînit. Unde sînt războinicii mei ? Unde sînt scalpurile de la *yengeese* ? Prea mult minciună !

Lui Muir nu-i lipsea curajul și nici un anumit simț al onoarei. Din greșeală, ceea ce nu fusese decât un simplu gest din partea lui Vîrf-de-Săgeată, el îl privi ca un act de violență. Conștiința i se trezi, făcu un pas înapoi și întinse mîna spre o flintă. Chipul îi era livid de furie, și expresia feței sale îi trăda intențiile. Dar indianul Tuscarora fu mai iute de mînă ; aruncă o privire sălbatică în jur, scoase un cuțit ascuns sub centură și-l implintă fulgerător pînă-n prăsele în trupul intendentului. Cîm acesta din urmă căzu la picioarele sale, căpitanul Sanglier privi chipul omului pe care se așternuse umbra de ui-

¹ Ticălosul ! (fr.).

² Desigur (fr.).

mire a celui surprins de moarte și zise, calm, luînd o priză de tabac și dînd din umeri :

— *Voilà l'affaire finie, mais ce n'est qu'un scélérat de moins*¹.

Gestul fu prea neașteptat ca să-l mai poată împiedica cineva : cînd Virf-de-Săgeată se năpusti, cu un urlet, printre arbuști, albi erau prea uimiți ca să se gîndească la o urmărire. Chingachgook își păstră totuși singele rece, și ramurile tufişurilor abia se închiseseră după indianul Tuscarora, că fură din nou îndepărtate de Marele-Șarpe, care se repezi în urmărirea lui.

Jasper Western vorbea franceza curgător, și atît cu-vintele cît și purtarea lui Sanglier îl uimiseră.

— Vorbiți, domnule, zise el în limba franceză, sînt eu un trădător ?

— *Le voilà*, răspunse francezul rece, acesta e spionul nostru... agentul nostru... prietenul nostru... *ma foi c'était un grand scélérat... voici*².

Rostind aceste cuvinte, Sanglier se aplecă și băgă o mină într-unul din buzunarele intendentului din care scoase o pungă. Îi răsturnă conținutul pe pămînt și un pumn de ludovici se rostogoliră spre soldații care-i ridicară fără întîrziere.

Aruncînd punga cu dispreț, soldatul acesta aventurier se întoarse la supa sa, pe care o pregătise cu atîta grijă și, găsind-o pe gustul lui, începu să mănînce cu o nepăsare pentru care l-ar fi invidiat cei mai stoici războinici indieni.

¹ Treaba s-a terminat, un ticălos mai puțin și-atîta tot (fr.).

² Iată-l... Pe legea mea, era un mare ticălos (fr.).

*Pământul are o singură nemuritoare floare :
Virtutea, iar ca tezaur trainic : adevărul.*

Cowper

Cititorul își poate inchipui unele din evenimentele care s-au petrecut după moartea neașteptată a lui Muir. În timp ce soldații duceau cadavrul deoparte și-l acopeau decent cu o manta, Chingachgook veni și se așeză tăcut la locul său de lângă foc ; Sanglier și Călăuză observară că avea la centură un scalp încă singerind și proaspăt. Nimeni nu-i puse vreo întrebare, și ofițerul francez, deși era absolut convins că Virf-de-Săgeată murise, nu-și arătă nici curiozitatea, nici regretul. El își mîncă mai departe supa, liniștit de parcă era vorba de un prînz obișnuit. În atitudinea lui vedeai orgoliu și o nepăsare simulată, învățată de la indieni, dar ea se datora și obișnuinței de a se stăpîni, precum și unei insensibilități naturale. În ceea ce-l privește pe Călăuză, sentimentele sale erau oarecum mai deosebite, deși în aparență păreau foarte asemănătoare. El nu-l iubit pe Muir ; limbajul curtenitor și mîeros al acestuia nu se potrivea cu firea sa cinstită și atît de spontană, dar această moarte neașteptată și violentă îl tulburase, deși era obișnuit cu

astfel de scene, și era mai ales și tare uimit descoperind că locotenentul fusese un trădător.

Voind să-și dea seama de amploarea acestei trădări, de îndată ce soldații îndepărtară cadavrul, începu să-i pună întrebări căpitanului. Acesta, nemaiavînd nici un motiv să păstreze secretul, acum cînd agentul său dispăruse, dezvălui, în timp ce mîncă, următoarele fapte care vor lămuri unele din evenimentele povestirii noastre.

Muir își oferise din proprie inițiativă serviciile sale dușmanului chiar din clipa cînd regimentul 55 sosise la frontieră. Făcînd această ofertă, el scosese în evidență relațiile sale intime cu Lundie și mijloacele de care dispunea ca să dea informații mai precise și mai însemnate decît agenții obișnuiți. Condițiile lui au fost primite și Sanglier s-a întîlnit de cîteva ori cu el în împrejurimile fortului Oswego, ba a petrecut chiar și o noapte întreagă ascuns în fortul englez. Virf-de-Săgeată ținea legătura între cele două persoane, și scrisoarea anonimă către maiorul Duncan fusese așternută pe hîrtie de Muir, trimisă la Frontenac, unde fusese copiată și expediată înapoi prin indianul Tuscarora, care tocmai se întorcea din această misiune cînd fusese prins de cei de pe Scud. Nu e nevoie să se mai adauge că Jasper trebuia să fie sacrificat, pentru a se masca astfel trădarea locotenentului în ceea ce privește poziția insulei. O răsplată suplimentară, constînd în aurul găsit în punga sa, îl hotărîse pe locotenent să însoțească detașamentul de sub comanda sergentului Dunham, ca să transmită semnalele convenite pentru începerea atacului. Înclinarea lui Muir pentru sexul frumos era o slăbiciune a sa și s-ar fi căsătorit cu Mabel sau cu oricare alta care

ar fi vrut să-l ia de bărbat ; dar faptul că o admira pe această frumoasă fată era menit să-i servească de paravăn, să justifice prezența sa în rindurile detașamentului, fără să împartă răspunderea înfringerii lui, sau să evite situația ce-ar fi putut să devină primejdioasă dacă n-ar fi fost în stare să invoce un motiv destul de plauzibil care să ceară ca el să-i însoțească neapărat. Căpitanul Sanglier era la curent cu toate acestea și mai ales cu ceea ce se referea la Mabel și nu șovăi să destăinuiască auditorilor săi multe secrete, ironizînd adesea cu asprime, pe măsură ce le dezvăluia, diferitele expediente ale nefericitului ofițer de intendanță.

— *Touchez-là*¹, zise francezul acesta cu sînge rece, întinzîndu-și mîna nervoasă lui Călăuză, cînd își termină explicațiile. Dumneata ești *honnêt*² și asta este *beaucoup*³. Noi recrutăm spioni ca pe doctoriile pe care le luăm ca să ne fie de folos : *mais je les déteste. Touchez-là*⁴.

— Îți string mîna, căpitane, fiindcă ești un dușman cinstit și sincer, răspunse Călăuză, ba chiar unul curajos, dar leșul intendentului nu va face niciodată de rușine pămîntul englezesc. Mă gîndisem să-l duc lui Lundie, să cînte cu cimpoiul deasupra lui, dar mai bine să rămînă aici, în locul unde și-a săvîrșit ticăloșiile, și va avea drept piatră de mormînt propria lui trădare. Căpitane Inimă-de-Cremene, bănuiesc că legăturile astea cu trădătorii fac parte în chip normal din activitatea unui soldat, dar măr-

¹ Dă-mi mîna. (fr.).

² Cinstit (fr.).

³ Mult (fr.).

⁴ Dar îi disprețuiesc, dă-mi mîna (fr.).

turisesc deschis că mie așa ceva nu-mi place și prefer că dumneata și nu eu să ai afacerea asta pe conștiință. Ce păcătos înrăit ! Să comploteze în dreapta și în stînga împotriva țării sale, a prietenilor săi și a lui Dumnezeu ! Jasper, flăcăule, am să-ți spun ceva. Numai o clipă.

Călăuză îl luă pe tînărul marinar deoparte, îi strînse mîna și urmă, cu lacrimi în ochi :

— Mă cunoști, Eau-douce, și te cunosc, zise el, și tot ce s-a petrecut n-a clintit deloc părerea mea despre tine. Nu le-am crezut scornelile nici o clipă, cu toate că la un moment dat bănuiala putea să pară serioasă ; recunosc, mi s-a părut și mie serioasă, însă tocmai asta m-a făcut să judec foarte bine lucrurile. Dar nicicînd nu te-am bănuît nici măcar o clipă, fiindcă te cunoșteam și știam că trădarea nu-i în firea ta ; mărturisesc însă că nu l-am bănuît nici pe intendent !

— Și avea un brevet de ofițer al maiestății sale, Călăuză ! Și cînd te gîndești că pretindea c-o iubește pe Mabel, deși nu simțea nimic pentru ea !

— Și asta-i, nici vorbă, un păcat ; omul acesta a avut pesemne sînge de Mingo în vinele sale. Cel ce înșală o femeie nu poate fi decît o lichea, flăcăule, fiindcă Dumnezeu a creat aceste ființe plătînde tocmai ca noi să le cîștigăm iubirea prin afecțiunea și serviciile noastre. Iată, bietul sergent, e acum pe patul de moarte ; mi-a făgădu-it-o pe fiica sa de soție, și Mabel, ce fată scumpă ! și-a dat încuviințarea. Acum port răspunderea a două ființe, două vieți de care trebuie să am grijă, și două inimi, pe care să le înveslesc. Ah, Jasper ! Mi se pare citeodată că nu sînt destul de bun pentru copila asta gingașă !

Lui Eau-douce aproape că i se tăie răsuflarea cînd auzi vestea asta neașteptată și, deși izbuti să-și stăpînească orice semn exterior de frămîntare, obrajii lui căpătară paloarea morții. Toțuși, găsi puterea să răspundă nu numai fără șovăire, dar și cu energie :

— Nu vorbi așa, Călăuză, ai merita și o regină !

— Da, da, flăcăule, potrivit cu ceea ce înțelegi tu despre meritul meu ; adică, la nevoie, eu pot să ucid un cerb sau un Mingo ca oricare alt om de pe frontieră, sau să urmăresc cu ochi sigur o potecă în pădure, ori să mă orientez după stele ; dar alții nu-l înțeleg așa. Negreșit, negreșit, Mabel nu va duce lipsă de vînat, de pește sau de porumbei, dar voi fi eu pentru ea un om în stare să ducă o conversație plăcută, un om cu idei și cunoștințe destule, cu care să-și petreacă vremea cînd vom înainta în vîrstă, și fiecare dintre noi va începe să fie prețuit de celălalt la dreapta lui valoare ?

— Dacă e vorba să fii prețuit la dreapta ta valoare, Călăuză, apoi, chiar și cea mai nobilă dcamnă din lume ar fi fericită cu tine. În privința asta, n-ai de ce să te temi.

— Jasper, cred că numai tu ai părerea asta despre mine. Știu c-o ai, fiindcă este o părere firească, potrivită cu simțămintele de prietenie ce-l fac pe orice om să-i judece cu bunăvoință pe cei pe care-i iubește. Da, da, dacă ai fi, băiete, o fată și m-aș cununa cu tine, aș fi liniștit, știind că înclini să mă privești cu bunăvoință, orice aș face. Dar, la urma urmelor, o tinără fată își poate dori un bărbat mai apropiat de vîrsta și de gusturile ei

decît unul atît de bătrîn încît să-i poată fi tată, și atît de sălbatic, ca s-o sperie. Mă mir, Jasper, că Mabel nu s-a gîndit mai degrabă la tine decît la mine.

— Să se gîndească așa, dintr-o toană, la mine, Călăuză ? răspunse tînărul, străduindu-se să-și stăpînească tremurul vocii, pentru ca să nu se trădeze. Dar ce calități am eu ca să-i plac lui Mabel Dunham ? Toate lipsurile tale le-am și eu și nu mă bucur de nici una din calitățile superioare care-i fac pe generali să te respecte, cum se întîmplă cu tine.

— Bine, bine, spune ce vrei, dar e numai o simplă întîmplare. Am călătorit și am călăuzit prin pădure ne-numărate femei ; am petrecut cu ele mult timp în garnizoană, însă nu am simțit niciodată înclinație pentru vreuna, pînă cînd n-am văzut-o pe Mabel Dunham. E drept, sărmanul sergent m-a făcut să mă gîndesc prima oară la fiica lui. Dar după ce am stat cîteva zile în preajma ei, n-a mai fost nevoie de nimeni ca să mă gîndesc la ea zi și noapte. Sînt rezistent, Jasper, da, sînt foarte rezistent, și un om destul de hotărît, după cum știi, dar cînd mă gîndesc că aș putea s-o pierd pe Mabel Dunham, mi se pare că aș fi ca un brad lovit de trăsnet.

— Să nu mai vorbim de asta, Călăuză, zise Jasper, strîngînd la rîndu-i mîna prietenului și îndreptîndu-se din nou spre foc, deși încet și ca un om căruia puțin îi pasă unde se duce. Să nu mai vorbim, ești demn de Mabel, și Mabel este demnă de tine... o iubești pe Mabel, și Mabel te iubește... tatăl său te-a ales să fii soțul ei și nimeni n-are dreptul să se împotrivească. În ce-l privește

pe intendent, dragostea lui prefăcută pentru Mabel este chiar mai rea decît trădarea faţă de rege.

Între timp, ajunseră atît de aproape de foc, încît trebură să schimbe subiectul convorbirii. Din fericire, Cap, care fusese pînă atunci în întăritură, la căpătîiul cumnatului său pe moarte, şi nu ştia nimic din tot ce se petrecuse de la capitulare încoace, apăru acum, apropiindu-se de ei gînditor şi trist. Îşi pierduse în foarte mare măsură aerul pedant care-l făcea să pară de obicei că dispreţuieşte tot ce-l înconjoară, acum avînd înfăţişarea unui om muncit de gînduri, dacă nu chiar a unui om umil.

— Moartea aceasta, domnilor, spuse el, cînd fu destul de aproape, e o întîmplare tristă, din orice parte ai privi-o. Iată-l acum pe sergentul Dunham, fără îndoială un foarte bun soldat, trăgînd de cablul vieţii sale, dar agăţîndu-se de el ca şi cum s-ar fi hotărît să nu-l lase să scape prin nara ancorei, şi asta numai din pricină, după cîte mi se pare, c-o iubeşte mult pe fiică-sa. În ce mă priveşte, cînd un prieten este într-adevăr gata de a porni la drum lung îi doresc totdeauna noroc şi călătorie plăcută.

— Doar n-ai vrea să-l ucizi pe sergent înainte de a-i veni ceasul? îl dojeni Călăuză. Viaţa este scumpă chiar şi pentru cei vîrstnici şi am cunoscut unii oameni care păreau că ţin la ea cu atît mai mult, cu cît valoarea ei era mai mică.

Lui Cap nici pe departe nu-i trecea prin gînd să grăbească sfîrşitul cumnatului său. Datoria de a alina chinurile unui om pe patul de moarte i se păruse foarte apăsătoare şi nu voia decît să-şi exprime dorinţa sinceră ca sergentul să scape de toate grijile şi suferinţele.

Așadar, puțin jignit de interpretarea dată cuvintelor sale, răspunse, în felul său mușcător, deși se muștra că nu-și exprimase limpede simțămintele.

— Ești prea vîrstnic și prea sensibil, Călăuză, răspunse el, ca să jignești un om cînd acesta își deapănă gîndurile triste. Sergentul Dunham este cumnatul și prietenul meu, adică un prieten intim în măsura în care un soldat poate fi prieten cu un marinar, și-l respect și-l cinstesc cum se cuvine. Mai mult, nu mă îndoiesc cîtuși de puțin că a trăit așa cum trebuie și, la urma urmei, nu-i un lucru prea rău să dorești cuiva să amareze bine în cer. Doar chiar și cel mai bun dintre noi este muritor, ceea ce nu poți nega, și asta ar trebui să fie o lecție pentru orgoliul nostru la vremea cînd sîntem viguroși și frumoși. Dar unde este intendentul, Călăuză ? Ar fi cazul să vină să-și ia adio de la sărmanul sergent, care nu face decît să ne-o ia cu puțin înainte.

— Cuvintele dumitale cuprind mai mult adevăr decît crezi, meștere Cap, ceea ce nu prea e de mirare, fiindcă oamenii rostesc adesea adevăruri adînci fără să se gîndească la ele și în clipe cu totul nepotrivite. Dar ai fi putut să mergi mai departe și să spui că „cei mai răi dintre noi sînt muritori“, ceea ce e adevărat și mult mai folositor, decît să ne amintim că și „cei mai buni“ trebuie să moară. În privința bunului-rămas, pe care intendentul ar trebui să și-l ia de la sergent, nu mai poate fi vorba, deoarece i-a luat-o înainte, fără să se ocupe prea mult nici de sine, nici de alții.

— Nu vorbești destul de clar, ca de obicei, Călăuză. Știu că în împrejurări de-astea trebuie să ne preocupe gânduri grave, dar nu văd folosul exprimării în parabole.

— Chiar dacă vorbele mele nu sînt limpezi, ideea este. Pe scurt, meștere Cap, în timp ce sergentul se pregătește de o călătorie lungă, domol și cu chibzuință, ca un om conștiincios și cinstit ce este, intendentul i-a luat-o grăbit înainte și cu toate că e vorba de o chestiune în care-mi vine greu să-mi spun cuvîntul, socot că vor călători pe căi diferite, așa că nu se vor mai întîlni nici-odată.

— Vorbește mai clar, prietene, zise marinarul, uimit, uitîndu-se în jurul lui după Muir, a cărui absență începuse a-i trezi bănuieli. Nu-l văd pe intendent și nu cred să fie omul care să fugă tocmai acum, cînd s-a dobîndit victoria ; desigur, dac-am fi pierdut lupta, cred că situația ar fi fost alta.

— Tot ce-a mai rămas din el se găsește sub mantașua aia, răspunse Călăuză, care povesti, după aceea, pe scurt, cum murise locotenentul. Lovitura indianului Tuscarora se poate asemăna cu mușcătura veninoasă a unui șarpe cu clopoței, dar fără avertismentul dat de șarpe — continuă Călăuză. Am văzut multe lupte înverșunate și, multe răbufneli neașteptate de furie sălbatică, dar niciodată n-am văzut duhul unui om părăsind trupul atît de neașteptat sau într-o clipă mai critică pentru nădejdiile unui muritor. Sufletul i s-a oprit pe buze odată cu minciuna și s-ar putea spune că spiritul și-a luat zborul în plină desfășurare a răutății..

Cap asculta cu gura căscată de uimire, și cînd Călăuză termină, marinarul tuși de două trei ori ca să-și vină-n fire.

— Viața asta de aici, dintre apa dulce și sălbăticie, e nesigură și greu de îndurat, meștere Călăuză, și cu cît o voi părăsi mai devreme, cu atît mai bună va fi părerea pe care o am despre mine. Acum, fiindcă veni vorba despre el, trebuie să spun că omul ăsta a dat fuga să se ascundă în gaura dintre stînci de îndată ce dușmanul ne-a atacat, și a făcut acest lucru cu un fel de instinct uimitor pentru un ofițer ; dar, fiind prea grăbit să-l urmez, n-am avut vreme să înregistrez toate amănuntele astea în jurnalul meu de bord ! Ai spus că era un trădător, gata să-și vîndă țara, și mai ales unui francez sîngeros, nu-i așa ?

— Gata să-și vîndă tot... țară, suflet, trup, pe Mabel și toate scalpurile noastre, și te rog să crezi, fără să-i pese cine e cumpărătorul. De data asta, compatrioții căpitanului Inimă-de-Cremene, aici de față, l-au plătit.

— Da, da, ei sînt întotdeauna gata să cumpere cînd nu pot învinge și gata s-o șteargă în galop cînd nu pot face nici una, nici alta.

Sanglier își scoase chipiul, cu o gravitate ironică, răspunzînd la acest compliment cu o expresie politicoasă de dispreț, care nu fu înțeleasă de bătrînul marinar. Însă Călăuză avea o curtoazie înnăscută și un prea adînc simț de dreptate, ca să nu răspundă la atac.

— Bine, bine, interveni el, după părerea mea, pînă la urmă nu e o prea mare diferență între un englez și un francez. Recunosc că vorbesc limbi diferite și au regi di-

feriți, dar și unul și altul sînt oameni și au simțăminte omenești cînd este cazul. Dacă un francez e uneori necuviincios, asta se întîmplă și cu un englez, iar în privința fugii în galop, de ce nu s-ar folosi un om din cînd în cînd de ea, ca un cal, din orice țară ar fi ?

Căpitanul Inimă-de-Cremene, cum îi spunea Călăuză, salută din nou, acum însă cu un zîmbet prietenos, lipsit de ironie, fiindcă, independent de felul de a se exprima al acestuia, el simțea că era bine intenționat. Fiind însă prea filozof ca să se sinchisească de ceea ce gîndește sau spune un om ca marinarul Cap, își termină dejunul fără a se abate cîtuși de puțin de la această ocupație importantă.

— Eu am venit aici în primul rînd pentru intendent, continuă Cap, după ce-și întoarse ochii de la pantomima căpitanului francez. Sergentul se apropie de capătul vieții și m-am gîndit că poate o avea să-i spună ceva celui care urma să-i ia locul la comandă, înainte de a se despărți pentru totdeauna de lumea aceasta. Dar acum se pare că e prea tîrziu, după cum spui, Călăuză, fiindcă locotenentul i-a luat-o într-adevăr înainte.

— Fără îndoială că i-a luat-o, dar într-alt fel. În ceea ce privește succesiunea, presupun că tot ce-a mai rămas din detașamentul regimentului 55, adică cei cîțiva oameni foarte obosiți, ca să nu zic înspăimîntați, pot să intre sub comanda caporalului. Dar dac-o fi nevoie să se mai întreprindă ceva, cred că pînă la urmă eu o să fiu însărcinat cu asta. Presupun, totuși, că nu ne mai rămîne decît să ne îngropăm morții, să dăm foc fortăreței și colibelor, fiindcă sînt amplasate pe teritoriul dușmanului, și nu tre-

buie să le lăsăm la dispoziția lui. Ca noi s-o folosim mai departe, nici nu mai poate fi vorba, fiindcă acum, cînd francezii cunosc poziția insulei, ar însemna să ne lăsăm prinși într-o capcană de lup. Eu și Marele-Șarpe ne vom ocupa de toate astea, fiindcă ne pricepem tot atît de bine la retragere ca și la înaintare.

— Totul e în cea mai deplină ordine, prietene. Acum să ne gîndim la sărmanul meu cumnat. Cu toate că e soldat, cred că nu-l putem lăsa să plece fără un cuvînt de mîngiere și o vorbă de rămas bun. Întîmplarea asta a fost tare nefericită din toate punctele de vedere, deși presupun că trebuia să ne așteptăm la ea, dacă ținem seama de starea timpului și de modul de navigație. Se cuvine să ne străduim să-l ajutăm pe omul ăsta demn să demareze, fără să-și întindă prea mult cablurile. Moartea, la urma urmei, nu e decît o circumstanță, meștere Călăuză, și una cu un caracter foarte general, fiindcă mai devreme ori mai tîrziu trebuie să i ne supunem toți.

— Foarte adevărat, foarte adevărat, din care cauză mi se pare că e înțelept să fim totdeauna pregătiți. M-am gîndit adesea, Apă-Sărată, că mai fericit decît toți este cel care lasă în clipa despărțirii cît mai puține lucruri în urma sa. Iată-mă pe mine, un vîntător rătăcitor, un cerșetăș, o călăuză, care nu am nici un petic de pămînt al meu, totuși posed și mă bucur de o întindere mai mare decît a puternicului senior din Albany. Cu cerul deasupra capului, ca să-mi amintesc de ultima mea vînătoare, și cu frunzele uscate sub picioare, pășesc pe pămînt tot atît de ușor, de parc-aș fi proprietarul și stăpînul lui; ce și-ar putea oare dori inima mai mult? Nu pot să spun

că nu iubesc nimic din tot ce se află pe pământ, fiindcă se găsesc câteva lucruri care-mi sînt destul de dragi, pe care nu le pot lua cu mine. În fortul Oswego, am citiva cini, pe care-i prețuiesc mult, dar sînt atît de zgomotoși pe vreme de război, încît trebuie să mă despart de ei în timpul acesta. Apoi mă gîndesc că mi-ar fi greu să mă despart de Ucigătoarea-de-cerbi, cu toate că nu văd nici un motiv să nu fim înmormîntați împreună, fiindcă avem aproape aceeași înălțime : șase picioare, numai cu o diferență de un fir de păr ; dar în afară de aceste lucruri și o pipă dăruită de Marele-Șarpe, sau câteva amintiri primite de la călători, pe care le pot pune toate într-un sac ce va fi așezat sub capul meu cînd voi primi ordinul de plecare, nu mai am nimic și pot fi gata într-un minut. Și dă-mi voie să-ți spun, meștere Cap, că asta e ceea ce și eu numesc o circumstanță.

— Tot așa gîndesc și eu, zise marinarul, și amîndoi se îndreptară spre fortăreață, preocupați prea mult de aceste idei morale, ca să-și mai amintească în momentul acela de trista misiune ce o aveau de îndeplinit. Acesta este și felul meu de a gîndi și simți. De cîte ori, în clipa unui naufragiu inevitabil, nu m-am simțit ușurat că nu eram proprietarul navei ! Dacă se duce la fund, socoteam, mă înec și eu, dar corabia nu e proprietatea mea, ceea ce e o mare ușurare. Am descoperit în timpul călătoriilor mele de la un capăt la altul al pămîntului, de la capul Horn la capul Nord, ca să nu mai vorbim de excursia pe băltoaca asta de apă dulce, că dacă un om are cîteva dolari, și-i pune într-o ladă, este sigur că și-a închis inima în lada aceea ; eu port în centura petrecută în jurul corpului

tot ce am, pentru ca să las, după cum spun, lucrurile de cea mai mare importanță la locul lor potrivit. Să mă ia dracu', meștere Călăuză, dacă eu cred că un om fără inimă prețuiește mai mult decât un pește cu bășica de aer găurită.

— Eu nu știu cum vine asta, meștere Cap, însă un om fără conștiință este o sărmană creatură, crede-mă, și oricine va avea de-a face cu un Mingo se va convinge de asta. Eu nu mă prea sinchisesc de dolari și de jumătățile de coroane, moneda preferată din această parte a lumii. Dar înțeleg foarte ușor ce se-ntimplă, deoarece am cunoscut fel de fel de oameni; dacă un semen de-al nostru are o ladă plină cu bani sau cu cine știe ce altceva, poți spune fără teamă de greșală, că și-a închis și inima acolo. Odată, în ultima perioadă de pace, am vinat timp de două veri și am adunat atâtea blănuri de credeam că pierdusem tot ce era bun în mine, ca să facă loc lăcomiei! Căsătorindu-mă cu Mabel, numai de un lucru mă tem. Să nu cumva, de dragul de a-i face o viață mai ușoară, să sfîrșesc prin a iubi prea mult lucrurile astea.

— Ești un filozof, e clar, Călăuză, și cred că ești și un bun creștin.

— Dacă cineva ar tăgădui acest din urmă lucru, m-aș supăra pe el, meștere Cap. Nu m-au creștinat misionarii moravieni ca pe atât de mulți indieni Delawar, asta-i adevărat, dar țin la creștinism și la firea omului alb. După părerea mea, a nu fi creștin e tot atât de puțin onorabil pentru un alb, precum ar fi pentru o piele-roșie să nu creadă în veșnicile și fericitele plaiuri ale vînătoarei. Este drept că, ținînd seama de tradițiile deosebite și de anu-

mite diferențe în părerile legate de ceea ce se petrece cu spiritele după moarte, eu susțin că un bun indian Delawar este și un bun creștin, chiar dacă n-a văzut niciodată un călugăr moravian, și că un bun creștin este și un indian Delawar, în măsura în care i-o îngăduie firea sa. Eu și Marele-Șarpe aici de față am vorbit adesea despre asta, fiindcă el are o mare înclinare pentru religia creștină.

— Are pe dracu' îl întrerupse Căp. N-o vrea cumva să intre în biserică cu toate scalpurile la centură ?

— Ai grijă, prietene Cap, să nu-ți faci o idee greșită. Toate acestea sînt doar lucruri de suprafață și totul depinde de educație și de darurile naturale. Uită-te în jur, la tot ce se petrece pe lume, și spune-mi de ce vezi ici un războinic cu pielea roșie, colo unul cu pielea neagră, și într-alt loc armate de oameni albi ? Toate astea și alte multe lucruri de același fel pe care le-aș putea arăta au fost hotărîte cu un anumit scop și nu noi sîntem cei care au dreptul să întoarcă spatele faptelor, negînd adevărul. Nu, nu, fiecare rasă are legile, firea și tradițiile sale și nici una nu trebuie să fie condamnată din cauză că n-o înțelege pe alta.

— Cred că ai citit mult, Călăuză, ca să fi ajuns la idei atît de limpezi, răspunse Cap, destul de uimit de concepția ușor de priceput a însoțitorului său. Toate astea sînt astăzi pentru mine clare ca lumina zilei, deși mărturisesc că pînă acum nu aveam aceste păreri. De care grup de creștini ții, prietene ?

— Nu te înțeleg.

— Din ce sectă faci parte ? Cărei biserici aparții ?

— Uită-te în jurul dumitale și judecă. Acum sînt în biserică... mănînc, beau și dorm în ea. Pămîntul este templul Domnului, și eu aștept cu umilință să-l servesc fără șovăire, la orice oră și în orice zi. Nu, nu, nu-mi voi renega sîngele și culoarea pielii, dar m-am născut creștin și voi muri în credința asta. Misionarii moravieni au încercat să mă cîștige; a încercat și unul din capelanii regelui, cu toate că nu era prea pregătit în astfel de probleme; și un misionar de la Roma mi-a vorbit îndelung, în vreme ce-l călăuzeam prin pădure în ultima perioadă de pace. Dar le-am răspuns tuturor la fel: „Sînt creștin și n-am nevoie să fiu nici moravian, nici anglican, nici papistaș. Nu, nu, nu-mi voi renega originea, nici sîngele.“

— Cred că dacă i-ai spune dumneata un cuvînt sergentului, care se află pe pragul morții, l-ar ușura, meștere Călăuză. În afară de sărmana Mabel, nu mai are pe nimeni lingă el, și după cum știi, fiica lui e la urma urmei numai o copilă.

— Mabel e plăpîndă, meștere Cap, însă nu știu dacă în astfel de împrejurări nu e mai rezistentă decît cei mai mulți bărbați. Dar sergentul Dunham este prietenul meu și cumnatul dumitale, așa că de astă dată, cînd nu mai trebuie să luptăm pentru drepturile noastre, se cade să mergem împreună la el și să-l veghem pînă cînd părăsește această lume. Oprindu-se și apucîndu-l pe celălalt de un nasture al hainei, Călăuză, care simțea nevoia să vorbească mai ales despre ceea ce știa din experiență, continuă: Am vegheat de multe ori oameni pe moarte, meștere Cap, și am fost martorul ultimei lor suflări și al

ultimului lor suspin, fiindcă de îndată ce frământarea și zgomotul bătăliei se sfîrșesc, e bine să ne îngrijim de cei nefericiți și e bine să vedem cît de felurite sînt simțămintele omenești în astfel de momente solemne. Unii părăsesc această lume tot atît de proști și neștiutori, de parcă Dumnezeu nu le-ar fi dat niciodată puterea de a judeca și o viață despre care trebuie să dea socoteală, în timp ce alții ne părăsesc, bucurîndu-se de parcă ar lăsa poveri grele în urma lor. Eu cred că în astfel de clipe mintea vede limpede, prietene, și în capul omului se imbulzește amintirea a tot ceea ce a făcut.

— Nici vorbă că așa este, Călăuză. Și eu am fost martor la astfel de scene și nădăjduiesc că m-au făcut mai bun. Îmi amintesc că odată, cînd am crezut că mi-a sunat ceasul, am răsfoit jurnalul de bord cu o iuțelă de care nu mă crezusem în stare pînă în momentul acela. N-am fost un prea mare păcătos, prietene Călăuză, adică n-am păcătuit niciodată pe scară mare, deși mărturisesc că dacă ar fi după adevăr, aș putea fi învinuit de o groază de lucruri mici, tot atît de bine ca oricare om. Dar nu m-am făcut vinovat de piraterie, înaltă trădare, incendiu sau de alte asemenea lucruri. În ceea ce privește contrabanda și altele de felul ăsta, ca marinar presupun că toate îndeletnicirile au părțile lor slabe. Dă-mi voie să spun că poate nici ocupația dumitale nu este cu totul fără pată, deși pare onorabilă și folositoare.

— Mulți ghizi și cercetași sînt pur și simplu niște ticăloși, lăsîndu-se plătiți, ca și intendentul, de ambele părți. Eu nădăjduiesc să nu fiu niciodată asemenea lor, deși orice ocupație te duce în ispită. În viața mea am fost pus

la încercare de trei ori, și o dată am șovăit puțin ; dar nădăjduiesc că n-a fost vorba de ceva care să tulbure conștiința unui om în ultimele sale clipe. Prima încercare a fost atunci când am găsit în pădure o legătură de piei, despre care știam că sînt ale unui francez care vîna fără nici un drept în partea aceasta a frontierei. Erau douăzeci și șase de piei de castor, frumoase de puteau înveseli orice ochi omenesc ! Ispita era mare, fiindcă știam că legea e cu mine, cu toate că eram în timp de pace. Dar apoi mi-am adus aminte că legile astea n-au fost scrise pentru noi, vînătorii, și m-am gîndit că sărmanul om, bizuindu-se pe vînzarea acestor piei, poate-și făcuse cine știe ce visuri pentru iarna următoare, și le-am lăsat acolo unde se aflau. Cei mai mulți oameni mi-au spus că am făcut rău, dar somnul bun de care m-am bucurat în noaptea aceea m-a convins că am făcut bine. A doua încercare s-a petrecut atunci când am găsit o flintă, fără îndoială unică în această parte a lumii, pe care te puteai bizui tot atît de mult ca și pe Ucigătoarea-de-cerbi, și mi-am dat seama că luînd-o sau chiar ascunzînd-o, aș putea să devin cel mai bun trăgător din această parte a lumii. Pe atunci eram tînăr și, desigur, mai puțin iscusit decît mai tîrziu, și tinerețea e plină de ambiție și imbold. Însă, Domnul fie lăudat, m-am stăpînit și, prietene Cap, l-am învins pe rivalul meu la cel mai frumos concurs de tir pe care l-a văzut vreodată o garnizoană... el cu flinta lui, și eu cu Ucigătoarea-de-cerbi, și asta chiar în fața generalului. Aici, Călăuză se opri, ca să ridă în felul său obișnuit, și bucuria triumfului îi strălucea în ochi și pe obrajii arși de soare. Ei bine, următoarea luptă cu diavolul a fost

cea mai grea dintre toate și s-a petrecut atunci când am dat pe neașteptate peste un grup de șase indieni Mingo adormiți în pădure, cu flintele și *tomahawk*-urile stivuite în așa fel, încît puteam să pun mîna pe ele fără să-l trezesc pe nici unul din acești ticăloși. Ce noroc ar fi fost pentru Marele-Șarpe, care i-ar fi ucis unul după altul cu cuțitul și și-ar fi atîrnat cele șase scalpuri la centură într-un timp mai scurt decît cel care-mi trebuie mie ca să povestesc această întîmplare ! Oh, Chingachgook este un războinic viteaz, tot atît de cinstit pe cît de curajos, și tot atît de bun pe cît de cinstit !

— Și ce-ai făcut, meștere Călăuză ? întrebă Cap, curios să afle sfîrșitul. Mi se pare că a fost o întîmplare, ori foarte norocoasă, ori foarte nefericită.

— A fost și norocoasă, și nenorocoasă, dacă poți pricepe așa ceva. A fost nenorocoasă, fiindcă s-a dovedit a fi o încercare grea, dar a fost norocoasă dacă ținem seama de ceea ce s-a petrecut mai departe. Nu m-am atins de un singur fir de păr din capul lor, fiindcă unui om alb nu-i place să ia scalpuri, și nici flintele lor nu le-am luat. N-am avut încredere în mine însumi, știind că nu-i privesc pe indienii Mingo cu ochi buni.

— În privința scalpurilor, cred că ai avut dreptate, prețiosul meu prieten, dar în ce privește armele și proviziile, ar fi fost declarate drept captură legală de toate triburile creștinătății.

— Tot ce se poate... tot ce se poate. Dar atunci nu m-aș fi putut atinge de indienii Mingo, ținînd seamă de faptul că un om alb nu atacă niciodată un inamic dezarmat și nici pe unul care doarme. Nu, nu, eu am făcut ceea ce

se potrivea mai bine cu firea mea, cu neamul și religia mea. Am așteptat să se trezească și să pornească iar pe poteci de război. I-am atras în ambuscade, cînd într-o parte, cînd într-alta, i-am „pipărat“ pe ticăloșii ăștia destul de bine — Călăuză întrebuița uneori cuvinte care-i plăceau, împrumutate de la tovarășii săi, folosindu-le cam la întimplare — așa că numai unul singur — continuă el — din cei șase a putut să se întoarcă în satul său și să intre în *wigwam* șchiopătînd. Din fericire, Marele-Șarpe se oprise numai ca să vineze ceva și, mergînd pe urmele mele, cînd a ajuns unde trebuie, a atîrnat cele cinci scalpuri ale mișeilor la locul cuvenit ; după cum vezi, făcînd ceea ce era drept, nu s-a pierdut nimic, nici pentru onoare, nici pentru profit.

Cap mormăi un fel de încuviințare, dar trebuie să recunoaștem că deosebiriile de concepție din morala tovarășului său nu i se păruseră prea limpezi. Vorbînd, cei doi se îndreptau spre fortăreață și se opriseră din nou, de parcă un subiect mai interesant decît de obicei îi oprise pe loc. Se aflau atît de aproape de clădire, încît nici unul dintre ei nu se mai gîndi să continue convorbirea, fiecare pregătindu-se pentru cea din urmă întrevvedere cu sergentul Dunham.

*Pământ golăş pe care l-a pustit urgia,
Oglindă-n care-mă văd azi visele ucise.
Cîndva, primăvăratice, tu înfloreai cîmpia
Şi grabnic aduceai şi vara cu narcise.
Dar iată c-a venit şi iarna cea ciînească,
Iar manîia ce-o porţi te-ascunde ca o mască.*

Spenser

Deşi soldatul pe cîmpul de bătaie poate privi primejdia şi chiar moartea cu nepăsare, după ce acest moment a trecut, şi ultimul său ceas sună în împrejurări mai paşnice, îl însoţeşte de obicei cortegiul obişnuit al gîndurilor grave sau al regretelor faţă de trecut, precum şi al temerilor şi îndoielilor în legătură cu viitorul. Mulţi oameni au murit cu un cuvînt eroic pe buze, în vreme ce îndoiala şi îngrijorarea le sfîşiau inima : fiindcă oricît de felurită ar fi credinţa noastră religioasă, fie că se întemeiază pe preceptele lui Cristos, pe dogmele lui Mahomed sau pe alte alegorii ingenioase ale Orientului — există o convingere comună tuturor oamenilor : că moartea nu este decît pragul dintre această lume şi o existenţă mai înaltă. Sergentul Dunham era un om curajos, dar pleca într-o lume unde nu avea nevoie de curaj. Şi pe măsură ce simţea că viaţa îl părăseşte, gîndurile şi simţămintele sale se îndreptau, treptat, spre un făgaş natural. Dacă este adevărat că moartea înseamnă marea nivelare, nu este cu nimic mai puţin adevărat că ea reduce la aceleaşi puncte de vedere toate deşertăciunile vieţii.

Călăuză, deşi un om cu purtări şi păreri destul de ciudate, era întotdeauna chibzuit şi gata să privească lucrurile din jurul său prin prisma filozofiei şi cu multă seriozitate. Aşadar, lui, scena din fort nu-i trezea senzaţii noi ; dar nu acelaşi lucru se petrecea cu Cap. Incult, încăpăţinat, pedant şi lăudăros, bătrînul marinar era prea puţin obişnuit să privească moartea cu gravitatea impusă de importanţa ei ; şi, independent de ceea ce se petrecuse şi de marea lui afecţiune pentru cumnatul său, intră acum în camera muribundului cu o dură nepăsare, rod al unei lungi şederi într-o şcoală unde se învaţă multe lecţii despre adevărurile cele mai sublime, dar care, în general, se irosesc în faţa unor elevi puţin dispuşi să profite de ele.

Prima dovadă dată de Cap de la început, că nu se putea integra, la fel cu cei din jurul său, în solemnitatea momentului, fu că începu să povestească evenimentele care pricinuiseră moartea lui Muir şi a lui Virf-de-Săgeată.

— Amîndoi au ridicat ancora într-o clipită, frate Dunham, zise el, terminînd, şi ai mîngîierea că alţii au pornit înaintea ta în această mare călătorie, oameni pe care nu aveai motive prea deosebite să-i iubeşti, ceea ce mie, dacă aş fi în locul tău, mi-ar da o mare satisfacţie. Mama mi-a spus întotdeauna, meştere Călăuză, că nu trebuie să induioşezi sufletul oamenilor pe moarte, ci să-i întăreşti, folosind orice mijloc, şi această ştire îi va aduce sărmanului nostru camarad o mare uşurare, dacă are pentru sălbatici aceleaşi simţăminte ca şi mine.

La auzul acestor cuvinte, Roua-de-Iunie se ridică şi se furişă afară, pe nesimţite. Dunham ascultă, cu ochii în

gol, fiindcă legăturile care-l mai uneau cu viața slăbiseră atât de mult, încît uitase cu totul de Virf-de-Săgeată și nu se mai sinchisea de Muir. Dar se interesă cu voce slabă de Eau-douce. Tinărul, înștiințat imediat, apăru fără întârziere. Sergentul îl privi cu blindețe, și în ochii lui se citea regretul pentru bănuielile nedrepte pe care le avusesese împotriva lui. În fort se găseau atunci Călăuză, Cap, Mabel, Jasper și sergentul pe moarte. Cu excepția tinerei fete, toți stăteau în jurul patului sergentului, așteptînd să-și dea duhul. Mabel, ingenuncheată la căpățiul lui, ba îi mîngîia fruntea acoperită de sudoare, ba umezea buzele arse ale tatălui ei.

— Vom ajunge și noi curînd în situația ta, sergent, vorbi Călăuză, care nu se putea spune că era înfricoșat de această scenă, deoarece văzuse apropierea și victoria morții prea adesea ca să se mai tulbure, dar simțea ce diferență mare este s-o vezi în toiul luptei înflăcărata sau în liniștea căminului. Fără îndoială că ne vom întîlni cîndva. E drept că a plecat și Virf-de-Săgeată, însă el n-a urmat calea unui indian cîstit ; pe el nu-l vei mai vedea, fiindcă drumul lui nu poate fi cel al dreptății. Dreapta judecată nu-ți îngăduie să crezi că va merge pe același drum, ceea ce gîndesc și despre locotenentul Muir. Dumnezeu ți-ai făcut datoria în viață și omul care a făcut asta poate pleca în lunga călătorie cu inima împăcată și cu pasul ușor.

— Și eu nădăjduiesc ,asta, prietene... m-am străduit să-mi fac datoria.

— Da, da, interveni Cap, intenția e luptă cîștigată pe jumătate, și cu toate că ai fi făcut mai bine să rămii în

larg și să trimiți o barcă pentru a vedea ce se petrece pe uscat, fapt care ar fi dat o altă întorsătură acestei întimplări, nu e nici o îndoială că ai vrut să faci totul cât mai bine, și cred că, după câte am văzut pe această lume și am citit despre viața viitoare, lucrurile se petrec pretutindeni la fel.

— Da, e adevărat, am urmărit întotdeauna să fac totul cât mai bine.

— Tată ! Scumpul meu tată !

— Pe Mabel a sfărîmat-o această încercare, meștere Călăuză, și nu are putere nici să spună, nici să facă ceva, ca să-l mîngîie pe tatăl ei în situația grea în care se află, așa că rămîne să ne străduim noi să-l ajutăm să treacă prin această încercare.

— Ai spus ceva, Mabel ? întrebă Dunham, întorcîndu-și doar privirea spre fiica sa, fiind prea slăbit ca să-și mai poată întoarce și capul.

— Da, tată, nu te mai bizui pe nimic din ceea ce ai făcut tu ca să fii mîntuit ; încrede-te cu totul în mijlocirea binecuvîntată a Fiului lui Dumnezeu.

— Capelanul mi-a spus ceva asemănător, frate... poate că scumpa mea copilă are dreptate.

— Da, da, ăsta e, nici vorbă, adevăratul leac. Dumnezeu e judecătorul nostru, și el are jurnalul de bord al tuturor acțiunilor noastre ; el ni le va dezvălui pe toate în Ziua de Apoi și ne va spune care din faptele noastre sînt bune sau rele. Cred că Mabel are dreptate, așa că n-ai de ce să fii îngrijorat, fiindcă nu încape nici o îndoială că totul a fost trecut corect.

— Unchiule ! Preascumpul meu tată ! Astea sînt iluzii deșarte ! Oh, puneți-vă toată încrederea în mijlocirea Mintuitorului nostru ! Nu v-ați dat seama adesea de propria voastră neputință de a vă satisface chiar și cele mai mărunte dorințe ? Cum puteți crede că ați fi în stare ca numai prin propriile voastre forțe să transformați un om păcătos și firav într-o ființă demnă de a se înfățișa dinaintea Celui Neîntinat ? Numai o singură nădejde rămîne : mijlocirea Domnului nostru Isus Cristos !

— Tot așa vorbeau și călugării moravieni — îi spuse Călăuză lui Cap, în șoaptă. Mabel are dreptate.

— Destulă dreptate în ceea ce ce privește fondul, prietene Călăuză, dar greșește în privința formei. Mă tem ca fata să nu-l lase pe sergent în derivă, tocmai cînd noi l-am călăuzit în cea mai bună parte a apei și cea mai sigură parte a canalului.

— Las-o pe Mabel să facă ce vrea... las-o, ea știe mai multe decît noi toți și nu poate săvîrși nici un rău.

— Am mai auzit asta și înainte de tine — răspunse Dunham, cu greu. Ah, Mabel, ce ciudat e că un tată găsește mîngiere la copilul său într-o clipă ca aceasta !

— Ai încredere în Dumnezeu, tată... bizuie-te pe Fiul lui sfînt și milostiv. Roagă-te, scumpul, preascumpul meu tată, roagă-te să-ți dea atotputernicul său ajutor !

— Nu prea sînt obișnuit să mă rog... frate, Călăuză, Jasper, îmi puteți spune cuvintele ?

Cap abia știa ceea ce înseamnă cuvîntul „rugăciune“, așa că nu avu ce să spună. Călăuză se ruga deseori, în fiecare zi, dacă nu chiar și în fiecare oră, dar o făcea în sinea sa, în simplitatea gîndurilor sale, fără să aibă nevoie

de cuvinte. Prin urmare, în această situație grea el era tot atît de nefolositor ca și marinarul, și nu avu ce să spună. În privința lui Jasper Eau-douce, cu toate că ar fi fost gata să miște un munte din loc pentru a o ușura pe Mabel, ceea ce i se cerea era peste puterile sale, și se retrase cu simțămîntul de rușine pe care îl au tinerii viguroși cînd sînt chemați să îndeplinească un act care-i silește să-și recunoască în mod tacit slăbiciunea și dependența lor de o putere superioară.

— Tată, zise Mabel, ștergîndu-și ochii și străduindu-se să-și stăpînească emoția care o făcea să pălească și să tremure, mă voi ruga împreună cu tine... pentru tine... pentru mine... și pentru noi toți. Chiar și glasul cel mai slab și mai umil este ascultat.

În acest act de pietate filială era ceva sublim și mișcător. Liniștea și seriozitatea cu care tînăra fată se pregătea să-și îndeplinească pioasa îndatorire, nețărnutul devotament care o făcuse să-și piardă timiditatea și rezerva ei de femeie pentru a-l susține pe tatăl său în aceste clipe solemne, înălțarea sufletească cu care-și îndrepta toată energia spre țelul solemn ce și-l propunea cu devotamentul și superioritatea femeii față de lucrurile mărunte, cînd afecțiunea o cere, și resemnarea sfîntă cu care-și stăpînea durerea o făceau să fie în momentele acelea admirată și venerată de cei din jurul său.

Mabel se bucurase de o educație atît de religioasă, cit și raționalistă, lipsită în măsură egală de exagerare și îngîmfare. Credința ei în Dumnezeu era plină de însuflețire și speranță, fiind străbătută de modestia și supunerea cea

mai mare. Ea fusese obișnuită încă din copilărie să se roage, potrivit cu preceptul divin al lui Cristos, care predica discipolilor săi să se abțină de la repetări deșarte și lăsase în urma lui o rugăciune inegalabilă prin sublimul și precizia sa. Secta în învățatura căreia fusese educată crease unele din cele mai frumoase rugăciuni, ca expresie a credinței și a dorinței. Obișnuită cu acest fel de rugăciune publică și chiar privată, inima eroinei noastre se îndreptase în chip firesc către gindurile cele mai înalte; studiul îi perfecționase gustul și vorbele ei erau pline de rafinament și eleganță. Într-un cuvânt, Mabel era în această privință un exemplu al ușurinței cu care pot ajunge la idei clare, la precizia și la buna-cuviință a manierelor și a limbajului chiar și aceia despre care s-ar putea presupune că nu sînt receptivi la asemenea influențe. Cînd ingenunche la căpățiul tatălui său, atitudinea ei respectuoasă și aerul recules îi pregătiră pe cei de față pentru ceea ce urma și cînd își exprimă sentimentele de iubire prin cuvinte, iar memoria veni în ajutorul lor, rugăciunile și laudele rostite de buzele ei puteau fi demne de orice cor de îngeri. Vorbele ei și felul de a se exprima purtau pecetea demnității simple a liturghiei, cu care ea fusese obișnuită, și aveau, probabil, o valoare mai mare pentru cei cărora le erau adresate decît orice altceva le-ar fi putut oferi inteligența umană. Ele făcură o adîncă impresie asupra ascultătorilor, fiindcă trebuie să spunem că, în ciuda efectelor vătămătoare ale unei lungi obișnuințe a prostului gust, sublimul și frumusețea adevărată sînt atît de strîns legate de natură, încît găsesc de obicei un ecou în orice inimă.

Cînd eroina noastră ajunsese să vorbească despre tatăl ei, fu și mai convingătoare, fiindcă zelul și naturalețea sa crescuseră. Își păstră frumusețea limbajului, însă acum era stăpînită și de forța naturală a iubirii, și cuvintele ei înflăcărâte de zelul său sfînt se apropiiau de grandoearea adevăratei elocvențe.

Scena aceasta solemnă, ieșită din comun, avu un efect diferit asupra persoanelor de față. Dunham era absorbit de rugăciune și se bucura de ușurarea celui căre, găsindu-se marginea unei prăpastii se clatină sub o povară grea, cînd simte pe neașteptate că povara își pierde din greutate și o vede trecînd pe umerii altuia mult mai capabil să o poarte. Cap era uimit, uluit, cu toate că impresiile lui nu aveau o prea mare adîncime și trăinicie. Se mira oarecum de propriile-i simțăminte și se îndoia că erau destul de bărbătești și de eroice cum s-ar fi cuvenit, dar era prea sensibil la adevăr, la umilință și la supunere față de religie, pentru a se mai gîndi să intervină cu vreun argument nepotrivit. Jasper, în genunchi, în fața lui Mabel, îi urmărea cuvintele cu obrazul în mîini, cu dorința sinceră de a însoți rugăciunile ei cu ale lui, deși ne întrebăm dacă nu cumva gîndurile sale nu erau mai preocupate de vocea dulce a fetei care se ruga, decît de obiectul rugăciunii ei.

Efectul asupra lui Călăuză era izbitor și vizibil — vizibil, fiindcă omul stătea în picioare, în partea cealaltă, în fața lui Mabel, și pe chipul lui se vedea, ca de obicei, frămîntarea lăuntrică. Se sprijinea în flinta lui, iar degetele sale nervoase îi strîngeau din cînd în cînd, ca într-un

clește, țeava, cu o forță care părea că o va îndoi ; de două sau de trei ori, când cuvintele fetei se identificau cu gândurile sale, ridica privirea în sus, parcă așteptându-se să descopere ființa temută căreia ea i se adresa. Apoi simțămintele lui se întorceau din nou spre gingașa femeie care părea că-și pune tot sufletul în rugăciunea înflăcărată dar blindă pentru tatăl ei muribund, fiindcă obrații acesteia nu mai erau palizi, ci îmbujorați de un entuziasm sacru, ochii ei albaștri și întreaga sa înfățișare dându-i aspectul unui tablou de Guido ¹. În clipele acelea obrazul cinstit al lui Călăuză era luminat de simțămintele lui adânci și curate, iar privirea cu care o învăluia pe eroina noastră se asemana cu aceea a celui mai iubitor dintre părinți.

Când Mabel termină rugăciunea și-și ascunse fața în așternutul tatălui său, sergentul Dunham îi puse cu blindețe mina pe cap.

— Fii binecuvîntată, copila mea scumpă, fii binecuvîntată, șopti el, îmi aduci o adevărată mîngiere ! Ce n-aș da să mă pot ruga și eu !

— Tată, știi rugăciunea Tatăl nostru, doar tu m-ai învățat, cînd eram copilă !

Chipul sergentului se luminează de un zîmbet, deoarece-și aminti că-și îndeplinise măcar această îndatorire de părințe, și în momentul acela solemn simți o mulțumire greu de exprimat. Tăcu vreo cîteva minute, și toți erau convinși că e în comuniune cu stăpînul ceresc.

¹ *Guido Reni* (1575—1642), pictor italian. Tablourile sale în stil baroc redau scene religioase sau legende mitologice.

— Mabel, copila mea, spuse el în cele din urmă cu un glas parcă mai puternic, Mabel, te părăsesc. În această ultimă și înspăimântătoare trecere ți se pare că trupul nu mai are nici o importanță. Te părăsesc, copila mea, unde ți-e mîna ?

— Aici, scumpul meu tată... aici sînt mîinile mele, strînge-le !

— Călăuză, urmă sergentul, pipăind partea opusă a patului unde stătea ingenuncheat Jasper, și luînd din greșeală mîna acestuia — ți-o încredințez, ți-o las ca unui tată... după cum doriți amîndoi... vă binecuvîntez... vă binecuvîntez !

Nimeni nu se încumetă în acel moment cutremurător să-i atragă atenția sergentului că greșește, și el își dădu sufletul curînd, ținînd mîinile fetei și ale lui Jasper într-ale sale. Eroina noastră nu observă acest amănunt decît după ce Cap îi vesti cu o exclamație moartea tatălui ei ; apoi, ridicîndu-și privirea, văzu ochii lui Jasper fixați asupra ei și simți apăsarea caldă a mîinii sale. Dar numai un singur simțămînt o stăpînea în clipa aceea, și ea își retrase mîinile, ca să plîngă, parcă neștiind încă ce se petrecuse. Călăuza îl ridică pe Jasper de jos și părăsiră împreună fortăreața.

Cei doi prieteni pășiră tăcuți pe lingă fort, străbătură luminișul și ajunseră în apropierea malului opus al insulei, într-o tăcere adîncă. Aici se opriră, și Călăuză vorbi :

— S-a sfîrșit, Jasper, zise el, s-a sfîrșit ! Vai, sărmanul sergent Dunham a ajuns la capătul marșului său în viața asta din cauza unui Mingo veninos ! Nici noi

nu putem ști ce ni se poate întâmpla și o soartă asemănătoare îl poate aștepta mâine sau poimîine pe oricare dintre noi.

— Și Mabel ? Ce se va întâmpla cu Mabel, Călăuză ?

— Ai auzit ultimele cuvinte ale sergentului ; mi-a încredințat-o pe fiica lui, Jasper, și este bunul cel mai sacru ce mi s-a dat vreodată în grijă.

— Este un bun, Călăuză, de care oricine te-ar ușura bucuros, răspunse tinărul, cu un zîmbet amar.

— M-am gândit adesea că această comoară cade pe mâini rele. Nu sînt încrezut, Jasper, nu cred că sînt ; dar dacă Mabel Dunham ar vrea să uite ignoranța și toate imperfecțiunile mele, aș greși dacă m-aș împotrivi legăturii noastre.

— Nimeni nu te va condamna, Călăuză, dacă te căsătorești cu Mabel Dunham ; ar fi ca și cum ai fi învinuit că porți la piept o piatră prețioasă, dăruită de un prieten.

— Dar pe Mabel crezi cumva că o vor învinui, flăcăule ? Asta mă îngrijorează, fiindcă nu toți înclină să mă judece ca tine și fiica sergentului. Jasper tresări, parcă străfulgerat de o durere neașteptată, dar își căpătă numaidecît stăpînirea de sine. Și oamenii, urmăghidul, sînt invidioși și răi, mai ales prin garnizoane și împrejurimi. Cîteodată am dorit, Jasper, ca Mabel să te placă pe tine, da, da, și ca tu s-o placi la rîndu-ți, fiindcă m-am gândit adesea că, la urma urmei, un tinăr ca tine ar putea s-o facă mai fericită decît mine.

— Să nu mai vorbim de asta, Călăuză ! strigă Jasper pe neașteptate, cu un glas răgușit. Vei fi soțul lui Mabel

și nu se cuvine să presupui că vreun altul ți-ar putea lua locul. În ceea ce mă privește, voi vorbi cu meșterul Cap și voi vedea ce e de făcut ca să-mi creez o situație pe apa sărată.

— Tu, Jasper Western ! Tu vrei să părăsești lacurile, pădurile și granița asta ? Ca să te duci în orașe și în așezările omenеști care ne-au devastat pădurile, numai pentru a vedea mica deosebire de gust dintre apa de aici și cea de acolo ? Nu avem noi, aici, lacuri sărate, dacă ai nevoie de sare ? Și omul nu trebuie să se simtă mulțumit cu ceea ce le mulțumește pe celelalte creaturi ale lui Dumnezeu ? Eu mă bizuiam pe tine, Jasper... da, mă bizuiam... gîndindu-mă că acum, cînd eu și Mabel ne-am hotărît să avem o colibă a noastră, într-o bună zi te-ai lăsa și tu ispitit să-ți alegi o tovarășă de viață și să vii să te statornicești aproape de noi. La vreo cincizeci de mile, în partea de apus a garnizoanei Oswego, e un loc minunat, pe care-l și alesesem pentru gospodăriile noastre, iar la vreo zece mile de acolo se află și un port foarte bun unde ai putea să intri și să ieși cu *Scud* ori de cîte ori vrei ; și mi-am închipuit că tu și soția ta v-ați aciua într-o parte, și eu cu Mabel, într-alta. Nu ne-am despărți decît cînd aș pleca la vînătoare, și dacă Dumnezeu a vrut vreodată ca una din creaturile sale să fie fericită pe pămînt, nici una nu ar putea fi mai fericită decît noi patru.

— Uiți, prietene, răspunse Jasper, lăsînd mîna ghidului și străduindu-se să zîmbească afectuos, că a patra persoană pe care s-o iubesc nu există, și mă îndoiesc foarte mult că aș putea iubi vreodată pe cineva atît cît vă iubesc pe tine și pe Mabel.

— Îți mulțumesc, băiete... Îți mulțumesc din toată inima, dar ceea ce numești tu iubire pentru Mabel este numai prietenie și e cu totul altceva decât ceea ce simt eu. Acum, la miezul-noptii, în loc să dorm tot atât de adânc ca întreaga natură, după cum eram obișnuit, o visez pe Mabel Dunham. Căprioarele zburdă pe dinaintea mea, și când ridic Ucișătoarea-de-cerbi, ca să dobor vreuna, se întorc, mă privesc, de mi se pare că seamănă cu Mabel, și-mi zîmbesc parcă spunându-mi : „Împuşcă-mă, dacă îndrăznești !“ Și-i aud vocea dulce împletindu-se cu cîntecul păsărilor ; și nu mai departe decât noaptea trecută mi se părea că mai degrabă sînt gata să sar peste cataracta Niagara, cu Mabel în brațe, decât să mă despart de ea. Cele mai amare clipe prin care am trecut vreodată au fost acelea cînd diavolul sau pesemne vreun vrăjitor Mingo m-au făcut să îmi închipui în vis că am pierdut-o pe Mabel datorită unei nenorociri de neînțeles, sau cine știe cărei întîmplări sau violențe.

— Oh, Călăuză, dacă asta ți se pare atât de chinuitor în vis, ce poate fi pentru unul care într-adevăr simte și știe că totul este adevărat... adevărat... adevărat ! Atît de adevărat, încît nu-i mai rămîne nici o speranță, ci doar deznădejdea !

Lui Jasper îi scăpară aceste cuvinte așa cum lichidul se scurge dintr-un vas spart pe neașteptate. Le spuse fără voia lui, aproape înconștient, dar cu o durere atît de adevărată și adîncă, încît nu te puteai îndoi nici o clipă de sinceritatea ei. Călăuză tresări, se uită la prietenul său timp de un minut, ca un om profund tulburat, ceea ce și era, fiindcă, în ciuda simplității sale, înțelesese adevărul.

Oricine știe cât de repede se îmbulzesc dovezile în mintea aceluia care descoperă un fapt pînă atunci necunoscut : și cât de iute se adună gîndurile, iar premisele tind să ajungă la concluzii juste ale situației. Eroul nostru era atît de încrezător din fire, atît de drept și de dispus să-și închipuie că toți prietenii lui îi doreau aceeași fericire pe care le-o dorea el, încît pînă în clipa aceasta nefericită nu-i răsărise în minte niciodată nici cea mai mică bănuială că Jasper ar putea s-o iubească pe Mabel. Era însă un prea bun cunoscător al emoțiilor provocate de pasiune, și izbucnirea interlocutorului său fusese prea puternică și adevărată, ca să se mai îndoiască în privința ei. Descoperirea aceasta îl umplu mai întîi de o adîncă umilință și de o durere cumplită. Se gîndi la tinerețea lui Jasper, la marele lui farmec, precum și la tot ceea ce ar face ca Mabel să-i prefere un astfel de pretendent. Apoi, adîncul spirit de dreptate al acestui om nobil se făcu din nou simțit, fiind susținut de severitatea cu care el se judeca pe sine însuși și de respectul obișnuit pentru drepturile și simțămintele altora. Luîndu-l de braț pe Jasper, îl duse pînă la un trunchi de copac, unde-l sili să se așeze, folosind argumentul irezistibil al mușchilor săi de fier, apoi se așază și el alături.

Cînd își dezvăluisese adevăratele lui simțăminte, Eau-douce se rușinase, dar se și speriasse de violența lui. Ar fi dat orice ca ultimele trei minute să nu fi existat, dar era prea sincer și prea obișnuit să nu-i ascundă nimic prietenului său, ca să se gîndească că ar putea să-l înșele sau să nu-i dea explicația pe care era pe punctul de a i-o cere.

Deși tremura gîndindu-se la ceea ce va urma, nu căută să scape printr-un șiretlic.

— Jasper, începu Călăuză atît de solemn încît acesta tresări. Sint uimit ! Simțămintele tale pentru Mabel sint mai adinci decît credeam și dacă nu cumva mîndria și vanitatea mea m-au înșelat fără milă, te compățimesc din toată inima ! Da, da, știu cît de nenorocit poate fi omul care și-a dăruit inima unei ființe că Mabel, dacă nu are speranța să fie pentru ea ceea ce este ea pentru el. Chestiunea asta trebuie lămurită în așa fel, Eau-douce, încît după cum spun indienii Delawar, între noi să nu mai fie nici un nor.

— De ce să mai fie nevoie de o lămurire, Călăuză ? O iubesc pe Mabel Dunham, și Mabel Dunham nu mă iubește... Ea te preferă pe tine ca soț, și cel mai înțelept lucru pe care-l pot face este să mă duc pe apa sărată și să încerc să vă uit pe amîndoi.

— Să mă uiți pe mine, Jasper ? Asta ar fi o pedeapsă pe care nu o merit. Dar de unde știi că Mabel mă preferă pe mine ? De unde știi asta, flăcăule ? Nu-i cu putință s-o știi !

— Nu se mărită oare cu tine ? Și s-ar căsători Mabel cu un bărbat pe care nu-l iubește ?

— Sergentul i-a cerut-o stăruitor, și poate că fata, ascultătoare, a socotit că e greu să se împotrivească dorinței unui tată pe moarte. I-ai spus vreodată lui Mabel c-o placi mai mult decît pe altele și ce simți pentru dînsa ?

— Niciodată, Călăuză ; cum să vreau să-ți fac răul ăsta ?

— Te cred, flăcăule, te cred și sînt convins că ți-ai pus în gînd să te duci pe ocean, ca taina aceasta să moară odată cu tine. Dar n-o să se întîmple așa. Mabel va afla totul și va hotărî potrivit dorințelor sale ; dacă-mi va sfișia inima... asta e; și gata. Spune, Jasper, n-ai schimbat cu ea nici un cuvînt în privința asta ?

— Nimic clar și nimic direct. Totuși, îți voi mărturisii nebuliile mele, Călăuză, fiindcă știu c-o fac față de un prieten atît de generos ca tine, apoi totul se va sfîrși. Tu știi cum tinerii se înțeleg unul pe altul, sau cred că se înțeleg, fără să-și vorbească deschis, și cum ajung să-și cunoască gîndurile, sau cred că le cunosc, datorită unor lucruri mărunte, nu-i așa ?

— Nu, Jasper, nu știu nimic despre asta — răspunse cîstit ghidul fiindcă, pentru a spune adevărul, avansurile sale nu fuseseră niciodată întîmpinate cu dulci încurajări, mărturii mute ale simpatiei unite cu pasiunea — nu, nu știu nimic despre asta. Mabel s-a purtat întotdeauna cu mine cu afecțiune, vorbindu-mi cît se poate de clar.

— Ai avut bucuria s-o auzi spunîndu-ți că te iubește, Călăuză ?

— Nu, Jasper, asta nu mi-a spus-o prin cuvînte. Mi-a spus că n-am putea... n-ar trebui să ne căsătorim ; că ea nu e destul de bună pentru mine, deși a adăugat că mă prețuiește și mă cinstește. Dar sergentul mi-a repetat mereu că așa se petrec lucrurile cu fetele tinere și sfioase, că și mama ei a fost la fel, vorbind și purtîndu-se la fel, și că ar trebui să fiu mulțumit dacă ea s-ar învoi să mă

ia de bărbat în orice condiții. și, ca urmare, eu am gândit că totul merge bine.

Nu am respecta adevărul dacă nu am adăuga că în ciuda adâncii sale prietenii pentru fericitul ales, în ciuda urărilor sincere de fericire pe care le făcuse lui Călăuză, Jasper simțise o inexprimabilă desfătare auzindu-l pe prietenul său vorbind astfel. Nu pentru că descoperise ori simțise apariția unei speranțe în legătură cu această împrejurare, dar era plăcut pentru gelozia lacomă a unei iubiri fără margini să afle că nimeni nu auzise mărturisirele dulci de iubire de care el nu se bucurase.

— Spune-mi mai mult despre felul ăsta de a vorbi fără cuvinte, continuă Călăuză, grav, punându-i întrebări tovarășului său cu aerul unui om care presupune că răspunsul ar putea să-l întristeze. Am vorbit astfel cu Chingachgook și cu fiul său, Uncas, înaintea morții acestuia din urmă. Dar nu știam că t'nerele fete folosesc această artă și cu atât mai puțin Mabel Dunham.

— Nu-i vorba de asta. Eu mă gîndesc numai la un zîmbet, la o privire fugară, la un ușor tremur al miinii sau al brațului cînd tinăra fată a avut prilejul să se apropie de mine ! Și fiindcă am fost destul de slab să mă înfior chiar și numai cînd Mabel respira lîngă mine, sau la foșnetul rochiei sale, aceste gînduri deșarte m-au înșelat. Nu i-am vorbit niciodată deschis, și acum aș face-o zădărnice, fiindcă se vede bine că nu mai e nici o speranță.

— Jasper, răspunse Călăuză, simplu, dar cu o demnitate care, înlătura orice împotrivire, acum trebuie să ne îngrijim de înmormîntarea sergentului și de plecarea noastră de pe această insulă. După ce vom termina cu asta,

vom avea timp destul să mai vorbim pe îndelete de fiica sergentului. Chestiunea asta trebuie s-o cercetăm cu atenție, fiindcă mie mi-a încredințat-o tatăl pe copila lui.

Jasper fu destul de bucuros să schimbe subiectul, și prietenii se despărțiră ca să-și vadă fiecare de îndatoririle legate de funcția și obiceiurile sale.

În timpul după-amiezii, au fost îngropați toți morții. Mormântul sergentului Dunham, săpat în mijlocul luminișului, era umbrat de un ulm uriaș. Mabel plânse cu hohote la înmormântare, și lacrimile îi ușurară greaua durere. Noaptea și ziua următoare se scurseră în liniște, deoarece Jasper spunea că uraganul care se dezlănțuise era prea puternic ca să se poată aventura cu vasul pe lac. Aceeași cauză îl împiedică și pe căpitanul Sanglier să părăsească insula până în dimineața zilei a treia, după moartea lui Dunham, când vremea se făcu mai bună și începu să bată un vânt favorabil. Abia atunci plecă, după ce își luă rămas bun de la Călăuză cu aerul unui om care e convins că se întâlnește pentru ultima dată cu o ființă aleasă. Cei doi se despărțiră, părînd că se stimează reciproc, simțînd însă fiecare că celălalt era pentru el o enigmă.

*Ea s-a întors voioasă să-i arate
Surîsul ce pe buze i-a-nflorit;
Dar, întâlnind priviri întunecate,
Surîsul ei pe dată a pierit.*

Lalla Rookh

Întimplările din ultimele zile fuseseră prea emoționante și ceruseră prea multe dovezi de curaj din partea eroinei noastre, ca să se mai simtă copleșită de deznădejde. Îl jelea pe tatăl ei și se înfiora cînd își amintea uneori de moartea năprasnică a lui Jenny și groaznicile întîmplări prin care trecuse, dar, străduindu-se din răputeri, scăpă curînd de adîncă descurajare care însoțește de obicei o mare durere. Poate că durerea copleșitoare și uluirea care o siliseră pe sărmana Rouă-de-Iunie să rămînă aproape douăzeci și patru de ore într-o stare de prostrație o ajutară pe Mabel să-și stăpînească propriile sentimente, socotind că trebuie s-o consoleze pe tînăra indiană. Își făcuse datoria, liniștită, cu blîndețea caracteristică sexului său, prin care femeile își exercită întotdeauna influența în astfel de ocazii.

Plecarea cuterului fusese hotărîtă pentru dimineața zilei a treia. Jasper făcuse toate pregătirile; efectele fuseseră îmbarcate, și Mabel își luase rămas bun de la Iunie — o despărțire dureroasă, plină de duioșie. Într-un cuvînt, totul era gata, și toți părăsiseră insula, în afară de

tinăra indiană, Călăuză, Jasper și eroina noastră. Roua-de-Iunie plîngea într-un tufiș, iar ceilalți trei se apropiau de locul unde erau amarate pirogile ; una era a lui Roua-de-Iunie, iar celelalte două așteptau să-i transporte pe bordul lui *Scud* pe ceilalți trei amintiți mai sus. Călăuză mergea în frunte, dar cînd se apropie de mal, în loc să pornească spre bărci, făcu semn tovarășilor săi să-l urmeze, și se îndreptă către un copac prăbușit de la marginea luminișului, unde nu puteau fi văzuți de pe bordul cuterului. Așezîndu-se pe trunchiul copacului, le făcu semn lui Mabel și lui Jasper să se așeze și ei în dreapta și în stînga lui.

— Stai aici, Mabel, iar tu, Eau-douce, stai dincoace, începu el după ce se așeză. Mi-e inima grea și acum a venit clipa să mi-o ușurez. Stai jos, Mabel și ajută-mă să-mi ușurez inima, dacă nu chiar conștiința, cît mai am puterea s-o fac.

Două sau trei minute se așternu tăcerea și cei doi tineri așteptară, uimiți, să vadă ce se va mai întîmpla, fiindcă nu-și puteau închipui că ar exista ceva care să-i apese conștiința.

— Mabel, spuse în sfîrșit eroul nostru, trebuie să avem o convorbire sinceră, înainte de a ne întîlni cu unchiul tău pe bordul cuterului, unde acesta și-a petrecut nopțile de la ultimile întîmplări încoace, fiindcă el zice că vasul e singurul loc în care un om poate fi sigur că nu-și pierde părul din cap. Da, așa spune el. Vai mie ! Oare de ce m-oi ocupa eu cu aceste vorbe și năzbitii tocmai acum ? Mă străduiesc să glumesc și să-mi păstrez inima ușoară, dar un om nu-i în stare să întoarcă apa către izvorul ei. Mabel, după cum știi, sergentul a hotărît,

Înainte de a ne părăsi, ca noi să ne căsătorim, să trăim împreună și să ne iubim cât timp Dumnezeu ne va îngădui să ne petrecem viața pe acest pământ și chiar după aceea.

Aerul proaspăt al dimineții îmbujorase din nou în oarecare măsură obrazii lui Mabel, însă vorbele neașteptate ale ghidului îi așternură iar pe față paloarea durerii. Cu toate acestea, îl privea ca și mai înainte pe Călăuză, cu bunăvoință, dar atentă, chiar străduindu-se să zîmbească.

— Ai foarte mare dreptate, minunatul meu prieten, răspunse ea, asta a fost dorința sărmanului meu tată, și o viață întreagă închinată fericirii tale abia va putea să răsplătească tot ce ai făcut pentru noi.

— Mă tem, Mabel, că soțul și soția ar trebui să fie uniți printr-o legătură mai puternică decât simțămintele de care vorbești; da, așa cred eu. Tu n-ai făcut nimic pentru mine, sau cel puțin nimic de seamă, cu toate acestea, inima mea e plină de tine, da, e plină de tine, ceea ce mă face să cred că simțămintele astea nu se nasc numai din recunoștință, fiindcă ai scăpat pe cineva de a fi scalpat sau pentru că l-ai călăuzit prin pădure.

Mabel se înroși din nou și, cu toate că se străduia să zîmbească, răspunse cu un ușor tremur în glas :

— N-ar fi mai bine să amânăm convorbirea asta, Călăuză? Nu sîntem singuri și cred că nimic nu poate fi mai neplăcut pentru o a treia persoană decât să audă chestiuni familiale fără nici un interes pentru el.

— Tocmai fiindcă nu sîntem singuri, Mabel, sau, mai bine zis, pentru că Jasper e de față, vreau să-ți vorbesc despre chestiunea asta. Sergentul era convins că aș putea

fi un bun tovarăș de viață pentru tine, deși eu m-am îndoit... da... m-am îndoit... el m-a convins pînă la urmă și s-a petrecut ceea ce știi. Dar cînd i-ai promis tatălui tău să mă iei de bărbat și mi-ai întins mîna, cu gingășie și plină de modestie, exista o circumstanță, cum îi spune unchiul tău, pe care n-o știai, și am socotit că ar fi foarte nimerit s-o afli înainte ca această chestiune să fie rezolvată pentru totdeauna. M-am mulțumit adesea la cină, cînd nu se găsea un vînat mai bun, cu o bucată slabă de carne de cerb, dar este cît se poate de firesc să nu iei bucată cea mai rea cînd o poți lua pe cea mai bună.

— Nu te înțeleg, Călăuză. Dacă această convorbire este într-adevăr necesară, te rog să vorbești mai clar.

— Ei bine, m-am gîndit că s-ar putea ca atunci cînd ai consimțit să îndeplinești dorința sergentului, să nu fi cunoscut simțămintele lui Jasper pentru tine...

— Călăuză !

Pe obrajii lui Mabel se așternu parcă paloarea morții, apoi se înroșiră pînă la purpuriu, în timp ce trupul îi era străbătut de un fior. Călăuză era prea absorbit de propriile sale sentimente ca să observe agitația fetei, și Eau-douce își ascunsese fața în mîini cînd prietenul său îi rostise numele.

— Am vorbit cu tînărul Jasper, urmă Călăuză, și punînd față în față visurile mele cu ale lui, simțămintele mele cu ale lui și dorințele sale cu ale mele, mă tem că gîndurile noastre pentru tine sînt prea asemănătoare ca să putem fi amîndoi fericiți.

— Călăuză, uiți... nu trebuie să uiți că sîntem ca și logodiți, zise Mabel, cu însuflețire, însă atît de încet, încît

cei doi bărbați abia deslușiră cuvintele. Într-adevăr, ultimul cuvânt nu fusese înțeles bine de ghidul nostru, și el spuse, din obișnuință :

— *Anan*¹ ?

— Uți că trebuie să ne căsătorim și aluziile de felul acesta sînt și nepotrivite, și supărătoare.

— Tot ceea ce este drept este și adevărat, Mabel, și ceea ce este drept ne duce pe drumul omeniei, al sincerității, cu toate că, după cum zici, e într-adevăr destul de supărător, fiindcă și eu simt asta. Acum spune-mi, oare nu cumva dacă ai fi știut că Eau-douce are asemenea gînduri, nu ai fi primit niciodată să te căsătorești cu un bărbat atît de bătrîn și de puțin atrăgător ca mine ?

— De ce mă pui la încercarea asta crudă, Călăuză ? Unde o să ajungem ? Jasper Western nu are asemenea gînduri ; el nu spune nimic... nu simte nimic pentru mine.

— Mabel ! izbucni tînărul marinar, trădîndu-și fără să vrea emoția, cu toate că nu mai rosti altă silabă.

Mabel își acoperi fața cu mîinile ; cei doi tineri tăceau ca doi vinovați surprinși asupra unei crime îndreptate împotriva fericirii unui ocrotitor comun. În clipa aceea poate că Jasper era ispitit să-și renege pasiunea, fiindcă se temea să nu-l îndurereze prea tare pe prietenul său ; Mabel, însă se vedea pe neașteptate sigură că-și va împlini mai repede decît crezuse o speranță pe care pînă atunci nici ea însăși nu-și dădea seama că o nutrește și, uluită, nu știa dacă trebuie să plîngă sau să se bucure. Totuși, ea vorbi prima, fiindcă Jasper nu putea să se

¹ Ce spui ?

hotărăscă nici să mintă, nici să-l îndurereze pe prietenul său.

— Călăuză, zise ea, pentru ce-mi spui toate astea? Mi se par atît de ciudate!

— Mabel, îţi vorbesc ciudat, fiindcă asta-i firea mea, după cum şi apucăturile mele sînt sălbatrice. Vorbind, se strădui să rîdă în felul său obişnuit, fără zgomot, dar încercarea lui avu ca rezultat un sunet discordant, care păru că-l înăbuşă. Da — continuă el — pesemne că sînt sălbatic şi nu încerc să tăgăduiesc.

— Preascumpul meu Călăuză, cel mai-bun şi aproape singurul meu prieten, cum te poţi gîndi că aş fi avut intenţia să spun asta?! îl întrerupse Mabel, cu respiraţia întretăiată de graba cu care voia să-l spulbere presupunerea acestei jigniri. Dacă bravura, fidelitatea, nobleţea sufletească şi a purtării, principiile cele mai frumoase şi alte sute de calităţi pot face ca un om să fie preţuit, cinstit sau iubit, drepturile tale nu sînt deloc mai prejos decît ale oricărui.

— Ce dulci şi fermecătoare sînt cuvintele astea, Jasper! zise ghidul, de data aceasta rîzînd liber şi firesc. Da, se pare că natura le-a creat anume ca să ne încînte urechile cînd muzica pădurii a amuţit. Dar trebuie să ne lămurim, trebuie cu orice preţ. Te întreb încă o dată, Mabel, dacă ai fi ştiut că Jasper Western te iubeşte tot atît de mult ca mine sau poate chiar mai mult, cu toată că asta nu-i cu putinţă, dacă ai fi ştiut că te vede în vis oglinindu-ţi chipul în lac, că vorbeşte în somn cu tine şi despre tine, că-şi închipuie că nimic nu este mai bun, mai virtuos şi mai frumos decît Mabel Dunham, că n-a cunoscut

fericirea înainte de a-i fi ieșit tu în cale, că ar săruta pământul pe care calci, că ar părăsi toate bunurile date lui de îndeletnicirea sa, ca să se gîndească numai la tine și să-și încinte privirile cu frumusețea ta sau să asculte sunetul glasului tău... spune, atunci ai fi primit să mă iei de bărbat ?

Mabel nu ar fi putut răspunde, chiar dac-ar fi voit ; dar cu toate că-și acoperise fața cu miinile, roșeața obrazilor i se întrezărea printre degetele care păreau că împrumută culoarea lor. Natura era însă mai puternică și în clipa cînd, uluită și aproape înspăimîntată, fata se uită pe furiș la Jasper, de parcă nu-i venea să creadă vorbele lui Călăuză, această privire fugară îi dezvălui tot adevărul și-și ascunse din nou chipul, ca nimeni să nu citească ce se petrece în inima ei.

— Gîndește-te bine, Mabel, continuă ghidul, fiindcă este un fapt grav acela de a lua de soț un bărbat, în timp ce gîndurile și dorințele se îndreaptă spre altul. Am vorbit cu Jasper deschis de chestiunea asta, și ca vechi prieteni. Deși știam că părerile noastre despre un lucru sînt întotdeauna aceleași, nu am presupus deloc că am putea vedea aceleași lucruri cu absolut aceiași ochi, pînă în clipa cînd ne-am explicat în legătură cu line. Jasper mi-a mărturisit că din clipa în care te-a văzut te-a socotit ca pe cea mai dulce și mai fermecătoare creatură pe care a întîlnit-o vreodată. Că vocea ta îi încîntă urechile ca murmurul apei ; că-și închipuie că pinzele cuterului său foșnesc ca rochiile tale în bătaia vîntului ; că risul tău îl urmărește în somn și că adesea... foarte adesea... se trezește înspăimîntat, închipuindu-și că cineva vrea să te alunge de pe

Scud, unde visează că-ți ai locuința. Mai mult, flăcăul a recunoscut că a pîls de multe ori la gîndul că s-ar putea să-ți petreci viața lingă un altul și nu lingă el.

— Jasper !

— Acesta este adevărul adevărat, Mabel, și sînt dator să ți-l dezvălui. Acum, ridică-te și alege-l pe unul din noi. Cred că Eau-douce te iubește tot atît de mult ca mine ; a încercat să mă convingă că te iubește mai mult, dar nu cred, fiindcă asta nu e cu puțință. Recunosc însă că băiatul te iubește cu toată puterea inimii și sufletului său și că are dreptul să fie ascultat. Sergentul a hotărît să-ți fiu ocrotitor, nu tiran. I-am spus lui Jasper că voi fi pentru tine soț și tată și mi se pare că nici un părinte care-și iubește copilul nu ar putea să-i refuze această mică favoare. Așa, că ridică-te, Mabel, și vorbește deschis, ca și cum eu aș fi sergentul care-ți dorește fericirea.

Mabel își lăsă mîinile să-i cadă de-a lungul trupului, se ridică și stătu în picioare, în fața celor doi pretendenți, obraji ei îmbujorați oglindind mai mult o stare de frămîntare decît de timiditate.

— Ce vrei de la mine, Călăuză ? întrebă ea. Nu am făgăduit oare sărmanului meu tată că voi face tot ceea ce dorești ?

— Atunci eu doresc următoarele : Sînt un om al pădurii, cu prea puțină educație, deși cred că ambiția mea e mai mare decît meritele pe care le am, și mă voi strădui din răsputeri să fac dreptate ambelor părți. Mai întii, se știe pînă acum că amîndoi simțim același lucru pentru tine, că te iubim la fel. Jasper crede că te iubește mai mult, dar asta nu se poate spune cu mîna pe conștiință,

deoarece nu mi se pare că ar putea fi adevărat... fiindcă altfel aş recunoaşte asta deschis şi cinstit. Aşadar, în privinţa asta, Mabel, ne aflăm în faţa ta în condiţii egale. În ceea ce mă priveşte, fiind mai în vîrstă, voi spune puţinul care poate fi în favoarea sau împotriva mea. Nu cred că pe această graniţă e un vînător mai bun decît mine. Dacă vînatul, carnea de urs sau chiar păsările şi peştii s-ar împuţina vreodată în cabana noastră, asta s-ar întimpla mai mult din vina naturii şi a providenţei decît din vina mea. Pe scurt, cred că femeii care ar depinde de mine nu i-ar lipsi niciodată hrana. Dar sînt groaznic de neştiutor ! E adevărat că vorbesc mai multe limbi, oricît de neînsemnate ar fi, dar nici propria mea limbă n-o cunosc prea bine. Sînt mai vîrstnic decît tine, Mabel, şi îndelungata mea prietenie cu sergentul nu poate fi un mare merit pentru tine. Aş vrea să fiu mai atrăgător, dar toţi sîntem aşa cum ne-a făcut natura, şi ultimul lucru de care ar trebui să se plîngă un om ar fi înfăţişarea sa. Dacă ţin seamă de toate : vîrsta, fizicul, cunoştinţele şi apucăturile, conştiinţa mea îmi spune că ar trebui să recunosc că nu sînt un soţ potrivit pentru tine, ca să nu spun nedemn, şi aş părăsi orice speranţă chiar în clipa asta, dacă n-aş simţi că în inima mea e ceva greu de înlăturat.

— Călăuză, nobile şi generosule Călăuză ! strigă Mabel, apucîndu-i mîna şi sărutînd-o cu un fel de respect religios. Eşti nedrept cu tine, uiţi de tatăl meu şi de promisiunea mea... şi nu mă cunoşti !

— Pe de altă parte, iată-l pe Jasper, continuă ghidul, neîngăduind ca dezmierdările tinerei fete să-l abată de la intenţiile sale. La el e altă stare de lucruri. În privinţa

iubirii și a proviziilor nu e prea mare deosebire între noi, fiindcă e un tânăr cumpătat, plin de zel și atent ; dar este un om învățat... cunoaște limba francezilor, citește multe cărți și chiar unele despre care știu că-ți plac și ție ; te înțelege ușor în orice clipă, ceea ce e poate mai mult decât aș fi în stare să spun despre mine.

— Ce înseamnă toate astea ? îl întrerupse Mabel, nerăbdătoare. Pentru ce le amintești acum ? Merită să vorbim de ele cît de cît ?

— Pe lingă toate astea, Jasper, își exprimă gîndurile așa cum eu n-o voi putea face niciodată. Nimeni de pe pămîntul ăsta nu m-a făcut să vorbesc cu mai mare îndrăzneală și convingere, Mabel, cum ai făcut-o tu ; totuși, în ultimele noastre convorbiri, Jasper m-a întrecut în privința asta, într-un fel care mă face să mă rușinez. Mi-a spus cît ești de naturală, de sinceră și de bună, cît de mult urăști deșertăciunea, fiindcă, deși ai putea să fii soția unui om cu o situație mai bună decât a unui ofițer, el crede că preferi să rămii mai degrabă credincioasă firii și simțămintelor tale, decât să iei de bărbat chiar și un colonel. Mă infioram auzindu-l spunînd că ești frumoasă fără să faci impresia c-o știi ; și că te miști ca un pui de căprioară, firesc și cu o grație de care nu-ți dai seama. Mi-a vorbit de temeinicia ideilor tale, de căldura și mări-nimia ta...

— Jasper ! strigă Mabel și, biruită în sfîrșit de simțămintele care, stăpînite vreme prea îndelungată, deveniseră atît de puternice că nu le mai putea rezista, căzu plîngînd în brațele deschise ale tînărului, neajutorată ca

o copilă. Jasper ! Jasper ! Pentru ce nu mi-ai spus toate acestea ?

Eau-douce nu răspunse prea elar, după cum nici vorbele lor, șoptite pe jumătate, nu păreau să aibă vreo noimă. Dar vorbele iubirii sînt ușor de înțeles.

Se scurse o oră cu rapiditatea citorva minute în măsura în care timpul putea să aibă vreo însemnătate, și cînd Mabel se trezi din vis și se gîndi și la ceilalți, îl văzu pe unchiul ei plîmbîndu-se în sus și în jos pe bordul cuterului, tare neliniștit și mirat că Jasper întîrzie atît de mult și nu se folosește de vîntul favorabil. În prima clipă se gîndi totuși la acela care părea greu încercat prin dezvăluirea adevăratelor ei simțăminte.

— Oh, Jasper ! exclamă ea, parcă trezindu-se dintr-un vis... Călăuză !

Eau-douce tresări, nu de teamă, ci fiindcă-l apăsa gîndul că-i pricinuisese o durere sfișietoare prietenului său și se uită în jur, cu speranța să-l zărească. Dar Călăuză se retrăsese cu un tact și o delicatețe care ar fi putut să facă cînte sensibilității și rafinamentului unui curtean. Cîteva minute, cei doi îndrăgostiți nu se mișcară din loc, stînd jos, tăcuți, și așteptîndu-l să se întoarcă, neștiind ce să facă într-o situație atît de delicată. În cele din urmă, îl văzură pe prietenul lor apropiindu-se încet de ei, cufundat în gînduri și visător.

— Acum înțeleg, ce voiai să spui, Jasper, cînd vorbeai despre conversații fără cuvinte și de faptul că auzi, fără să fie nevoie de sunete — zise ghidul, cînd fu destul de aproape de copac, ca să fie înțeles. Da, acum înțeleg și trebuie să fie tare plăcut să stai astfel de vorbă cu Mabel

Dunham. Ah, i-am spus sergentului că nu sînt potrivit pentru ea, că sînt prea bătrîn, prea ignorant și prea sălbatic, însă el n-a vrut să mă creadă !

Jasper și Mabel stăteau unul lingă altul, ca în tabloul descris de Milton, reprezentîndu-i pe cei dintîi oameni, cînd conștiința primului lor păcat s-a lăsat ca o povară grea pe sufletele lor. Nici unul dintre ei nu vorbea, nici unul nu făcea vreo mișcare, și amîndoi se gîndeau să renunțe la fericirea abia cîștigată, ca să-i redea prietenului lor pacea sufletească. Jasper era palid ca moartea, dar lui Mabel, pudoarea feciorelnică îi îmbujorase obrajii, atribundu-le o strălucire deosebită. Siguranța iubirii împărtășite îi dădea o expresie tandră și galeșă, făcînd-o mai frumoasă ca oricînd. Călăuză o privi fix, cu o ardore nedisimulată, apoi începu să rîdă prietenos, fără zgomot, dar cu un fel de încintare primitivă, cum își exprimă de obicei bucuria oamenii care trăiesc la marginea civilizației. Clipa asta de uitare o plăti totuși cu durerea neașteptată care-i urmă, stîrnită de conștiința că tînăra și frumoasa ființă din fața lui era pe veci pierdută pentru el. Acestui om simplu îi trebui mai bine de un minut ca să-și vină în fire în urma șocului pricinuit de această convingere, apoi își recăpătă calmul și demnitatea și vorbi serios, aproape solemn :

— Am știut totdeauna, Mabel Dunham, că fiecare om are darurile lui, dar am uitat că eu nu am darul de a plăcea tinerelor fete, frumoase și învățate. Nădăjduiesc că greșeala asta nu-i un păcat prea mare, dar dacă a fost totuși o mare greșeală, am primit o pedeapsă cumplită.

Nu, Mabel, știu ce ai vrea să spui, dar nu e nevoie. O simt și e ca și cum aș auzi totul. Am trecut printr-o oră de amărăciune, Mabel ; am trecut printr-o oră de mare amărăciune, flăcăule.

— O, oră ! zise Mabel, auzindu-l pe interlocutorul ei, și singele îi îmbujoră chipul pînă la temple. Ești sigur că e o oră, Călăuză ?

— O oră ! exclamă și Jasper, odată cu ea. Nu, nu, prețiosul meu prieten, nu sînt nici zece minute de cînd ne-ai părăsit !

— Da, poate că-i așa, deși mie mi s-a părut că a trecut o zi întreagă. Încep însă a crede că fericirii numără timpul cu minutele, și nefericirii cu lunile. Dar să nu mai vorbim de asta ; totul s-a sfîrșit, și dacă am vorbi mai mult, voi nu ați fi mai fericiți, și eu mi-aș da seama și mai bine ce am pierdut și, pesemne, cît de mult meritam să pierd. Nu, nu, Mabel, mă întrerupi zadarnic ! Aș încuviința tot ce ai spune, dar tot ce ai susține, deși ar porni din cele mai bune intenții, nu mi-ar schimba cu nimic hotărîrea. Bine. Jasper, acum este a ta și, cu toate că mă doare s-o spun, cred că o vei face mai fericită decît aș fi putut-o face eu, fiindcă ești mai potrivit pentru asta decît mine, deși sînt convins, după cîte mă cunosc, că m-aș fi străduit din răputeri s-o fac fericită. Ar fi trebuit să-mi dau seama de lucrul acesta, în loc de a-l crede pe sergent, și ar fi trebuit să iau drept bun ceea ce mi-a spus Mabel pe malul lacului, fiindcă dreapta judecată trebuia să-mi arate adevărul ; dar este plăcut să crezi ceea ce dorești, și oamenii ajung să ne convingă foarte ușor despre ceea

ce încercăm să ne convingem pe noi înșine ! Înșă, așa cum am spus mai înainte, la ce bun să mai vorbim de toate astea ? Este adevărat că Mabel părea a fi de acord, însă o făcuse de teama sălbaticilor și pentru că voia să asculte de tatăl ei.

— Călăuză !

— Te înțeleg, Mabel, și nu-ți aduc nici o vină. Mă bate uneori gândul să trăiesc în apropierea voastră, ca să vă pot urmări fericirea ; dar pînă la urmă cred că e mai bine să părăsesc regimentul 55 și să mă întorc la regimentul 60, care, cum s-ar zice, e regimentul meu de origine. Poate că ar fi fost mult mai bine să nu-l fi părăsit niciodată, cu toate că serviciile mele au fost oarecum folositoare în această regiune. Am petrecut mulți ani cu soldații regimentului 55, de pildă cu sergentul Dunham, pe cînd servea într-altă unitate. Totuși, Jasper, nu-mi pare rău că te-am cunoscut.

— Dar pe mine, Călăuză, îl întrerupse Mabel cu impetuozitate, îți pare rău că m-ai cunoscut ? Dacă ar-fi așa, nu m-aș împăca niciodată cu gândul ăsta.

— Pe tine, Mabel ! răspunse Călăuză, luînd mina fetei și privind-o cu simplitate și adîncă afecțiune. Cum aș putea fi supărat cînd o rază de soare străbate negura unei zile întunecate, risipind într-o clipă întunericul, deși pentru puțin timp ! Nu pot nădăjdui că voi fi în stare să cutreier pădurile cu inima tot atît de ușoară ca de obicei, sau că voi putea să dorm cîtva timp tot atît de adînc ca înainte, dar nu voi uita niciodată cit de aproape am fost

de o fericire pe care n-o meritam. Departe de a te condamna, Mabel, mă condamn pe mine însumi că am fost atît de îngîmfat ca să mă gîndesc că ar fi cu putință să-i plac unei ființe ca tine, fiindcă, fără îndoială, mi-ai spus adevărul cînd am vorbit pe colină și ar fi trebuit să te cred de pe atunci ; deoarece era firesc să presupun că tinerele fete își cunosc mai bine sufletul decît tatăl lor. Ah, acum totul s-a sfîrșit și nu-mi rămîne decît să îmi iau rămas bun, ca să puteți pleca ! Știu că meșterul Cap e nerăbdător și ne paște primejdia să vină pe uscat, ca să vadă ce s-a întîmplat.

— Să te desparți de noi ? exclamă Mabel.

— Să-ți iei rămas bun ? repetă Jasper. Doar nu vrei să ne părăsești, prietene ? !

— Cred că e cel mai bun lucru pe care-l am de făcut, Mabel, și cel mai înțelept, Eau-douce. Dacă m-aș lua numai după inima mea, aș trăi și aș muri în preajma voastră, dar dacă vreau să mă las călăuzit de rațiune, trebuie să vă părăsesc acum. Vă veți întoarce la fortăreața Oswego, și de îndată ce ajungeți acolo, căsătoriți-vă, fiindcă am pregătit totul cu meșterul Cap, care oftează din nou după ocean și cine știe ce se mai poate întîmpla. Eu mă voi întoarce în singurătatea mea și mă las în grija Creatorului. Vino, Mabel — urmă el, ridicîndu-se și înaintînd grav, spre eroina noastră. Sărută-mă ; Jasper nu va fi gelos pentru un sărut dat în clipa despărțirii.

— Oh, Călăuză ! strigă Mabel, aruncîndu-se în brațele ghidului și sărutîndu-l de mai multe ori pe obraji, cu o sin-

ceritate și cu o căldură pe care nu le arătase nici cînd Jasper o strinsese la pieptul lui. Dumnezeu să te binecuvînteze, scumpul meu Călăuză ! Te vei întoarce la noi, ne vom mai vedea. Cînd vei îmbătrîni, vei veni la noi, și eu voi fi ca o fiică pentru tine, nu-i așa ?

— Da, așa este, răspunse ghidul, abia respirînd. Mă voi gîndi și eu la tine astfel. Ești mai potrivită să-mi fii fiică decît soție. Adio, Jasper, acum trebuie să ne ducem la pirogă, e timpul să vă urcați la bordul navei.

Călăuză porni spre țărm cu un aer afectuos și solemn. Cînd ajunse la pirogă, luă din nou mîinile lui Mabel într-ale sale, și întinzînd brațele, o ținu la un pas depărtare, privind-o cu atenție, pe cînd lacrimile începură să-i curgă șiroaie, fără voie, pe obrajii arși de soare.

— Binecuvîntează-mă, Călăuză, zise Mabel, îngenuchinînd cu respect la picioarele lui, dă-mi cel puțin binecuvîntarea înainte de a ne despărți.

Omul acesta fără învățătură, cu sufletul nobil, îndeplini dorința fetei și o ajută să se suie în pirogă, pîrînd că se smulge de lingă ea ca din niște legături care nu vor să-i dea drumul. Înainte de a se retrage, el luă brațul lui Jasper și trăgîndu-l puțin deoparte, îi spuse următoarele :

— Ai o inimă bună și o fire blindă, Jasper, dar amîndoi sîntem aspri și sălbatici în comparație cu această ființă scumpă. Fii atent cu ea, să nu-i rănești niciodată firea gingașă. Odată, cu timpul, vei ajunge s-o înțelegi bine, și Creatorul, stăpînul lacurilor și al pădurilor, care privește virtutea zîmbind și viciul încruntîndu-se, te va face fericit și vrednic de a fi fericit !

Călăuză îl îndemnă pe prietenul său, cu un semn, să plece, și rămase nemișcat, sprijinindu-se în flintă pînă cînd piroga ajunse la cuter. Mabel plîngea în hohote ; ea nu părăsi din ochi luminișul unde-l vedea pe Călăuză decît atunci cînd cuterul trecu de un mic cap care ascunse cu totul insula. Silueta musculoasă, nemișcată, asemenea unei statui înălțate în locul acela singuratic în amintirea a ceea ce se petrecuse, fu ultima imagine a acestui om deosebit.

*O, lasă-mă să sorb cî' gura ta
Din binecuvîntata răsufare ;
Și tot ce-aripile spre mine vor purta
Îmi va fi dulce : moarte, vindecare.*

Moore

Călăuză era obișnuit cu singurătatea, dar cînd cuterul dispăru cu totul, ea îl copleși. Niciodată nu se mai simțise atît de singur pe lume, fiindcă se obișnuise, treptat, cu rafinamentele și necesitățile vieții sociale, mai ales cînd acestea din urmă erau legate de ideea întemeierii unui cămin. Acum se spulberase totul cît ai clipi ; rămăsese singur, fără prieteni și fără speranțe. Chiar și Chingachgook îl părăsise ; deși indianul plecase numai vremelnic, îi lipsea lui Călăuză în clipa aceea care poate fi privită ca cea mai critică din viața lui.

Călăuză stătu nemișcat, sprijinindu-se în carabina sa, așa cum s-a văzut în capitolul precedent, încă multă vreme după ce *Scud* dispăruse. Încordarea trupului său rămase aceeași, și numai un om obișnuit să-și pună mușchii la cea mai grea încercare putea să stea încremenit, ca dăltuit în marmură, un timp atît de îndelungat. În cele din urmă se mișcă și oftă din adîncul inimii.

Una din însușirile de căpetenie ale acestui om extraordinar era că simțurile și puterile lui trupești nu slăbeau în nici o împrejurare, oricît de tulburat ar fi fost.

În clipa aceasta tristă, nici unul din cele două mari mijloace de rezistență nu-l părăsi. Deși se gîndea numai la Mabel, la frumusețea ei, la faptul că-l preferase pe Jasper, la lacrimile și plecarea ei, el porni spre locul unde Roua-de-Iunie plîngea pe mormîntul soțului său. Vorbi cu ea în dialectul Tuscarora, pe care el îl cunoștea bine, dar, deoarece această limbă n-o înțeleg decît erudiții, o vom traduce liber, păstrînd, după putință, tonul fiecărui interlocutor.

Roua-de-Iunie stătea pe o piatră scoasă din pămînt cu prilejul săpării mormîntului; părul îi ascundea chipul, trupul îi era aplecat spre pămîntul care acoperise trupul lui Virf-de-Săgeată și nu-și dădea seama că se mai afla cineva lîngă ea. Credea că rămăsese cu totul singură pe insulă, și zgomotul mocasinilor ghidului era prea înăbușit ca să-i atragă atenția.

Călăuză privi femeia tăcut, cu luare-aminte, vreme de cîteva minute. Gîndindu-se adînc la durerea ei, la pierderea ireparabilă pe care o suferise și la deznădejdea acesteia, rațiunea îi spuse că izvoarele durerii erau mîi adînci la tinăra femeie lipsită pe neașteptate, prin violență, de soțul ei decît în inima lui; gîndul acesta îi aduse liniște în suflet.

— Rouă-de-Iunie, zise el, grav, dar cu o însuflețire care dovedea adîncă lui simpatie. Nu ești singură în durerea ta. Întoarce-te și odihnește-ți ochii pe un prieten!

— Rouă-de-Iunie nu mai are prieten, răspunse femeia. Virf-de-Săgeată dus la fericitele plaiuri de vînătoare și nimeni nu mai îngrijește Iunie. Tuscarora o să gonească pe ea de la wigwam-urile lor, și pe irochezi

urăște atît că nu poate uita la ei. Nu, lasă Roua-de-Iunie moară de foame pe mormîntul bărbatului.

— Asta n-o să se întîmple niciodată, să știi, niciodată ! Este împotriva rațiunii și a dreptății ! Crezi în Manitu, Iunie ?

— El întors fața de la Iunie, fiindcă e furios. A lăsat pe ea singură, să moară.

— Ascultă-l pe omul care cunoaște de multă vreme firea indienilor, cu toate că e un alb și are firea albilor. Cînd Manitu al albilor vrea să facă un bine inimii unui om alb, o îndurerează, fiindcă numai prin durere pătrundem, Iunie, mai adînc în noi înșine și ajungem să înțelegem mai bine adevăratele noastre îndatoriri. Marele Spirit îți dorește binele, de aceea l-a chemat la el pe șef ca să nu fi condusă pe un drum greșit de limba lui sălbatică și să nu capeți firea unui Mingo, întovărășindu-i ca pînă acum pe cei în mijlocul cărora te aflai.

— Virf-de-Săgeată fost șef mare, răspunse tinăra femeie cu mîndrie.

— Avea meritele sale, dar și defecte. Însă tu nu ești părăsită și nu vei fi niciodată. Lasă-ți mîhnirea să curgă, e firesc, și în clipe mai potrivite îți voi spune mai multe.

Apoi vîntorul se întoarce la piroga sa și părăsi insula. În cursul zilei, Roua-de-Iunie auzi de cîteva ori pocnetul carabinei lui, și cînd soarele apunea, apăru din nou, aducîndu-i păsări fripte, a căror mireasmă și savoare ar fi ispitit pe oricine. Trecu astfel o lună, însă femeia se împotriva cu încăpăținare să părăsească măcar o clipă mormîntul soțului ei, cu toate că primea darurile priete-

nești ale ocrotitorului său. Uneori se întâlneau și stăteau de vorbă, cu care prilej Călăuză căuta că-și dea seama de simțămintele tinerei indiene; dar convorbirile erau scurte și destul de rare. Roua-de-Iunie dormea într-una din colibe și-și punea capul jos fără teamă, fiindcă se știa protejată de un prieten, deși Călăuză se retrăgea totdeauna pe o insulă vecină, unde-și clădise o colibă.

Dar către sfârșitul lunii, vremea se înăspri prea tare ca Roua-de-Iunie să mai poată trăi în felul ăsta. Copacii își scuturaseră frunzele, și nopțile erau reci și vietoase. Trebuiau să părăsească insula.

Atunci apăruse și Chingachgook. El avusese o lungă convorbire între patru ochi cu prietenul său pe insulă. Indiană le urmărise de departe gesturile și-și dăduse seama că ocrotitorul ei era descărațat. Furișându-se lângă ei, ea se strădui să-i aline mîhnirea cu instinctul și blîndețea femeii.

— Mulțumesc, Iunie, mulțumesc, zise el. Ești însuflețită de gânduri bune, dar e zadarnic. A venit vremea să plecăm. Mîine vom părăsi insula. Ne vei însoți, fiindcă așa este bine.

Femeia încuviință tăcută, în felul indienilor, și se retrase, ca să-și petreacă restul timpului lângă mormîntul lui Vîrf-de-Săgeată. Fără să ia în seamă scurgerea timpului și starea vremii, tînăra văduvă nu puse capul jos o singură clipă în noaptea aceea de toamnă. Se așeză aproape de locul unde fusese îngropat soțul ei și se rugă, potrivit obiceiurilor tribului său, să aibă noroc în vînătoarea fără de sfîrșit la care plecase de curînd și să se întâlnească din nou cu ea pe tărîmul dreptății.

În dimineața următoare, cei trei părăsiră insula. Călăuză se dovedi, ca de obicei, atent și iscusit în tot ceea ce făcea, Marele-Șarpe, tăcut și ascultător, iar Roua-de-Iunie, blindă, resemnată și tristă. Plecaseră în două pirogi, fiindcă aceea a indiane fusese părăsită. Chingachgook deschidea drumul, iar Călăuză îl urma mergînd împotriva curentului. Timp de două zile văsliră către vest, petrecîndu-și nopțile pe insule. Din fericire, vremea se îmblinzise și cînd intrară pe lac, îl găsiră neted și strălucitor ca un iaz. Era o toamnă tîrzie, și văzduhul cețos parcă se umpluse de liniștea și blîndețea lunii iunie.

În dimineața zilei a treia ajunseră la gura fluviului Oswego, unde fortul și pavilionul îi invită zadarnic să intre. Fără să arunce măcar o singură privire în partea aceea, Chingachgook străbătu apele întunecate ale fluviului; Călăuză îl urma în tăcere. Parapetele fortului erau pline de spectatori, dar Lundie, care-i recunoscuse pe vecii lui prieteni, nu îngădui nici măcar să fie strigați.

La amiază, Chingachgook intră în golfulețul unde era ancorat cuterul, într-un fel de radă strîmtă. Pe mal se zărea un mic luminiș, și în apropierea lacului, o casă construită de curînd din trunchiuri de copaci și, cu toate că era lucrată primitiv, nu-i lipsea nimic. Părea că-ți dă posibilitatea să te bucuri de belșugul și comoditatea obișnuite la o frontieră, deși locul era fără îndoială sălbatic și izolat. Jasper stătea pe mal, și cînd Călăuză puse piciorul pe uscat, el fu primul care-l luă de mînă.

Întîlnirea lor fu simplă, dar foarte afectuoasă. Nu întrebă nici unul dintre ei nimic, fiindcă se vedea că aflaseră ceea ce-i interesa de la Chingachgook. Călăuză strînse

mîna prietenului său mai sincer decît oricînd, și chiar zîmbi plin de voieșie, spunîndu-i cît e de fericit și cît de bine se simte.

— Dar unde-i ea, Jasper, unde e ? întrebă vînătorul în cele din urmă, în șoaptă, cu o oarecare teamă.

— Ne așteaptă în casă, prietene, și după cum vezi, Roua-de-Iunie ne-a luat-o înainte.

— Ea poate că are un pas mai sprinten ducîndu-se s-o întilnească pe Mabel, dar inima ei nu poate fi mai plină de bucurie decît a mea. Ați găsit capelanul la garnizoană și s-a făcut totul repede, nu-i așa ?

— Ne-am cununat la o săptămînă după ce te-am părăsit, și meșterul Cap a plecat chiar a doua zi. Ai uitat să mă întrebi de prietenul nostru, Apă-Sărată.

— Nu, cîtuși de puțin, Șarpele mi-a povestit totul, dar sînt nerăbdător să aflu mai întii vești despre Mabel și fericirea ei. Oare copila a zîmbit sau a plîns cînd s-a terminat ceremonia ?

— Și una, și alta, prietene, dar...

— Da, e firesc, sînt lacrimile bucuriei. Ah, pentru noi, oamenii pădurii, e foarte plăcut să auzi toate astea și sînt convins că totdeauna aș fi socotit că e bun tot ceea ce face Mabel. Și ce crezi, Jasper, s-a gîndit la mine cu prilejul ăsta fericit ?

— Sînt sigur că da, Călăuză, fiindcă se gîndește la tine și vorbește de tine în fiecare zi, ba aproape în fiecare oră. Nimeni nu te iubește mai mult decît noi.

— Știu că puțini mă iubesc mai mult decît tine, Jasper, Chingachgook este poate singura ființă despre care pot spune același lucru. Bine, hai, că n-are nici un rost să mai

întîrziem și e bine s-o facem mai curînd decît mai tîrziu. Așa că ia-o înainte, Jasper, ca să încerc să mai privesc o dată chipul ei scump.

Jasper porni înainte și se aflară curînd în fața lui Mabel. Cînd îl zări pe vechiul ei pretendent, fata se îmbujoră și începu să tremure ; tremura atît de tare, că abia se putea ține pe picioare. Dar îl primi cu o mare afecțiune și sinceritate. Vreme de o oră, cit a rămas Călăuză la prietenii lui — fiindcă vizita sa nu a durat mai mult, cu toate că au luat masa împreună — un observator priceput, care ar fi urmărit frămîntările sufletului omenesc poate că ar fi găsit semne neîndoielnice despre felul deosebit cum Mabel se purta cu Călăuză și cu soțul ei. Față de Jasper, ea păstrase încă rezerva obișnuită a femeii după o căsătorie recentă, dar vocea ei era mai melodioasă, și ochii mai plini de afecțiune decît de obicei, și numai arareori îl privea, fără să se îmbujoreze imediat, trădînd un simțămînt pe care obișnuința și timpul nu-l alungaseră cu totul. Față de Călăuză se purta cu sinceritate, fără fățărnicie și atentă, însă vocea ei nu tremura niciodată ; nu-și apleca ochii, și dacă se însuflețea și se îmbujora, asta se întîmpla din cauza emoției.

Și iată clipa în care Călăuză trebui să-și părăsească prietenii. Chingachgook se îndepărtase de pirogi și se așezase la marginea pădurii, de unde pornea o potecă printre copaci. Acolo aștepta liniștit sosirea prietenului său. Cînd Călăuză îl descoperi, se ridică grav, ca să-și ia rămas bun.

— M-am gîndit uneori că am avut o soartă cam aspră, Mabel, zise el, dar soarta acestei indiene m-a făcut să mă rușinez de gîndurile mele și să-mi redobîndesc rațiunea.

— Roua-de-Iunie va rămîne la noi, îl intrerupse cu însuflețire eroina noastră.

— Văd, și dacă cineva este în stare să-i vindece durerea și s-o facă să iubească din nou viața, apoi numai tu poți fi aceea, Mabel, deși mă îndoiesc că vei izbuti. Sărmana femeie a rămas fără trib și fără soț, și nu e ușor să-ți alini durerea pricinuită de aceste pierderi. Oh, dar de ce m-oi fi interesînd de nefericirile și căsniciile altora? Nu-mi ajung supărările mele? Nu vorbi, Mabel, taci! Jasper, lasă-mă să plec împăcat cu mine însumi și ca un bărbat. Am văzut că sînteți fericiți, ceea ce e mult pentru mine; acum voi putea să-mi îndur mai ușor mîhnirile. Nu, nu te voi mai săruta, Mabel, nu te voi mai săruta niciodată. Dă-mi mîna, Jasper. Stringe-o, băiete, stringe-o fără teamă că o vei simți tremurînd, e mîna unui bărbat; și acum, Mabel, vrei s-o strîngi și tu? Nu, nu face asta — adăugă el, împiedicînd-o să-i sărute mîna și s-o acopere cu lacrimile ei — nu face asta!

— Călăuză, întrebă dînsa, cînd ne vom mai revedea?

— M-am gîndit și eu la asta, da, m-am gîndit. Dacă va veni vreodată vremea s-o pot privi pe Mabel ca pe o soră sau ca pe o fiică, ar fi mai bine spus numai fiică, pentru că ești destul de tînără ca să poți fi copilul meu, mă voi întoarce, și inima mea se va bucura și va admira fericirea voastră. Dar dacă nu voi putea... îmi iau rămas bun pentru totdeauna... pentru totdeauna... da, sergentul s-a înșelat... da, s-a înșelat!

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a mai spus Călăuză celor doi prieteni. Apoi, s-a întors pe loc, de parcă vorbele acestea îi tăiaseră răsufllarea, și s-a îndreptat gră-

bit spre prietenul său. Când acesta îl văzu apropiindu-se, își puse povara pe umeri și porni, strecurându-se printre copaci, fără o vorbă. Mabel, soțul ei și Roua-de-Iunie urmări silueta lui Călăuză, nădăjduind să-l mai vadă făcând vreun gest de despărțire sau aruncând vreo privire pe furis, dar acesta nu se uită înapoi. De câteva ori, li se păru că-l văd^d dind din cap, ca un om cuprins de mîhnire, și altă dată fluturînd mîna, parcă răspunzînd privirilor care-l urmăreau; dar pasul a cărui vigoare nu putea fi slăbită de nici un fel de întristare îl îndepărtă curînd și dispăru din ochii lor în adîncurile pădurii.

Jasper și soția lui nu l-au mai văzut niciodată de atunci. Tinărul marinar a mai rămas un an pe meleagurile lacului Ontario și după aceea, la stăruințele lui Cap, s-a mutat cu soția lîngă el, la New York, unde a ajuns un comerciant bogat și respectat. De trei ori, la un interval de cîțiva ani, Mabel a primit în dar blănuri prețioase și inima i-a spus cine i le trimisese, cu toate că trimițătorul nu-și spunea numele. Mai tirziu, peste ani, Mabel, acum mamă a cîtorva copii, se afla pe malul riului Mohawk, însoțită de fiii săi, dintre care cel mai mare era în stare s-o ocrotească. În timpul acestei călătorii, observară un om, cu o siluetă deosebită, care o privea de la distanță cu atenție. Mabel se interesează cine era străinul. I se răspunse că este cel mai faimos vînător din partea aceea a Statelor Unite — era după revoluție — un om cu o purtare exemplară și foarte original, cunoscut în acea regiune a țării sub porecla de Ciorap-de-Piele. Asta a fost tot ceea ce a putut să afle doamna Western; totuși, privilegii aruncate de departe și purtarea ciudată a acestui vînător necunoscut i-au pricinuit o

noapte de insomnie, aşternînd pe chipul ei încă gingaş, o umbră de melancolie, care dură cîteva zile.

În ceea ce o priveşte pe Roua-de-Iunie, pierderea bărbatului şi a tribului ei o făcuseră să ajungă acolo unde Că-lăuză prevăzuse. Murise în casa lui Mabel, pe malul lacului, şi Jasper îi dusesese trupul în insula unde se aflau rămăşiţele lui Virf-de-Săgeată, şi o îngropase lângă el.

Lundie a trăit destul ca să se poată căsători cu vechea lui iubire, şi s-a retras, ca un veteran încercat şi călit în războaie, însă numele lui a căpătat o faimă şi mai mare în zilele noastre, datorită faptelor unui frate mai tînăr, care, moştenindu-i titlul de nobleţe pămînteană, îl schimbase cu un altul, căpătat pentru meritele sale ca marinar.

Lector : BIANCA ZAMFIRESCU
Tehnoredactor : AURELIA ANTON

Bun de tipar 22.V.1976. Tiraj 154 120 + 41 000 ex.
continuare de tiraj. Broșate 188 120 ex. Legate 1/2
7000 ex. Coli ed. 15,30. Coli tipar 11,5.

Comanda nr. 70 016
Combinatul Poligrafic „Casa Scintei”,
București — Piața Scintei nr. 1,
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025

